

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

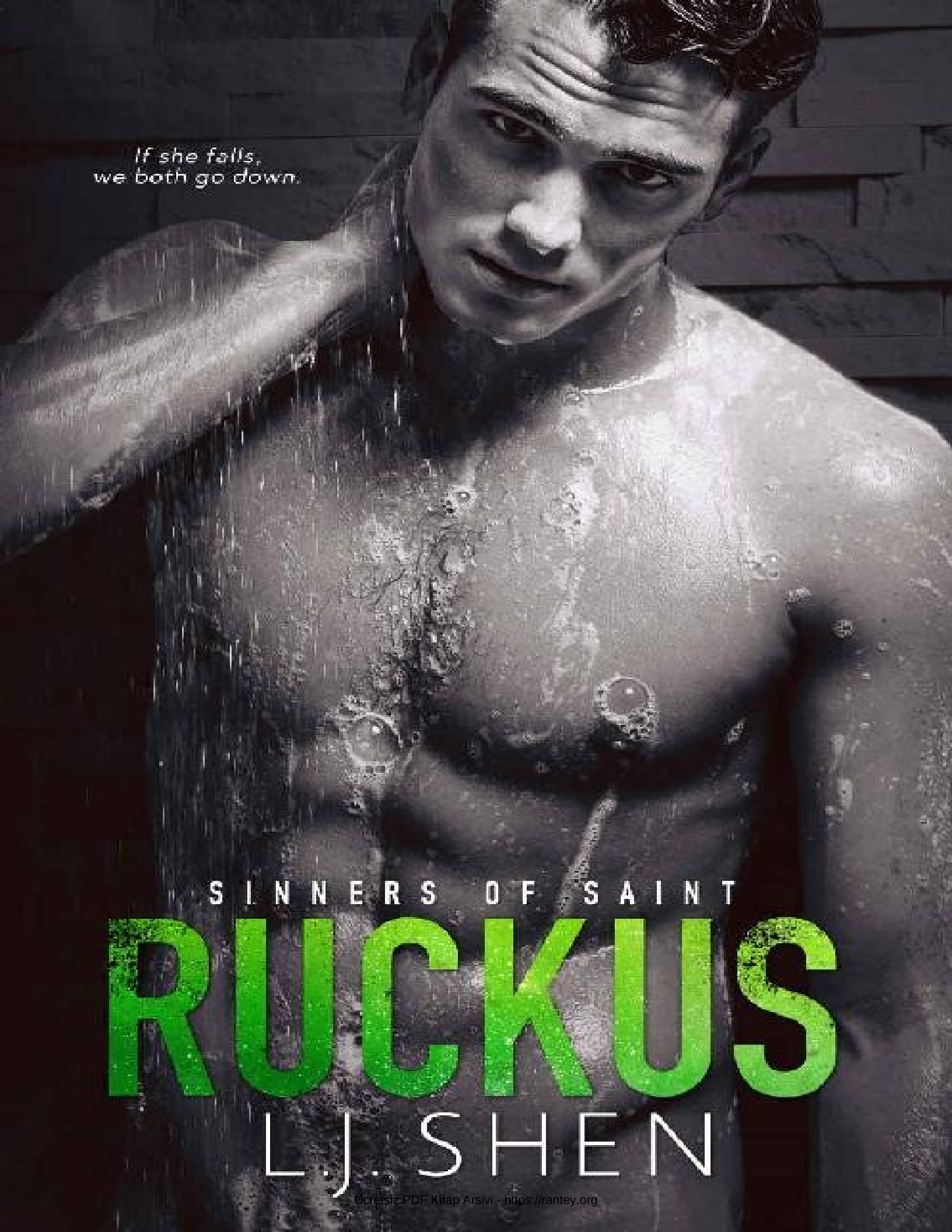
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*If she falls,
we both go down.*

SINNERS OF SAINT
RUCKUS
L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SINNERS OF SAINT

RUCKUS

L.J. SHEN

OceanofPDF.com

Telif hakkı © 2017 L.J. Shen'e aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

RUCKUS

Kapak Modeli: Blake Kalawart.

Kapak Tasarımcısı: Letitia Hasser, RBA Designs.

İç Formatlama: Stacey Blake, Şampanya Formatları.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf Film](#)

[Müziği](#)

[Epigraf](#)

[Önsöz](#)

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm](#)

[Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Bölüm On Dört Bölüm](#)

[On Beş Bölüm On Altı](#)

[On Yedinci Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki Bölüm](#)

[Yirmi Üç Bölüm Yirmi](#)

[Dört Bölüm Yirmi Beş](#)

[Bölüm Yirmi Altı](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzunçu](#)
[Bölüm](#)
[Otuzbirinci Bölüm](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür Diğer](#)
[Kitaplar](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kristina Lindsey ve Sher Mason için.

OceanofPDF.com

Film Müziği

Halsey - Hold Me Down

Hey Violet - Guys My Age

Train - Drops of Jupiter

Fall Out Boy - Immortals

Hooverphonic - Mad About You

Breathe Me - Sia

OceanofPDF.com

*"Çünkü kuş sesleri güzel olabilir, Ama
senin için ötmüyorlar,
Ve eğer kışımın çok soğuk olduğunu
düşünüyorsanız, baharımı hak
etmiyorsunuz demektir."
Erin Hanson*

OceanofPDF.com

Yıldızlar ebedi olanı sembolize etmeleriyle bilinir. Çok eski zamanlardan beri gökyüzünde sabit bir şekilde dururlar. Dünyanın ilk sakinleri de şimdi bizim baktığımız gökyüzüne bakarlardı. Ve çocuklarımıza.

Ve torunlar.

Ve torunlarını.

Yıldızlar aynı zamanda yaşam döngüsünü, yalnızlığı ve yerçekimini sembolize eder. Uzayın çoğunluğunu oluşturan karanlık enerjide parlarlar ve bize zifiri karanlıkta bile her zaman parlayabilecek bir şeyler olduğunu hatırlatırlar.

OceanofPDF.com

Prologue

Rosie

Başlamadan önce muhtemelen bir şeyi aradan çıkarmalıyım. Benim hikayem mi? Mutlu bir sonu yok. Olmayacak. Olamaz da. Beyaz atlı prensim ne kadar uzun, yakışıklı, zengin ve büyüleyici olursa olsun.

Ve benim beyaz atlı prensim bunların hepsiydi. O bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

Tek sorun onun benim olmamasıydı. Kız kardeşimin çocuğuydu. Ama beni yargılamadan önce bilmen gereken bir şey var.

Onu ilk ben gördüm. Onu ilk ben arzuladım. Onu ilk ben *sevdim*.

Vicious'un dolabına girdiği gün Dean 'Ruckus' Cole gözlerimin önünde kız kardeşimin dudaklarına yapıştığında bunların hiçbir önemi kalmamıştı.

Bu anlarla ilgili olan şey, bunun başlangıç mı yoksa son mu olduğunu asla tam olarak bilememenizdir. Hayatın akışkanlığı durur ve gerçekliğinizi incelemek zorunda kalırsınız. Gerçeklik berbattır. İnanın bana, ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyorum.

Hayat adil değil.

Babam bunu tam da on altı yaşına bastığımda ve biriyle çıkmak istediğimde söyledi. Cevabı kararlıydı. "Yüce Tanrım, hayır."

"Neden olmasın?" Göz kapağım sıkıntıyla titriyordu. "Millie on altı yaşındayken biriyle çıktı." Bu doğrudu. Virginia'da postacımızın oğlu Eric'le dört kez çıkmıştı. Babam homurdandı ve işaret parmağını bana doğru salladı. *İyi denemeydi.*

"Sen kardeşin değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldiğini

biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." *Biliyordum.*

"Bu, onda olmayan bir şeye sahip olduğun anlamına geliyor. Bu adil değil, ama hayat adil değil."

Tartışamayacağım bir başka gerçek. Babam yanlış türden oğlanlar için bir mıknaş olduğumu söylerdi, ama bu kir ve paslı çivilerden oluşan bir topu şekerle kaplamak gibiydi. Altta yatan şikâyetini anlıyordum, özellikle de her zaman onun küçük prensesi olduğum için. *Rosie-bug*. Onun gözbebeği.

Açık saçıktım. Kasıtlı değildi. Hatta zaman zaman uygunsuz bir sorumluluktuk. Kalın kirpiklerim, karamel saçlarım, süt gibi uzun bacaklarım ve yüzümün büyük kısmını kaplayacak kadar dolgun dudaklarım vardı. Diğer her şeyim küçük ve olgundu; ne kadar silmeye çalışsam da yüzüme kalıcı olarak kazınmış gibi görünen bir siren ifadesiyle kırmızı saten bir fiyonkla sarılmıştım.

Dikkatleri üzerime çektim. En iyi türden. En kötüsü. Kahretsin, her türden. Başka çocuklar da olacaktı, kendimi ikna etmeye çalıştım. Dean ve Emilia'nın dudakları birbirine değdi ve kalbim göğsümde burkuldu. Ama her zaman bir Millie olacaktı.

Ayrıca, kız kardeşim bunu hak etmişti. *Onu* hak ediyordu. Annem ve babam her gün benimle ilgileniyordu. Okulda bir sürü arkadaşım ve kapımızın önünde sıraya girmiş hayranlarım vardı. Kimse kız kardeşime ikinci bir bakış atmazken, tüm gözler benim üzerimdeydi.

Benim hatam değildi ama bu kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlamıyordu. Ablam hem hastalığının hem de popülerliğimin ürünü haline gelmişti. Bir tuvalin arkasına saklanmış, boyanın ardına gizlenmiş yalnız bir genç kız. Her zaman sessiz, tuhaf, eksantrik kıyafetleriyle mesajını gönderiyordu.

Düşündüğümde, gerçekten de en iyisi buydu. Dean Cole'u trigonometri ve İngilizce dersi arasında koridorda fark ettiğim ilk gün, onun bir lise aşkından daha fazlası olduğunu anlamıştım. Eğer ona sahip olsaydım, gitmesine izin vermezdim. Ve bu başlı başına tehlikeli bir kavramdı, onunla oynamayı göze alamazdım.

Saatim daha hızlı işliyordu. Ben diğerleri gibi doğmadım.

Bir hastalığım vardı.

Bazen ben onu fethettim.

Bazen o beni fethetti.

Herkesin en sevdiği Gül soluyordu ama hiçbir çiçek seyircilerin önünde ölmek istemez.

Ayrıca, böylesi daha iyiydi, dudakları onunkilere, gözleri benimkilere değdiğinde ve gerçeklik karmaşık, acı verici bir şey haline geldiğinde karar

verdim.

kaçmak için çaresiz.

Ve böylece kız kardeşimle kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan tek adamın aşık olmasını ön sıradaki koltuğumdan izledim.

Yapraklarım teker teker dökülüyor.

Çünkü hikayemin sonsuza dek mutlu bir sonla bitmeyeceğini bilsem de, merak etmeden duramıyordum... bir an için bile olsa mutlu bir sonu olabilir miydi?

Dean

On yedi yaşına girdiğim yaz kötüydü ama hiçbir şey beni o lanet olası büyük finale hazırlayamazdı.

Tüm oklar felaketi işaret ediyordu. Hangi yolun beni oraya götüreceğini kestiremiyordum ama hayatımı bildiğimden, beni doğrudan cehenneme gönderecek enayi bir yumruğa karşı kendimi hazırladım.

Sonunda, her şey tek bir pervasız, film klişesi ana indirgendi. İlk yılımızın bitmesine haftalar kala birkaç Bud Lights ve özensizce sarılmış bluntlar.

Vicious'un böbrek şeklindeki havuzunun kenarında uzanmış, babasının sade birasını içiyorduk, bundan paçayı kurtarabileceğimizi biliyorduk - Tanrım, her şeyden

-Baron Spencer Senior'un çatısı altında. Kızlar vardı. Kafaları iyiydi. Yaz tatilinin eşiğindeki Todos Santos, Kaliforniya'da yapacak pek bir şey yoktu. Her şey kavurucu sıcaktaydı. Hava ağır, güneş şişmiş, çimler sararmış ve gençler problemsiz, anlamsız varoluşlarından sıkılmıştı. Ucuz heyecanların peşinden koşamayacak kadar tembeldik, bu yüzden onları donut ve flamingo şeklindeki havuz şamandıralarına ve İtalyan ithalatı güneşlenme sandalyesi şezlonglarına rahatça yayılırken aradık.

Vicious'un ailesi evde değildi - hiç olmadılar mı? - ve herkes benim tedarik edeceğime güveniyordu. Asla hayal kırıklığına uğratmayacak biri olarak, tatlı esrar ve biraz Molly getirdim, bana geri ödemek bir yana, teşekkür bile etmeden açgözlülükle içlerine çektiler. Pamela Anderson'ın daha fazla memeye ihtiyacı olduğu gibi benim de daha fazla paraya ihtiyacı olan zengin, taşçı bir piç olduğumu düşündüler ki bu kısmen doğrudu. Zaten küçük şeylerle hiç ilgilenmezdim, o yüzden görmezden geldim.

Kızlardan biri, Georgia adında bir sarışın, babasının ona son Palm Springs tatillerinde hediye ettiği yeni Polaroid fotoğraf makinesiyle hava atıyordu. Biz erkeklerin fotoğraflarını çekti -Jaime, Vicious, Trent ve ben- küçük kırmızı bikinisinin içinde varlıklarını sergiliyor ve yeni basılmış resimleri dişlerinin arasına sıkıştırıp ağız ağıza bize uzatıyordu. Göğüsleri küçük bikinisinin üstünden tüpten taşan diş macunu gibi dökülüyordu. Aletimi onların arasına sürmek istiyordum ve o günün sonunda bunu yapacağımı kesinlikle biliyordum.

"Vay, vay, bu seferki çok iyi olacak." Georgia son kelimeyi vurgulamak için belirsiz sayıda O harfi kullandı. "Çok seksi görünüyorsun Cole," diye mırıldandı beni kamerada parmaklarımın arasına sıkıştırdığım körükle biranın kalanını içerken ve kutuyu sert kalçama vururken yakaladığında.

Tıklayın.

Yaptığım hatanın kanıtı kışkırtıcı bir tıslamayla fotoğraf makinesinden kaydı ve parlak dudaklarıyla koparıp eğilerek bana uzattı. Isırdım ve mayomun içine soktum. Lastiği aşağı doğru itip, onu partinin geri kalanına davet eden göbeğimin altındaki düz bir çizgi halindeki açık renk saçları ortaya çıkarırken gözleri elimi takip etti. Yutkundu. Gözle görülür bir şekilde. Gözlerimiz buluştu, zaman ve yer konusunda sessizce anlaştık. Sonra biri havuza gülle atıp üzerine su sıçrattı ve o da başını salladı, bir sonraki sanat projesine, en iyi arkadaşım Trent Rexroth'a atlamadan önce nefes nefese kıkırdadı.

Eve gitmeden önce resmi yok etmek her zamanki planımdı. Unuttuğu için lanet Molly'yi suçluyorum. Sonunda annem buldu. Sonunda, babam bana her zaman içimi arsenik gibi kemiren o düşük tonlu nutuklarından birini verdi. Ve en sonunda? Yaz tatilimi gerçekten katlanamadığım amcamla geçirmemi sağladılar. Bu konuda onlarla kavga etmemem gerektiğini biliyordum. İhtiyacım olan son şey ortalığı karıştırmak ve mezuniyetime bir yıl kala Harvard'daki görevimi tehlikeye atmaktı. Ben Bu gelecek için, bu hayat için çok çalıştım. Tüm zenginliği, hakkı, boku yemişliği, özel jetleri, devre mülkleri, yıllık Hamptons tatillerinin ihtişamıyla önümde duruyordu. Hayat böyle bir şey işte. Elinize iyi bir şey geçtiğinde, sadece ona tutunmakla kalmazsınız, onu öyle sıkı kavrarsınız ki neredeyse kırılır.

Hayatta çok geç öğrendiğim bir başka ders daha.

Her neyse, işte bu şekilde Alabama'ya uçtum ve son senemden önce lanet olası bir çiftlikte iki ayımı yaktım.

Trent, Jaime ve Vicious yazlarını kendi sahalarında içerek, sigara içerek ve kızları becererek geçirdiler. Bense, kim olduğumu sonsuza dek değiştiren o geceden sonra Bay Donald Whittaker, nam-ı diğer Baykuş tarafından cömertçe hediye edilen bir morlukla döndüm.

Avukat babam Eli Cole, Birmingham uçağına binmeden önce bana "Hayat adalet gibidir," demişti. "Her zaman adil değildir."

Gerçek bu değil miydi?

O yaz, İncil'i baştan sona okumaya zorlandım. Owl aileme yeniden doğmuş bir Hristiyan olduğunu ve İncil çalışmalarına çok önem verdiğini söyledi. Öğle yemeği molalarımızda bana da okutarak bunu destekledi. Çavdarlı jambon ve Eski Ahit onun sık suratlı olmama versiyonuydu, çünkü geri kalan zamanlarda bana karşı oldukça korkunçtu.

Whittaker bir çiftlik işçisiydi. Bir şey olabilecek kadar ayık olduğu zamanlar. Beni ahır çocuğu yaptı. Ben de kabul ettim, çünkü her günün sonunda komşusunun kızını parmaklamam gerekiyordu.

Komşunun kızı sırf Güneyli aksanım olmadığı ve arabam olduğu için beni bir tür ünlü sanıyordu. Onun hayallerini yıkacak biri değildim, özellikle de benim seks eğitimi öğrencim olmaya hevesli olduğu için.

Bana İncil'i öğrettiğinde Baykuş'la dalga geçerdim, çünkü bunun alternatifi ikimizden biri bayılana kadar onunla samanlıkta kavga etmektir. Sanırım ailem hayatın pahalı arabalar ve kayak tatillerinden ibaret olmadığını hatırlamamı istiyordu. Owl ve karısı *Düşük Gelirli Yaşam 101* gibiydiler. Bu yüzden her sabah uyandığımda kendime tüm hayatımın yanında iki ayın ne kadar önemli olduğunu soruyordum.

İncil'de bir sürü çılgın hikâye vardı; ensest, sünnet derisi toplama, Yakup'un bir melekle güreşmesi - yemin ederim ki bu kitap ikinci bölümden itibaren zıvanadan çıktı - ama bir hikâye Rosie LeBlanc ile tanışmadan önce bile aklımdan çıkmamıştı.

Yaratılış 27. Yakup amcası Laban'la yaşamaya başladı ve Laban'ın iki kızından küçüğü olan Rahel'e aşık oldu. Rahel çok ateşli, sert, zarif ve adeta bir sopanın üzerinde seks yapan biriydi (İncil'de belirtildiği gibi, çok fazla kelimeyle olmasa da).

Laban ve Yakup bir anlaşma yaptılar. Yakup yedi yıl boyunca Laban için çalışacak, sonra da onun kızıyla evlenebilecekti.

Yakup kendisine söyleneni yaptı; her gün güneşin altında kışını yırttı. Bu yedi yılın sonunda Laban nihayet Yakup'a geldi ve kızıyla evlenebileceğini söyledi.

Ama bir sorun vardı: Ona verdiği el Rahel'in eli değildi. Ablası Leah'nın eliydi.

Lea iyi bir kadındı. Jacob bunu biliyordu.

İyi biriydi. Mantıklı. Yardımsever. Güzel kışlı ve yumuşak gözlü (yine burada yorum yapıyorum. Gözler kısmı hariç. O kısım İncil'de yazıyordu.)

Yine de Rachel değildi.

O Rachel değildi ve o Rachel'ı istiyordu. Öyleydi. Her zaman. Lanet olsun.

Rachel.

Jacob tartışmış, kavga etmiş ve amcasını ikna etmeye çalışmıştı ama sonunda kaybetmişti. O zamanlar bile hayat adalet gibiydi. Adil olmaktan çok uzaktı.

"Yedi yıl daha çalışacaksın," diye söz verdi Laban. "Ve Rachel'la evlenmene de izin vereceğim."

Jacob bekledi.

Ve pusuya yattı.

Ve özlem duydum.

Birazcık akıllı olan herkes bilir ki, bu sadece saplantı konunuzla ilgili çaresizliğinizi tatmin eder.

Yıllar geçip gitti. Yavaş yavaş. Acı çekerek.

Uyuşukça. Bu arada, Leah ile birlikteydi.

Acı çekmedi. Kendi başına değil. Leah ona karşı iyiydi. Güvenli bir bahis. Çocuklarını doğurabilirdi - sonradan öğreneceği üzere Rachel'ın yapmakta zorlandığı bir şeydi bu.

Ne istediğini biliyordu ve ona benziyor olabilirdi, onun gibi kokuyor olabilirdi ve hatta belki de onun gibi *hissediyordu* ama o değildi.

Bu on dört yılını aldı ama sonunda Yakup Rahel'i adil bir şekilde kazandı.

Rachel Tanrı tarafından kutsanmamış olabilir. Leah kutsanmıştı. Ama mesele şuydu.

Rachel'ın kutsanmaya ihtiyacı

yoktu. O seviliyordu.

Adaletin ve hayatın aksine, aşk adildir.

Dahası ne? Sonunda, aşk yeterliydi. Sonunda,
her şey oldu.

Son sınıfıma yedi hafta kala, yaklaşmakta olan bir başka felaket yüzümde muhteşem bir şekilde patlamaya karar vermişti. Adı Rosie LeBlanc'tı ve Alaska kışında buz tutmuş iki göl gibi gözleri vardı. *O* tür bir mavi.

Vicious'un arsasındaki hizmetçilerin evinin kapısını açtığı anda o lanet an beni taşaklarımdan yakaladı ve sertçe bükte. Çünkü o Millie değildi. Millie'ye benziyordu - daha küçük, daha kısa, daha dolgun dudaklı, daha yüksek elmacık kemikli ve yaramaz bir perinin küçük sivri kulaklarına sahipti. Ama Emilia gibi açık seçik tuhaf bir şey giymiyordu. Ayağında bir çift deniz yıldızlı parmak arası terlik, dizleri geniş kesilmiş siyah dar bir kot pantolon ve üzerinde bilmediğim bir müzik grubunun adı beyaz renkle sıvanmış yırtık pırtık siyah bir kapüşonlu sweatshirt vardı. Uyum sağlamak için tasarlanmıştı ama daha sonra öğreneceğim gibi, lanet olası bir deniz feneri gibi parlamaya mahkumdu.

Cehennem kırmızısı yanaklarına vurdu ve gözlerimiz birbirine karıştığında yakasının kenarından aşağı indi ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı. O benim için yeniydi ama *ben* tanıdık bir yüzdüm. İncelediği, bildiği ve baktığı bir yüz. Her zaman.

"Gizli bir bakışma yarışına mı girdik?" Hemen toparlandı. Sesinin tizliğinde neredeyse doğal olmayan bir şey vardı. Çok küçüktü. Çok kısık. Çok benzersizdi. "Çünkü kapıyı açtığımdan beri yirmi üç saniye geçti ve sen hâlâ kendini tanıtmadın. Ayrıca iki kez göz kırptın."

Aslında oraya Emilia LeBlanc'a çıkma teklif etmek için gelmişim, gidecek başka yeri olmayan korkmuş bir hayvan gibi onu köşeye sıkıştırmıştım. Bana telefon numarasını vermedi. Doğuştan avcı olduğum için, üzerine atlayabileceğim kadar yaklaşmasını bekleyecek kadar sabırlıydım ama arada bir avımı kontrol etmekten zarar gelmezdi. Dürüst olmak gerekirse, Emilia'yı takip etmek aslında Emilia'yla ilgili değildi. Kovalamacanın heyecanı her zaman

Taşaklarım karıncalanıyordu ve benim için diğer piliçlerin sağlayamadığı bir meydan okuma sağlıyordu. O yeni bir etti ve ben de doyumsuz bir etoburdum. Ama *bunu* bulmayı beklemiyordum.

Bu her şeyi değiştirdi.

Orada bir dilsiz gibi durdum ve sırtarak *onunla* alay ettim, çünkü bir şekilde o da *benimle* alay ediyordu. Ve o anda belki de avcı olmadığım aklıma geldi. Belki de bir anlığına, ormanda kızgın bir dişi kaplan görmüş, mermisi bitmiş bir silahı olan Elmer Fudd'dum.

"Konusabiliyor mu ki?" Dişi kaplanın hafif kaşları birbirine yaklaştı ve öne doğru eğilerek küçük pençesiyle göğsümü dürttü. Bana *öyle* dedi.

Benimle alay ediyor. Altımı oyuyor. Benimle dalga geçmek.

En masum yüz ifademi takındım (başlangıçta bu çok zordu. Göbek bağım çöpe atılmadan önce masumiyetin ne olduğunu unutmuştum), dişlerimi dudaklarımın altında kenetledim ve başımı hayır anlamında salladım.

"Konusamıyor musun?" Kollarını kavuşturdu ve şüpheli kaşlarını kaldırarak kapının pervazına yaslandı.

Evet anlamında başımı salladım ve kocaman bir gülümseme ısırdım.

"Bu saçmalık. Seni okulda gördüm. Dean Cole. Sana Ruckus diyorlar. Sadece konuşmakla kalmıyor, çoğu zaman çeneni de kapatamıyorsun."

İşte bu, küçük peri. Bu öfkeyi şişele ve seni çarşafklarımın arasında yuvarladığım zaman için sakla.

Şaşkınlığımı anlamak için öncelikle daha önce hiçbir kızın benimle bu şekilde konuşmadığını bilmeniz gerekir. Millie bile... Ve Millie benim Amerikalı, seksi, dişlerimle donunu yırtan cazibeme karşı bağışıklığı olan tek kız öğrenci gibi görünüyordu. Zaten onu bu yüzden fark etmiştim.

Ama dediğim gibi, planlar değişir. Henüz çıkmamıştık. Birkaç hafta boyunca okulda Millie'nin kuyruğunu kokladım, peşinden gitmeye değip değmeyeceğini tartıştım, ama şimdi neyi kaçırdığımı gördüğüme göre - bu küçük fişek - onun çılgın alevlerinde sıcaklık bulmanın zamanı gelmişti.

Yine pis pis sırttım. Bu sırtış iki yıl önce All Saints koridorlarında bana Ruckus lakabını kazandırmıştı. Çünkü öyleydim. Kaos yaratıyordum, gittiğim her yerde anarşi çıkarıyordum. Bunu herkes biliyordu. Öğretmenler, öğrenciler, Müdür Followhill ve hatta yerel şerif.

Uyuşturucuya ihtiyacın olduğunda bana geldin. İyi bir partiye ihtiyacın olduğunda bana geldin. Harika bir sikişe ihtiyacın olduğunda

ve benim üzerimde. Beş yaşımdan beri üzerinde çalıştığım sırtışımanın dünyaya söylediği şey de buydu.

Eğer yozlaşmış, kirli ve eğlenceliyse, ben her şeyi yaparım.

Peki ya bu kız? Yozlaşmak için çok eğlenceli görünüyordu.

Gözleri dudaklarımda gezindi. Ağır. Arzulu. Sarhoş. Onları okumak kolaydı. Liseli kızlar. Gerçi bu kız diğerleri kadar geniş gülümsemiyordu. Flört etmek için sessiz bir davet de sunmuyordu.

"Konuşuyorsun," diye suçlayıcı bir şekilde öksürdü. Alt dudağımı emdim ve bıraktım. Yavaş. Hesaplanmış. Alaycı.

"Belki de birkaç kelime biliyordumdur." Tıslayarak yüzüne baktım. "İlginç olanları duymak ister misin?" Gözlerim vücudundan aşağı kaymam için yalvarıyordu ama beynim beklememi söylüyordu. Ben de ikincisini dinlemeye karar verdim.

Rahatlamıştım

Kurnazdım.

Ama yıllardır ilk kez ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bana öyle bir sırttı ki nutkum tutuldu. Bir sürü kelimeyi tek bir ifadeye sığdırdı. Ona yağ çekme çabamın onu hiç etkilemediğini söylüyordu. Benden hoşlanmıştı -evet- ve beni fark etmişti -elbette- ama oraya ulaşmak için sıradan, yarım yamalak bir flörtten daha iyisini yapmam gerekecekti.

Her neredeyse, yolculuğa hazırdım. "Gerçekten mi?" Dalga geçti, bunu yaparken fark etmedi bile. Öne doğru eğilerek çenemi aşağı indirdim. Büyük, buyurgan ve kendimden emindim. Ve baş belasıydım. Muhtemelen her şeyi duymuştu ama duymadıysa da duymak üzereydi.

Bunu öğren.

"Sanırım biliyorsun," dedim.

İki dakika önce, kız kardeşine çıkma teklif etmeye kararlıydım - daha yaşlı bir kız kardeş, bahse girerim, bu piliç daha genç görünüyordu ve ayrıca, son sınıf olup olmadığını bilirdim - ve şuraya bakın, kader ona kapıyı açtırdı ve planlarımı değiştirdi.

Bebek LeBlanc bana tuhaf bir bakış atarak devam etmem için meydan okudu. Tam ağzımı açmıştım ki, Millie dörtnala görüş alanıma girdi, küçük, havasız oturma odasından kapıya doğru savaş alanından kaçır gibi koşuyordu. Göğsünde bir ders kitabı tutuyordu, gözleri şiş ve kızarıktı. Direkt bana bakıyordu ve bir an için beş kiloluk ders kitabıyla yüzüme vuracağını düşündüm.

Geçmişe baktığımda, keşke yapsaydı diyorum. Gerçekte yaptığından çok daha iyi olurdu.

Millie, orada olduğunu bile fark etmeden küçük periyi kenara itti, kendini göğsüne attı -karakteristik olarak sevecen- ve dudaklarını ele geçirilmiş bir şeytan gibi dudaklarıma bastırdı.

Sikeyim.

Bu kötüydü.

Öpücük değil. Öpücük iyiydi sanırım. Bunu sindirecek zamanım olmadı çünkü gözlerim dehşete düşmüş gibi görünen mızrak kulaklı elfe kaydı, peygamber çiçeği mavisi gözleri bakıyor, işliyor ve üçümüzü kabul etmeye hazır olmadığım bir şeye zorluyordu.

Millie ne halt ediyordu? Birkaç saat önce hala koridorda beni fark etmemiş gibi davranıyor, zaman kazanıyor, boşluk arıyor, kayıtsızmış gibi davranıyordu. Şimdi ise tek gecelik tehlikeli bir ilişkiden sonra döküntü gibi üzerime atlıyordu.

Yavaşça Millie'den uzaklaştım ve reddedilmiş hissetmemesi için yanaklarını avuçladım, yine de küçük periyi aramıza sığdırmak için yeterli alanımız olduğundan emin oldum. Emilia'nın yakınlığı hoş karşılanmıyordu ve söz konusu ateşli bir piliç olduğunda bu bir ilkti.

"Hey," dedim. Sesimin tonu kendi kulaklarım için bile her zamanki şakacı tonunu kaybetmişti. Bu Millie gibi değildi. Bir şey olmuştu ve bu küçük sahneye kimin sebep olduğuna dair genel bir fikrim vardı. Kanım kaynadı. Kendimi kaybetmemeye kararlı bir şekilde burun deliklerimden nefes aldım. "N'aber Mil?"

Gözlerindeki boşluk midemi bulandırdı. Neredeyse kalbinin göğsünün içinde çatırdadığını duyabiliyordum. Bebek LeBlanc'a bir kez daha baktım ve bu işten nasıl sıyrılacağımı merak ettim. Bir adım geri çekildi, gözleri hâlâ bana sarılmaya çalışan ateşli, dağınık ifadeye takılmıştı. Millie perişan haldeydi. Onu reddedemezdim. O zaman olmaz.

Abla yüksek sesle burnunu çekerek, "Kötü bir şey," dedi. "Kötü bir şey oldu."

Sonra da sanki bir kanıtmış gibi matematik ders kitabını işaret etti. Bakışlarım isteksizce Emilia 'Millie' LeBlanc'a kaydı.

"Ne yapmış bu göt herif?" Kitabı elinden kaptım ve sayfaları karıştırarak çirkin yorumlar ya da saldırgan çizimler aradım.

"Dolabıma girdi ve onu çaldı," diye tekrar homurdandı. "Dolabımı prezervatif ambalajları ve çöplerle doldurmadan önce." Kolunun tersiyle burnunu sildi.

Tanrım, bu aptala lanet olsun. Millie'yle çıkmak istememin bir diğer nedeni de buydu. Sokak hayvanlarını koruma ihtiyacı küçük yaştan beri içimde yanıyordu. Yumuşak bir nokta ve tüm bu saçmalıklar. Vicious gibi tamamen kötü değildim, Jaime gibi tamamen iyi de değildim. Kendi ahlak kurallarım vardı ve zorbalık kanla çizilmiş uzun, kırmızı bir çizgiydi.

Sokak hayvanları söz konusu olduğunda, Millie barınağa ihtiyacı olan, yağmur altında titreyen mükemmel bir pire torbasıydı. Okulda terör estiriyor ve en iyi arkadaşlarımdan biri tarafından rahatsız ediliyordu. Doğru şeyi yapmam gerekiyordu. Yapmalıydım, ama *istersem* sikerim.

"Onunla ben ilgilenirim." Sinirlenmemeye çalıştım. "İçeri geri dön."

Ve beni kız kardeşinle bırak.

"Gerek yok, gerçekten. Sadece burada olmana sevindim."

Kaderinde Jacob'ımın Rachel'ı olmak olan kıza bir bakış attım, bu sefer özlemle, çünkü kız kardeşi Vicious'tan intikam almak için beni öptüğü anda onunla hiçbir şansım olmadığını biliyordum.

"Bunu düşündüm." Millie gözlerini hızla kırptırdı, kapıda görüldüğünden beri ona bir bakış bile atmadığımı fark edemeyecek kadar kendi karmaşasına dalmıştı. Kız kardeşinin tam yanımda olduğunu fark edemeyecek kadar meşguldü. "Ve karar verdim - neden olmasın? Aslında seninle çıkmayı çok isterim."

Hayır, yapmazdı. İstedığı şey benim onun kalkanı olmamdı.

Millie'nin kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Ve lanet bir esrar içmem gerekiyordu.

İçimi çektim, ablayı kucakladım, başının arkasını kavradım, açık kahverengi saç tutamları parmaklarımdan arasında dolandı. Gözlerim hâlâ Bebek LeBlanc'a yakınlıktaydı. Küçük Rachel'ıma.

Bunu düzelteceğim, bakışlarım ona söz verdi. Belli ki benden daha iyimserdi.

"Benimle çıkmak zorunda değilsin. Arkadaşın olarak hayatını kolaylaştırabilirim. Tek kelime et ve onun kıcını tekmeleyeyim," diye fısıldadım Millie'nin mükemmel kıvrımlı kulağına, gözbebeklerim kız kardeşine odaklanmıştı.

Başını salladı ve omzuma daha da gömdü. "Hayır, Dean. Seninle çıkmak istiyorum. Sen hoş, eğlenceli ve şefkatlisin."

Ve kız kardeşine tamamen hayranım.

"Hiç sanmıyorum, Millie. Haftalardır beni susturuyorsun. Bu Vic'le ilgili ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bir bardak su iç. Tekrar düşün. Yarın sabah antrenmanda onunla konuşacağım."

"Lütfen Dean." Titrek sesi, tasarım tişörtümün kumaşını yumruklarının arasına alıp beni kendisine yaklaştırırken ve aynı zamanda yeni, parlak fantezimden uzaklaştırırken sabitlendi. "Ben büyük bir kıyım. Ne yaptığımın farkındayım. Hemen gidelim."

"Evet. Gidin." Bebek LeBlanc'ın elini bize doğru sallayarak törpülediğini duydum. "Zaten ders çalışmam gerekiyor ve siz çocuklar dikkatimi dağıtıyorsunuz. Vicious'u havuzda görürsem kışına tekme basarım Millie," diye şaka yaptı, sıksa kollarını esnetiyormuş gibi yaparak.

Baby LeBlanc berbat bir öğrenciydi, C eksi notları çok fazlaydı ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Ders çalışmak istemiyordu. Kız kardeşinin kurtarılmasını istiyordu.

Millie'yi dondurma yemeye götürdüm, bu sefer arkama bakmadan. Rosie'yi almam gerekirken Millie'yi aldım. Millie'yi aldım ve Vicious'u öldürecektim.

OceanofPDF.com

Chapter One

Rosie

Mevcut

Seni canlı hissettiren nedir?

Yoğunlaşma. Çünkü bana hala nefes aldığımı hatırlatıyor.

BUNUN kendi kendime konuşmak olarak sınıflandırıldığını tahmin ediyorum ama ben hep böyleydim.

Her zaman o zor soruyu soran ses beynime yerleştirilmiş gibiydi ve o ses ben değildim. Bir erkek sesiydi. Tanıdık biri olduğunu sanmıyorum. Her zaman bana hala nefes aldığımı hatırlatırdı, ki bu pek de hafife aldığım bir şey değildi. Bu kez cevabım kafamın içinde patlamak üzere olan bir balon gibi süzülüyordu. Yaşadığım gösterişli gökdelenin asansöründeki aynaya burnumu dayadım ve ağızımdan hava üfleyerek kalın bir beyaz sis bulutu oluşturdum. Yaptıklarımı bakarak geri çekildim.

Hâlâ nefes alıyor olmam hastalığıma büyük bir darbe vurdu.

Kistik Fibrozis. Biri sorduğunda her zaman tüm detayları anlatmaya çalışırdım. İnsanların bilmesi gereken tek şey, üç yaşındayken kız kardeşim Millie yüzümü yalayıp tadımın "çok tuzlu" olduğunu söylediğinde teşhis edildiğimdi. Bu kırmızı bir bayraktı, bu yüzden ailem beni kontrol ettirdi. Sonuçlar pozitif çıktı. Bu bir akciğer hastalığı. Evet, tedavi edilebilir. Hayır, tedavisi yok. Evet, hayatımı son derece etkiliyor. Sürekli hap kullanıyorum, haftada üç fizyoterapi seansım var, belirsiz sayıda nebulizatör kullanıyorum,

ve muhtemelen önümüzdeki on beş yıl içinde öleceğim. Hayır, acımana ihtiyacım yok, o yüzden bana öyle bakma.

Hâlâ yeşil önlüğümü giymiş, saçlarım karmakarışık ve gözlerim uykusuzluktan cam gibi, içimden asansörün nihayet kapanması ve beni onuncu kattaki daireme taşıması için dua ediyordum. Soyunmak, sıcak bir banyoya girmek ve yatağıma uzanıp *Portlandia*'yı izlemek istiyordum. Ve eski erkek arkadaşım Darren'ı düşünmemek istiyordum.

Aslında onu düşünmemeyi gerçekten istiyordum.

Sokak köşelerindeki yüksek topuklu ayakkabıların şiddetli tıkırtıları kulaklarımda yankılandı, görünüşe göre hiçbir yerde yoktu ve her saniye daha da yükseliyordu. Başımı lobiye doğru çevirdim ve bir öksürüğü bastırdım. Asansörün kapısı çoktan kapanmaya başlamıştı ama tırnakları kızarmış kadınsı bir el son saniyede aralıktan içeri süzüldü ve tiz bir kahkahayla kapıyı iterek açtı.

Kaşlarımı çattım.

Yine mi o?

Ama kesinlikle oydu. Olgun bir fili ölüm derecesinde sarhoş edeceğinden şüphelendiğim alkol kokusuyla ve *Umutsuz Ev Kadınları* türünden iki kadınla birlikte asansöre daldı. İlki, asansörü yakalamak için kolunu tehlikeye atan dâhiydi; kadife kırmızısı Jessica Rabbit saçları ve son derece becerikli olsanız bile hayal gücünüze hiçbir şey bırakmayan göğüs dekoltesi olan bir hatundu. İkincisi ise bir insanda gördüğüm en yuvarlak popoya sahip minyon bir esmerdi ve elbisesi o kadar kısaydı ki muhtemelen hiçbir kıyafetini çıkarmak zorunda kalmadan jinekolojik muayene yapabiliirdiniz.

Bir de Dean 'Ruckus' Cole vardı.

Uzun boylu - bir film yıldızı için mükemmel boyutta - yosun yeşili gözleri, ısıltısında neredeyse radyoaktif ve derinliğinde dipsiz, dağınık, koyu kahverengi seks saçları ve Brock O'Hurn'u utandıracak bir vücut. Gözlerinizi kaçırmaktan ve iç çamaşırvınızın uyarılmanızı emecek kadar kalın olması için dua etmekten başka seçeneğiniz olmadığı noktaya kadar günahkâr derecede seksiydi. Cidden, adam o kadar ateşliydi ki, muhtemelen aşırı dinci ülkelerde yasaklanmıştı. Şansıma, Bay Cole'un dünya çapında bir pislik olduğunu biliyordum, bu yüzden cazibesine karşı çoğunlukla bağışıklığım vardı.

Burada önemli olan kelime çoğunlukla.

Güzeldi, ama aynı zamanda epik boyutlarda bir karmaşaydı. Düzeltebilecekleri ve besleyebilecekleri berbat, muhteşem, savunmasız bir adam isteyen kadınları bilirsiniz. Dean Cole onların ıslak rüyası olurdu. Çünkü orada

Bu adamda kesinlikle bir şeyler *vardı*. Yakın çevresindeki insanların yanıp sönen neon uyarıları -içki içmesi, aşırı ot içmesi ve günahkâr ve eğlenceli her şeye olan şiddetli bağımlılığı- görmediği düşüncesi beni üzüyordu. Yine de Dean Cole'un beni ilgilendirmedığının farkındaydım. Ayrıca, uğraşmam gereken kendi sorunlarım vardı.

HotHole hıçkırdı, çatı katının düğmesine beş yüz kez bastı ve dördümüzün paylaştığı küçük alanda sallandı. Gözleri ateşliydi ve teninde saf konyak gibi kokan ince bir ter tabakası vardı. Kalbimin etrafında kalın, pas tutmuş bir tel dolanıyordu.

Gülümsemesi mutlu görünmüyordu.

"Bebek LeBlanc." Dean'in tembel sesi karnımın alt kısmına doğru kaydı ve ben hareketsiz kaldım. Beni omzumdan yakaladı ve yüzüm ona dönük olacak şekilde döndürdü. Arkadaşları beni çürük bir yumurta yığınıymışım gibi süzdü. Avuçlarımı demir çelik göğsüne koyarak onu ittim.

"Dikkatli ol. Ağzına Jack Daniel's kokusu gelmiş gibi kokuyorsun," diye kestirip attım. Başını arkaya attı ve güldü -bu kez dürüst bir gülümsemeyle- tuhaf alışverişimizin tadını çıkarıyordu.

"Bu kız." Bir kolunu omzuma doladı ve beni göğsüne *b a s t ı r d ı* . Bira şişesinin boynunu tutan eliyle beni işaret etti ve şaşkın bir sırıtişla kızlara baktı. "Çok ateşli ve Winston Churchill'in en iyi zamanlarını gölgede bırakacak kadar zeki ve esprili" diye bağırdı. Muhtemelen Winston Churchill'in bir Cartoon Network karakteri olduğunu düşünüyorlardı. Dean yüzünü bana döndü, kaşları aniden aşağıya indi. "Bu onu küçümseyici bir sürtük olma riskiyle karşı karşıya bırakıyor ama değil. Aynı zamanda çok da nazik. Bu yüzden hemşire. O güzel kışını önlüğün altında saklamak bir suç, LeBlanc."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Memur Pothead, ama ben sadece gönüllüyüm. Aslında bir baristayım," diye düzelttim, önlüğümü elimle ütöleyerek onun dokunuşundan kurtuldum ve kızlara nazik bir gülümseme sundum. Haftada üç kez bir yenidoğan yoğun bakım ünitesinde gönüllü olarak çalışıyor, kuvözleri izliyor ve bebek kakalarını temizliyordum. Millie kadar sanatsal yeteneğim yoktu ya da HotHoles kadar şanslı değildim ama tutkularım vardı -insanlar ve müzik- ve onların yaşamak için yaptıklarından daha azını düşünmüyordum. Dean'in Harvard'dan MBA derecesi ve *New York Times* aboneliği vardı ama gerçekten benden daha mı iyiydi? Tabii ki hayır. First Ave ve Ave A arasında Black Hole adında küçük bir kafede çalışıyordum. Parası kötüydü, ama şirket iyiydi. Hayatın tutkulu olmadığım bir şeyi yapmak için çok kısa olduğunu düşündüm. *Özellikle de benim için.*

Jessica Rabbit gözlerini devirdi. Ufak tefek esmer kadın bir omzunu silkti ve bize sırtını dönerek telefonuyla oynamaya başladı. Benim tuzlu bir kaltak olduğumu düşündüler. Haklıydılar da. *Gerçekten* öyleydim. Ama eğer burada gerçekçi olursak, kaba bir uyanış içindelerdi. Komşumun ve kız kardeşimin eski erkek arkadaşının ritüelini ezbere biliyordum. Sabah onlara bir taksi çağırarak ve numaralarını kaydetmiş gibi davranma zahmetine bile girmeyecekti.

Sabah olduğunda, temizlemek zorunda olduğu bir pislikten başka bir şey değilmiş gibi davranacak. Sabah ayık, akşamdan kalma ve nankör olacak.

Çünkü o bir HotHole'du.

Todos Santos'tan ayrıcalıklı, akli dengesi yerinde olmayan, her şeyi hak ettiğini ve hiçbir şeye borçlu olmadığını düşünen bir egomanyak.

Hadi, asansör. Neden bu kadar uzun sürdü?

"LeBlanc," diye bağırdı Dean bu kez, gümüş duvara yaslanıp kulağının arkasından bir cigara çıkardı ve özel dikim koyu renk kot pantolonunun içinde çakmağını aradı. Şişe atıldı ve kadınlardan birine uzatıldı. Tasarım bir V yaka tişört giymişti - gözlerini ortaya çıkaran ve tenini daha da bronz gösteren bir tür limon yeşili - açık siyah bir blazer ceket ve yüksek top spor ayakkabılar. Aptalca şeyler istememe neden oluyordu. Hiç kimseden istemediğim şeyleri, hele de sekiz ay boyunca kız kardeşimle çıkmış bir adamdan. Bu yüzden onları içime attım ve ona kötü davranmaya çalıştım. Dean Batman gibiydi. Bunu kaldıracabilecek kadar güçlüydü.

"Yarın. Sen. Ben. Pazar Brunch'ı. Söylersen yemekten fazlasını yerim." Zümrüt gözlerini sergilemek için çenesini aşağı indirdi, yüzünde uğursuz bir ifade vardı. Bu adamda soru işareti yok. *Velet*, aklımdan acı bir düşünce geçti. *Birkaç dakika içinde üçlü yapacak ve burada durmuş eski kız arkadaşının kız kardeşine asılıyor. Onlar da her şeyi duyabiliyor. Neden hâlâ buradalar?*

Bana karşı pek de iyi olmayan ilerleyişini görmezden geldim ve onu tamamen başka bir konuda uyardım. "Eğer o şeyi asansörde yakarsan," diyerek elindeki körüğü işaret ettim, "yemin ederim bu gece gizlice dairene girer ve kasıklarına sıcak balmumu dökerim."

Jessica Rabbit'in nefesi kesildi. Minyon Esmer çılgılık attı. Eğer böyle bir şey olursa ateş hattında *olacaklardı*.

"Tanrım, biraz sakinleş." Esmer kız patlamaya hazır bir şekilde bana elini salladı. "Çok mu ürkütücü?"

Pastel boya makyajlı kadına hiç dikkat etmedim. Bunun yerine, asansörün kapısının üzerindeki kırmızı rakamlara baktım.

banyo, şarap ve *Portlandia*'ya gittikçe yaklaşıyordu.

"Cevap ver bana." Dean domuz eti yemek üzere olan kızları görmezden gelerek donuk gözlerini benimkilere çevirdi. "Brunch mı?" Hıçkırık. "Yoksa her şeyi atlayıp sevişebilir miyiz?"

Umutsuz romantik, biliyorum, ama ne yazık ki, benim için hala bir hayırdı.

Dürüst olmak gerekirse, sadece beni yatağına sürüklemeye çalışmasından değil, aynı zamanda kötü zamanlamasından da soğumuştum. Darren'ın eşyalarını toplayıp altı ay boyunca paylaştığımız daireden taşınmasının üzerinden üç hafta geçmişti; Hal adında metal müzik tutkunu, yağlı bir maymunla yaşadığım kısa süreli birliktelikten sonra dokuz aydır birlikteydik. Dean bu geçici toparlanma pozisyonuna uyum sağlamak için hiç vakit kaybetmemişti. Dean'in aslında ev sahibim olması ve yasal nedenlerden dolayı ona ayda sadece yüz dolar ödemem onu reddetmemi kolaylaştırmadı. Dairemin Vicious, Jaime ve Trent ile ortak sahibiydi ve beni evden atmayacağını bilsem de -Vicious buna asla izin vermezdi- ona karşı iyi davranmam gerektiğini de biliyordum.

Ama bana WebMD'de listelenen her cinsel hastalığı bulaştırabileceği düşüncesi onu reddetmemi kolaylaştırdı. Aslında çok daha kolay.

Ekranda kırmızı rakamlar belirdi. Üç.

Dördü

ncü.

Beşinc

i.

Hadi, hadi, hadi.

Hâlâ bana baktığını ve yanıtlımı beklediğini fark ettiğimde, "Hayır," dedim.

"Neden?" Bir hıçkırık daha.

"Çünkü sen benim arkadaşım değilsin ve senden hoşlanmıyorum." "Peki neden?" diye sordu sırtarak.

Çünkü sen benim kalbimi kırdın ve ben onu yanlış bir şekilde tekrar birleştirdim.

"Çünkü sen umutsuz bir erkek fahişesisin." Ona 'Dean'den Neden Nefret Ediyorum' listemdeki iki numaralı nedeni söyledim. O şey büyük bir L ile uzundu.

Dean utanmak ya da cesaretini kaybetmek yerine tekrar bana doğru eğildi ve işaret parmağını yanağıma bastırdı. Yüzümden aldığı bir kirpiği çıkardı, parmağı dudaklarıma o kadar yakındı ki izinin yuvarlak deseninin kıvrıkcık kirpiğimin etrafında döndüğünü gördüm.

"Bir dilek tut." Sesi boynumu saran saten gibiydi, usulca sıkıyordu.

Gözlerimi kapattım, alt dudağımı ısırdım. Sonra onları açtım. Sonra kirpiği üfledim, bir tüy gibi yavaş yavaş ileri geri sallanmasını izledim.

"Ne dilediğimi bilmek istemiyor musun?" Sesim boğuk çıkmıştı. Bedenime doğru eğildi, dudakları yanağıma değdi.

"Ne dilediğinin bir önemi yok," diye mırıldandı. "Önemli olan neye ihtiyacın olduğu. O bende var, Rosie. Ve bir gün -ikimiz de biliyoruz ki- bunu sana vereceğim. Hem de fazlasıyla."

Şehir merkezindeki küçük bir çocuk hastanesinde altı saatlik bir gönüllü çalışmadan dönüyordum; kahvehanedeki tam mesaimi bitirdikten hemen sonra oraya koşmuştum. Yorgundum, açtım ve ayaklarımda burnum büyüklüğünde kabarcıklar vardı. Göğsümde binlerce küçük parmağın yüzdüğünü hissetmemeliydim ama hissettim. Hissettim ve bundan nefret ettim.

"Brunch," diye mırıldandı yüzüme doğru, sıcak, pis kokulu nefesi tenimi havalandırıyordu. "Neredeyse bir yıldır benim dairemde yaşıyorsun. Kiranı yeniden değerlendirmenin zamanı geldi. Benim evimde. Yarın sabah. Hazır olduğunda orada olsan iyi edersin. Kapiş?"

Yutkundum, bakışlarımı kaçırdım ve tekrar yukarı baktığımda asansörün kapısı açıldı. Öne doğru sıçradım, neredeyse koşarak dışarı çıktım, kendimi koridora attım ve sırt çantamdan anahtarlarımı aldım.

Uzay. Ona ihtiyacım vardı. Hem de hepsine. Şimdi.

Kahkahaları, iki muhteşem kadınla gece yolculuğunu sonlandırdığı yirminci kattan, çatı katından kapıma kadar taşındı.

Banyo yaptıktan, kendime biraz şarap koyduktan ve Cheetos ile buzdolabımın arkasında bulduğum kaynağı belirsiz turuncu renkli bir sosla sağlıklı ve dengeli bir akşam yemeği yedikten sonra kıcımlı koltuğuma park ettim ve kanalları çevirmeye başladım. Akşam yemeğimin önerdiğinden biraz daha sofistike hissettirdiği için *Portlandia*'yı izlemek istememe rağmen, bir şekilde *What to Expect When You're Expecting*'i izlemeye çekildim.

Berbat, sadece Rotten Tomatoes'da %22 puan aldığı için değil.

Ama bana Darren'ı düşündürdüğü için.

Darren'ı düşündükçe onu arayıp bir kez daha özür dilemek istedim.

Uzun saniyeler boyunca telefona baktım, çaresizce yorgun beynimde senaryoyu tartıştım, düşündüm.

Açardı.

Bana korkunç bir hata yaptığımı söylemeye çalış.

Umurunda olmadığını. Yine de beni istiyor.

Sadece o istiyor. Çok önemsiyor.

Ve ben yeterince iyi değilim.

Onun gibi biri için değil.

Bahsetmem gereken bir başka şey daha var: Alaycı doğama ve motorlu ağzıma rağmen, sadece havlardım ve ısırmazdım. Hayatları mahvetmekle ilgilenmiyordum. Onları kurtarmayı tercih ederdim. Bu yüzden Darren'ı bırakmıştım.

Darren normal bir hayatı, normal bir eşi ve bir futbol takımı kurmak için uygun sayıda çocuğu hak ediyordu. Uzun tatilleri ve hastane duvarlarının dışında açık hava aktivitelerini hak ediyordu. Orada çalışmadığı zamanları yani. Kısacası, benim ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyordu.

Kendimi yatağa attım, sırtımı yatak başlığına yasladım, yatak odamın kapısına baktım, açılmasını diledim, gece boyunca beni sıcak tutacak bir adamın tanrısı tarafından itildim.

Dean Cole.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Şimdi, her zamankinden daha fazla. Kırımı yeniden değerlendirmek istedi. Yapamazdı. Zaten çok fakirdim. Özellikle Manhattan standartlarına göre. Ayrıca, benim iki yılda kazandığımı o bir günde kazanıyordu. Bu gerçekten gerekli miydi, yoksa tekliflerine boyun eğmediğim için benden öç mü almak istiyordu?

Gözlerimi kapattığımda, dünya çapındaki dangalağın yontulmuş, mükemmel yüzüne binmiş Jessica Rabbit'i yediğini ve Petite Brunette'in ona sakso çektiğini hayal ettim. Dehşete düşerek elimi zaten nemli olan külotuma soktum, kaşlarımın arasındaki kırıksıklık derinleşti ve usulca öksürdüm.

Dean Cole muhtemelen pis biriydi. Jessica Rabbit'i boşaldıktan bir saniye sonra ters çevirip arkasından vuracak ve kızıl saçlarını çekecek türden biriydi.

İşaret parmağımı cinsel organımın içine soktum, sonra ortadaki parmağımı, o noktayı aradım.

Tiksintiyle, JR'la işi bittiğinde Minyon Esmer'in boynundan tutulup sırt üstü pozisyona getirildiğini hayal ettim. Şimdi onu da beceriyor, meme uçlarını sıkıyordu. Sert.

Sırtımı dikleştirdim, iğrendim.

İnledim, tiksindim.
Sonra parmaklarımın üzerine sertçe
boşaldım, tiksindim. Dean Cole ile ilgili
her şeyden nefret ediyordum.
Her şey... ama o.

OceanofPDF.com

Chapter Two

Dean

S-E-X.

İşin özü bu, gerçekten.

Tüm dünya tek bir hayvani ihtiyaç üzerine kurulu. Daha iyi görünme, daha çok çalışma, daha zengin olma ve ihtiyacımız olmayan şeylerin peşinden koşma arayışımız - daha iyi bir araba, daha belirgin oblikler, bir terfi, yeni bir saç kesimi, reklamlarda bize satmaya çalıştıkları her türlü saçmalık.

Hepsi bu. Çünkü. Çünkü. Seks.

Bir kadın ne zaman bir parfüm, bir güzellik ürünü ya da lanet bir elbise alsın.

Ne zaman bir adam bir hafta önce sahip olduğu geniş Kore arabasının yarısı kadar bile konforlu olmayan bir spor arabanın saçma sapan ödemelerinin kölesi olsa ve havasız bir spor salonunun soyunma odasında steroid enjekte etse... Onlar. Yapıyorlar. Yapıyorlar. İçin. Yapıyorlar. Yapıyorlar.

Bunu bilmeseler bile. Bunu *kabul* etmeseler bile. O bluzu, o cipi ve o yeni burnu daha sikilebilir olmak için aldın. Bilim, bebeğim. Bu saçmalıkla tartışamazsın.

Aynı şey sanat için de geçerli. En sevdiğim şarkılardan bazıları, aletimle adımları kara işlemek dışında bir şey yapabileceğimi bile bilmeden önce seks hakkındaydı.

"Summer of '69"? - Bryan Adams dokuz yaşındaydı. Belli ki en sevdiği *cinsel pozisyon* hakkında şarkı söylüyordu. Cutting Crew'dan "I Just Died in Your Arms"? - *Orgazmdan* bahsediyor. Beatles'tan "Ticket to Ride"? - *Fahişeler*. "Come On Eileen"? Düğünlerde herkesin dans ettiği o neşeli şarkı mı? *Cinsel zorlama*.

Seks her yerdeydi. Neden olmasın ki? Muhteşem bir şey. Doyamıyordum. Bu konuda da iyiydim. İyi mi dedim? Üstünü çiz. İnanılmaz. Aradığım kelime buydu. Pratik yapmak mükemmelleştirir.

Ve Tanrı biliyor ki çok fazla pratik yaptım.

Bu da bana bir kutu daha prezervatif sipariş etmem gerektiğini hatırlattı. Onları SayItWithaRubber adlı bir şirkete özel olarak yaptırdım. Folyoyu sadece üzerinde ismim olacak şekilde tasarlamadım -hey, bazı piliçler bunu hatıra olarak saklamak istiyor, onları kim reddedebilirdi ki? Sarı taşaklarımı biraz solgun gösterdi. Benim için iyi bir renk değil...), ama aynı zamanda kauçuğun türü, inceliği (bilmeniz gerekiyorsa 0,0015 mm) ve hassasiyet seviyesi konusunda da seçiciydim.

Kızlardan biri uykusundan kalkarak, "Günaydın," diye mırıldandı. Boynumun arkasına telaşlı bir öpücük kondurdu. Geceyi kiminle geçirdiğimi hatırlamam her zaman birkaç saniyemi alırdı ama bu sabah daha da kötüydü çünkü dün görevim karaciğerimi romla sıvılaştırmakmış gibi içerek geçirmiştim.

"İyi uyudun mu?" diye mırıldandı ikinci hatun.

Arkadaşım ve iş ortağım Vicious tarafından yazılmış uzun bir mesajı aşağı doğru kaydırırken vücudum yana, komodine doğru eğilmişti. Çoğu insan derdini anlatmak için kısa mesajlar yazar. Bu sert piç Siri'yi orospusu yapmış ve bana İncil'in tamamını göndermişti. Ondan gelen bir mesajla uyanmak, bir köpekbalığının oral seksine uyanmakla eşdeğerdi. Ve yazdığı şey buydu:

Sevgili Dickbag,

Nişanlım, baş ağrısı olan kız kardeşinin önümüzdeki Cumartesi günü yapılacak prova yemeğine geç kalabileceğini, çünkü Todos Santos'a gitmek için iki aktarmalı uçuş yaparak birkaç dolar tasarruf etmeye çalıştığını söyledi.

O Em'in baş nedimesi, bu yüzden katılması isteğe bağlı değil. Bu zorunlu ve onu saçından sürüklemem gerekirse sürüklerim ama bunu tercih etmem. Burası hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. New York vücudu zorlar. Los Angeles ruh için zor.

Benim ruhum yok.

Sizden bir arkadaş olarak Rosie'nin kapısını çalmanızı ve eline yeni bir bilet tutuşturmanızı istiyorum. Sue ona birinci sınıf bilet alsın.

Cuma günü seninle uçağa bindiğinden emin ol. Gerekirse onu lanet koltuğa zincirle.

Bu bölümde muhtemelen kendinize bana neden iyilik yaptığınızı soruyorsunuzdur. Bunu Millie'ye bir iyilik olarak düşün, bana değil.

Stresli.

Endişeli.

Ve bu tür bir boku hak etmiyor.

Em'in küçük kız kardeşi istediği her şeyi yapabileceğini sanıyorsa yanılıyor.

Ne kadar hatalı olduğunu anlamasını sağlayın, çünkü her gün tutumlu azizi oynarken müstakbel eşim zarar görüyor.

Bana ait bir şey zarar gördüğünde nasıl tepki verdiğimi hepimiz biliyoruz.

Bariş, orospu çocuğu.

-V.

Mor nesir sayılmaz ama Baron Spencer sizin için bunu yazdı.

Sıcak bir bedenın üzerime tırmandığını hissederek gerindim ve aramızdaki lacivert, dikişsiz, ipek çarşaf gölüyle savaştım. Etrafımda zengin kumaş yığınları, sıcak ten ve yumuşak kıvrımlar vardı. Güneş tavandan tabana pencereden içeri giriyor, bin metre karelik balkonumun üzerinde parlıyor, yeni kesilmiş çimlerden oluşan bir deniz Manhattan silüetine doğru kanıyordu. Sıcaklık ışınları tenimi yalıyordu. Islak bar, kendime bir Bloody Mary hazırlamam için beni çağırıyordu. Ve pelüş, gri ve lacivert koltuklar, kızları tüm New York'un görmesi ve duyması için onlara karşı bir gezintiye çıkarmam için bana yalvardı.

Kısacası: bu sabah harikaydı. Ancak

Vicious harika *değildi*.

Bu nedenle, bu kadınların - Natasha ve Kennedy'nin - rahatlığında yıkanmama ve Tanrı'nın ya da doğanın ya da her ikisinin benden yapmamı istediği şeyi yapmama izin verdim - onları sertçe becerdim. Çünkü uygarlık ve tohum yayma falan.

Kennedy - güzel kızıl saçlı, hafızam bana hatırlattı - boynumdan aşağı öpücükler yağdırırken, sabah odunuma doğru yol alırken ve Natasha -Açık saçık, eğlenceli boyutlardaki yoga eğitmeni ağzımı doyumsuzca öperken, hak edilmiş bir akşamdan kalmalığın çekiç darbeleri arasında yeni bilgileri işledim.

Millie LeBlanc akşam yemeği provası için stresliydi. Bunda şaşılacak bir şey yok. O her zaman her şeyin mükemmel olmasını isteyen ve bunun için çok çalışan iyi kalpli bir kızdı. Kuru zekâsı ve korkunç davranışlarıyla olabildiğince çok hayatı karartmayı kendine görev edinmiş olan evlendiği adamla tam bir tezat oluşturuyordu.

Tanıdığım en tatlı insandı -bu arada iyi bir şey olması gerekmiyor- ve adam açık ara en kötüsüydü.

Sanırım "ya öyle olsaydı?" diye düşünmem gerekiyordu çünkü Millie eskiden benim kız arkadaşımıdı. Çünkü insan beyni boşlukları doldurmak üzere tasarlanmıştır ve ben yirmi dokuz yaşındaydım ve Millie benim tek ciddi kız arkadaşımıdı, bu yüzden insanlar bunun büyük, kayıp bir aşk olduğunu düşünebilirdi.

Gerçek, her zaman olduğu gibi, hem hayal kırıklığı yarattı hem de hoşla gitmedi.

Millie hiçbir zaman büyük bir aşk olmadı. Onu seviyordum ama bu şiddetli, yoksun ya da çılgınca değildi. Ona değer veriyordum ve onu korumak istiyordum ama asla Vicious'a olduğu gibi aklımı başımdan alacak şekilde değil.

Beni terk edip yarım yamalak bir ayrılık mektubu bırakarak çekip gittikten sonra ondan hâlâ hoşlanıyor olmam, aslında birbirimiz için yaratılmadığımızı gösteriyor. Çünkü gerçek şu ki, Emilia LeBlanc'a aşkıttım... ta ki aşık olmayana kadar.

Bazen sadece onun fikrini sevdiğimi ya da onu hiç sevmediğimi düşünüyorum. Her iki durumda da, bir şey tartışılamazdı - onunla birlikteyken, ona karşı iyiydim. Sadık. Saygılıydım. Karşılığında o da beni mahvetti.

Bugüne kadar, tek eski kız arkadaşımı gerçekten tanıdığımı hissetmedim. Özelliklerini biliyordum, elbette. Arkadaşlık sitesi profiline girecek saçmalıklar. Kuru gerçekler. Sanatsal, utangaç ve terbiyeli biriydi. Ama korkularının ve sırlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geceleri onu neyin uyutmadığı, kanını kaynatan ve vücudunu cızırdatan şeyin ne olduğu.

Çirkin gerçeğimin diğer kısmı ise Rosie LeBlanc dışında hiç kimse hakkında bunları bilmek istemediğimi hissetmemdi. Ama Rosie benden nefret ediyordu. Bu yüzden bekar kaldım. Fikrini değiştirecekti. Değiştirmek zorundaydı.

Rosie'den bahsetmişken, Vicious ve Millie'den zorunluluk olmadıkça para almazdı. Bu herkesçe bilinen bir şeydi ve bir yıl önce New York'ta yaşadığı iki nokta üç milyon dolarlık dairemi Craigslist'ten topladığı ve toplamda iki yüz dolardan daha az tutan eşyalarla döşeyerek bunu

göstermişti. Fikrini değiştirebileceğimden şüpheliydim ama söz konusu o olduğunda, bunu denemeye her zaman hazırdım.

Her neyse. Önemli şeylere dönelim, sikişmeye.

Kennedy beni ağzına alıp ciddi bir boğaz becerisi sergilerken kapımın çalındığını duydum. Binaya şifre olmadan kimsenin girmesine izin verilmiyordu ve son zamanlarda kimse benden şifre istememişti, bu da beni kapıyı çalanın Bayan LeBlanc'ın kendisi olması gerektiği sonucuna götürdü. "Dean!" Gür sesi dış koridordan her dokuya yayılıyordu. ve hemen sertleştim. Kennedy fark etti, eminim, çünkü aletimdeki kavrayışı gevşedi, sonra uyluğuma karşı sert nefes aldığını hissettim. Natasha dil hareketini durdurdu. İkisi de dondu kaldı. Üç kez daha vurdular. "Kapıyı aç."

"Yine o tuhaf kız mı?" diye sordu kaşlarını çatarak ve suratını asarak.

"Kesinlikle öyle." "Beni korkutuyor."

"Tam bir ucube," diye onayladı Natasha. Sanki onların fikirleri önemliymiş gibi. Benim için.

Rosie'ye.

Oturur pozisyona geçtim ve siyah eşofmanımın içine girdim. Gerçekleşmeyen sevişmenin yasını tutmadım. Buraya ne için geldiğini merak ettiğim o küçük şeye bir göz atmaya daha hevesliydim. Ayağa kalktım ve gözlerimdeki uykuyu sildim, ellerim bilerek saçlarımı karıştırmak için yukarı kaydı. "Bu eğlenceliydi." Giriş kapısına doğru bilerek yürümeye başlamadan önce ikisinin de ellerinin arkasından öptüm. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

Bir ara yapmayacaktık. Ya da herhangi bir zaman. Bu bir vedaydı ve ikisi de bunu biliyordu. Bir gece önce onları Manhattan'da gittiğim bir bardan aldığımda çok nettim. Özel yapım prezervatifleri kullanmak istediğimde gittiğim gösterişli bir mekânın masasında kokaini pudra şekeri gibi içlerine çekiyorlardı, belki de bin dolar değerinde. Bara oturdum, onlarla flörtöz bakışlar attım, sonra barmene kızlara içki göndermesini işaret ettim. Beni yanlarına davet ettiler ve onlarla birkaç kadeh içki içtim. Ben de onları yüzüme oturmaya davet ettim. Bir içki yediye çıktı. Bu senaryo eskimeye başlamıştı.

"Vay canına, sen tam bir iş parçasısın." Yataktan ilk kalkan Kennedy oldu. Başımı çevirip onun elbisesini yerden almasını, sanki ona bir şekilde haksızlık etmiş gibi çekiştirmesini izledim.

Gerçekten mi? Düşündüm. Bizi evime götürmesi için bir taksi çağırmadan önce, onlara her şeyi Ağustos gökyüzü kadar açık bir şekilde anlattım: bu rastgele bir ilişkiydi.

Tanrım, onları bardan alıp *İki Kız, Bir Fincan'ı* sohbet konusu olarak kullanmanın neresi daha fazlası olacağını düşündürdü?

Şampanyayla aydınlatılmış geniş koridora, krem rengi mermer zemine ve her köşeden kocaman, beyaz dişli gülümsemeleriyle bana bakan siyah beyaz aile portrelerine doğru kasıla kasıla ilerlemeden önce kızlara teselli amaçlı bir göz kırptım.

"Affedersiniz, Bay Pislik? Bir şeyin tam ortasıydık!" Natasha tiz bir sesle ekledi. Ben çoktan fuayedeydim, kapıyı açmış, tüm libidomun kaynağına doğru bir mıknaş gibi çekiliyordum. Bebek LeBlanc. O küçük, güzel, çılgın, peri.

Rosie yıpranmamış bir kot pantolon ve beyaz düğmeli basit bir gömlek giymişti, bu onun özel dikim takım elbise versiyonuydu. Başının üstünde yüksek, dağınık bir topuz vardı ve kocaman gözleri bana hiç etkilenmediğini söylüyordu. Omzumu kapıya yasladım ve sııttım.

"Brunch hakkında fikrini mi değiştirdin?"

"Yeniden değerlendirme tehdidinle bana şantaj yaptın." Gözleri bir an için yüzümden karın kaslarıma kaydı, sonra tekrar yukarı kalkıp bana baktı.

Kahretsin, ben yaptım. Dün geceye dair hafızam alkol, ot ve am yüzünden bulanıktı.

"İçeri gel." Yanlara doğru adım attım. İçeri girerken başını bana doğru çevirdi.

"Kira konusunda bana bir pislik daha yapmadan önce en azından bir kahve yaparsın diye düşünmüştüm. Komşuluk buraya kadarmış," diye mırıldandı, geniş gözlerle dairemi seyrederken.

Kesik vücudumun farkında olarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim.

"Komşuluk mu istiyorsun? Sana alt kattaki fırından kahvaltı ısmarlayabilirim ve tatlı olarak da birkaç orgazm yaşatabilirim" dedim ve ekledim: "İstersen yatakta sana bir göt deliği daha açabilirim."

"Bana asılmayı bırakmalısın." Mutfağımın ortasındaki devasa beyaz ve gri adanın önünden geçerken sesi acı verecek kadar düzdü, paslanmaz çelik odanın her köşesinden bir ışıltıyla bize göz kırptıyordu. Bir tabureye çöktü ve sanki nefret suçu işlemiş gibi lavabonun yanındaki boş cezveme dik dik baktı.

"Neden?" Kahve makinesini açarak alay ettim. Neden Rosie LeBlanc'a asılmayı bırakmak zorundaydım ki? Karısını terk ettikten sonra artık bekârdı.

Sıkıcı, doktor erkek arkadaş. O adil bir oyundu ve sırtında üçüncü derece halı yanıkları oluşana kadar onunla oynamaya çalışacaktım.

Aslında, zavallı orospu çocuğunu dairesinden eşyalarını taşıırken gördüğümde aklıma gelen ilk şey buydu. *Benim dairemde.*

Yastığındaki gözyaşları kurumadan eski kız arkadaşını becereceğim, diye düşündüm. *Ve buna o kadar bayılacak ki, daha fazlası için sürünerek geri gelecek.*

Bu arada, gerçek hayatta, Rosie ona sessizce sunduğum buharlı kahve fincanını açgözlülükle kabul etti ve bir yudum aldı. Gözlerini kapadı ve inledi. Evet, *inledi*. Kahretsin, bu sesin yeni zil sesim olmasını istiyordum. Sonra gözlerini açtı ve fantezimin üzerine buz gibi su döktü.

"Çünkü sosisinizi çoktan aile sosuma batırdınız ve herkesin daha fazlasını istediği gizli bir tarif olduğunu bilmeme rağmen, korkarım hepiniz şanssızsınız."

"Benimle mutfak seksi hakkında konuşmana bayılıyorum." Adaya doğru bir adım attım ve ateşli bakışlarla kollarımı adanın üzerine koydum.

"Belki de biz Coca-Cola olduğumuz ve sen hep Shasta ile yetindiğin içindir." Gözleri yatak odama doğru kaydılar.

İçten bir kahkaha atarken gövdemdeki tüm kaslar gerildi. Belirgin V inceliğim, damarlı kollarım, sıkı karın kaslarım ve belirgin göğüs kaslarım ondan kaçmadı ve yeni şeftali rengi yanakları bunu asla kabul etmese bile itiraf etti.

"Seni istiyorum," dedim basitçe, *özür* dilemeden -hatta savunmasızca- *Çünkü ben yaptım.*

"Tıpkı kız kardeşime yaptığın gibi." Bebek LeBlanc başını salladı. "Soy ağacımızı araştırmayı mı planlıyorsun? Ancestry.com profilimizin bir kopyasını çıkarayım mı?"

"Lütfen, fırsatını bulduğunda." Ben de ona biraz küstahça karşılık verdim. "Yine de beni gayet iyi meşgul edebileceğine dair bir his var içimde."

"Çok inatçısın," diye öksürdü, her iki dakikada bir yaptığı gibi, Joe fincanından uzun bir yudum daha aldı.

"Evet. O bölümde eksik değilim. Ya da herhangi bir konuda." Gözlerim kasıklarımın doğru kayarken sırtışıma genişledi. Bir irade savaşına girişmiştik. Bu iyiydi. Ben kazanacaktım. Ben her zaman istediğimi alırdım. Ve istediğim şey önümde oturmuş, onun kirası hakkındaki kararımı bekliyordu.

Kennedy ve Natasha koridorda belirdiler. Oda arkadaşlarıydılar, bu yüzden ikincisi arkadaşına çağırdıkları Uber'in üç dakika içinde aşağıda olacağını söylediğinde şaşırmadım. Taksi paylaşmak akıllıca bir ekonomiydi. Kira bedelini kokain olarak çektikten sonra harcamalarına dikkat etmeleri gerekiyordu. Aferin onlara.

"Hoşça kalın kızlar." El salladım.

"Güle güle, pislik." Kennedy topuklu ayakkabısını, içimdeki oyun kurucunun hayranlıkla ıslık çalmasına neden olan bir kol hareketiyle bana fırlattı. Başımı hızla eğerek ondan kaçtım. Kırmızı topuk mutfakta uçarak Rosie'nin omzunun yanından geçti ve buzdolabına çarptı.

Bir çentik açtı. En azından bunu başarmıştı. Daha önce hiçbir kadın bunu başaramamıştı.

Rosie kayıtsızlık kokan kahvesinden belli belirsiz bir yudum aldı. "Hmm," dedi. "Bunun tadı güzel."

Kahveyi kastetmemişti. Erkek düşkünün olmamın yan etkilerini izlemekten bahsediyordu. Ama o küçük inleme şeyini yaptı. Tekrar.

Bu çok iyi, Rosie LeBlanc, diye düşündüm. Seni saçından tutup karanlık tarafa sürükleyeceğim ve senin hiçbir fikrin yok.

"Sadede gelelim tatlım. Cuma günü benimle Todos Santos'a uçuyorsun." Kabından bir kaşık peynir altı suyu proteini çıkardım ve tozu yağsız sütle karıştırdım. Bütün gün abur cubur yiyerek benim gibi görünemezsin. Bir şeyleri gerçekleştirdim. Bedeli ne olursa olsun. Spor salonunda, işte, tatlı ve mükemmel bir evlat olmakta. Her şey hesaplandı ve zor yoldan kazanıldı. Benim için kestirme yol yok. Küçük yaştan beri böyleydi ama ben farklı bir şey bilmiyordum. Onlara göre -Rosie'ye, kız kardeşine, arkadaşlarıma göre- gümüş bir kaşıkla doğmuş, parmağını bile kıpırdatmasına ve çalışmasına gerek olmayan şanslı bir pisliktim. Böyle düşünmelerine izin verdim. Hafife alınmaktan zarar gelmez.

Rosie'nin adanın yanındaki yüksek taburede ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydum ve savaşımadan pes etmeyeceğini anladım. Hasta bir kıza göre, çok cesurdu.

"Millie bana sordu bile. Bir bilet için 200 dolar fiyat farkı var. Bu sadece prova, dostum. Gerçek düğünü kaçırarak değilim ya."

Asıl düğün Pazar günüydü, ancak katılımcıların çoğu -Jaime, Trent ve ben dahil- Cuma günü Todos Santos'a uçuyor, tam bir buçuk hafta kalıyor ve bir prova yemeği, bir bekarlığa veda

parti, düğün ve kontrolden çıkmış bir kaçamak. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptuk. Anormal derecede. Ne zaman birlikte iyi bir zaman geçirebilsek, bu fırsatın üzerine atıldık. Rosie'nin nakit sıkıntısı vardı. Kız kardeşi Amerika'nın en zengin adamlarından biriyle evleniyordu. Baby LeBlanc'ın başkasının cüzdanını sömüren bir kız olmamasını takdir ediyordum - neredeyse bedava bir daire ve olanaklar elde etti ve ayrıca ilaçları da ödendi - ama geri kalan her şey için çok çalıştı. Haftada birkaç kez bir çocuk hastanesinde kirli bezleri değiştirmek ve misafirleri karşılamak için zaman ayırdı. O bir bakıcıydı, ama bunu hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

"Sen baş nedimesin." Yüzümü ona döndüm, kalçamı tezgâha yasladım. İçkimi sallarken gözleri şişkin pazıma sabitlenmişti. Tenis topu gibi ileri geri hareket ediyordu. Dudaklarını yaladı, muhtemelen aynı kaslı kolla kışını tokatladığımın zihnindeki görüntüsünden kurtulmak için başını salladı.

"Rolün ciddiyetini anlıyorum ve onun elbisesini tutarken rahatsız ayakkabılarla iki dakika boyunca düz bir çizgide yürüyebilecek durumdayım. Rolümün gerektirdiği tek şeyin bu olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Bekârlığa veda partisine ne dersin?" İnlemesini ya da dudaklarını tekrar yalamasını sağlamak için çıplak karın kaslarımı ovuşturdum, başımı geriye attım ve tadı kurabiye ya da karamelle hiç benzemeyen, her şeyi çürümüş kış gibi olan kurabiye ve karamelli içecekten bir yudum aldım.

"Ne olmuş ona?" Meydan okudu, bakışları sert bir şekilde yüzümdeydi.

"Millie'nin düğününü kim planlıyor? Bunun da baş nedimenin rolü olması gerekmez mi?"

"Her şey kontrol altında ve destansı olacak. Neden? Vicious'un partisini mi planlıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. Vücudunu öne doğru eğdi, küçük, diri göğüsleri sütyeninin içinde birbirine yapıştı. Homurdandım, alçak eşofmanımın içinde sikimin şiştiğini hissettim.

Dışarıdan bakıldığında, Vicious'la aramızda bir ton sorun varmış gibi görünüyordu. Gerçek şu ki, arkadaşlığımız güçlüydü. Diğerlerinin sahip olduğu normal kardeşlikten farklıydı ama sağlamdı.

"Ediyorum. Jaime de yardım ediyor. Vegas'ta bir hafta sonu geçireceğiz." "Klas." Gülümsemesi küçümseyiciydi.

"Şey, arkadaşımızın prova yemeğini umursamayıp kaçmayı düşündük ama sonra sen geldin ve fikrimizi çaldın. Ne süründü

senin küçük şımarık kışın, her neyse? Ablan evleniyor diye seviniyor musun?"

Koltuğunda döndü ve yüzünü gördüğümde göğsümde bir şey sıkıştı. *Harika gidiyorsun, ahmak.* Söylediğim her neyse onu yüzündeki kanı çekecek kadar etkilemişti.

"Kapa çeneni, Ruckus. Sadece planladığım şeyin yeterince süslü olup olmadığını merak ediyorum. Bir çeşit pijama partisi düzenleyecektim. Özel bir çalma listesi falan." Emin olmayan pul pul gözler fikrimi sordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Rosie genellikle özgüvenle yanıp tutuşurdu ve onun ateşini söndüren kişi olmak bok gibi hissettiriyordu.

"Pijama partisi, ha?" Parmaklarımı beline değdirebilmek için yanından geçtim. *Kazara tabii ki.* "Millie gösterişsiz bir hatun. Bundan hoşlanmaması için bir neden göremiyorum."

"Nedenini söyleyeyim, çünkü *Vegas'ta* yapıyorsun. Şimdi oyunumu geliştirmem gerekiyor," diye yakındı ve sormadan ikinci bir fincan kahveye yardım etti.

"İyi bir kardeş olmak istiyor musun? Sana alacağım lanet olası bileti kabul ederek başlayabilirsin."

"Cevabım hayır," dedi ve derin bir iç çekti. "İngilizce ana diliniz değil mi? Başka bir dilde mi hayır demeliyim? Akıcı bir şekilde Asshole konuşamıyorum ama deneyebilirim," diye homurdandı.

"Vicious bu konuda çok ciddi. Buraya gelip seni kendisi sürükleyecek. Ben kötünün iyisiyim, Bebek LeBlanc. Benimle geliyorsun," diye tekrarlardım. Hiçbiri benden bir iyilik hak ettiğinden değil ama Vicious ve Millie için mutluydum. Baby LeBlanc ile bir hafta geçireceğim için daha da mutluydum. Yıllardır onun kaymak gibi, yuvarlak kışına vurulmuştum. Artık ona sahip çıkma zamanım gelmişti.

Rosie inatçı bir çocuk gibi kollarını kavuşturarak başka tarafa baktı.

"Hayır." "Evet," dedim aynı tonda. "Ve sen de lanet olası bir çünkü uçak Cuma sabahı kalkıyor ve ikimizin de önünde yoğun bir hafta var."

Gözlerini kırptırdı, cevap vermedi.

"Güzel bir anlaşma yapalım, olur mu?" Dirseklerimi adaya dayayarak yüzüne baktım. Onun vücudu da beni takip ederek bana doğru çekildi. Aynı hizadaydık ve o bunu bilmiyordu ama yontulmuş iki beden gibi görünüyorduk. Birbirimiz için yaratılmıştık. Onun da bilmediği şey, teorimi test edeceğimiz ve eşleşip eşleşmeyeceğimizi göreceğimizdi. Çok yakında. Çok yakında. "Ben

seni şeytanın inine götüreceğim, çünkü gelmek zorundasın." Vicious'un ne kadar imkânsız biri olabileceğini biliyordum. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Bunu bir düşün. Birbirimizi tanımak için iyi bir yol." Ona gamzeli bir gülümseme sundum.

"Seni tanımak istemiyorum. Senin hakkında bildiğim her şey, ki oldukça fazla, hoşuma gitmiyor," dedi Rosie. "Eğer kiram hakkında konuşmayacaksak, bana haber ver, ben de gideyim."

"Benimle Todos Santos'a gel." Son sözünü duymazdan geldim.

Kahretsin, çok ısrarcıydı. Bu beni neden tahrik ediyordu? Belki de çoğu kadın benim önümde farklı davranma eğiliminde olduğu içindir. Anlaşılabilir, ekstra nazik ve flörtözlerdi. Baby LeBlanc'ı suçlayamayacağınız üç şey.

"Unut gitsin," diye mırıldanarak tabureden indi.

"Rosie," diye uyardım.

"Dean." Beni taklit etme sırası ondaydı. Gözlerini devirdi. "Ay sonundan önce yeni kiramın ne kadar olduğunu bana bildirin lütfen. Daireyi tutamayacaksam gerekli düzenlemeleri yapmam gerekiyor."

Kapıya doğru yürüdü ve eğer gelirse kirasının aynı kalacağını söylememe fırsat vermeden kapıyı suratıma kapattı.

Bu iyiydi, işler istediğim gibi gittiği sürece sabrım vardı. Bebek LeBlanc eninde sonunda bana boyun eğecekti.

Saati daha hızlı işliyordu ve zamanımızı boşa harcamasına izin vermekten bıkmıştım.

OceanofPDF.com

Chapter Three

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Güzergahını bilmediğim bir otobüse binmek. Eve giden uzun yolu yürümek. Bedenim etrafımdaki yabancı manzaraya karşı daha uyanık hale geldikçe duyularımın arttığını hissetmek.

"SICK PLAYLIST, CHICA," dedi en iyi arkadaşım, ertesi Çarşamba USB'mi The Black Hole'un dizüstü bilgisayarına takarken. Diğer vardiyalarımda yaptığım gibi, en iyilerin en iyilerinden oluşan sekiz saatlik bir çalma listesi hazırladım. New York'un dört bir yanından insanlar çalma listelerimi dinlemek için geliyordu. Müşteriler onlara Manhattan'da oturdukları yerden Williamsburg'u yaşattığımı söylüyorlardı. Fransız elektro popundan anarşist punk'a ve eski İngiliz rock'ına kadar müziğim milkshake gibiydi. Tüm erkekleri bahçeye topluyor ve küçük bir latte için beş dolar ödemelerini sağlıyordu. Yani. Çok. Kazandım.

"Teşekkürler, boo." Göz kırptım, dizüstü bilgisayardan uzaklaştım ve o sabah yüzüncü kez önümdeki tezgahı sildim. Hastalığım nedeniyle yüzde yüz engelli olmama rağmen çalışmayı seçtim. Üretkenlik samanımı altına çevirdi. Çalışmak beni kurtaran lütuftu, çünkü *benim* gibi bir hasta olduğunuzda, tüm yetişkinliğiniz gözetim altında geçiyor.

"Ateşli komşun nasıl?" Elle dirseklerini tezgâha dayamış, bacaklarını arka planda çalan Dropkick Murphys'in "I'm Shipping Up to Boston" şarkısına vurarak sordu. "Hâlâ mega zengin mi?"

"Oh, evet. Ayrıca, hala bir mega-douche." Cevabımı öksürerek söyledim. Keşke sarışın, kıvrımlı, muhteşem arkadaşım Elle, geçen ay Dean'le iki saniyeliğine tanışmasaydı. Asansörde bizi karşılayıp gelmek isteyip istemediğimi sorduğunda onun varlığını fark ettiğini sanmıyordum, nerede diye sorduğumda dilinin üstünde demişti ama Elle onu fark etmişti. Adamın yakışıklılığının yanı sıra devasa yatırım şirketi Fiscal Heights Holdings'in CEO'larından biri olduğunu öğrendiğinde ise her şey bitmişti. O zamandan beri beni onun hakkında rahatsız ediyordu.

"Bu bizim umurumuzda değil." Elini salladı, dükkânın uzak ucunda, bir asır önce hesabı kendilerine uzatması için işaret eden çaresiz müşterilerden oluşan masayı görmezden geldi. "Copacabana" dansı yapsalar yine de fark etmezdi. Elle berbat bir garson olduğu kadar harika bir kadındı da. Siparişlerini çaldım ve hesaplarını yazdırdım, masaya doğru yürüdüm ve hâlâ merak içinde olan Elle'in yanına dönmeden önce onlara ücretsiz limonlu kek ikram ettim. Barista olmama ve teknik olarak işimin bir parçası olmamasına rağmen, yine de her zaman Elle'yi idare ediyordum.

"*Sen bilmiyorsun ama ben biliyorum.* Her neyse, cumartesi yerine cuma günü Todos Santos'a gitmem için beni ikna etmeye çalışıyor. Ben istemiyorum." Annemi ve babamı düşünerek alt dudağımı ısırdım. Dean'le yaptığım konuşmadan Elle'ye bahsetmedim. Bütün hafta Nebraska'daki ailesini ziyarete gitmişti. İsteyeceğim son şey kişisel saçmalıklarımı onun üzerine yıkmak ve tatilini mahvetmekti.

"Siktir et, hayır." Elle işaret parmağını salladı, ela gözleri kafeye giren ve aptalca bir şekilde kendisiyle ilgilenmesini bekleyen iki genç erkek müşterinin üzerinde gezindi. "Ailen tam bir baş belası ve annen sürekli seninle uğraşıyor. Ayrıca Darren'dan ayrıldığını hâlâ bilmiyorlar, değil mi?"

Doğru.

Ailemin yanı sıra, en sevmediğim iki insan olan Vicious ve Dean ile de takılmak zorunda kalacaktım. Bu hafta kesinlikle zorlu geçecekti. Konuyu değiştirdim ve kendime acıma festivalini atlattım.

"Bu arada, kız kardeşimin bekârlığa veda partisi için planımı değiştirmem gerekiyor. Yeni partimin biraz parıltılı ve çılgın olması gerekiyor." Arkamızdaki tezgâhta duran çikolatalı kurabiye kavanozlarından birini açıp iki tane aldım ve ağzıma attım. "Herhangi bir öneriniz var mı?"

Vegas deme, Vegas deme, Vegas deme, içimden dua ettim.

"İki kelime: Las Vegas." Havada yanıp sönen hayali bir işaret çizdi. "Günah Şehri Çöp Turu'nu yapın. Erkek striptizciler. İçki. Britney Spears konseri. Kısaca paketleyebileceğiniz tüm suçlu zevkler."

İnledim ve başımı bir gümbürtüyle tezgâha attım.

Para sorun değildi. Vicious'a söylersem, bunun gerçekleşmesi için ne kadar para gerekiyorsa verirdi. Vegas'ta zaman geçirmek annemle daha az, Millie'yle daha çok zaman geçirmek anlamına gelse de yine de bana göre *değildi*.

"Başka bir fikrin var mı?" Kaşlarımı çattım. Elle'in beni aç vampirlerle dolu bir mağaraya çekmesi, Todos Santos'un Ateşli Delikleri, nam-ı diğer damadın en iyi arkadaşlarıyla aynı Vegas şeridinde bilinçli olarak vakit geçirmemi sağlamaktan daha iyi bir şansa sahipti. Özellikle Dean Cole. Sürekli ilerlemesi ve cinsel imaları sinirlerimi bozuyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, Vegas senin en iyi şansın, chica. Aksi takdirde, her zamanki yoldan gidebilirsin. Dildo temalı bir parti yap - ki artık yapmak istemiyorsun çünkü çok saçma - ya da Cabo'da bir hafta sonu. Şimdi, şimdi, nedime için daha fazla karbonhidrat yok." Bir kurabiye daha almak istediğimde eliyle kavanozun kapağını kapattı ve başını salladı. "Ve unutma, bir Annie olamazsın."

"Bir Annie mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet. Bilirsin, *Nedimeler*'den. Millie'nin diğer nedimelerinin seni gölgede bırakmasına izin verme. O şey ömür boyu peşini bırakmaz."

Nedense bundan şüpheliydim. Millie'nin fazla arkadaşı yoktu. Ben onun tek nedimesiydim. Tanrı'ya şükür, beklentileri çok düşüktü.

"Bahşış için minnettarım," diye homurdandım.

"Lafı bile olmaz." Kemikli omuzlarını oynattı. "Ciddiyim, bahsetme. Hiç kimseye. On altı yaşındayken bir iddianın parçası olarak romantik komedilerden uzak durmaya yemin etmişim. Sanırım hâlâ devam ediyor. Ama bir ya da bin kez bozdum."

Güldüm, çünkü Elle söz konusu olduğunda gülmek mümkün değildi.

"Cidden, Rosie. Vegas mükemmel olur. Ne istediğini düşünme, Millie'yi düşün. Bu hafta onun haftası. Seksi komşunun Todos Santos'a erken gelme daveti için de aynı şey geçerli."

Elle'in haklı olmasından nefret ederdim.

Cep telefonumdan saate baktım, yarım saat içinde komşumun köpeğini gezdirmem gerekiyordu ve yılın bu zamanlarında metro orta büyüklükte bir ülkeye yetecek kadar turistle dolup taşardı. Çenemi aşağı doğru eğdim. "Bu akşam şarap ve suşi?"

"Sashimi benim için. Bu yaz bir deri bir kemik kalacağım." Bana başparmağını kaldırmadan önce ellerini vücudunda gezdirdi, var olmayan kıvrımları izledi. Sonra durakladı, kaşlarını çatı. "Hey, bu bekârlığa veda partisine kimi davet edeceksin ki? Kız kardeşin pek de sosyal bir kelebek sayılmaz."

Bu duyduğum en hafif tabirdi. Todos Santos'ta kalan lise arkadaşı Sydney ve Los Angeles'ta tanıştığı, galerisini kurmasına yardım eden Gladys adında rastgele yaşlı bir kız dışında kimseyle takılmıyordu. Başımı salladım, tezgahın üzerindeki kahve fincanlarını yeniden düzenlemekle meşguldüm.

"Utanmadan bir daveti sağlamak. Dünya ne hale geldi?" "Hey, bayan, eğer bizim dünyamızı beğenmiyorsanız başka bir gezegene. Ve bu arada," Elle havaya bir kez yumruk attı, "Vegas'a gidiyoruz! Çak bir beşlik?"

"Çak bir beşlik ve bir başparmak mı? Hayır, teşekkürler, sanırım bugün sağlıklı bir dozda eziklik yaşadım" diye takıldım.

"Seksi komşun da orada olacak mı? Vegas'tan bahsediyorum. Çılgın bir parti verecek birine benziyor."

"Evet," diye homurdandım ve bunu söylerken sadece Dean'in etrafımda olması ihtimaline sinirlenmediğimi fark ettim.

Ben de heyecanlıydım.

Çok az, ama midemin *takla* atmasına yetecek kadar.

Bu beni uyarmalıydı. İlk alarm ziliydi. Çünkü herkes bir şeyi biliyordu; *takladan* sonra *patlama* gelir.

"Sikimde bile değil Colton. Bu davayı, Broadway'deki yiyebildiğin kadar ye restoranını ziyaret eden bir bok çuvalından daha hızlı bir şekilde kışının üstüne bırakıyoruz, sadece bir sonraki soruşturmaya kadar daha fazla hisse senedi alamayacağından emin olmak için. Anlaşıldı mı? Colton? Colton! Colton! Lanet olsun."

Oh, kahretsin.

Sesi kulaklarıma bir saniye geç ulaştı. Kolunu bariyerden geçirmeden önce asansörden atlayacak zamanım olmadı.

cep telefonunu tutarak kapının geri kayarak açılmasını sağladı.

Dean lacivert, üç parçalı takım elbisesi ve ukala gülümsemesiyle asansörün eşiğinden geçti, ipek bordo kravatını gevşetirken telefonunu kulağına dayadı.

"LeBlanc," diye baştan çıkarıcı bir şekilde tıslayarak aramayı sonlandırdı. Başımın üzerindeki rakamlara bakarak onu görmezden geldim.

Vücudu arkamdan bedenime baskı yaptı ve dudakları kulağımı buldu. "Biri seninle asansöre bindiğinde meme uçların hep büzülür mü, yoksa bu tepkiyi sadece bana mı saklıyorsun?"

Çifte saçmalık.

Gözlerim siyah bluzuma kaydı. O sabah Misfits tişörtümün altına ince, zar zor desteklenen bir sütyen giydiğimi hatırlayınca dehşete kapıldım.

"Şaka yapıyorum ama endişelenmek için bir nedenin olduğunu bilmek güzel." Dean alaycı bir kıs kıs güldü. *Pislik.*

"Ne istiyorsun?" İnledim.

"Sen, yatağında, ben memelerini kanayana kadar emerken taşaklarımla oynuyorsun. Belki bana mastürbasyon yaparsın. Tabii ki sadece aperatif olarak. Ana yemek daha iyi olacak ama kendin görmek gerekecek."

Üçlü saçmalık. Şimdi ıslanmışım.

Asansörün sesi geldi. Dışarı fırladım, kapımı sarsarak açtım, anahtarları annemin çömlekçilik dersinde yaptığı, Mısır figürü olması gereken ama daha çok ağlayan bir maymuna benzeyen el yapımı kaseye attım ve parmak arası terliklerimi güm diye duvara vurdum. Yalınayak mutfığa doğru yürüdüm, buzdolabını açtım ve portakal suyunu kaptığım gibi kartondan iki büyük yudum aldım. Ağzımı ön kolumla sildiğimde Dean'in mutfakta benimle birlikte olduğunu ve hayatımda gördüğüm en canlı yeşil gözlerle beni kıstırdığını fark ettim.

"Kira yeniden değerlendirmesi." Dudaklarını birbirine vurdu. "Başka bir sinir krizi geçirmeden önce beni dinle. Masada iyi bir teklif var."

"Bana sadece fiyatı söyle. Teklifleriniz, gerçekleşmeyi bekleyen cinsel taciz davalarıdır."

Telefonu tekrar çaldığında Dean sırtıttı. Sonra yere baktı ve kaşlarını çattı, burun delikleri açıldı. Telefonun sesini duymazdan gelerek tekrar gözlerime baktı.

"Açıkça oyunda olduğunuzda bu taciz değildir."

Lavaboya doğru yürüdüm, zaman kazanmak için ellerimi yıkadım ve ona cevap vermekten kaçındım.

"Todos Santos'a gitmek için bavul hazırlama vakti geldi, *Rosie-bug.*"

Babamın bana taktığı ismi dilinde duymak bile tüylerimi ürpertti.

"Öyle mi? Cumartesi akşamı uçağa biniyorum. Uçak biletimde öyle yazıyor."

"Senin kullanacağın değil." Belini lavaboma yasladı, gözleri beni parça parça soyuyordu. Telefonundaki arama kesildi ama bir başkası başladı ve ekranın yanıp sönmesine neden oldu. Onu da görmezden geldi. "Cuma sabahı çok erken olsun, yani yarın."

"Seninle gelmiyorum."

Kıkırdadı, sevimli, aptal bir köpek yavrusuymuşum gibi başını salladı. "Bahse girmek ister misin?"

"Elbette." Omuz silktim. "Neden olmasın? Tercihen para için. O konuda eksik değilsin."

"Ya da daha önce belirlediğimiz gibi başka herhangi biri." Lavaboyu itti, kokusunu alabileceğim ama ona dokunamayacağım bir yerde durdu. Çok yakın değil ama tüylerimi diken diken edecek kadar yakın.

Ve bunca yıl sonra bile üzerimde hala bu etkiyi bıraktığı doğruduydu. Ona söyleyeceklerimden tamamen sorumlu olmadığım ya da kontrol edemediğim hissi. Ya da onunla ne *yapacağımın*. Arkamda durdu ve ensemdeki bir tutam saçı okşayarak etimi sıcak ve dikenli bir hale getirdi.

Sonra eğildi ve kulağıma mırıldandı: "Böyle bir dairenin aylığı piyasada sekiz bin dolar. Sen bana ayda yüz dolar ödüyorsun. Sizi New York'un geri kalanıyla aynı hizaya getirmeme gerek var mı, Bayan LeBlanc?"

Ses tonunda hiç tehdit yoktu. Dean 'Ruckus' Cole, Baron 'Vicious' Spencer'dan farklı türde bir pislikti. Yüzünde kibar bir gülümsemeye sizi sikip atardı. Bu anlamda Joker gibiydi. Kendine güven, ukalalık, yakışıklılık ve para karışımında bir tutam delilik de vardı. Söylediği her kelimedede ciddi olduğunu anlamanıza yetecek kadar.

Uçurumun kenarında yaşamak, öyle dolu dolu, öyle pervasızca, düşmeyi göze alarak.

Yutkundum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yere döküleceğini sandım. Heyecan göğsümü doldurdu, mide bulandırıcı ve bağımlılık yapıcıydı. Dünyanın Dean Coles'larından hep uzak durmuştum. Kurda bir kez bakıp 'boş ver, acı çekmeye değmez' diyen, arkasını dönüp kaçan Kırmızı Başlıklı Kız gibiydim.

Düşündüm de, Dean bana bu dersi veren adamın ta kendisiydi.

Darren daha çok benim tipimdi. Utangaç, çekingen bir şekilde yakışıklı. The Black Hole'da bitki çayı sipariş ettiğinde tanıştığım bir tıp öğrencisiydi. Dean bu kadar yakinken ne yapacağımı bilemiyordum. Ellerim vücuduma yapay olarak yapıştırılmış gibi hissediyordum. Ağır ve yabancı. Bu hissi neyin durduracağını biliyordum. Ona dokunmak. Ama bu bir seçenek değildi.

"Pack. Bir. Lanet. Çanta." Sesi sertti ve yanılmıyorsam sert olan tek yanı bu değildi. "Eğer Vicious seni almak için New York'a gelirse, başıma bela olur. Bak, Bebek LeBlanc, hayatımı basit tutmayı severim. Sorunsuz." Saçımdan bir tutamı daha parmağında döndürdü, gözbebeklerinde şehvet parıltıları yanıp sönüyordu. Hafif dokunuş kafatasıma ve omurgama kadar frizonlar gönderdi ve vücudumun geri kalanında elektrik çarpması gibi döndü.

Neler oluyor ve ben bunun olmasına neden izin veriyorum?

"Yani kız arkadaş yok, şüpheli iş ortakları yok ve kötü komşular yok," diye vurguladı. "Şu anda bir karmaşasın ve bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama seni kızdırmakla o orospu çocuğunu kızdırmak arasında kalırsam, seçimimi biliyorsun."

"Senden çok nefret ediyorum," diye nefes verdim ve ciğerlerim hırıldayarak kalbimin yavaşlaması gerektiğini hatırlattı. Dean'e bu kadar yakın olmak, hız trenine bindiğinizde midenizde hissettiğiniz o takla gibi geliyordu. Bedenini bedenime bastırdı ve gülümsemesini kulağımın hemen altındaki tenimde hissettim. Libidonuzla ruhunuz arasındaki o şehvetli yerde.

"Vicious, nefret manyaklarının en iyisi olduğunu iddia ediyor. Teorisini test etmek ister misiniz?"

Bir yan adım atarak fiziksel teması kestim ve "Ölmek ister misin?" diye karşılık verdim.

Yine de ona direnmenin bir anlamı yoktu. Tehdidini yerine getirecekti ve en kötüsü de onu durduramayacak olmamdı. Hatalı olduğumu biliyordum. Lanet olası bileti kabul etmem gerektiğini de biliyordum. Yüzünde karanlık bir şey parladı. Her zaman orada olan ama sadece benim fark ettiğim bir şey.

"Bu konuşmayı sabitle." Telefonunu tutan eliyle beni işaret etti ve ekranı kaydırıldı. *Nihayet*. O kişi üçüncü kez arıyordu. "Bir saniye içinde döneceğim."

Dean benim koridorumda kayboldu. Orada durdum, ne yapacağımı bilmiyordum.

"Merhaba, Bayan Golddigger, nasıl yardımcı olabilirim? En son kontrol ettiğimde sana beni arama demiştim. Bu bir şekilde değişti mi?" Devam etmeden önce bir an durakladı. "Ama mesele de bu Nina, canım. Parmaklarını şıklatıp seni kurtarmak için sürünerek geri gelmemi sağlayamazsın. Sen lanet yatağını yaptın. Şimdi içinde yat. Benim savaşım değil. Benim savaşım değil. Hiçbiri değil. Hiçbiri. Benim. Sikeyim. İşim değil." Sesi son derece acıydı.

Aslında sesi o kadar sinirli, o kadar kızgın, o kadar kendinde değildi ki onu duyduğumda gözle görülür bir şekilde irkildim. İçimde daha önce Ruckus ile hiç ilişkilendirmediğim yabancı bir duyguyu ateşledi. Korku. Dean asla sinirlenmez ya da telaşlanmazdı. Dört HotHoles arasında en az asabi olan oydu. Tüylerinin diken diken olduğu -gerçekten üzüldüğü- zamanlar nadirdi ve futbol sahası dışında sesini yükselttiğini hiç duyduğumu sanmıyorum. Daha önce Colton'a bağırdığında bile tüm durumu küçümsüyordu. Eğleniyordu.

Kulağımı duvara dayadım, açıkça gizlice dinliyordum.

"Birmingham'a gelmiyorum." Birmingham mı? Birmingham, Alabama'daki gibi mi? Her zaman Dean'in hayatını iyi bildiğimi düşünmüştümdür. Belli ki dolabında Jeffrey Dahmer'dan daha fazla iskelet varmış.

"Şu anda sizi dinliyor olmamda bile ciddi bir sorun var. Teklifiniz en iyi ihtimalle saldırgan, en kötü ihtimalle de düpedüz delilik. Bunu düzeltmek için yılların vardı. Onu görmeme izin vermek için yılların vardı. Artık çok geç. İlgilenmiyorum. Ciddiyim Nina, numaramı kişi listenden sil. İkimize de zaman ve para kazandır."

Ciğerleri dipsizmiş gibi nefes alarak aramayı bitirdi. Bizi ayıran duvara indirdiği ani bir yumruk, kulağımda çınlayan beyaz bir gürültüyle ödüllendirdi beni. Bunu hak ettiğime şüphe yoktu, bu benim işaretimdi ve arkamı dönerek adanın karşı tarafına doğru fırladım.

Mutfakta kendimle meşgul olmak zordu, özellikle de diğer odadan gelen öfkesini hâlâ hissedebiliyorken. Buzdolabını açtım ve biraz sebze, sonra da bir bıçak çıkardım. Nefes nefese kendime salata yapıyormuş gibi davrandım. Dean'in uzun boylu figürünün, parmaklarının arasında ölümüne tuttuğu telefonu etrafımda belirdiğini gördüm. Beni görünce biraz irkildi, sanki orada olduğumu unutmuş gibiydi, ama sonra rahatladı ve sanki duvardaki çarpık bir resmi yeniden düzenliyormuş gibi ukala gülümsemesini yüzüne geri yerleştirdi. Kravatını daha da gevşeterek bana doğru ilerledi.

"Bir gecelik ilişki kötü mü gitti?" Salatalığı gofret inceliğinde dilimleyerek sordum.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandı, nefis saçlarının dağınık tutamlarını karıştırırken. "Nerede kalmıştık?"

"Bana şantaj yaptığına inanıyorum."

"Bu doğru. Öyleydim. Cuma sabahı. Bavul. Kıyafetler. Tavır. Bir daha düşündüm de, o tavır sende kalsın. Tüm bu fazla enerjiyi seviyorum. Sadece bunu harcayacak iyi bir yere ihtiyacın var. Senin için mükemmel bir yerim var." Göz kırptı ve sanki onaylanmaya ihtiyacı varmış gibi ekledi, "Benim lanet yatağım."

OceanofPDF.com

Chapter Four

Dean

YIRMI BIN DOLAR NEDİR?

Çok para mı? Makul bir miktar mı? Çok az, hiç para yok gibi mi? Bu kime sorduğunuza bağlı. Benim için yirmi bin dolar sadece cep harçlığıydı. Hayatım üzerinde sıfır etkisi vardı. Genel kanının aksine, bunun nedeni ailemin banka hesabımı şişirmesi değildi. İnsanlar benim bir vakıf fonu bebeği olduğumu düşündüler ve ben de buna izin verdim, çünkü açıkçası kimin umurunda ki?

Gerçek şu ki, ailem beni Harvard Üniversitesi'nde okuttu, en iyi üç arkadaşım Trent, Jaime ve Vicious ile birlikte kurduğum Fiscal Heights Holdings'e yaptığım ilk yatırımın parasını karşıladı ve bana zihinsel ve ruhsal olarak destek oldu. Hem de çok. Ama yirmi dokuz yaşında harcayabileceğimden çok daha fazla paranın içinde yüzüyor olmam gerçeği? Hepsi benim suçumdu, bebeğim.

Ben ve benim anlayışlı yöntemlerim.

Ben ve benim ikna edici doğam.

Ben ve sayılarla olan yeteneğim.

Dolayısıyla, *İşlemi Onayla* düğmesine tıklayıp *ona* yirmi bin dolar havale etmeyi bu kadar zor bulmamın nedeni kesinlikle finansman eksikliği değildi.

Nina'nın bunu almasını istemedim. Onun mutlu olmasını istemedim. Başarısız olmasını mı istiyordum? Fakir, kayıp ve kasvetli kalmasını mı istiyordum? Bana karşı bu kadar aşağılık bir sürük olduğu için ondan öç almak mı istiyordum?

Eğer öyleyse, bu beni kötü bir insan mı yapıyordu? Öyle olduğumu düşünmüyordum. Batırdığım kesin. Müstakbel kızımın benim gibi biriyle çıkmasını ister miydim?

Tabii ki hayır. Benim türümün kokusunu kilometrelerce öteden alabilirdim. Ama sonra *kötülük* kelimesine de tam olarak bağlanamadım. Kötülüğü görmüştüm. Vicious'la büyüdüm-şimdi o kötü bir adam. Ben aynı kumaştan kesilmemiştim. Yaşlıların karşıdan karşıya geçmesine yardım ettim, önemli toplantılara geç kalmam anlamına gelse bile market poşetlerini Buick Lucernes'lerine kadar taşıdım. Tek gecelik ilişkilerimin hiçbirini yanlış yönlendirmedim. Kibar biriydim -sadece zorunluluktan değil, doğam gereği- oy kullanırdım, her zaman at gözlüğü takardım, insanları asla ama asla bilerek kırmazdım ve beş yıldır Afrikalı bir çocuğa sponsorluk yapıyordum. Hatta zaman zaman mektuplaşırdık. (Kanembiri ve ben Scarlett Johansson'ın çok seksi olduğu ve Manchester United FC'nin kıllı taşakları emdiği konusunda hemfikirdik. Çünkü bazı şeyler uluslararası bir fikir birliğiydi).

Peki, tüm kalbimle kötü bir insan olduğumu söyleyebilir miyim? Hayır. Değildim.

İnsanları çok severdim. Ve insanları daha da çok seviyordum. Arkadaşlarım arasında en dışa dönük ve sosyal olan bendim. Bu yüzden bu durum bana doğru gelmiyordu.

Ben. Yirmi dakika boyunca MacBook ekranıma bakıyorum. İşaret parmağım pedin üzerinde geziniyor. *Yap şunu, diye* yalvardım içimdeki göt deliğine. *Ne sikime umurunda ki? Sen hâlâ zenginsin. O hâlâ fakir. Nereye giderse gitsin hep mutsuz olacak.*

Kapıya vurulan yumuşak bir gümbürtü beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Sue izinsiz içeri girmişti. Teknik olarak kapıyı çalmıştı, ama bu onun açısından sadece ucuz bir semantikti. Asistanım, Fiscal Heights Holdings Los Angeles şubesinde beni bir ofis masasında başka bir hatunla sevişirken yakaladığından beri kaba, kindar ve fırsatını bulduğunda düpedüz edepsizdi. Sue'yla sadece kısa ve sıradan bir kaçamak yaptığımız gerçeğini boş verin. Kişisel asistanımı becermem yanlış mıydı? Muhtemelen. Ona en başından beri beni Scientology'ye döndürme şansının bir ilişkiye girmemi sağlamaktan daha yüksek olduğunu söyledim mi? Evet, söyledim, hem de defalarca, daha bahşişi koymadan önce. 'Tamamen anladığını ve hayatta tamamen aynı yerde olduğunu' söyledi mi? Emin ol söyledi. Ama itme geldiğinde bunların hiçbir önemi yoktu, sonra bir inilti, sonra Los Feliz'den özentili bir aktris adımı o kadar yüksek sesle haykırdı ki, güvenlik neredeyse iyi olup olmadığını kontrol etmek için ofise girdi.

Sue onu aldatmadığımı "yakaladığından" bu yana neredeyse bir yıl geçmişti ve var olmayan sadakatsizliğimin her geçen ayında işler daha da kötüye gitmişti. Başka bir hatun olsa Manhattan'daki gösterişli ofisimden çoktan gitmiş olurdu ama Sue'nun kendi yazdığım özel bir sözleşmesi vardı

(hayır

hukuk geçmişi, sorduğun için teŗekk rler), çok özel bir durumda sikimi derin boğazladı, bu yüzden onu kovamadım. O da istifa etmedi ve nedenini anlayabiliyordum.

Ona iyi para  d yordum ve alıŗma saatleri Manhattan'ın merkezindeki bir finans şirketi için nispeten makuld  ama o da bana rahat vermiyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi, kalem eteği, yüksek topuklu ayakkabıları, kusursuz aėartılmıŗ yan saçları ve asık suratıyla ofisime girdi. Ofisim sadece cam pencerelerden oluŗtuėu için şanslıydım (siyah ahŗap kapı dıŗında). Her zaman taŗaklarımı kesip boğazıma sokmaya alıŗma ihtimali vardı.

"Günaydın Bay Cole." Parmağını iPad'inin üzerinde gezdirip dikkatle bakarken kıpkırmızı dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı. Banka hesabıma giden web sitesi penceresini kapattım ve baŗ d ŗmanıma para gönderme fikrini aklımdan çıkardım. Bekleyebilirdi. *Beni* beklettiği kesin. Yıllarca ve yıllarca.

"Sue," dedim, arkama yaslandım ve parmaklarımı birbirine geçirdim. Ona soyadıyla -Bayan Pearson- hitap ettiğim saçma oyunu oynamayı reddettim çünkü personelime karŗı cana yakın ve rahattım. Ayrıca, hayatımın bir noktasında onun içine girmiŗken, birinden "Bayan Soyadı" diye bahsetmek benim zevkime göre bile biraz fazla pornografikti. "Bugün nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim. Sen?"

"Biraz daha iyi olsaydım, mutluluktan patlayacağımdan korkardım." Gülümsemem bozulmamıŗtı ama sesim kâğıt kuruluğundaydı. Mutlu muydum?  zg n mıydım? Bu iki duyguyu ayırt edemeyecek kadar kafam mı güzeldi? Kim bilebilirdi ki? Bildiğim tek şey bir ya da   ikiye ihtiyacım olduğuydu, Nina'yla konuŗtuktan sonra genellikle böyle hissederdim.

Sue odanın ortasında durdu, vücudu cam masama, yönetici deri koltuğuma ve arkamdaki antika dünya haritasının tavandan tabana resmine doğru eğildi.

Jenerik.

Pahalı.

Zengin.

Dünyaya kendimle ilgili sattığım her şey.

Bu ofis bir kabuktu, tıpkı g r n ŗ m gibi.

Bu ofis beni temsil etmedi. Sadece. gibi. Benim gibi. G r n ŗ m.

"Tamam..." diye devam etti, sonra oflayıp puflayarak özel süslü kalemini özel süslü iPad'inin üzerinde gezdirdi. Bu hatun için sıradan bir şey değildi. "Benim

Cynthia Hollyfield ile öğlen için Kahvaltı Kulübü'nde rezervasyonunuz var. Saat ikide Bay Rexroth, Bay Spencer ve Bay Followhill ile Skype toplantınızı unutmayın. Kuru temizlemeniz bugün geç saatlerde alınacak ve evinizde bekliyor olacak." Ben görüşmem gereken bir müşteri için hazırladığım raporun sayfalarını karıştırırken o bunları sıralıyordu ki kafasını kaldırdı.

"Bir de Rose LeBlanc için Todos Santos'a ekstra bilet rezervasyonu yaptığınıza dair e-postanız var. Yarın sabah sizinle birinci sınıfta uçacağını teyit edebilir misiniz?" Sue bir kaşını kaldırdı. Tabii ki asıl soru, *onunla yattıyor musun* sorusuydu ve bu soruya verdiğim dürüst cevap - ki ben de iki kez yavaşça göz kırparak cevap verdim - *bu seni hiç ilgilendirmezdi*.

"Onaylandı," dedim, gerçekten okumadan başka bir birleşme anlaşmasının yapılmakta olduğuna dair bir paragrafa bakarak.

Klima aramızda uğulduyordu. Kırk altı kat aşağıda bir grup taksi şoförü korna çalıyordu. Kattaki farklı kabinlerden kibar klavyeler mırıldanıyordu. Gözleri benimkilerin üzerindeydi ve bu küçük Sue'muz için kaybedilmiş bir savaştı. Onların içinde beni okuyamıyordu. Onların dilini sadece ben biliyordum. Ve *kendimi* dünyanın geri kalanıyla paylaşmamayı seçtim.

"Tamam," diyerek yerinde kaydı. Sue iPad'ini koltuk altına sıkıştırdı, arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Minik poposunun sivri Louboutin'lerinin ritmine göre hareket edişini izledim, bunun bir son olmadığını biliyordum. Sue, Rosie'nin Emilia LeBlanc'ın küçük kız kardeşi olduğunu biliyordu ama peri boyundaki komşumla tanışma zevkine hiç erişmemişti. Ancak Sue, benim için bir çıkar olmadıkça kimsenin kardeşine bakıcılık yapacak biri olmadığını gerçeğini biliyordu. Ve Bayan LeBlanc kesinlikle kendi kışını havaalanına kadar sürükleyebilecek kapasitedeydi, bu da ona tek bir doğru sonuç bırakıyordu: Rosie LeBlanc'ı istiyordum. Sue Pearson'ı istediğimden çok daha fazla şekilde.

Ve bu, bir başkasının özel gününü am için mahvettiğim ilk gün de olmayacaktı.

Sevgililerimi uygunsuz yerlere götürmemle tanınırdım. Sue, en iyi arkadaşım Trent'in kızı Luna'yı kucağına almasını kutlamak için Chicago'ya gittiğimde tek gecelik bir ilişkiyi hastaneye sürüklediğini biliyordu. Jaime Followhill -bir başka iyi arkadaşım- karısı ve eski edebiyat öğretmenim Melody Greene ile evlendiğinde, düğüne bardan aldığım iki rastgele kişiyle gelmiştim. Babamın emeklilik partisine, kendisi emekli olmadan ve işiyle yeniden evlenmeden önce? - biriyle geldi.

Hem de stajyerlerle. Yani bir kadınla seyahat etmem aslında sürpriz değildi ama Sue için sürprizdi çünkü orada bir haftadan fazla kalacağımı biliyordu. Ve aynı kadınla dokuz gün geçirmek? Bu kesinlikle bir ilkti.

Rosie ve benim aynı çatı altında kalmayacağımızı bilmiyordu.

Rosie'nin benden nefret ettiğini ve bunun iyi bir nedeni olduğunu bilmiyordu. Bebek LeBlanc yüzümü her gördüğünde boş bir eğlence görüyordu; babası ünlü bir avukat olduğu ve soyadı Cole olduğu ve Cole'lar Harvard'a Afrika'nın daha iyi yarısını beslemeye yetecek kadar para bağışladığı için bulunduğu yere gelen bir keş, yani *hak* kelimesini nasıl heceleyeceğimi bile bilmeden önce geleceğim benim için döşenmişti.

Sue, Rosie LeBlanc'ın hayatımda bana zaman ayırmayan tek kadın olduğunu bilmiyordu ve ironik bir şekilde Rosie LeBlanc'ın zamanını istediğim tek kadın olduğunu kesinlikle bilmiyordu.

Ve Sue'nun bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu, çünkü özel hayatımın diğer her parçası gibi bunlar da bana aitti.

Sue arkasını döndü. Takma olduğunu düşündüğüm kirpiklerinin altından bana bakıyor. Yanaklarını içine çekiyordu.

Sonra inanılmaz olanı yaptı ve bir nefes daha çekerek eylemini bitirmeden içine çekti.

"Bay Cole, bugün benden başka bir şey isteyecek misiniz? Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Hepsi bu kadar," dedim. "Günün geri kalanında izin al. Git dinlen. Bunu hak ediyorsun."

Başını

salladı.

Başımı

salladım.

Evet, bana gereksiz bir ders verebilmek için asistanımın beni terk etmesine izin verdiğim için kötü biri değildim.

MacBook'umu tekrar çalıştırdım ve işlemimi tamamlayarak *ona* yirmi bin dolar gönderdim.

Beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu. Ama yapmadı.

Ertesi sabah, Baby LeBlanc'ın (onun standartlarına göre) etkilemek için giyinip daireme geldiği sabahın bir tekrarıydı. Yani, bir yabancının yanında uyandım, cehennemden gelen bir akşamdan kalmalığa göğüs gerdim ve Bloody Mary yudumlarken terasımda büyük, şişman bir dumanı içerek evcilleştirmeye karar verdim. Bakire olanından *değil*. Bugünlerde asla bakire bir şey almadım. Ne de olsa sonuncusu beni sikip atmış, kaçmış ve şimdi en iyi arkadaşlarımdan biriyle evleniyordu.

Ama konudan sapıyorum.

Belki de sabahın altısında JFK'ye giderken New York'un koltuk altındaki bir markette durup bir şişe kim bilir ne almak ve zavallı taksi şoförü daha beni indirmeden bitirmek aklımdaki en iyi fikir değildi.

Bunun benim açımdan boktan bir hareket olduğunu biliyordum ama uçağa binmeden önce kendimi sigara ve içki içmekten alıkoyamadım.

Siktir git Nina, diye mırıldandım JFK'ye giderken, sanki saçma bir yoga mantrasıymış gibi. Siktir git. Siktir git. Siktir git.

Zikzaklar çizerek terminale doğru ilerlerken, Baby LeBlanc'ın çoktan uçağa binmiş olmasını ve onun için gönderdiğim bileti ve taksiyi iyi değerlendirmesini umuyordum. Şans benden yanaydı. Onu tehdit ettim ve vicdanen kirasını bir kuruş bile artıramayacağıma dair hiçbir fikri yoktu. Bu kıza karşı hep bir zaafım vardı ve o benden ne kadar nefret ederse, ben de ona bunun her zaman biz olduğumuzu kanıtlamak istiyordum. Birbiriyle birlikte olması gereken iki insan saçmalığına inanıyorsam, bunun nedeni gerçekten de öyle olmamızdı.

Geç kaldım ve sonuç olarak uçuş rötar yaptı. Küçük Bayan CrankyPants telefonlarıma cevap vermedi ve boynumda görünmez bir ipin gerildiğini hissettim. Todos Santos'a varmak, Rosie'yi kız kardeşine bırakmak ve çocukluk yatağıma yığılmak istiyordum. Kafamın arkasında bir yerlerde, hayattan daha fazlasını istiyordum. İçkiyi ve baca gibi sigara içmeyi bırakmak. Hayatıma sekerek giren kötü şeylerden kurtulmak. Ona benimle ters ilişkiye girmesini teklif etmek yerine çıkma teklif etmek, çünkü ona yaptığım tüm o cinsel saçmalıklar hayır deme ihtimaline karşı bir savunma mekanizmasıydı.

Çünkü kimse hayır demedi.

Ondan başka kimse yoktu ve eğer beni reddedecekse, ona kalbimi değil de sikimi sunabilirdim.

Son hatırladığım, uçuş görevlisinin bana yolu göstermesi ve başımın koltuk başlığına çarpmasıyla oluşan yumuşak gümbürtünün ardından beynimin az önce patladığını düşündüren keskin bir acıydı. Yüzümü buruşturup alınımı ovuşturduktan sonra onun gergin, nefes nefese kalmış sesini duydum. İlk başta, geç kaldığım, uçuşu geciktirdiğim ve nefes alamadığım için bana bağıracağını düşündüm. Bu yüzden yarı ölü zihnim onun sözlerinin anlamını çözdüğünde fark etmedi.

"Al. İki Advil ve su." Avucuma bir şey bıraktı. "Kalkıştan sonra uçuş görevlisinden biraz süt isteyeceğim. Eve dönerken bu saçmalığı yaparsan, binaya getirdiğin her kadının aletinin metrodaki umumi tuvaletten daha kirli olduğunu bilmesini sağlarım."

Gözlerimi açtım, başımı minderli koltukta çevirerek ona baktım, bakışlarım yüzünde gezindi.

"Sikimle çok ilgileniyor gibisin Bebek LeBlanc. Önce üzerine balmumu dökmek istedin; şimdi de sikimi engellemek istiyorsun. Belki de onunla tanışmalı ve arkadaş olup olamayacağınızı görmelisin. Bence çok iyi anlşırsınız."

"Hayır, teşekkür ederim, başkasının kusmuğunu yemeyi tercih ederim."

"*Gerçekten mi?* Nedense bundan şüpheliyim. Tabii kusmuk için çok tuhaf bir zevkiniz yoksa."

Rosie benim için her zaman bir sürtük olmuştu. Onu suçlamıyordum ama ona güvenmiyordum da. Ama şimdi yüzü boş ve içten görünüyordu ve çok güzeldi. Olgun şeftali rengindeki yanakları, küçük burnunu süsleyen çilleri ve bana bakan o kocaman mavi gözleri. Kafasında kahverenginin ve sarının iki yüz farklı tonu vardı, hepsi de Doğa Ana'nın izniyle. Tam bir su perisiydi. Onunla ilgili her şey inanılmaz derecede pürüzsüz ve kadifeydi, hasta olduğunu anlamanıza imkân yoktu.

İnledim, Advil'i ve su şişesini kuru ağzıma attım. Uçak ileriye doğru kaymaya ve hız kazanmaya başladığında dudaklarımı sildim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, sesi nötrdü. İçkiyi kastediyordu. Esrarı. Hayatımdaki genel karmaşayı kastediyordu. Yüksek fonksiyonlu, sınırda bir alkoliktim ve kafayı bulmak olimpik bir spormuş gibi sigara içiyordum. O anlaşmaları imzaladığımda, o parayı havale ettiğimde ve bir şampiyon gibi seviştiğimde kimse şikâyet etmedi.

"Aslında var. San Diego'ya gidene kadar beni rahat bırakmanı istiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Kahretsin, sen bir pisliksin.

Kendimden geçmeden önce hatırladığım son şey Rosie'nin göğsünün düzensiz nefes alıp verişiyile yükselip alçalmasıydı.

"Her neyse," diye fısıldadı. "Seni rahat bırakıyorum, çünkü berbat bir hafta geçirdiğini hissediyorum. Ama bu konuda konuşmak istersen ben buradayım."

Ona her şeyi anlatmak istedim.

Bir bok bilmesini istemedim.

Kafamı karıştırıyordu ve şu anda, ona her zaman kolay yolu seçtiğimi söylediğimde bahsettiğim karmaşanın ta kendisiydi. Gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım. Ve karanlık çöktüğünde, o da çöktü.

Nina.

OceanofPDF.com

Chapter Five

Rosie

On bir yıl önce

Seni canlı hissettiren nedir?

Havuzun serin ve sakın suyundaki yansımamı izliyordum. Mavi renkli, göz kırpmayan. Ayak parmağımı bile suya daldırmadan daha sessiz bir alana dalmak.

TEHLİKELİ KIMYA.

Asıl sorunumuz buydu.

İşte bu yüzden Dean kardeşimi ziyarete geldiğinde asla evde olmayacağıma yemin ettim. Bu zor bir görev değildi. Millie her zaman alışkanlıklarına bağlı bir yaratık olmuştu. Odası düzenliydi, defterleri tertemizdi, el yazısı mükemmeldi ve arka arkaya A'lar alırdı. Diğer her şeyde olduğu gibi, mükemmel bir şekilde cilalanmış erkek arkadaşıyla takılmak için de tamamen belirli bir zaman dilimi ayırmıştı. Salı ve Perşembe günleri okuldan sonra - çünkü Dean'in o günlerde sabahları futbol antrenmanı vardı - ve hafta sonları Spencer'ların malikanesinin dışında planlar yapıyorlardı, çünkü Millie Vicious'a katlanamıyordu ve tam tersi de geçerliydi.

Yatağıma uzanıp Miranda Lambert'in erkeklerden nefret eden şarkılarını dinleyip hüngür hüngür ağlamıyordum. İyi bir heyecanı seven C-eksi bir baş belasıydım. Arkadaşlarımla ve okul sonrası aktivitelerle kendimi eğlendirirdim. Şehir merkezinde göbeğimi ve burnumu deldirdim, tuhaf işlere başvurdum, yeni bir bisiklet için para biriktirdim ve ıssız bir yerde okyanusa çıplak daldım.

Hava izin verdiğinde arkadaşlarla plaj, ki bu her zaman böyleydi, çünkü... SoCal.

Gerçekten de o sonbaharda pek çok şey yaptım. Ne yazık ki hiçbiri kız kardeşimin günah kadar seksi erkek arkadaşı değildi.

Size burada açıkça söyleyebilirim ki, onlarla aynı çatı altında olmak bende derimin derinliklerine gömülme ve kendi içimde kaybolma, hiçliğin içinde yok olma isteği uyandırdı. Gürültü yapıyorlardı. O seslerden nefret ederdim. En kötü seslerdi.

Ağır nefes alıp vermeler, nefes nefese kalmalar, kıkırdamalar ve gürültülü, dağınık öpüşmeler. Millie'nin odasının kapalı kapısından onları duyabiliyor olmam, göğsümdeki yakıcı deliğin daha da büyümesine neden oldu. Kusurlarıma rağmen her zaman mantıklı bir kız olmuştum. Hayatımda bu tür olumsuzluklara ihtiyacım yoktu. Bu yüzden, orada hiç bulunmamam gerçekten en iyisiydi.

Bu kararlılığa neden olan anı -Millie yanımdayken bile Dean Cole'dan uzak durmak- tam olarak saptayabilseydim, havuz olayını seçerdim.

Perşembe günüydü ve Millie geç kalmıştı. Bisikletinin lastiklerine biraz hava doldurmak için eve giderken benzin istasyonunda durması gerekiyordu. Spencer malikanesinin arsasında yaşadığımız hizmetçi evinden ayrılmak üzereydim. Bu karşılaşmayla ilgili her şey sanki bir film sahnesinden koparılmış gibiydi. Dean tam kapıyı çalmak üzereyken kapıyı açtım. Gözlerimiz kilitlendi ve çenem de kilitlendi, çünkü yüzümü ikiye bölebileceğini bile bile gevşetmemeye kararlı olduğum bir gülümsemeyle savaşıyordum.

Dean baştan çıkarıcı görünüyordu. Ve sadece muhteşem mavi üniversite ceketi ve külot eriten kötü çocuk ifadesiyle çarpıcı olduğu gerçeğini kastetmiyorum. Soluk çamaşır deterjanı ve *pahalı seks* kokusu, hakim boyu ve yapısı beni çaresiz bırakıyordu. Yemin ederim, etrafta olduğu zamanın yarısında, ona olan çaresizliğim havada pis bir koku gibi asılı duruyordu.

"Hey." Lanet olası sesim çatladı.

"Ben de sana," diye cevap verdi. Gözlerimiz yine geziniyordu. İyi değildi ama ilk kez de olmuyordu. Bu beni her zaman suçlu hissettirmiştir. Eller olsaydı, parmakları şimdi belimi çekerti, yüzümü daha iyi görebilmek için siyah Dead Kennedys kapüşonumu indirdikten hemen sonra; benimkiler onun mükemmel, güneşte kızarmış kahverengi saçlarını tutuyor ve vücutlarımız yepyeni bir kitabın iki sayfası gibi birbirine yapışıyordu.

"Millie henüz gelmedi ama içeri girebilirsin." Yanlara doğru adım attım ve kapıyı daha geniş açtım. "Ben de tam çıkıyordum. Her an dönebilir.

dakika."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, kolunu kapının pervazına koyup çıkış yolumu kapatarak.

"Özür dilerim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Notu almadım. Birdenbire seni ilgilendirmeye mi başladı?"

"Belki de not postada kaybolmuştur." Bir adım attı, beni bir adım geri atmaya zorladı ve Tanrım, o kadar telaşlıydım ki gözlerinin içine bile bakamadım. Neyse ki başım onun göğüs kaslarıyla aynı hizadaydı. "Çünkü sen kesinlikle benim işimsin, Bebek LeBlanc." "Ve sanırım ikimiz de seni takip etmiyormuşum gibi davranmamam gerektiğini biliyoruz." diye eklemekten önce kalbim boğazıma fırladı ve nefes almam imkansız hale geldi.

Yanan yüzümü örtmek için kapüşonumu sonuna kadar indirdim.

Normalde, ukalalığın poster çocuğuydu. HotHoles'un All Saints High'ı kendileri hakkında beslediği tüm kabadayı belalı klişesi. Denekleri ve yordakçıları bu boku yiyor ve ikinci kez yemek için geri geliyorlardı. Belki de bu tür şeyleri önemsemediğim için hatalıydım ama HotHoles'un güç gösterisi ve 'yetişkin' havasını hiç anlamadım. Dean'i ilk etapta fark etmemin bir nedeni de kendini fazla ciddiye almaması ve diğerleri kadar düşünceli ve dangalak olmamasıydı. Millie'yle çıkmaya başladığından beri -ki bu çok uzun zaman önce değildi- sürekli benimle konuşmaya çalışıyordu. İlk başta, ona dokunmadığına dair bana güvence verdi. Ona dokunması gerektiğini söylediğimde çok sinirlendi. Bugünlerde onunla çıkıyor ve öyleymiş gibi davranıyordu -onu öpüyordu, Tanrım, daha geçen gün onları duydum- gözleri benim üzerimde olmasına rağmen. Hep benim üzerimde.

"Ben, ah..." Kendimden geçmişim, beynimdeki paslı çarklar dönüyor, olası bir yalan arıyordu. Mazeretim sağlamdı. Bir yere gitmem gerekiyordu. Ama bunu insanlarla paylaşmıyordum, hele ki diğer öğrencilerle, hele ki aşık olduğum çocukla. Yine de Dean geri adım atacak bir adam değildi. Bir şey söylemem gerekiyordu -herhangi bir şey- bu yüzden gerçeği söylemeyi seçtim. "Doktor randevum var."

Başını kaldırıp baktığında, yüzünde bir tanıma ve sükûnet ifadesi gördüm.

Ellerini ceplerine soktu. "Bir sorun mu var?"

Evet. Tüm hayatım yanlış.

"Hayır, öyle bir şey değil." Kapüşonumun altından bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bazen sadece..." *kapa çeneni* dedi ses bana. Kendimi küçük ve savunmasız hissetmek bana göre değildi.

"Şuna...?" Çenesini aşağı eğerek beni cesaretlendirdi. Ve kimyanın iki insanı birbirine çeken ve bağlayan açıklanamaz bir ip olması çok utanç vericiydi. Çünkü o anda ben de öyle hissediyordum. Zincirlenmiş. Bana dünyanın merkeziymişim gibi bakması beni rahatsız ediyordu. Gururumu okşadı. Beni *ele geçirdi*. Tanrım, çenesini kapatıp beni yalnız bırakması için hemen bir şey söylemeliydim. Gerçek ne kadar utanç verici olursa olsun.

"Göğüs masajı yaptırmak için." Solunum yollarımdaki tüm mukuğu temizlemem gerekiyordu ama bu onunla paylaşmaya hevesli olduğum bir şey değildi. Kaşlarımı çattım ve yumruklarımı ceplerime soktum. "Bilirsin işte, seksi olmak için falan."

Gözlerim kapüşonla güvenli bir şekilde kapatılmıştı ama yine de yeterli değildi. Onun yanında hiçbir şey yeterli değildi. Üç kat giysiyle bile kendimi hep çıplak hissetmişim.

Göğüs masajları haftalık bir olaydı. Bazen kliniğe gitmem gerekiyordu. Bazen bir hemşire bana gelirdi. Millie hastalığım hakkında erkek arkadaşına hiçbir şey söylemese de, eğer gerçekten etrafta takılırsa eninde sonunda öğreneceğini biliyordum.

Dean'in yanından geçerek malikânenin ana girişine doğru yürüdüm. Doğruca kapıya giden kaldırım taşlı bir yürüyüş yolu vardı ama ben uzun yoldan, Vicious'un devasa havuzundan ve Dean'in yemyeşil çimenlerinden geçmeyi tercih ettim. Kenarında yürümek için. *Canlı hissetmek için*.

Arkamdan koşan Dean'in adımlarını duydum. Arkama bakmadan, beni nedense sinirlendiren o gülümsemeyi takındığını fark ettim.

"Göğüs masajı, ha?" Sesi kurnazca geliyordu. "Pek çok erkek bu konuda sana yardım etmek ister."

"Tüyler ürpertici yorumun için teşekkürler Dean."

"Erkeklerin memelerinize dokunmak istediğini söylemenin neresi ürkütücü?"

"Bunu bana söyleyenin kız kardeşimin erkek arkadaşı olması. Ayrıca biraz da uygunsuz. Biraz derken, aşırı derecede demek istiyorum."

"Kendim yapmak istediğimi hiç söylemedim." "Neden göğüs masajına ihtiyacın olsun ki? Göğüs ameliyatı falan mı yaptırdın?"

Havuzun derin ucunda durakladım, arkamı döndüm ve çok samimi hissettiren bir şekilde bakışlarını tuttum. Yüz yüze gelmiştik. Vücut vücutta. Rüzgâr soğuk ama zarıftı. Bir adım geri attım. Bu açıdan, Vicious bizi yatak odasının penceresinden görebilirdi. İhtiyacım olan son şey silahlanmaktı.

Millie'ye karşı daha fazla cephanesi olacaktı, böylece beni onun erkek arkadaşıyla flört ederken gördüğünü söyleyebilecekti. Ne olursa olsun onun korunduğundan emin olmalıydım.

"Bir hastalığım var," dedim, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyordu. Gözleri karardı, yüzünün geri kalanına şüphe ve inançsızlık sızdı.

"Ne hastalığı?" diye sordu, kafası karışmış, sinirlenmiş ve... incinmiş görünüyordu.

Olabilir.

"Kistik fibrozis. Bir akciğer hastalığı."

"Tedavi edilebilir mi?" Sesi sertleşerek bastırdı. Kaşları bir taş gibi düştü.

Sanki beni bir şeyle suçluyor gibiydi.

"Hayır." Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Onunla doğdum. Onunla öleceğim. Büyük ihtimalle de bu yüzden. Muhtemelen genç yaşta. Her iki ebeveynim de bu geni taşıyor."

"Millie'de yok." İşte yine oldu. Beni bir yalanın içinde yakalamayı mı umuyordu? Çünkü yalancı olsaydım, kendimi bir süper güce ya da Einstein'ın IQ'suna sahipmişim gibi satmaya çalışırdım. Bir kahkaha attım, çünkü çekici bir şeydi.

"Millie çok şanslı," diye tükürdüm. Şanslıydı. Birden fazla açıdan. "Her iki ebeveynin de bu geni taşıması, tüm çocuklarının bu geni alacağı anlamına gelmez. İsterseniz buna doğanın Rus ruleti deyin. Ve boynuna kurşunu yiyen de benim. İşte bugünün eğlenceli gerçeği. Artık gidebilir miyim?"

Başka bir adamla olsaydım, arkamı döner ve giderdim. *Basitti*. Ama Dean 'Ruckus' Cole ile hiçbir şey basit değildi. Onunla yalnız kaldığım her saniyeyi değerlendirmek istiyordum. Nedeninden bile emin değildim. Etrafımda olması garip, acı verici ve heyecan vericiydi ama o gittiği anda söylediğim her söz, yaptığım her hareket ve aldığım her nefes için kendimden nefret edeceğimi biliyordum.

"Rosie."

Başımı kaldırdım ve ne olduğunu anlayamadan sert avuçlarını belimde hissettim ve bedenim havuza uçtu. Düşüş için kendimi hazırlayacak zamanım yoktu. Gerçek ya da mecazi anlamda. Vücudum suya düz bir şekilde çarptı, dalma sanki betona çarpmışım gibi acı vericiydi. Biraz hava almak için kollarımı kullanarak yukarı doğru yüzdüm. Suyun soğukluğu ancak çaresizce bir nefes aldığımda yüzüme vurdu. Gözlerimi açtım, tüm vücudum şiddetle titriyordu ve gözlerim alışmadan önce yanımda büyük bir sığrama oldu. Dean de suya atladı.

Kalbim yerinden fırladı, her yere çarpıyordu. Göğüs kafesime çarptığını, aşağı indiğini, dışarı çıkmak için savaşımaya çalıştığını, midemden, boğazımdan geçtiğini, *dışarı, dışarı, dışarı çıkmak* istediğini hissettim. Dean'in vücudu bana doğru yüzerek beni sakın mavi duvara yapıştırdı ve ben de ona yumruklar atmaya başladım. Çılgınca, öfkeli yumruklar. Bunlar bir kızın flört etmek ya da uzak durması için bir erkeği uyardığı türden şaka tokatları değildi. Hayır. Tırnaklarımla göğsünü tırmalamam, kan akıtmam istiyordum.

Sonra ağlamaya başladım.

Bu da bendenizin karakterine tamamen aykırıydı. Tanımadığım insanların önünde hiç ağlamamıştım. Ve tartışmanın iyiliği için, Millie, Anne veya Baba olmayan herkes bir yabancıydı. Yine de oradaydım, sıcak, tuzlu gözyaşlarım soğuk, tatlı suya karışıyordu.

Hayat adil değil.

"Senin derdin ne be?" Kükredim, yumruklarım göğsüne saldırmaya devam ediyordu. Atlamadan önce ceketini çıkarmıştı ve şimdi bedenlerimizi ayıran tek şey onun dar siyah ve altın rengi tişörtü ile benim sıırsıklam olmuş kapüşonumdu. Suyu rağmen teni sıcaktı ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. O da bunu bana vermek istiyordu. Tüm vücudu bunu söylüyordu. *Söylüyordu*. Bu korkunç malikanenin çatısından haykırdı. Hiçbir kelime konuşulmadı, bu da vücut dilimizi çok daha yüksek sesle yaptı. *Tehlikeli kimya*, diye uyarıyordu. *Kaç Rosie*.

"Ciğerlerin iyi çalışıyor," diye yüzüme doğru homurdandı, iki bileğimi de yakaladı ve beni sertçe duvara yapıştırdı. Ne yapıyordu? Vicious bizi görebiliyordu. Kahretsin, Millie de görebilirdi. Şu anda kapıdan içeri girse ne düşünürdü? Erkek arkadaşı ve kız kardeşi havuzda birlikte. Vücut vücuda. Ruh ruha. "İyisin amına koyayım!" diye ekledi, alını benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu? Hem neden umurundaydı ki?

Kendimi sakinleşmeye zorladım. Bu adamın aklını başına getirmem gerekiyordu. Her ne yapıyorsak yakalanmadan önce beni bırakması gerekiyordu.

"Dean," dedim elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, bileklerimi serbest bırakıp avuçlarımı göğsüne dayadım. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Kirpiklerinden su damlıyordu ve onunla ilgili her şey çiğ, ıslak ve lezzetliydi. Kafamın arkasında bir yerlerde bunun muazzam bir şey olduğunu biliyordum. Bu

O anda paylaştığımız şey. Bunu başka bir erkekle bir daha asla hissedemezdin. Hayatın bu dilimi bizimdi, ben istemesem bile.

"Rosie," diye karşılık
verdi. "Hastayım," diye
tekrarladım.

"Öyle söyleme. Sen hasta değilsin. Bu sadece lanet bir durum."

Başımı salladım, su ve gözyaşları ileri geri uçuşuyordu. "Bu sadece bir durum değil. Çok genç öleceğim Dean. Otuzlarımda, belki kırklarımda... Şanslıysam ellilerimde."

"Kapa çeneni," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından. Avuç içi arkamdaki duvara çarptı ve soğuktan daha fazla titredim.

"Bu saçmalık!" diye tükürdü. "Hayır, değilsin."

Başka bir taktik bulmam gerekiyordu. Çabuk.

"Dinle, bunu yapamazsın, tamam mı? Arkadaş olabiliriz," diye yalan söyledim, çünkü o noktada yapamayacağımızı biliyordum. "Ama beni sonbaharın ortasında havuza atamazsın -her şeyden önce, gerçekten hastayım ve zatürreye yatkın olmasam bile, buzlu suya atılmak zaten o kadar eğlenceli değil- ve Millie. Bu ona haksızlık. Kardeşine böyle davranamazsın. Sanki... sanki..."

"Ne gibi?" diye meydan okudu, gözbebekleri parlıyordu.

*Senin beni
istediğin gibi.
İstiyor mu?*

Hormonlarım isyan ediyordu. Ahlakım beni içten içe yakıyordu. Vücudumdaki her tüy diken diken olmuştu. Eli aramıza girdi ve yanaklarımdan birini kavradı, yüzümü yukarı doğru eğerek beni ona bakmaya zorladı. "Sanki. Lanet olası. Ne gibi. Rosie?"

Gözlerinde bir şey vardı. Daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk. Rahatsız ediciydi, çünkü o şey bana ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını söylüyordu. Sadece yanlış olduğunu biliyordu. Ve benim gibi, kafası karışmış, incinmiş ve kızgındı.

"Beni istediğin gibi," diye sessizce düşüncelerimi yineledim.

"Ama ben biliyorum," diye ekledi. "Belki de biraz sandalye kapmaca oynamanın zamanı gelmiştir. Kız kardeşin beni pek umursamıyor, Bebek LeBlanc."

O da onu çok fazla umursamıyordu. Onu *önemsiyordu*. Bu da onu daha da çekici kılıyordu, çünkü amacımız ortak - şiddetle sevdiğim kişiyi korumak.

Ama aynı zamanda, ilişkilerinin tamamen boşa gittiğini her izlediğimde içimi bir acı kaplıyordu. Ne zaman tanık olsam

Vicious etraftayken gözleri ona kayıyordu. Dean ve ben odanın diğer ucundan birbirimize nasıl bakıyorduk. Kız kardeşimi omuzlarından tutup sarsmak istedim. Ona kendini toparlamasını ve kalbini kabartan adamla gitmesini söylemek istedim. Ama ailemin daha iyi sağlık hizmeti alabilmem için ailemizi Fairfax, Virginia'daki evimizden koparıp Kaliforniya'ya taşıdığı düşünülürse, ondan bir şey isteyecek durumda değildim. Benim arkadaşlarım ve sosyal bir hayatım varken onun hiçbir şeyi yoktu.

-Tam da bu karar yüzünden. Bu yüzden ikisini de almasına izin verdim. Dean'in vücudunu ve Vicious'un kalbini.

"Eğer gitmeme izin vermezsen," diye dişlerim gıcırdadı, sadece darbe için değil, "akciğer enfeksiyonu kapacağım. *Dean*." Adı bir uyarıydı ve bu kez onu avuçlarımla itmeme izin verdi, benden uzaklaşarak yüzdü ve havuzun kenarına tırmanmamı izledi, ağır, sırılıslam kıyafetlerim beni aşağı çekiyordu.

Ona bakmak için arkamı dönmedim. Coşkudan uyuşmuş, şehvetle lekelenmiş gözlerimi görmesinden çok korkuyordum. Ve yüzüm, titreyen, mavi benliğimin geri kalanıyla tezat oluşturacak şekilde pembeydi.

Onu çevremde kenara doğru yüzerken gördüm, kollarını ıslak fayanslara dayamıştı, çenesi iki büklüm ellerinin üzerindeydi.

"Bu bok zehirli. Daha fazla ilerlemeden durdurmamız gerek," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine.

"Neyin ötesinde?" Kapüşonumu çıkardım ve ağır kumaşı yakındaki bir şezlonga attım. "Bana asılırken kız kardeşimi öperek ve kuru kuru becererek unutturmaktan mı?" Sesim titriyordu.

"Rosie," dedi. Benden tiz bir kahkaha kaçtı. *Rosie, kızımla kenarı*. Kız kardeşimle birlikteydi. Doğru, onunla birlikte olması için onu ben zorladım ama bu beni daha az acılı yapmadı. "Bunu bana karşı çevirme. Onunla olmamı sen söyledin. Ona dokunmamı da *sen* söyledin. Ne yapmamı istiyorsun? Kızını görmezden mi geleyim?"

Haklı olmasından nefret ediyordum ve bu kadar mantıklı bir şeyin beni bu kadar mantıksız *hissettirmesinden* nefret ediyordum.

"Bu," diye havuzun kenarında durduğum yerden aramızdaki mesafeyi işaret ettim, "böyle bir şey olmayacak. Sen Emilia'yla çıkıyorsun Dean. Asla birlikte olamayız."

"Kim demiş?" diye meydan okudu.

"Bunu ben söylüyorum. Ve toplum. Ve mantık. Ve kültür. Ve lanet olsun, tükettiğim her aşk filmi ve aşk kitabı."

"Mmm." Tatlı dudaklarında yine şakacı bir sırıtış belirdi. "Bu doğru olamaz."

"Öyle," diye karşılık verdim. "Juliet'in Julie adında bir ablası yoktu ki Romeo aradığının o olduğuna karar vermeden önce onu örnek alsın."

"Juliet hiçbir zaman lanet duygularıyla kafa kafaya vermedi," diye bağırdı, yumruğunu fayanslara vurarak. "Ne zamandan beri bu kadar korkaksın?" Dean havuzdan o kadar hızlı atladı ki göz yanılması gibi göründü. Hırlayarak yüzüme baktı. "Ne zamandan beri insanların ne düşündüğünü umursuyorsun? Seni yanlış tanımışım. Eğer bundan vazgeçersen, Millie'yle olan bu şeye bir şans vereceğim."

Tehdit gibi geldi.

"Bunca zamandır ne yapıyordun?" Homurdandım. Bu onun hatası değildi. Beni fark ettiğinde, kız onunla çıkmak istiyordu ve o da geri adım atamazdı. Ayrıca, onun hayatını çok daha iyi hale getirmişti. Dolabının çöplerle dolu olduğu ve koridordan geçerken insanların 'beyaz pislik' diye mırıldandığı günler geride kalmıştı.

"Seni bekliyorum," diye cevap verdi ve yağmur ayakta duran figürlerimize hafifçe vurmaya başladığında ikimiz de iç geçirdik.

"Peki." Tatlı tatlı gülümsedim ve ona dişlerimi ve gamzelerimi göstermek için içimdeki tüm enerjiyi harcadım. "Kız kardeşime aşık olman için sana yeşil ışık yakıyorum. Dediğim gibi, aramızda hiçbir şey olmayacak."

Beş saniye sonra Millie bisikletiyle havuzun yanında belirdi. Ona havuza düştüğümü ve onun da beni kurtarmak için atladığını söyledik. Yanaklarım kızarmıştı, havuz o kadar da derin değildi ve ben çok iyi bir yüzücüydim. Ama Millie'nin gözleri başka yerdeydi - kalbi de öyle - ve içimden bir ses bizi pantolonumuz inik yakalasa bile bunun bir önemi olmayacağını söylüyordu.

O günkü doktor randevuma hiç gidemedim.

Ama acil servise gitmeme ve dört gün hastanede kalmama neden olan zatürreye yakalandım. İki önemli sınavı kaçırdım ve saatlerce perküsyon yeleği giymek zorunda kaldım.

Ertesi Perşembe Dean ve Emilia'dan kaçıp eve döndüğümde yastığımın üzerinde bir notla birlikte bir kitap duruyordu. Ciltsiz *Bronz Süvari*. Sarı post-it notta şöyle yazıyordu:

*Toplumun canı
cehenneme.
Mantığı siktir
et.*

Siktir et kultüri.

Hastalığını sikeyim.

Ve ne var biliyor musun? Siktir git.

İşte bizimki gibi şeylerin nasıl çalışabileceğine dair bir kitap. Okuyun.

-Dekan.

Ama ertesi gün, Dean'in dolabındaki yarığın içine bir notla birlikte sıkıştırdım.

Onu mutlu et. Eğer ona zarar verirsen seni

öldürürüm. Kurgu büyüdür. Gerçeklik acı vericidir.

-Rosie.

Millie kaçana kadar bu konuyu bir daha hiç konuşmadık. Ama *Bronz Atlı*'nın kendi kopyasını aldım. Okuyordum.

Ezberlemek.

Okuyarak.

Asla ama asla unutmayacağım.

Dean

On bir yıl önce

Sonunda, Millie ve ben oldukça iyi bir çift olduk. O her şeye işemeden önce yani.

Ne olup olmadığımıza bir isim koymadım. Aşk mıydı? Muhtemelen hayır, ama ona değer veriyor ve arkadaşlığından hoşlanıyordum. Tek sorun, kız kardeşinin arkadaşlığından daha çok hoşlanmamdı. Ama Bebek LeBlanc geri adım attığından beri bu giderek daha az sorun olmaya başlamıştı ve açıkça bir şey söylemese de benden kaçtığını biliyordum. İşleri kolaylaştırdı.

Ama Vicious yapmadı.

İşleri karıştırmakla ünlü olsa da kendisinden bekleneni yaptı

-Mahvetti.

Vicious, Emilia LeBlanc ile çıktığım için benden birçok şekilde intikam almaya çalıştı. Ne yazık ki onun hayranları gibi küçük bir çocuk değildim. Birbirimize girdik.

Bu konu yüzünden her hafta fiziksel ve sözlü kavgalar çıkıyordu ama Millie'den ayrılmanın onu ona karşı savunmasız bırakacağını biliyordum ve ona dokunmasını istemiyordum. Ona zorbalık ediyor, alay ediyor ve ondan nefret ediyordu. Ona çıkma teklif edecek kadar zamanı vardı. Şimdi benimle birlikte olmak istiyordu ve Rosie beni doğruca kollarına itti.

Millie'yi memnun etmekten çok Rosie'yi memnun etmek istiyordum. Gerçekten çok kötü.

Sonunda, Vicious kalkanımı kırarak bana karşılık vermeyi başardı. Görünüşe göre o şey kalınmış ama kırılmaz değilmiş.

Rosie'yi öptü.

Evinde bir parti vermişti ve biz de birbirimizi neredeyse dövdüğümüz için sakinleşmeye çalışıyorduk. Bu sıra dışı bir şey değildi. Sıra dışı olan şey, bana ilk kez kendi ilacımı tattırmasıydı. Ve size söyleyeyim, iğrençti.

Kendimi rahatlatmak için bir Xanax patlattıktan sonra bir şişe su almak için mutfağına doğru yürüyordum. Çok yorgun olduğum için gidip Millie'yi kontrol etmem gerektiğini biliyordum. Onu en son o partide gördüğümde, Vicious yüzünden üzgün görünerek hizmetçilerin evine koşmuştu.

Terli, ısıltılı bedenlerin arasından omuz omuza geçtim ve nihayet buzdolabına ulaştığımda Spencer'ın suyunun bittiğini fark ettim. Etrafıma bakındım, mutfak Buckingham Sarayı'na daha çok yakışan devasa, kiraz ağacından ve karanlık bir odaydı. Baktığınız her yerde insanlar vardı. Lavaboya karşı öpüşen bir çift, adada içki içen bir grup balici ve o gece getirdiğim Ritalin'i çeken kızlar. Burnundan soluyan kızlardan ikisini ittim ve şişe suyun nerede olduğunu bildiğim için kilerin kapısını açtım.

Işığı açtığımda olduğum yerde donup kaldım.

Vicious oradaydı, Rosie'nin üzerinde onu yutmak üzere olan bir karanlık gibi geziniyordu. Adamın dudakları Rosie'nin dudaklarında, Rosie'nin dudakları da adamın dudaklarındaydı ve ben onları birbirlerinden ayırmak ve adamın vücudunu organ organ parçalara ayırmak istiyordum.

Öpüştüler. Kızın gözleri kapalıydı. Onunki kapanmamıştı. Kolunu kaldırdı ve bana parmağını çevirdi, boştaki eliyle kızın belini kavrayıp vücudunu kendine doğru çekerken meşgul dudakları sırtıyordu. Orada tutku yoktu. Şehvet yoktu. Her şey teknik ve soğuk görünüyordu. O çok daha fazlasını hak ediyordu.

Kim gibi, pislik, senin gibi mi?

"Bu da ne böyle?" Ağzımdan çıkan her kelimeyi dişlerimle ezdim. Sesim onu ürküttü ve avucunu kalbinin üzerine koyarak sıçradı. "Kırmadan önce ellerini onun üzerinden çek." Midemin çukurundaki karanlığın mürekkep gibi yayıldığını ve beni ele geçirdiğini hissettim.

Vicious başını çevirip bana baktı, bir eli hâlâ Rosie'nin saçındaydı. Sırıttı.

"Yap beni."

Kabul etmekten büyük mutluluk duyduğum bir davetti bu. Onu yakasından tutup kızıdan uzaklaştırdım ve bir kasa mini şampanyaya çarptırdım. Daha büyük, daha güçlü ve daha korkutucuydum. Kafası ağır kutuya çarptı. Beni itti. Ben daha sert ittim.

"Dean!" Rosie bağırdı. Mantıklı bir şekilde onun benim olmadığını anladım. Tanıdım, evet. Ama *anlamamıştım*. Başka erkekler de vardı. Okulda ve partilerde onunla konuştuklarını gördüm. Onunla fazla ileri gitmediler. Rose LeBlanc adını almasının bir sebebi vardı. Dikenlerle doluydu. O kadar güzeldi ki - o kadar gülünç, inanılmaz derecede çekiciydi ki - tıpkı gerçek güller gibi, kendini korumak için küçük dikenler yetiştirdi. Çünkü herkes ona sahip olmak istiyordu.

Sen dahil herkes, pislik.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Vicious'un yüzüne doğru tısladım. On dakika önce neredeyse kıcıma tekmeyi basacak olan oydu. Sürekli rol değiştiriyorduk. Nedenini anlamak zor değildi. Kimse bunu yüksek sesle söylemedi ama şimdi nihayet mantıklı geliyordu.

Her birimiz yanlış kardeşle birlikteydik.

"Senin istediğin şeyi yapıyorum." Gözleri kısıldı ve hâlâ o öpücükten şişmiş olan alt dudaklarını yaladı. "Dilimi Rosie LeBlanc'ın ağzına sokuyorum. Tadı çok güzel." Kıkırdadı ve iyi huylu bir şekilde sırtıma vurdu. "Meyveli bir sakız, 7UP ve asla sahip olamayacağın bir kız gibi."

Onu kilerin karşısına fırlattım ve yirmi kiloluk bir pirinç çuvalının üzerine düştü. Onu öldürmek istiyordum ve Rosie beni yakalayıp var olmayan gücünü kullanarak küçük odanın diğer tarafına itmeseydi öldüreceğimden hiç şüphem yoktu.

"Tanrım. Kes şunu. Çok dağınıksın. Git başımdan."

"Bu saçmalık," diye bağırdım yüzüne, saçlarımı çekiştirerek. "Ondan hoşlanmıyorsun bile!"

"Alakası yok. Ne istersem onu yaparım."

"Ve senin istediğın de benim lanet kalbimi sökmek mi?"

Kahretsin. Bunu yüksek sesle söyledim, değil mi? Onu inciten bendim. Başım öne eğildi ve kanımın gözlerime hücum ettiğini hissettim. Bir yanım yakında üniversite için taşınacağıma seviniyordu. Bu kasaba ateşli dedikodular ve kontrolden çıkmış dramlarla kaynıyordu. İrin ve bok taşığında orada olmak istemiyordum.

"Evet," diye fısıldadı, yüzünde sevinç ve suçluluk karışımı bir ifade vardı.

O da en az benim kadar sarhoş görünüyordu. "Belki de istediğim tam olarak budur."

"Beni incitmek istediğini sanmıyorum." Başımı kaldırdım, bakışlarını tuttum. "Bence Vicious istiyor ve sen de kafan iyi olduğu için ona ayak uyduruyorsun. İzin ver seni eve götüreyim."

"Hayır, teşekkür ederim." Diğer tarafa baktı.

"Bunu söylemen komik, bence eşyalarını toplayıp mülkünden defolup gitmenin zamanı geldi Cole." Arkamdan Vicious'ın ağzına bir esrar tıktırdığını duydum. Ona *benim* verdiğim bir esrar. *Pislik*.

"Eğer ona bir daha dokunursan, kimseyi öpecek dudaklarının kalmayacağından emin olacağım. Sadece gelecek için." Omuz silktim ve sırf hıyarlık olsun diye hâlâ içinde bulundukları kilerin ışıklarını kapattım.

Adım. Bir adım daha. Sonra bir adım daha. Vicious'un evinden çıkmak şimdiye kadar yaptığım en uzun yolculuktu. İçimde bir şeyler yapma isteği vardı ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Millie'den ayrılmak istiyordum ama bunun bir fark yaratacağından şüpheliydim. Rosie hâlâ benimle çıkmayacaktı, hatta kız kardeşini ektiğim için benden daha çok nefret edebilirdi. Ve Vicious kesinlikle Millie'yi köşeye sıkıştırarak ve hayatını cehenneme çevirecekti.

O zamanlar işlerin ne kadar kötü olduğunu bile bilmiyordum, çünkü o partiden sonra Vicious, Rosie'nin tüm ay boyunca peşinden koştuğunu, Trent ve Jaime'yi onu istediğine inandırdığını, aslında kız kardeşine söylememesi için yalvardığını söyleyerek övünüyordu. Onun zaten bildiğini bilmiyordu. Ama ben biliyordum, çünkü Emilia bana -bu arada, bu ilişkinin ne kadar lanet bir şaka olduğunu gözyaşları içinde- kız kardeşinin incinmesinden korktuğunu söylemişti.

Rosie bilmiyordu ama kilerdeki küçük sarhoş hatası beni dipsiz bir tavşan deliğinin derinliklerine ve kötü alışkanlıklarımın kollarına itti.

O gece araba kullanamayacak kadar sarhoştum, bu yüzden eve dönmek için bir taksi çağırdım. Sonra sürünerek odama çıktım.

Kapıyı kilitledim.

Komodininin çekmecesinden bir şişe Jack Daniels çıkardım. Ve ona Vicious'a yapmak istediğim şeyi yaptım. O orospu çocuğunu bitirdim.

OceanofPDF.com

Chapter Six

Dean

Havaalanından çıktığımızda bekleyen taksinin bagajını açtım ve iki bavulumuzu da içeri attım. O zamana kadar oldukça ayıktım. "Oldukça ayık" derken yüzleri, renkleri ve büyük şekilleri ayırt edebildiğimi kastediyorum. Ailem için yeterince iyiydi, bu yüzden Rosie de bu bokla idare etmek zorunda kaldı.

Uçağa bindiğimden beri ilk kez onu kontrol etmek için başımı çevirdiğimde onu içime çektim. Uçuşun çoğunda kendimde değildim. Bunun bir önemi yoktu. Bebek LeBlanc, dünya gezegeninde konuşabilecek son kişi olsam bile benimle konuşmazdı.

Ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle ve şimdi bana söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünüyordu.

Bagajı kapattım, ona yaslandım - taksi şoförü içeride karısıyla bir Broadway şovuna daha uygun desibelde telefonda konuşuyordu - ve kollarımı kavuşturdum, tatlı öfkesini üzerime dökmesini bekledim.

"Anne Cole'u ziyaret etmeli miyim? Ona oğlunun içki sorunu olduğunu söyleyeyim mi?" Kaşlarını çattı ve sorusuna küçük bir öksürük ekledi. Çok güzeldi. Bebek LeBlanc, bırakın onunla konuşacak güce ya da yetkiye sahip olmayı, annemi tanımıyordu bile. At kuyruğunu çekiştirerek onu atlattım, arka koltuğun kapısını açtım ve atlaması için çenemi eğdim. Atladı da. Aracın etrafında döndüm ve onun yanındaki koltuğa oturdum.

"İçki içmem bir sorun değil. İçmediğim zaman işler sarpa sarmaya başlıyor." Dizlerimi bilerek sürücü koltuğuna bastırdım. Bu araba için fazla uzun ve iriydim ve herif de bunu hak etmişti zaten. O

içeri girdiğimizden beri hiç susmadı, nereye gittiğimizi sormak için ancak nefes aldı.

Bir dudak nemlendiricisi çıkardı ve parmağını içine batırarak dudaklarını sıvazladı. Pamuk şekerin tatlı kokusu arka koltuğu doldurdu. Parmağındaki parlak parlatıcıyı yalamak, sonra onu dar kotunun içine sokmak, her tarafına tükürüğümü bulaştırarak kendini parmaklamasını izlemek istiyordum. Şimdi benimle konuşuyordu. Ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Yeniden odaklanmaya çalışarak gözlerimi kıptım.

"Bunu söylediğime inanamıyorum Dean ama senin için endişeleniyorum." "Çok komik, çünkü ben de senin için endişeleniyorum." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

kalçalarını birbirine bastırdığını çok iyi bilerek saçlarımı okşadı. "Bana daha fazla direnemeyeceğinden endişeleniyorum."

"Çok zor yaşıyorsun." Geri dönüşümü dikkate almadı, ki bu özelliğini çok severdim. Yemi asla yutmazdı. Ama yutacaktı. Eninde sonunda, Dr. Dickface'ten ayrıldığından beri ona uyguladığım baskıya boyun eğecekti. Çünkü pes etmek benim sözlüğümde yoktu. Bir şey istediğimde, onu alırdım. Ve onu istiyordum. Hem de çok.

"Sen hiç yaşamıyorsun," diye karşılık verdim. "Hayatını şu cruise-control saçmalığına mı bağıyorsun? Uyu, çalış, gönüllü ol, tekrarla? Yakında buna bir son vereceğim."

Bana bakmak için başını çevirdi ve yutkundu. İleriye bakıyormuş gibi yaptım, ona gördüklerinden hoşlandığını hatırlaması için zaman verdim. Onu bir ağın içine çektim. Avımı yemeden önce onun ağa dolanmasını bekledim.

Koltuğuma yerleşirken -Todos Santos'a kırk dakikalık bir yolculuğumuz vardı- niyetimi açıkladım. Onu plandan haberdar etmek adil olurdu.

"Bil diye söylüyorum, Bebek LeBlanc, yakında bir gün seni becereceğim," dedim açıkça, gözlerinin dışarı fırlamasını ve ağzının düşmesini umursamadan, şoförün yüksek sesle konuşmayı bırakıp dikiz aynasından bize ilgiyle bakmasını da umursamadan. "Bu hafta olmayabilir, hatta bu ay bile olmayabilir ama olacak. Ve bir kez olduğunda, korkularınla yüzleşmek ve aziz kız kardeşine birlikte olduğumuzu söylemek zorunda kalacaksın, yoksa ben yapacağım. Çünkü seni bir kez becerdiğimde, başka hiç kimse sana yetmeyecek. Asla. Bir daha. Bu yüzden sana şimdi ve burada söyleyeceğim, günün her saati, istediğin zaman sikime hoş geldin. Bizi uzun vadeli bir şey olarak görüyorum, bu yüzden seni mutlu etmek benim için önemli."

"Not edildi, Bay Hayalperest."

"Her şeyi hallettiğimize sevindim, Bayan Yakında Yatağında Olacak."

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Tanıdık bir koku. ÇarşafLARımın, parfümümün ve sabahları aldığım ilk nefesin kokusu. Güneşin ilk ışınları tenimi sıyırdığında oluşan hafif ter kokusu. Evimin kokusu.

Bana hep oynadığımı hissettirdi.

Sorun benimle yatmak istemesi değildi. Ben kısa süreli ilişkilerin kraliçesiydim. Daha fazlasına sahip olamayacağınızı bilmek size bunu yapar. Dean gibi ben de ilişkilerden hoşlanmazdım.

Kız kardeşimin eski erkek arkadaşı ve benim ilk aşkımdı. Bu iki gerçek asla birbirine bağlanmamalıydı. Aynı cümle içinde yer almamalıydılar.

Bu onları daha az doğru yapmadı.

Ailemin boğucu pençesinden kurtulup New York'ta yaşayabilmem için bizi geçindirmek üzere iki işte birden çalışan kız kardeşime olan sadakatim, onun bedeninin sıcaklığını çalma ihtiyacımdan daha güçlüydü. Her neyse, Millie'den olmasa bile, katı bir erkek arkadaş politikam vardı ve Dean gibi bir adamın kalbimi çalması kaçınılmazdı. Aslında, bana hâlâ geri vermediği küçük bir parçası vardı.

Ufak tefek, yaşlanmayan bir hizmetçi Vicious ve Millie'nin malikanesinin kapısını açtı ve beni içeri aldı. Birinci kattaki çok sayıda banyodan birinde yüzümü yıkadım ve aynanın önünde kendime moral konuşması yaptım.

İyisin. Sen bir yetişkinsin. Sorumluluk sende. Sana bebek gibi davranmalarına izin verme.

Sonra kız kardeşimin müstakbel kocasıyla birlikte yeni satın aldığı İtalyan villasının fuayesinden geçerek kendimi tanıttım.

Altın rengi koridorları, yuvarlak kemerleri ve büyük, damlayan avizeleri geçtim, hizmetçi odasının önünden yürüdüm - sanırım Millie ve Vicious "yardımcılarının" aynı çatı altında uyumasına izin verecek kadar naziklerdi, ailem Spencer'lar için çalışırken aileme sunulmayan bir nezaketti bu - sonunda misafir odasına ulaşmadan önce. Sonsuz alanı taradım, soğuk parmaklarımı Viktorya döneminden kalma ipeksi kanepenin arkasına gömdüm. Malikânede fark edilmeden bu kadar ilerleyebilmemin tek nedeni Louvre Müzesi büyüklüğünde olmasıydı.

Kız kardeşim de ben de mütevazı yaratıklardık; maddi olmayan şeylerden keyif almak üzere doğup büyümüştük ve yine de ben bile böyle bir yerde yaşamamanın size çıplak, talep edilmemiş bir neşe getireceğini kabul edebilirdim. Havadar, güzel ve romantikti.

Tıpkı Emilia gibi.

Başımı yavaşça eğdim, her şeyi kavradım. Birkaç ay öncesine kadar Millie, Vicious ve annemle babam Los Angeles'ta aynı lüks dubleks evde yaşıyorlardı. Vicious ve Millie, Todos Santos adındaki banliyö cennetinde yuva kurmaya karar verip bu evi satın aldıklarında, annemler de büyük kızlarına yakın olma fırsatını kaçırmamış ve burada bir oda tutmuşlardı. Bir oda diyorum ama gerçekten de kendilerine ait banyoları, oturma odaları vardı ve burada iki mutfak olduğunu duymuştum. Kalabalık olması pek mümkün değildi.

New York'taki hayatımı seviyordum. Kentin pisliğini, kaynayan kanalizasyonları ve farklı yüzleri. Bağımsızlığımı seviyordum - ailemle yaşamamanın ne kadar boğucu olabileceğini bildiğim için ona hava gibi sarılmıştım - ama kalbime saplanan kara bir hançer hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"İşte buradasın!" diye bağırdı ablam, topuklarımın üzerinde dönmemi sağlayarak. Koltuğunun sert ahşap başlığına yaslandım ve kulaktan kulağa sııttım.

Farklı görünüyordu. *İyi* bir farklılık.

Artık sıksa değildi, gözleri çökmemişti ve pembe-mor saçları dipten uca tatlı ve kusursuz görünüyordu. Kırmızı kirazların serpiştirildiği beyaz, A-line şeklinde bir elbise giymiş ve Emilia LeBlanc olmadığınız sürece hiçbir anlam ifade etmeyen askılı mavi sandaletlerle eşleştirmişti.

"Ah, Rosie," dedi, kendimi onun üzerine attığımda, onu sevgimle boğarken ikimizin de geriye doğru sendelemesine neden oldum. "Seni bir uzvum gibi özledim. Bu bir anlam ifade ediyor mu?" Yüzümü inceleyebilmek için beni bir saniyeliğine üzerinden sıyırdı ve yanağımı okşadı. Kocaman, pembe elmas yüzüğü o kadar parlıyordu ki, yirmi bir karatlık nadir taşın içinden yansıyan güneş ışığı bir an için gözlerimi kör etti.

Kıskanmalıydım.

Nişanını, evini, nişanlısını ve ailelerimize *olan* yakınlığını kıskanıyorum. *Sağlığını* kıskandım. Kıskandım çünkü onun çok şeyi vardı, çünkü benim çok az şeyim vardı.

Gösterişli bir İtalyan villası olsun ya da olmasın, bunu hak etmişti. Ve hayır, beni bir uzvu gibi özlemesi garip değildi, çünkü ben onu bir ciğer gibi özlemiştim. Kaltak beni daha ana rahmindeyken bağımlı yapmıştı.

Benimle ilgilenme yeteneğine sahipti.

Beni bir yük gibi hissettirmeden, annemin asla başaramadığı bir şey.

Millie gülümsedi, omuzlarımdan tuttu ve her zamanki envanteri yaparak beni taradı.

"Çok iyi görünüyorsun," diye yakındım burnumu kıvrarak. "Çıtay çok yükseğe koymandan nefret ediyorum. Hep öyle yapıyorsun."

Omzumu çimdikledi ve güldü. "Erkek arkadaşın nerede? Seninle geleceğini mi sanıyordun?"

Mantık dışı bir nedenle Dean aklımdan geçerken kendimi kızarıırken buldum. Millie tabii ki Darren'dan bahsediyordu. Aileme ayrıldığımızı söyleme zahmetine hiç girmedim. Millie'nin düğün planlarıyla yeterince işi vardı, bir de ben ayrılık konusunu karıştırmayayım. Planım onlara bu gece söylemekti ama kaçınılmaz olanı ertelemek için her türlü bahaneyi kullanacaktım. Bunu aileme söylemektense bir tamirciden diş tedavisi almayı tercih ederdim.

"Ailemle baş başa biraz zaman geçirmek istedim." Gülümsedim. Kaşlarını çatı, sessizce bana saçmaladığımı söyledi ve avucuyla açık kahverengi saçlarımı düzeltti.

"Hâlâ bir erkek arkadaşın olduğuna inanamıyorum," diye düşündü. "Hiç yuva kurmayacağını sanıyordum."

"Yaşlanıyorum. Yirmi sekiz, kistik fibrozis yıllarında altmış beş gibi bir şey." Omuz silktim. "Bu konuyu akşam yemeğinde tekrar ele alırız."

Kalbinizi kıracağım ve size Darren'ın artık resimde olmadığını söyleyeceğim yer.

Bir homurtuyla beni koridora doğru itti.

"Annen seni bekliyor. Mutfakta güveç yapıyor."

En sevdiğim yemek. Karnımda bir sıcaklık hissettim. *Hatırladı.*

Annemle babamın Millie ve bana davranışları arasında neredeyse hiçbir benzerlik yoktu. Onlar ablama saygı duyar, onu takdir eder ve ona danışırken, ben bebek gibi büyütülür, boğulur ve her an çatlayacak bir yumurta gibi muamele görürdüm. Yine de babam annemden trilyon kat daha iyiydi. En azından o benim huysuz kişiliğime bayılıyor ve New York'ta bağımsızlığımı bulmamı destekliyordu. Annem sağlığım için endişelenmekle çok meşguldü, beni tam olarak tanımaya, olduğum kişiye aşık olmaya vakti yoktu. Her zaman tam bir anne ayı modundaydı, yavrusunu tanımak için bir saniye bile ayırmıyordu.

Ona göre ben hasta çocuk, serseri, afacandım. Ailesine yakın yaşamayı tercih etmek yerine New York'ta aptal bir kafede çalışarak hayatını riske atan aptal kız. Asla iyi bir çocukla yuva kuramayan kız.

Çünkü Vicious çok iyi bir çocuk.

Ailemin Darren'dan ayrılmama kayıtsız kalmasının ikinci nedeni de buydu. Bir doktorla çıkmak, Millie Los Angeles'a taşındıktan sonra beni rahat bırakmaları anlamına geliyordu. Kuşkusuz, bu Darren'ın cazibesinin bir parçasıydı. Ailemin Kaliforniya'ya geri dönüp onların çatısı altında üzgün, içine kapanık bir balon çocuk gibi yaşamam konusunda kulağımı cınlatmasını engelleyebiliyordu.

Ben balon bir çocuk değildim. Bir fincan kahve yapan, *Vice* dergisi okuyan, prematüre bebeklerin endişeli annelerini güldüren ve her zaman iyi bir parti için hazır olan müzik tutkunu bir periydim. Ben bir insandım. Özellikleri ve fikirleri olan.

Ama Todos Santos'ta hiç böyle hissetmedim.

"Babam buralarda mı?" Mutfağa doğru ilerlerken Millie'nin elektrikli saçlarıyla oynadım.

"Vic ile şehir merkezine gittim." Beni ileriye doğru yönlendirdi. Topraklı sebzelerin, tarçının ve etin ağız sulandıran aroması havaya yayılıyordu. "Walgreens'ten birkaç şeye ihtiyacım vardı. Birazdan gelirler."

Mutfakta annemle yaptığım hayal kırıklığı dolu görüşme bana neden liseden mezun olur olmaz bavulumu toplayıp ülkenin diğer ucuna taşındığımı hatırlatmıştı. Bana sarıldı, yanaklarımı okşadı ve Darren'ın ne zaman geleceğini sorarak kendimi bir teselli ödülü gibi hissetmemi sağladı.

O anda ağzımdaki baklayı çıkarmaya hazır bir şekilde ağzımı açtım ama annem ben daha kelimelerimi toparlayamadan araya girdi ve benimle gurur duyduğunu, 'sonunda yuva kuracak saygın bir adam bulduğum için' çok mutlu olduğunu söyledi.

Devam et ve söyle, ısırarak istedim. Kimse hasta bir kız için bu kadar fedakarlık yapacak kadar asil değildir.

"Sanırım çok meşgul. Umarım bunun için ona zorluk çıkarmıyorsundur, Rosie. Sadece gelebildiği için mutluyum." Annem yanağımı biraz fazla sert okşadı, ağır göğsü nefeslerinin ritmine göre inip kalkıyordu. Annem büyük bir kadındı, büyük kahverengi saçları, büyük mavi gözleri ve diğer her şeyi büyüktü. Kendimi bildim bileli pürüzsüz cildini kaplayan ince bir ter tabakası vardı. Ona sarıldığımda etime yapıştığını hissetmek hoşuma giderdi.

"Şey..." Boğazımı temizledim. *Bunu atlatmalıyım. Yara bandı gibi sıyrıp atmalıydım. "Aslında..."*

"Çocukla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Yeni bir elbise bile aldım. İlk izlenimler her şeydir. Bu çocukla ilgili içimde bir his var Rosie." Parmağını yüzüme doğru salladı. "Bir süredir birlikte yaşıyorsunuz ve o senin durumunu biliyor..."

Tam olarak *neyle* olduğunu biliyordum. Bir yıl önce, Millie gitmeden kısa bir süre önce aileme *bu* durumu anlattığımdan beri, bana mesane sorunları olan yaşlı ve romatizmalı bir köpekmişim gibi davranmaya başladılar.

Darren'ın düğünle aynı hafta sonu gelmesi gerekiyordu. O zamana kadar sıranın bizde olduğunu aileme de söyleyebileceğimizi düşünüyordu.

Yanlış düşünmüş.

Annem buluşmaları için kendine yeni bir elbise aldığında çok mutlu olmuştu. Her zamanki kıyafeti Carrie Bradshaw'a taş çıkartacak cinsten değildi. Sahte mutluluğa dalmasına izin verdim, bombayı uykusuz ve hafif jet-lag olmadığım zamana sakladım.

New York'ta yaşamak, ailemle paylaştığım bilgileri benim seçtiğim anlamına geliyordu. Annem, babam ve kız kardeşimin erkek arkadaşından ayrıldığını bilmelerine imkân yoktu. Kimse onlara söyleyemezdi.

Dean Cole dışında.

Dean'e çenesini kapalı tutması için bir mesaj atmayı aklıma not ettim.

"Ee Rosie, işler nasıl?" Annem arka plandaki gürültünün arasından çiçekli eldiveni ile fırından güveç çıkaran canlı bir mutfak. Sığır eti, soğan ve yağlı yumurtalı erişte kokusu odanın içinde süzülüyor, burnuma giriyor ve midemin guruldamasına neden oluyordu. Millie dudaklarını yaladı ve yemeğe Jamie Dornan'mış gibi baktı. Normalde güveç sevmezdi ama belki de temelde ne kadar yanıldığını fark etmişti, çünkü annemin güveçleri dünyanın sekizinci harikasıydı. Tam annemin sorusuna cevap verecektim ki sözümü kesti. *Tekrar.*

"Tatlı kızım, aç mısın? Otursana. Şimdi sana bir parça vereceğim." Ablamın sırtını sıvazladı. Ağzımı kapattım ve bir önceki sorusuna cevap vermemi isteyip istemeyeceğini bekledim. Eğer gerçekten işimi umursuyorsa.

Annem bir köşeden diğerine koşturup Millie'ye bir tabak hazırlarken ben de kollarımı kavuşturmuş sahneyi izliyordum. Charlene LeBlanc eski kafalı bir Güneyli dilberdi, her şeyiyle insanlara hizmet ediyordu.

Özellikle de çocuklarının kanında oksijen gibi yoğun ve hayati bir madde dolaşıyordu. Ama orada başka bir şey daha vardı. Millie'yi beslerkenki aceleciliği, sanki kız kardeşim acizmiş ya da alternatif olarak tüm dişlerini kaybetmiş gibiydi.

"Rosie? Sen de biraz ister misin?" Buzdolabını açıp kendine özgü ev yapımı buzlu çayından bir sürahi çıkarırken omzunun arkasından baktı. Şeftali parçaları üzerinde tembelce yüzüyordu ve ağzımda salyalar birikti.

İkisini de istedim ama şaşkınlıkla "Hayır, teşekkürler" dediğimi duydum.

Annem arkasını döndü ve Millie'nin lavanta rengi saçlarını alnından uzaklaştırdı. "Güveç senin için iyi mi? En sevdiğin yemek olduğunu biliyorum."

Millie başını sallayıp bir ısırık daha alınca içim içime sığmadı.

"Aslında," diyerek buzdolabını açtım ve kendimi evimde gibi hissettim. Annem bana özellikle hoş karşılandığımı hissettirmişti: "Millie'nin en sevdiği yemek senin domuz etli sandviçlerin. *Benim* favorim ise erişte ve biftek güveci." Kapılardan birinden bir bira şişesi aldım - tabii ki buzdolabı çift kapılıydı ve önceki Sunnyside dairemiz kadar genişti. Şişenin kapağını çevirerek bir yudum aldım. İçmek için henüz erkendi ama sanırım evrenin bir yerinde saat beş olmuştu. Her neredeyse, olmak istediğim yer de orasıydı.

Ablam ve annem şaşkınlık perdesinin ardından bana bakarken, Millie'nin ağzı hâlâ yemekle doluydu. Keşke o çok sevdiğim buzlu çaydan içseydi -Millie buzlu çayı hiç sevmezdi, daha çok kolayı severdi- böylece gözlerinde yüzen şaşkınlığı görmek zorunda kalmazdım.

"Özür dilerim." Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve küçümseyici bir el salladım. "Yol arkadaşım Dean Cole ile uzun ve sarsıntılı bir uçuştum. Sakıncası yoksa ekşi kıcımlı üst kata çıkaracağım."

Millie ayağa kalktı. "Sana odanı göstereyim," diye gönüllü oldu. "Gerçekten çok güzel. En sevdiğin grupların posterlerini bile aldım ve astım. Dur bavulunu getireyim," diye ekledi ve annemi kızdırmak için o küçük sahneyi düzenlediğim için suçluluk duygusu anında içime çöktü.

"Böyle bir şey yapmayacaksın." Annemin sesi çelik gibiydi ve sinirlerimi keserek bir yanık bıraktı. "Ben bavulu getireyim. Siz kızlarla yukarıda buluşunuz."

Millie'yi merdivenlerden yukarı kadar takip ettim, başım utanç içinde sallanıyordu. Sessizlik o kadar yüksekti ki duvarlardan yansıyor. Ben oraya varmadan önce hepsi iyi geçiniyordu.

Hastalığımla, davranışlarımla ve genel varlığımla işleri strese sokma eğiliminde olduğumu bildiğimden, başımı öne eğmeye yemin ettim

ve kaldığım süre boyunca onların yolundan çekileceğim. Doğrusunu söylemek gerekirse, buraya daha önce gelmek istemememin nedenlerinden biri de buydu.

Sohbet etmek isteyerek ablama sordum: "Annenin birdenbire altı yaşındaymışsın gibi davranması ve seni zorla beslemesi de neyin nesi?"

"Hiçbir şey yok," diye cıvıldadı Millie, elleriyle duvarlarda asılı rastgele resimleri ve havadar koridorların köşelerindeki heykelleri işaret ederek. "Annemi bilirsin. O bir besleyici, bir yuva kurucu ve bir endişelidir."

"Doğru, ama benim ağır işlerimi senin yapmanı hiç sorun etmedi," diye üsteledim. Millie'nin kahkahası dudaklarında yabancıydı.

"Nişanlandığımdan beri sanki pamuktan yapılmışım gibi davranıyor. Her şeyin mükemmel olmasını istiyor. Gelinler kafalarında kocaman bir yara ya da alçıda bir kolla pek iyi görünmezler."

Konuyu kapattım, çünkü daha derinlere inemeyecek kadar yorgundum ve kısmen de endişelenecek yeterince şeyim vardı. Bekârlığa veda partisinde son dakika değişiklikleri yapmam gerekiyordu ve Darren haberini akşam yemeğinde vermem gerekiyordu.

"Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum." Kolumu okşadı, ikimiz de ufak tefek kadınlardık ama ben ufacıktım. Kendimi cep boyutunda hissediyordum, özellikle de annem yanımdayken böyle hissettiğim için. "Meşgul olduğumu biliyorum. New York'ta bir hayatın var ve buraya gelmeni takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Hem de çok, Rosie-bug."

Mutfağa geri çekilmeden önce biraz daha konuştuk. Yalnız kaldığım anda vücudumu düzinelerce kabarık yastığın bulunduğu orta boy yatağın üzerine attım, ağartılmış kot eteğimin arka cebinden telefonumu çıkardım ve Dean'e bir mesaj yazdım. Ona gönderdiğim ilk mesajdı.

Rosie

Ailem ve kız kardeşim Darren'dan ayrıldığımı bilmiyorlar. Lütfen tek kelime etme. Onlara bu gece söyleyeceğim.

Saniyeler içinde cevap verdi.

Dekan

Kahretsin. Planladığım basın açıklamasını iptal etmem gerek. O kadar kötü mü?

Gerçekten bir cevap beklediğini bilerek bir soru sormak iyi hissettirdi.

Rosie

Her zamanki LeBlanc saçmalıkları. Sen mi?

Dekan

Annemin yeni çim yönetmeliği hakkındaki kasaba dedikodularını dinlerken bir sandviçi mideye indirmek. Rüyaıı yaşıyorum. Kurtarılmaya ihtiyacın olursa ara.

Rosie

Sen benim süpermenim değilsin.

Dekan

Ne olmamı istersen oyum.

Rosie

Bu çok sevimliydi, beni gerçekten munchies'e verdin.

Dekan

Atıştırmalıklardan bahsetmen komik, ben de tam senin vücudunun belli bir kısmının benim sandviçimden çok daha lezzetli olacağını düşünüyordum.

Başımı yastığa koyduğumda itici bir kahkaha attım, sonra gözlerimi kapattım. Uyku geldi ve ben de defalarca uyudum. Rüyalarımda. Ortak yıldızım mı? Dean 'Ruckus' Cole.

Lanet olsun.

OceanofPDF.com

Chapter Seven

Dean

ŞAŞIRMIŞ BİR KÜÇÜKTÜM.

Bunu biliyordum, kabul ediyordum, bununla ilgili hiçbir sorunum yoktu.

Eve döner dönmez annem ve babam sanki Tanrı'nın ta kendisiymişim gibi üzerime atladılar. Ve onlara göre öyleydim. Güneşin doğrudan kışımından parladığına ve saf altından ve zincir-orgazmlardan yapıldığına inanarak büyüdüm. Helikopter ebeveynlerimin kafama kazıdığı şey buydu ve ben de sonunda böyle biri olarak büyüdüm. Küçük kız kardeşlerim Payton ve Keeley'e de farklı davranmadılar ve onlar da en az benim kadar başarılı oldular. Keeley Maryland'de tıp okuyordu ve Payton Berkeley Üniversitesi'nde asistanlık yaparken bir yandan da hem etkileyici hem de unutulmaz bir konuda tezini hazırlıyordu.

Ne diyebilirim ki? Cole ailesinin iyi görünümlü, aşırı başarılı çocukları vardı.

Nina'nın varlığını unutmak için alkol ve esrara bağımlı olduğum gerçeğini bir kenara bırakırsak, neredeyse mükemmeldim.

Mükemmel CEO.

Mükemmel iş adamı.

Mükemmel evlat.

Mükemmel aşık.

Muhtemelen devam edebilirim, ama bunun ne anlamı var ki? Ayrıca harika zaman yönetimi becerilerine sahiptim.

"Sandviçin, tatlım, çiftçi pazarından sevdiğin özel hardalla." Annem Helen, dudaklarını alnıma bastırdı.

mutfak masasında yanıma oturdu. Babam Eli, dudaklarında gururlu bir gülümsemeye karşımda oturuyordu.

Bir süre iş, politika ve yerel dedikodulardan konuştuk, sonra annem yere baktı ve limon rengi hırkasının üzerindeki inci kolyesiyle oynamaya başladı.

"Tatlım, sana bir şey söylemem gerekiyor ve kızmanı istemiyorum."

Doğal olarak zaten sinirliydim.

Hareketleri gerginleşip boğazı düğümlenirken sandviçimi çiğnerken başımı kaldırıp baktım.

"Son zamanlarda... Nina ile temas halindeydik." Annem hırkasının kumaşını gergin bir şekilde düzeltti. Nina'nın annemi aramış olmasına şaşırmamam gerekirdi ama nedense şaşırmıştım. Babam gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını sıktı.

"Ona sırtını dönemezsin Dean. Bunu konuşmamızın zamanı geldi," dedi.

"Konuşacak bir şey yok. O benim işim, senin değil. Ne istiyormuş?"

"Onu görmeyi için seni ikna etmemi istedi." Annemin yürek parçalayan gözleri yalvardı.

"O lanet olası bir deli."

"Babam sanki dört yaşındaymışım gibi beni azarladı. Her neyse. Onun Nina gibi biriyle nasıl başa çıkacağını görmek isterdim. Helen Cole vardı. Harika, destekleyici ve *lanet olası bir insan*. Yargılamak kolaydır. Ama karmaşık şeylerle başa çıkmak o kadar da değil.

"Eee?" Sandalyemde geriye yaslandım. "Söyle, Helen." Annemi her zaman kızdıran ilk adını kullandım ve o da yüzünü buruşturdu.

Sen birinci sınıf bir pisliksin, Ruckus.

"Ona bir şans vermeliyim, değil mi? Kendini açıklamaya hakkı var. *Onunla tanışma zamanı geldi. Potansiyel bağı düşün.* Hadi, her şeyi duydum ama tekrar etmeye her zaman hazırım."

"Bütün suçu annene yüklemek hiç adil değil." Babam elini annemin elinin üzerine koydu. Bir kez göz kırptım.

"Bu *benim* için adil mi?"

Annem, "Bir noktada onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın," diye karşı çıktı.

"Aynı fikirde değilim. Onun yüzünü bir daha asla görmeyeceğim. Bir de beni dene.

Gerçekten, yapmalısın."

"Bu durumu çözmemiz gerekiyor. Coles böyle davranmaz." Babam otoriter ses tonuyla konuşmaya başladı. Eli Cole Yüce, iyi bir insanın tanıımıydı. Her zaman doğru olanı yapmak isterdi. "Seni neden aradığını biliyorsun. Onun söyleyecekleriyle yüzleşmenin zamanı geldi."

"Onunla görüşmemi isterse memnuniyetle görüşürüm ama para için değil."

"Bu ayarlanabilir." Gözlüklerinin çerçevesiyle kirli sakalını kaşıdı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Nina'yı mahkemeye sürükleyip bunun için yıllarca onunla mücadele edecek değildim.

Ayağa kalktım ve masaya doğru eğildim.

"Beni seviyor musunuz?" Anneme de babama da sordum. "Tabii ki seviyorum."
Babam alay etti.

"O zaman onunla tanışmamamın daha iyi olacağını söylediğimde bana güvenin. Şu anda bununla uğraşmaya hazır değilim. Saygı duy. Bırak gitsin."

Kendimi bok gibi hissediyordum -kesinlikle küçük bir çocuk gibi davranıyordum- merdivenlerden eski odama çıktım ve duşa girmeye hazırlandım. Telefonum çaldı. Kimseyle konuşmak istemedim ama yine de bir göz attım.

Rosie

Beni almanı istiyorum. Araba yok + cehennemden akşam yemeği = umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Lanet çenemi yerden kaldırmaya çalışarak kıkırdadım. Oh, bu üzerinde.

Dekan

10 dakika içinde orada ol.

Rosie

Bana asılmayacağına söz ver.

Dean

evet...hay

ır.

Bir mesaj daha göndermeden önce bunu anlaması için ona bir saniye

verdim.

Dekan

Geleceğim. Göreceğim. Fethedeceğim (ve sonra tekrar geleceğim).

Rosie

Sana katlanacak kadar çaresiz olduğuma inanamıyorum. En azından buluştuğumuzu kimseye söylemeyeceğine söz ver.

Dekan

Evet, her neyse.

Sanki kimsenin umurunda değildi. Bu noktada Rosie ve ben sorunsuz işleyen bir makinenin iki serseri mayınıydık. Vicious ve Millie yuva kurmuşlardı. Jaime ve Melody evlenmiş ve bir çocuk sahibi olmuşlardı. Kötü çocuk Trent bile büyük adam pantolonunu giyiyor ve tüm modern aile işlerini yapıyor, kızı Luna'nın velayetini bebek annesi Val ile paylaşıyordu. Herkes kök salıyor ve yetişkinleri oynuyordu.

Biz hariç herkes.

O ağzı bozuk, hiçbir işe yaramayan küçük kız kardeşti ve ben de en ciddi ilişkisi uyuşturucu satıcısıyla olan keş sarhoştum. Sessiz kaldığımız ve repliklerimizi karıştırmadığımız ya da nedime ve sağdıç üniformalarımızı lekelemediğimiz sürece zaman geçirmek için birbirimizin beynini sikmemiz kimsenin umurunda değildi.

Bebek LeBlanc'ın fark etmediği şey buydu, çünkü sevgili kız kardeşinin değerli duygularını korumakla çok meşguldü. Orada bile olmayan duyguları. Cep telefonumu arka cebime soktum ve temiz bir gömlek giymek için odamdaki dolaba doğru yürüdüm. Komidinden anahtarlarımı alırken telefonum tekrar çaldı.

Rosie

Üzerinde ot var mı?

Gülmemeye çalışarak -ve başaramayarak- parmaklarım dokunmatik ekranımda kayıyordu.

Dekan

Peki ya ciğerlerin? Kırık falan değiller mi?

Rosie

Zulanı getir, komik adam.

Onu şımartmak tek yoldu. Rosie sınırları test etmek istedi. Benim hiç sınırim olmadığını bilmiyor muydu? Bu onun öğreneceği bir dersti.

Yakında.

Eğlenceli yoldan.

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Farklı bir ateşle oynamak. Hatalar yapmak. Onları kabullenmek. Kendimi kabullenmek. İstedigimi almak ve ona benim demek. Öyle olmasa bile. Asla olamayacağını bilsem bile.

Savaş esirleri, ailemin kollarında ve dillerinde işkence görmeye gönderilmeliydi. Annem ve babamla sekiz saat geçirdikten sonra vardığım sonuç buydu.

Ben dayanıklı bir kızdım. Uzun süreli, hayatı tehdit eden bir hastalıkla uğraşmak insana ekstra bir dayanıklılık katmanı kazandırıyor. Kimsenin görmediği renksiz, son kat oje gibi. Bu yüzden gözyaşlarının eşiğinde olduğum gerçeği beni hazırlıksız yakaladı.

Arabam yoktu, bu yüzden malikânenin önündeki basamaklara oturdum ve Dean'in beni almasını bekledim, başım bacaklarımın arasında sallanıyordu.

Akşam yemeğinde yaşananlar kafamın içinde dönüp duruyor, yutkunmamı ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımla savaşmamı sağlıyordu. Hepimiz masada oturmuş, Vicious'un personeli tarafından servis edilen, *Avustralya*'dan gelen şarap soslu Coffin Bay King istiridyelerini yiyorduk (görünüşe göre, ailem artık zengin olduğu için Amerikan istiridyeleri artık kesmiyordu) ve son düğün düzenlemeleri hakkında konuşuyorduk.

Her şey nispeten katlanılabiliyordu... ta ki öyle olmayana kadar.

"Pekâlâ, sanırım odadaki fili ele almamızın zamanı geldi." Babam şarap bardağını masaya koydu ve gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Buraya ne zaman geri taşınmayı planlıyorsun Rosie? Sana çok destek olduk

New York'u deneyimlemek. Gençtin ve bir maceraya ihtiyacın vardı ama artık hayatına devam etme zamanı geldi. Artık çocuk değilsin ve kız kardeşin de artık elini tutmak için yanında değil."

"Baba, Rosie kendi başına bir insan. Ona ne yapacağını söyleyemezsin," diye araya girdi Millie, sesi kızgın sinirlerime yatıştırıcı bir merhem gibi gelmişti. Annem iç çekti. Gümüş takımlar şangırdadı. Dudaklarımı ıslattım, tek kelime edemeyecek kadar şaşırmışım.

"Hep onun peşindesiniz baba. Rosie artık bir yetişkin."

"O senin gibi değil, tatlım. O biraz umursamaz. Rosie-böceğimizi olduğu gibi seviyoruz ama işler değişiyor. Her yıl biraz daha zayıflıyor."

"O hasta!" Annem bağırdı, keten bir peçeteyle burnunu sıvazladıktan sonra aynı şeyi yapmak için peçeteyi gözlerine götürdü. İrkildim. Konuşmayı birinci vitesten beşinci vitesine aldı. "Ona bir bak." Beni işaret etti. "Bir deri bir kemik kalmış. Sana da zayıf görünmüyor mu?"

Millie özür dileyerek iç geçirdi ve anneme bir bakış attı. "O her zaman zayıftı."

"Çok ince," diye telaffuz etti annem.

"Sana göre herkes çok zayıf anne. Ailemizin kedisi rakuna benziyordu çünkü sen onu aşırı besliyordun." Kistik fibrozis olduğumu öğrendiklerinde aynı kediyi vermek zorunda kaldılar. Tanrım, cüzzamlı olmak kadar eğlenceliydim.

"Sorun değil çocuklar." Burnumu çektim, Vicious'un bu alışverişi görmesinden nefret ediyordum. "Burada olduğumdan falan değil. Geleceğimi tartışırken size engel olmama izin vermeyin."

"Sana eve dönüş bileti alıyoruz. Zamanını bizimle geçirmelisin, büyük bir şehirde koşturup bela aramakla değil." Annemin sesi paniğin eşiğinde dans ediyordu.

"New York'ta kalıyorum." "Paul," diye feryat etti. "Söyle ona." "Evet, baba." Gülümsedim. "Söyle bana."

Paul LeBlanc bana ihanet etmeyecekti. Konu ben olduğumda babamın annemi susturacağına her zaman güvenebilirdiniz. Millie beni korumaya çalıştı ama böyle bir yetkisi yoktu.

Babam annemle benim arama baktı.

"Özür dilerim, Rosie-bug." Başını salladı ve ilk başta karısı adına özür dilediğini düşündüm.

"Ama annen haklı. Dışarıda senin için de endişeleniyorum." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Ama belki de artık Darren'a sahip olduğunu göz önünde bulundurmamız gerekiyordur." Babam kirli sakalının hayaletini kaşıdı, kafasında bunu düşünüyordu. "Ona iyi bakıyor gibi görünüyor. Sence de öyle değil mi Charlene?"

Baban kadın düşmanı değil, kendimi ikna etmeye çalıştım. Sadece bir saniye önce öyleymiş gibi konuşuyordu.

"Bu konuda." Öksürdüm, avuçlarımın terlediğini ve kalbimin umutsuz bir sarhoş gibi dönerek vücudumdan çıkıp en yakın tabağa doğru tökezlediğini hissettim. Belki biri onu bıçaklayacak kadar nazik olabilirdi. "Darren ve ben ayrıldık."

"Ne?!" Babam kükredi, oturduğu yerden fırladı ve avucunu sert ahşap masaya vurdu. O da benim hissettiğim kadar şaşırılmış görünüyordu. Aşk hayatımın nihayetinde beni ilgilendirdiğini unutmuş muydu? Kaşlarımı çatarak, Millie'nin elini annemin elinin üzerine koyup ondan sözsüz bir şekilde durmasını istemesini izledim. Kafamı kaldırdığımda, annemin tüm vücudunu sarsacak kadar çok ağladığını fark ettim.

"Orada kimsesi yok. Hiç kimsesi yok. Ve o ölüyor, tükeniyor." Evet.

Ailem bir grup dramatik lama gibiydi.

Babamın gözleri hâlâ alev alev yanıyor, tenimi çirkin izlerle dağlamakla tehdit ediyordu.

"Birkaç hafta önce taşındı." Sesimi nötr tuttum ve henüz kullanmadığım beyaz bez peçetenin üzerine bir avuç içi bastırdım. "Evlenmek istiyordu. Hatta evlenme teklif edecek kadar ileri gitti, bir yüzükle falan. Ama bildiğin gibi evlilikle ilgilenmiyorum. Özellikle de son zamanlarda yaşadığım komplikasyonlar düşünüldüğünde." Vicious'un tuttuğu uzman Dr. Hasting'in geçen yıl bana bazı kapsamlı testler yaptıktan sonra söylediklerinin aynısını biliyorlardı. "Kendini toparlayacaktır." Kendimi onları teselli ederken buldum. "Ben de öyle yapacağım. Bu hayattan daha iyisini hak ediyordu."

Sessizlik vardı. Vücudunuza damlayan ve kemiklerinizi kemiren türden. Nefesimi tuttum, beni odanın diğer tarafına uçuracak fiziksel bir darbeye hazırdım.

Vicious sandalyesinde arkasına yaslandı ve Emilia'nın saçlarıyla oynadı. "İzninizi isteyelim. Görünüşe göre annenle babanın ve kız kardeşinin konuşacak çok şeyi var."

Millie'nin sorgulayan gözleri masanın öbür ucundan benimkileri buldu. Başımı salladım.

"Bu provadan önceki tek aile yemeğimiz. Herkes kalıyor."

Anne daha çok ağladı ve bebeğinin öldüğünü söyleyip durdu. LeBlanc evinde eğlenceli zaman. Parti sonrası için bizi izlemeye devam edin.

"Anne." Yüzümün utançtan kızardığını hissederek kıkırdadım. "Ben ölmüyorum. Kendime çok iyi bakıyorum."

"Tanrı aşkına Rose, ne saçmalık ama." Babam homurdanarak masayı tekrar tokatladı. Artık bana Rosie-bug diye hitap etmediğı de gözümünden kaçmadı. Yüzü tiksintiyle buruşarak beni işaret etti. "Kız kardeşin umurundaymış gibi aile zamanımızdan bahsediyorsun. Bu, annene ve bana yük olmaman için bir şanstı. Sonunda kız kardeşini sana baktığı için mazur görme şansındı. Ve klasik Rosie tarzıyla bunu mahvettin," diye azarladı.

Çatalım yere düştü ve göz bebeklerimi büyüten şaşkınlık ve öfke karışımıyla gözlerim parladı. Duyduklarıma inanamıyordum. Babam benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Bana neredeyse hiç hayır demezdi, lanet olası bir midilli istediğimde bile. Çizgiyi o zaman çekmişti, ama sadece parası yetmediğı için. Midilli dışında -ve tabii ki erkeklerden uzak durmak dışında- neredeyse altın gibiydim.

Anneme New York'a gitmeme izin vermesi gerektiğini söyleyen, hatta bana tek yön bile alacak kadar ileri giden oydu.

Bana hayallerimin peşinden gitmemi söyleyen oydu, beni onun gitmemi istediğı yerin tam tersi bir yöne götürseler bile.

Bunu yapabileceğime gerçekten inanan ebeveyn oydu. Hayatı normal bir insan olarak yaşayabileceğime.

Ve yalan söylüyordu. Başından beri.

"Sağlık sorunlarımı bu masadaki kimsenin üzerine yıkmayacağım," diye homurdandım. "Lanet olası ülkenin diğer ucunda yaşıyorum. Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Geri dönmen gerek. Geri dönmelisin, iyi değilsin." Annem burnunu çekerek peçetesini yemeğinin üzerine attı, tabak hâlâ yemekle doluydu. "Kız kardeşin sen New York'ta yaşayabilesin diye iki işte birden çalışarak belini kırdı. Şehirden ayrılmadan önce, parasını ödediğı birinci sınıf bir daireyle hayatını kolaylaştırdı ve hemşirelik okulunun harcını bile karşıladı. Peki sen tüm bu nimetlerle ne yapıyorsun? Kahve yapıyorum!"

"Hey." Masayı tokatlama sırası bendeydi ve lanet olsun, acıttı. "Ne zamandan beri bazı işlere burun kıvırıyorsun? Kırk yıl boyunca aşçılık yaptın."

"Başka seçeneğim yoktu!" Annem çığlık attı.

*"Ben de bırakmadım! Okulu bıraktım çünkü Dr. Hasting beni zorladı!"
Ayağa kalktı ve beni suskun bırakarak yemek odasından hışımla çıktı.*

Babam, Vicious ve Emilia bana baktılar. Adamlar hayal kırıklığıyla, kız kardeşim ise acımayla. Gözyaşlarım gözbebeklerime saplanıyor, onları serbest bırakmam için yalvarıyordu. Asla ağlamazdım ve zayıflık göstermekten nefret ederdim. Özellikle de hayatta yaptığım her şey aileme kendi başıma başarabileceğimi kanıtlamak için tasarlanmışken. Yardıma ihtiyacım olmadığını. Yapraklarım dökülüyordu ama ben hala çiçek açıyordum.

"Rosie..." Millie yumuşak bir sesle. "Annene biraz zaman ver."

"Kardeşini savunmayı bırak." Babam bir elini yüzünde gezdirdi. Söylediği her hece içimde orman yangını gibi yayıldı. Gözlerini arkamdaki Juliet balkonuna dikti, bana bir bakış bile atamadı. "Anneni ve kendini öldürüyorsun. Doktor bir erkek arkadaşın vardı. Sana ihtiyacın olan her şeyi verebilecek bir adam."

"Podiatristti. Bu yarım doktorluk gibi bir şey. Ross Geller'dan daha fazla doktor değil."

Evet. Kültürel referanslarımın çoğunu Friends bölümlerinden aldım. Sue Ben.

Babam sözümü komik bulmadı. Aslında, bunu tamamen görmezden geldi. Telefonunu ve her yemekten sonra çiğnediği tütün paketini yavaşça topladı, o da gitmeye hazırды.

"Ondan bencil olduğun için ayrıldın. Çünkü kalmak müzikle yüzleşmek demekti, sevgilim. Çünkü hiçbir şeye bağlanamıyorsun, bu yüzden hemşirelik okulunu bıraktın, paralı bir dairede yaşıyorsun ve yirmi sekiz yaşında garson olarak çalışıyorsun. Kız kardeşin bir hafta içinde evleniyor." Derin bir nefes aldı, sanki cümleyi bitirmek için güce ihtiyacı varmış gibi gözlerini kapattı. "Ve işte buradasın, hepimizi yine senin için endişelendiriyorsun. Annenin zamana ihtiyacı yok. Onun sağlıklı bir kıza ihtiyacı var."

"Ne yapmak istiyorsan onu yap' sözüne ne oldu baba?" Oturduğum yerden fırladım, yüzümdeki tüm kaslar öfkeyle titriyordu. Kimsem yoktu. Millie'den başka kimsem yoktu. Bana 'hasta' ve 'zayıf' etiketlerini yapıştırmadan kim olduğumu takdir edecek kimse yoktu. "Aklına koyduğün sürece her şeyi yapabilirsin' sözüne ne oldu?"

Başını salladı. Babam bütün gün çalışmaktan zayıf ve kaslı bir vücuda sahip ufak tefek bir adamdı, ama o kadar büyük ve heybetli görünüyordu ki

O an.

"Taşındığında on sekiz yaşındaydın Rosie. Şimdi yirmi sekiz yaşındasın. Çoğu erkek artık yuva kurmak ve bir aile sahibi olmak ister. Seninle birlikte olmak için bunları feda etmekle kalmayıp sana gerçekten bakabilecek birini nasıl bir kenara atarsın?" Ağzı bir karış açık kalan kız kardeşime döndü. "Bunu duymaya ihtiyacı var. Seçici olmayı göze alamaz."

Bununla birlikte, o da odadan çıktı.

Vicious'un karanlık sesi, "Sanırım bu, parçaları toplamana izin vermem için bir işaret," diye mırıldanarak Millie'nin tacına bir öpücük kondurdu. Babamı dışarı kadar takip etti. Kapılar kalbimi yerinden oynatan yumuşak bir gümbürtüyle kapandı.

Kız kardeşim tabağına baktı ve gergin olduğunda yaptığı gibi kalçalarını ovuşturdu. Güzel, gümüş yıldızlı elbisesi bacaklarından aşağı yukarı inip çıkıyordu.

Tek söylediği "Çok üzgünüm" oldu. En azından bana insanların kendilerini teselli etmek için başkalarına söyledikleri o bilindik saçmalıkları ve alternatif gerçekleri söylemedi.

"Babam daha önce bana hiç kötü bir söz söylemedi." Cümlemde boğuldum. İnhalerime ihtiyacım vardı. Aileme ihtiyacım vardı. Sarılmaya ihtiyacım vardı. Millie'nin gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı. İçlerinde acı dönüyordu. O da benim ümitsiz vaka olduğumu düşünüyordu. Sadece beni onlar gibi zorlamak istemiyordu.

Artık yalnız olduğumuz için gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Seni seviyorlar," diye yutkundu.

"Ve ben onları seviyorum," diye karşılık verdim.

Elbisesinin kumaşını düzelterek ayağa kalktı. "Bunun duymak isteyeceğin son şey olduğunu biliyorum ama geri dönmeyi düşünmelisin. Kız kardeşimin yanımda olmasına ihtiyacım var, Rosie-bug. Seni çok özledim. Ayrıca, annem ve babam çok endişeleniyor."

"Benim sağlığım için mi, yoksa onların vicdanı için mi?" Ellerimi bacaklarımın üzerine koydum ve ona sert bir bakış attım. "Bunu ne zamandır biliyorsun? Babamın benim aptal bir kız olduğuma inandığını ve annemin bana ölüm hücresindeymişim gibi davrandığını?"

"Rosie..."

"Benim de bir av olmadığımı mı düşünüyorsun?" Gözyaşlarımın arasından güldüm. Tanrım, delilik bana hiç yakışmıyordu. "Ayrıca Darren'ın çok hasta olduğum için yanımda kalarak bana büyük bir iyilik yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki, sen bir avsın!" diye haykırdı.

Evet.

Sadece ben onun kadar iyi bir av değildim. Onun yanıldığını kanıtlama ihtiyacı vücudumdaki her kemiği yaktı.

"Lütfen beni yalnız bırakın." Kollarımı masaya dayayıp yüzümü kollarımın arasına gömdüm.

O yaptı.

Gözlerimi kapattım, mutsuzluğun beni bir kendine acıma nehrine sürüklemesine izin verdim ve başımı üç kez bozulmamış beyaz masa örtüsüne çarptım.

Kah

retsi

n.

Lan

et

olsu

n.

Lan

et

olsu

n.

Todos Santos'a hoş geldin, Rosie.

Chapter Eight

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Yalınayak koşmak. Dalların yüzüme, göğsüme, ayaklarıma çarptığını hissetmek. Yaralanmak. Ağrımak. Risk almak.

Dean beni kırmızı, eski model, uzun kabinli bir kamyonetle aldı. Nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o aşamada, bu yerden uzaklaşmak için şüpheli bir yığın şeker teklif eden kar maskeli yabancılarla dolu büyük bir minibüse atlamaya hazırdım.

O gece gevşemek hiç aklımda yoktu ya da ben öyle sanıyordum. Sadece eleştirilmeyeceğim bir yerde, sakın nefesler aldığım birkaç huzurlu an çalmak istemiştim.

Dean'in aracı malikânenin kapısının önüne park ettiği anda dışarı fırladım, kendimi yolcu koltuğuna attım ve kemerimi bağladım.

Kot eteğim ve bol beyaz gömleğimle berbat görünüyordum - Darren'ın bu yılın başlarında bir kongreden aldığı Podiatristler Derneği tişörtüydü

-Saçlarım beş saatlik bir uçuşun ve huzursuz bir uykunun hikâyesini anlatıyordu. "Sür," diye emrettim, önüme bakıyordum, hâlâ Dean 'Manslut'un nasıl

Cole bir şekilde benim kurtarıcım olmuştu ve bu genel durumum hakkında ne söylüyordu. Ona bakıp gözlerimin arkasındakileri gösterme riskini almak istemedim çünkü bu duyguların şifresini çözebilirse her şeyi görebilirdi. Her çirkin gerçeği.

Nerede olduğunu sormadı. Sadece bir şişe Jim Beam çıkardı ve dedi ki, "Camını indir. Biraz müzik açacağım."

Hayatımda bir kez olsun, onun sınırda bir alkolik olmasına sevinmişim. Görüş alanıma girer girmez şişeyi kaptım.

"Şerefe." Cömert bir yudum almadan önce şişeyi havaya kaldırdım.

Todos Santos'u bir saat boyunca dolaştık, Özgürlük Parkı'ndan geçtik, All Saints Lisesi'nin ve dünyanın her yerinden turistleri çeken iyi aydınlatılmış marinanın önünden geçtik. Okyanusun tuzlu rüzgârı yüzüme çarptı ve biraz teselli verdi. Daha çok içtim. Korsan radyo istasyonu İspanyolca hüzünlü aşk şarkıları çalıyordu ve tek kelimesini bile anlamasam da yine de dünyamı eğiyordu. Zamanı kalp atışlarımı düzenlemek ve kendime her şeyin yolunda olduğunu hatırlatmak için kullanmaya çalıştım.

Şişenin yarısını içtim ama görüşümün bulanıklaşmasının ve Jim Beam'in boynuna doladığım parmaklarımın titremesinin nedeni bu değildi. Hayır. Bu öfkeydi.

Seçici olamazsın.

Şansın vardı ve sen bunu mahvettin.

Siktir et onları. On metrelik bir sopayla siktir et onları.

Dean bir kez bile tek kelime etmedi, bana açıkça ihtiyacım olan boşluğu verdi, amaçsızca sürdü ve bunu yaparken gülünç derecede seksi görünüyordu. Bu taş kafalı adamın, dört HotHoles arasında duygusal zekâ hücrelerine sahip olan tek adam olması oldukça muhtemeldi. Kimse onunla konuşarak bunu tahmin edemezdi. Ya da ona bakarak. Dean Cole sevimli esrarkeş rolünü bir sanat haline getirmişti. Yüzeyin altında ne olduğunu kimsenin görmesine izin vermezdi.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Üzerinde ot var mı?" İlk konuşan ben oldum. Gözlerini yola dikmiş, karanlıkta bileğindeki altın göz kırptıyordu -bu saat kaç paraydı? Bir elimle direksiyona dokunurken, diğer elimle sütlü çikolata rengi saten saçlarını okşuyordum.

"İç çamaşırı mı giyiyorsun?" diye takıldı.

"Tabii ki." Alay ettim.

"O zaman ot taşıyorum. Benim için iç çamaşırı kadar gerekli bir şey."

"Büyüleyici." Gözlerim otomatik pilotta yuvarlandı.

"Görünüşe göre öyle, çünkü bir gün içinde ilk kez gülümsediğini gördüm ve bu benim yüzümdendi."

Gülümsüyor muydum? Kahretsin, belki de gülümsüyordum.

Todos Santos'a bakan çimenli bir tepeye park etti. Küçük SoCal kasabası iki dağ arasındaki bir vadide düzgünce sıkışmıştı. Bu küçük

Rezervuar, şehir merkezinin ışıklarına mükemmel bir manzara sağlıyordu. Yakındaki malikânelerin büyük mavi havuzları mürekkepli gecede parıldıyor, lamba direkleri marina boyunca uzanıyordu.

Bizden birkaç yüz metre ötedeki bir basketbol sahası dışında rezervuar ıssızdı. İyi aydınlatılmıştı ve ileri geri top atan gençler vardı ama ne kamyonu ne de bizi umursuyor gibi görünüyorlardı.

"Bu şey de nereden çıktı?" İşaret parmağımla kamyonun etrafını gösterdim ve vücudumu ona doğru eğdim. Hatırlayabildiğim kadarıyla Dean'in ailesinin sonsuz sayıda Volvo'su vardı. Mükemmel aile tipleri için mükemmel bir markaydı.

"Alabama'daki amcam." Alt dudağını ıslattı, parıldayan zümrüt gözleriyle beni taradı. "Bana verdiği tek hediye. Neden sakladığımdan bile emin değilim ama tedbirli olmak istediniz, ben de Vicious'un tanıyamayacağı bir araçla geldim."

"İhtiyacın olur diye külüstür bir kamyon mu sakladın?" Kıkırdamadan edemedim. "Kimsin sen Dean Cole ve CIA'in senden haberi var mı?"

Dean başını geriye çekti, parmaklarını boynunun arkasına geçirdi ve güldü.

"Kapa çeneni."

Ve benim de onlardan biri olduğum doğrudu. Onun bakışlarının, kaslarının ve statüsünün beyinlerine sızmasına ve iç çamaşırlarına kadar inmesine izin veren, göğüslerinde gereksiz bir durma yaratan o kızlara acıyordum. Çünkü kalbimi yakalamış ve avucunun içinde eziyormuş gibi hissediyordum.

"Tamam, Bay Shady," diye takıldım.

"Bu hiç adil değil. Yıllardır bu şeyin içinde bir ceset görmedim."

"Beni kandırabilirdi. Bu şey berbat kokuyor," diye hıçkırdım, sarhoş olduğumu çok iyi biliyordum. "Lisedeyken kaçamaklarını burada mı yapıyordun?"

"Hayır. Ben duygusal bir pisliğim. Bu bebeği asla rastgele bir sikişle lekelemeyeceğim."

"Sürprizlerle dolusun, Dean Cole."

"Ve sen de benimle dolu olmak üzeresin, Rosie LeBlanc."

Fıskiyeler yüzünden çimenler ıslaktı ama yine de yalınayak yürüdüm. SoCal'da Ağustos ayının dayanılmaz sıcağına karşı serin bir konfor sağlıyordu. Tepenin üzerinde şehre bakan bir banka ulaştım ve oturdum. Todos Santos'un iyi yanı endüstriyel fabrikaların ve kirliliğin olmamasıydı. Gençliğimde ailemin burada işe girmesinin nedenlerinden biri de mukus sorunuma yardımcı olmak, ciğerlerimin kirlenmediğinden emin olmaktı. Başımızın üzerindeki parlak yıldızlardan oluşan bir örtü bana küçük olduğumuzu ve onların büyük olduğunu hatırlatıyordu.

Dean kamyonetinin kasasından iki kutu PBR çıkardı -orada ne halt ettiklerini sormadım- ve birini açıp uzattı, ikincisini yudumlayıp benden birkaç santim uzağa oturmadan önce.

"Biliyorsun," dedi, dağınık, seksi saçlarının uçları benimkilerin uçlarıyla oynuyordu. *Erkek çocuğu*, tatlı esrar ve biraz da narenciye kokuyordu, temiz bir kolonya. "Gece gökyüzünde gördüğün her yıldız güneşten daha büyük ve daha parlaktır."

"Ne?" Bir kahkaha attım. "Bu saçmalık. Güneş çok büyük!"

Dean bana kalp krizi geçirmiş gibi ciddi bir ifadeyle baktı ve işte o anda kalbime neyi davet ettiğimi fark ettim. Neye isteyerek kapıyı açtığımı. Bu, gözleriniz açık, kollarınız gergin ve yüzünüzde bir gülümsemeyle bedeninizi bir uçurumdan aşağı atmak gibiydi. *Bunun trajik olduğunu* düşündüm. Ruckus'la *gerçek* zaman geçirmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. İçimde yarattığı kargaşayı unutmuştum.

"Güneş sadece sarı bir cüce yıldızdır, Bebek LeBlanc." Sesi düzdü, bakışları hararetle değildi. "Onu yüceltiyoruz çünkü ona aşınayız ve o bize en yakın olanı. Çoğu insan en yakın olanı sever. Alışkın oldukları şeyi."

Artık yıldızlardan bahsetmiyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Astronomi bilgisi beni hazırlıksız yakaladı. Belki de onu futbol, kadınlar ve sıkıcı sayılar dışında hiçbir şeyi umursamayan ya da bilmeyen keş bir adama indirgemek istediğim içindir.

Arka cebinden bir esrar çıkardı, kalçasını kaldırarak sigarayı aldı ve kalp şeklindeki dudaklarının arasına sıkıştırdı, çakmağının ateşi Adonis yüzünün her kıvrımını aydınlatıyordu. Bir fırt çektikten sonra bana uzattı.

Bir an körük parmaklarının arasında asılı kaldı. Geri çekilmesini bekledim. Kaşlarını çatmasını. Sigara içtiğim için deli olduğumu söylemesini.

Ama bunların hiçbirisi olmadı. Bu kararı kendim vermeme izin verdi.

Bana kendimi yetişkin gibi hissettirdi.

Karanlıkta sakladığım küçük bir gülümsemeye izin vererek esrarı aldım. Diğer herkes bana camdan yapılmışım gibi davranırdı. Sadece Dean beni kırabilecek şeyler yapardı. Bir fırt çektim. İçime çektim. Nefes verdi. Hayatta kaldı. Bu benim dünyamda bir zaferdi.

Ama tabii ki bir ya da iki ciğerini kusmak üzere olan bir köpek gibi öksürmek zorunda kaldım. Dean sırtarak bana yan gözle baktı. "Bir dahaki sefere kafayı bulmak istediğinde sana otlu kek yapacağım."

Gökyüzüne bakarak onu görmezden geldim. Bir saniyeliğine de olsa ailemi unutmak güzeldi. Düşmanım olduğunu düşündüğüm bir adamla olsa bile.

"Bir keresinde güneşin her yıl bize daha da yaklaştığını duymuştum. Bir gün tüm gezegeni yakacakmış," dedim, parmağımla gökyüzünde daireler çizerek ve elimdeki esrarı ona uzatarak. Dean birasından bir yudum aldı, vücut dilindeki her şey hafif, genç ve umursamazdı. Bir an için ergen bir çocuk gibi göründü.

Bir zamanlar sevdiğim genç çocuk.

"Güneş muhtemelen şu anki dört nokta beş milyar yaşından yedi milyar yıl daha fazla yaşayacak. Sonra büyük olasılıkla kırmızı dev bir yıldızla dönüşecek ve çökerek beyaz bir cüceye dönüşecek. Bu gerçekleştiğinde, ne benim keş kıçımın ne de senin şımarık kıçının bu boktan gösteriye tanıklık etmek için burada olmayacağını söyleyebiliriz." Birasını tutan eliyle başımı okşadı, sanki yeni yürümeye başlayan değerli bir çocukmuşum gibi. "Tabii hâlâ buralarda olmayı planlamıyorsan? Çok seksi bir yaşlı kadın olacaksın. Birkaç milyar yaşında bile."

O kadar yüksek sesle güldüm ki sesim gökyüzünde yankılandı. "Söylemem yeterli, burada olmayacağım."

"Hiçbirimiz yapmayacağız." Omuz silkti ve bana esrarı uzattı. Parmaklarımız birbirine değdi ve elektrik derimden aşağı yuvarlanarak gıdıklanmama neden oldu. Görmezden geldim, "Ama benim zamanım muhtemelen seninkinden çok önce gelecek" diye düşündüm.

Daha kaç yılım vardı? Yirmi mi? On mu? *Daha mı az?* Kistik fibrozisin sorunu buydu. Kanseri ya da ALS kadar acil ve acil değildi. Hâlâ zamanım vardı. Sadece herkes kadar değil.

Belki alkolden, ottan ya da genel olarak hayattan kaynaklanıyordu ama oldu işte. Birkaç güzel yıldan sonra oldu. *Yine* oldu.

Eski terapistim bir keresinde içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında bunun tamamen normal olduğunu söylemişti. Ölümün -ne kadar gerçek olduğunun- farkına varmak beni sarstı ve panik damarlarımda endişe verici miktarlarda dolaştı. Donup kaldım. Bir tabutun içinde çürüyen bedenimin görüntüleri zihnime saldırdığında nefes almayı bıraktım - kendi seçimim değildi -. Bu panik ataklar uzun zamandır devam ediyor. On yaşımdan beri ve ölüm kavramı mantıklı gelmeye başladığından beri. O zamanlar yaşlılıktan ölmeyeceğimi biliyordum.

Bay Chilled ile takılırken panik atak geçiriyordum ama o bunu bilemezdi çünkü bu ataklar aşırı değildi. Birkaç saniye sonra nefes almaya devam ettim ve beni rahatsız eden tek fiziksel şey yüzüme çarpmış gibi görünen rahatsız edici ısı dalgası ve kontrolden çıkmış bir nabızdı.

Terapistime gittiğimde -ailem beni ölümcül hastalıkları olan gençler konusunda uzmanlaşmış birine götürdü- sorunumun kökenini bulmaya çalıştık. Ölüm fikri herkesi rahatsız ederdi ama ben ölü bedeninin yakıldığını hayal ederek uykusuz geceler geçiren nadir gençlerden biriydim. Terapist iyiydi. Hakkını vermeliyim. Cenin olduğumu hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Hayır dedim. Sonra yaşamadığıma dair bir anım olup olmadığını sordu. Hayır dedim. "Ölüm böyle bir şey Rosie. Olanları hatırlamayacaksın, yani bir anlamda sonsuza kadar yaşayacaksın."

Çoğunlukla panik ataklarım beni bulduğunda kendime bu konuşmayı hatırlatmaya çalışıyordum ama genellikle tamamen başka bir şeyle dikkatimi dağıtmak işe yarıyordu. Bu yüzden başımı salladım, Dean'in sakın yüzüne baktım ve sordum, "Yıldızlar hakkında başka ne biliyorsun? Patladıkları ve hepimizin öldüğü eğlenceli kısmı bana bırak."

Alnıma düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Güneş patladığında, kimse buna tanıklık etmek için burada olmayacak. Kardashianlar dışında. O insanlar her zaman her yerdeler."

Omzuna vurdum, öyle olmak istemesem de şakacıydım. "Oraya gitme Cole. *Kourtney* ve *Khloe Miami*'ye Gidiyor benim tek suçlu zevkim."

"Bu çok üzücü. Özellikle de üst kattaki komşunuz sizi çatı katında istediği yere götürebiliyorsa. İşte bu suçluluğa değecek bir zevk."

"Odaklan," diye inledim. Elindeki esrarı bankın üzerine bıraktı ve yakındaki bir çöp kutusuna attı. O yüzde yüz gerçek kahkahasını attı, hiçbir kızın karşı koyamadığı kahkahasını. Sesi tenime çok iyi geliyordu. Havada. Her yerde.

"Bu yüzden kafamda bir dosyalama sistemi var ve eğer birine söylersen, bunu inkar edeceğim, seninle bir daha asla konuşmayacağım ve tanıdığımız herkese hepatit olduğunu ve Dr. Dickface'i sana atlet ayağı verdiği için terk ettiğini söyleyeceğim." Bir elini arkamızdaki ahşap koltuk başlığına dayadı ve vücudunu benimkine doğru eğdi.

"Şimdi bunu yapmam için bana düpedüz yalvarıyorsun." Dudaklarımı birbirine kenetledim, etrafa yaydığım flörtöz gülümsemelerin farkındaydım.

Dean birasının kalanını bitirdi, sonra benimkini alıp onu da içti ve devam etmeden önce kasıtlı olarak geçirdi. "Ben gizli bir astronomi ineğiym. İnsanları güneş sisteminin hangi parçası olabileceklerine göre etiketliyorum. Örneğin, Trent Jüpiter'dir çünkü çok büyüktür. Vicious Arcturus'tur. Kırmızı ve her zaman kızgın. Devam edebilirim ama içimde pişman olacağıma dair bir his var." Yüzümü taradı, gülmemi bekledi. Gülmeyince, temkinli bir şekilde devam etti.

"İnsanları somut bir şeyin içine hapsetmek daha kolay, biliyor musun?" *Uçarı. Keş. Parti seven erkek. Ruckus.*

Evet, bir fikrim vardı.

"Ne tür bir yıldızım ben?" Sesim kalın çıkıyordu. Sarhoştum. Şehvetliydim. Aklımı kaçırmıştım.

Kollarımız birbirine yapışmıştı ve terlerimiz birbirine karışmaya başlamıştı ama ikimiz de teması kesmek için bir hamle yapmadık.

Cevap vermeden önce bir saniye bile geçmedi, bu da beni daha önce düşündüğüne inandırdı. "Sen Sirius'sun."

"Sirius?"

"Evet." Bankta kaykıldı, kare çenesinde var olmayan kirli sakalını kaşıdı. Bana çıplak bir arzudan daha fazlasıyla baktığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım ama bu her geçen saniye çok zorlaşıyordu.

"Genel kanının aksine, yıldızlar parıldamaz. Bilim insanlarının üzerinde hemfikir olduğu parıldayan tek bir yıldız vardır. O kadar parlak parlıyor ki, bazen insanlar onu bir UFO sanıyor. Büyük değildir ama göze çarpar. Bu Sirius, ve aynı zamanda sensin. Parlıyorsun, Bebek LeBlanc. O kadar parlak ki bazen gördüğüm tek şey sen oluyorsun."

Ne düşündüğümü bilmiyordum. Belki de hiç düşünmüyordum. Ama o anda kendimi cesur hissettim. O kadar cesurdum ki, mantık durdurmadan önce dürüstlük ağzımı ele geçirdi.

"Bana unutturmanı istiyorum Dean. Sadece bir gece için," diye mırıldandım. Boşluğa bakıyordum. "Bu lanet olası kasabayı, yargılayıcı ailemi ve..." Kocaman bir iç çektim. *Ve ölüyorum.*

Tüm vücudunu bana doğru eğdi ve yanaklarımdan birini avuçladı, bana dokunmak onu daha da sinirlendiriyormuş gibi inledi. "Hey. Bana bak."

Değmez.

Yeterli

değil.

Millie kadar iyi değil.

"Sen kız kardeşimin eski erkek arkadaşıydın," diye mırıldandım, itiraz etmedim, kendi kendime akıl yürütmeye çalıştım. Biraz mantık yürütüp geri çekilmeyi umuyordum.

"Bir saniyeliğine birlikteydik," diye tersledi.

"Onun V-kartını aldın."

"Çekip gitti," diye telaffuz etti, son kelimeyi dişlerinin arasında ezerek. "Bana bir nezaket telefonu bile açmadan çekip gitti. Hiçbir zaman benim olmadı. Ve diğerlerinin yanı sıra bu nedenle ben de asla onun olmadım."

"Bana bir keresinde ondan seni asla terk etmemesini istediğini söyledi." Yutkundum, parmak arası terliklerime bakarken ellerimi terli popomun altına soktum.

"Millie alınmasın ama *kimsenin* beni terk etmesini istemiyorum." Sessizlik ve sonra.

"Sana unutturmak istemiyorum. Hatırlamanı istiyorum. Ve yapmak üzereyim, Rosie." Tenime karşı sertçe nefes aldı. "Lanet tarihimizin sayfalarını yeniden yazmak üzereyim, bebeğim."

Ağzı benimkinin üzerine çöktü ve parmakları saçlarımı buldu. Yakasını yumruklarımla kavradım ve onu da kendimle birlikte aşağıya sürükledim, bankın üzerine uzandım ve bacaklarımı onun için açtım. Dudakları sıcak, ıslak, mükemmeldi ve tereddüt etmediler ya da izin istemediler. Aldılar. Açlıkla talep ettiler. Tüm vücudum sıcaklık ve coşkuyla uğulduyordu. Bir eliyle saçlarımı avuçladı ve boştaki elini aramıza sokarak göğüslerimden birini kavradı ve sertçe sıktı.

Dili ağzımı işgal etti, beni fethetti, dilimin ucundaki tüm reddedişleri eritip ılık tereyağına dönüştürdü. Gerçekten o kadar sarhoş muydum, yoksa o gerçekten o kadar iyi miydi? Eli güneye doğru ilerledi. Kot eteğimi çevirdi ve elini iç çamaşıma götürdü, kumaşı ovuşturdu, sürtünme yaratarak ağzına doğru inlememe ve tutunduğum kontrolün geri kalanını kaybetmeme neden oldu.

Sıcaktı. Her şey sıcaktı.

Yüzüm.

Sinirlerim.

Tanrım, kalbim yanıyormuş gibi hissettim.

"Siktir, ıslanmışsın," dedi, külotumun içinden klitorisimi çimdikleyerek. Gömleğini sıyırdım ve yalvararak sırtımı kamburlaştırdım.

"Becer beni," diye inledim pis öpüşmemizin içinde. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Dillerimiz savaştaydı -o kazanıyordu- ellerimiz çaresizdi ve yangın çıkarmaya çalışır gibi birbirimize sürtünüyorduk.

Yakında başaracağımızı biliyordum. *Tehlikeli bir kimya*. Bedenlerimiz ruhlar gibi uyumluydu. Kusursuzca. Onun teninin benimkine değmesi, vücudumun en ücra köşesine kadar her yerimin öpülmesi gibiydi.

İronik bir şekilde, isteğim onun ağzını benimkinden ayırmasına ve kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Ne kadar sarhoşsun?" Yüzümü taradı, taş gibi ayıktı. Sadece bir bira içmişti ve onun standartlarına göre bu bitki çayı içmek gibi bir şeydi.

"Ne yaptığımı bilmeyecek kadar sarhoş değilim," diye cevap verdim.

"Sarhoş birinin söyleyeceği bir şeye benziyor," diye karşı çıktı. Aramıza uzandım ve kot pantolonunun üzerinden kalın çıkıntısını yakaladım, yukarı aşağı ovuşturdum. *Kaya gibi sertti*. "Lütfen."

Gözlerini kapattı, derin bir nefes alırken alnını benimkine dayadı. Bununla savaşılmaya çalışıyordu. Sakinleşmeye çalışıyordu. Benim de yapmam gereken buydu. Ama o gece açgözlüydüm.

"Eğer seni alırsam, bunu istediğin için alırım, saçma sapan bir aile intikamı için değil."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Ben de istiyorum."

Ayağa kalktı, bana elini uzattı ve beni daha önce hiçbir kızın içine binmediği kırmızı kamyonete götürdü.

Şimdiye kadar yaptığım en uzun yolculuktan ama katlanmaya değdi.

Takside, Dean sürücü koltuğunu düzleştirdi ve kaslı göğsüne vurarak koltuğa yaslandı.

"Buraya gel," diye emretti. Sesi şakacı gelmiyordu. Sesi çekici gelmiyordu. Sesi ciddi ve ağırbaşlı geliyordu. şimdiye kadar karşılaştığım en kışkırtıcı ev sahibiydi. Emrine uydum, üzerine çıktım, sonra yüzüne doğru kaydım. Hâlâ külotum üzerimdeydi ve göz kapaklarımın her biri on kilo hissettiriyordu ama ne yaptığımı biliyordum.

Dean iç çamaşırımı itti, beni belimden yakaladı ve yüzüne doğru itti, dili içime daldı, ani bir hareketle içime girdi. Hem zevk hem de şaşkınlıkla haykırdım, saçlarını tuttum ve sırtımı kamburlaştırdım.

"Dilimi sik, Bebek LeBlanc. Sertçe sik."

Bunu yaparken kalçalarım sallandı, sıcak ağzını her tarafımda hissettim, başparmağı klitorisimde tembel ama sert daireler çizirken, serbest eli kıcımı sıktı, yüzüne ne kadar hızlı ve sert ineceğimi belirledi. Sadece Darren'dan duymayı hayal ettiğim türden mutlu sesler çıkarıyordu. Sanki bu onun cennet fikriydi. Sanki yaptığımız şey *doğruymuş* gibi.

Birkaç dakika sonra dilinin etrafında kenetlendim, kalçalarım titriyor, vücudumdaki her kas bir deprem gibi içimde hareket eden dalgalı bir orgazmıla sarsılıyordu. Başımı arkaya attım ve gözlerimi sıkarak onun adını haykırdım.

Sonra, ben onları açmaya fırsat bulamadan beni çevirdi, böylece ben onun altında yatıyordum ve o da üstteydi, dizi açık bacaklarımın arasındaydı. Dean kemerini çözdü, gömleği yukarı kalktı ve geçen gün bakmamaya çalıştığım o mükemmel karın kaslarını ortaya çıkardı. Tanrım, o bir başyapıttı. Aslında bunun için ona kızmıştım.

"Sana lanet olası adımı söyleteceğim," diye tısladı, gözleri benimkilere dikilmişti, "amınla."

Dizlerini seksimin derinliklerine doğru çekerken bacaklarımı daha da açtım.

Arka cebine uzandı ve cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Dişleriyle ambalajı yırttı, gömleğimi eline alırken kendini kılıfına soktu. Kumaşı tenime batana kadar çekti ve vücudumdan söktü.

Ouch.

Ve ayrıca, bu da *ne*?

Eğilerek bacaklarımdan birini omzuna attı ve hiç uyardmadan içime girdi. Çenesi granit gibiydi, gözleri cinsel ihtiyaçla parlıyordu.

Küçük bedenime tam olarak sığdıramadığım zevkle inleyerek şişkin trisepslerine yapıştım ve G noktama tekrar tekrar vururken beni bir hayvan gibi dövmesine izin verdim, hayattaki görevi beni ikiye bölmekmiş gibi üzerime bindi.

"Oh, Dean." Bağırmaktan kendimi alamadım ve dışarısı sıcak olsa da etrafımızdaki pencerelerde oluşan buğu içerisinde çok çok daha sıcak olduğunu kanıtlıyordu.

Dean saçlarımı tekrar, bu sefer bankta yaptığından daha sert bir şekilde okşadı ve izleyebilmem için başımı bedenlerimizin arasındaki boşluğa çevirdi.

"Sana ne yapıyorum ben?" Sesi tehditkârdı. Neredeyse şeytani. Siki - hey, *o mor bir prezervatif mi?*- içime girip çıkışını, her girişinde kalçalarının öfkeyle içime çarpışını izledim. Karın kaslarının çıkıntıları bu açıdan da mükemmel bir şekilde görünüyordu. Orada karanlık vardı. Yaptığımız şeyde. Tamamen Amerikalı, taze yüzlü, sevimli Dean'in çok tehlikeli bir tarafı vardı ve bana gizlice bakmama izin verdi.

"Sen..." Kekeledim. Cevap almak için saçlarımı daha sert çekiştirdi. Acı vericiydi ama aynı zamanda son derece sıcaktı.

"Söyle, Bebek LeBlanc."

"Beni beceriyorsun."

"Evet, seni beceriyorum. İyi hissettiriyor mu?" "Evet."

"Çok mu derindeyim?"

"Hayır."

"Çok mu sertim?"

"Hayır."

"Güzel. Çünkü olmak üzereyim."

Eli arkamdan dolandı ve beni olduğum yerde döndürdü ve bir saniyeliğine siki artık içimde gömülü değildi. Beni dizlerimin üzerine oturttu ama bu kez arkamdan tekrar içime girdiğinde yüzüstü düştüm. Kalın, uzun sırtıyla beni parçalaması için mükemmel bir açı yaratmak üzere koluyla kalçalarımın birini kaldırdı - kasları kalçama karşı sıkı ve terliydi.

"Çok derin." Gözlerimi tekrar sıktım, kafatasımdan omurgamın ucuna doğru bir orgazmın daha damladığını hissettim. Dean 'Ruckus' Cole bir seks tanrısıydı. Bu beni şaşırtmamalıydı ama o haklıydı. Paylaştığımız şey normal değildi. Çılgıncaydı.

Çılgınca iyi.

"Henüz gelme." Bir kez daha içime daldı ve dişlerim koltuğun viniline saplandı, bir çılgılığı daha bastırmaya çalışırken altındaki sarı süngere yapıştım.

"Tutamıyorum," diye soluk soluğa tırnaklarımı yıpranmış kabine geçirdim. Sanki beni öldürmeye çalışıyormuş gibi saldırıyordu. Ve bir bakıma öyle de yaptı. Başka biriyle seksten zevk almak için sahip olduğum her şansı öldürdü.

"Gelmek için iznime ihtiyacın var, LeBlanc. Bunun için yalvar."

İçimde bir yerlerde, tüm bunların delilik olduğunu biliyordum. Sarhoş olsam da olmasam da doğruyu yanlıştan ayırt edebiliyordum. Yine de itaat ettim, çünkü bir anlığına da olsa ondan nefret eden bir sürtük olmadığım ve onun da asla sahip olamayacağım bir erkek olmadığı gerçeği hoşuma gitmişti.

"Lütfen gelmeme izin ver."

"Sikimin her yerine boşal bebeğim."

Koltuğuna daha derine çöktüm ve vücudumdan başka bir tsunami geçerken inledim. Ve yıldızları gördüm. Oraya astığı yıldızlar, gökyüzündekilerden çok daha parlak parıldayan yıldızlar.

Dean beni tekrar çevirdi ama bu sefer gözlerim yarı açıktı. Birkaç kez daha içime pompaladı - yüzü korkutucu derecede boştu - çekildi, prezervatifi çıkardı ve karnımın ve sütyenimin her yerine boşaldı.

Ona baktım, büyülenmiş miydim, iğrenmiş miydim yoksa ikisi arasında ayırım yapamayacak kadar memnun muydum emin değildim.

Yırtık gömleğimi -Darren'ın hediyesi olan Podiatristler Derneği gömleğini- yanımdaki koltuktan aldı ve onu bir top haline getirerek vücudumdaki dölleri onunla temizledi.

"Bu gömleğe ve baban olmayan başka bir adamın sana verdiği her şeye elveda de. Anlaşıldı mı?"

"Çok sahiplenicisin," diye yakındım, uykulu gözlerle ona bakıyordum, sanki o benim güneşim, ayım ve takımyıldızdaki görülmeye değer her şeymiş gibi.

"Çünkü sen çok benimsin."

"Peki sana bunu düşündüren ne? Birlikte yatmış olmamız mı?" Gülüyormuş gibi yaptım ama söylediklerinde komik bir şey yoktu. Ya da az önce yaptığımız şeyde.

"Hayır," dedi ve elini göğsümün sol tarafına götürdü. Kalbimin üzerine yerleştirdi ve bir kez sıktı. "Şuradaki şey mi? Benim için atıyor. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Yalan söylemeye devam et, Rosie. Senden gerçeği öğreneceğim. Öyle ya da böyle."

OceanofPDF.com

Chapter Nine

Dean

Vicious'un malikanesine dönerken her şey gümbürdüyordu. Bebek LeBlanc uyuyakaldı ve ben hala parmaklarımda onun seks kokusunu ve gömleğimde hindistan cevizi şampuanını alabiliyordum ve sanırım bu aklımı karıştırdı, çünkü kendimi sabahın üçünde vedalaşmaya hazır olmadan mahallenin etrafında dört kez araba sürerken buldum.

Başın büyük belada, göt herif, mantık beni azarladı. Bu saçmalığa ihtiyacın yok. Bu işe bulaşmak riskli. Nina'nın işlerini halletmeli ve içkiyi bırakmalısın.

Ama mantığın zihnimde ne yeri ne de yeri vardı. Rose LeBlanc'la ilgili her şeyle meşguldüm ve onun hasta olması ve baş etmesi gereken kendi yükleri olması umurumda bile değildi. Sütyeninin üzerine on yıl önce kamyonetimin kasasında bulduğum üniversite ceketimi giymişti. Dr. Dickface'in yırtık gömleği olması gerektiği yerdeydi, lanet olası hiçbir yerin ortasındaki bir çöp tenekesinde.

Konağın ana girişinin önüne park ettim ve ne yapacağımı düşündüm. Horluyordu, küçük bir civcivden çok bir boz ayıya yakışan bir ses çıkarıyordu ve onu uyandıracak gücüm yoktu.

Sonunda küçük bedenini kucağıma aldım ve evin içine taşıdım. Parmak arası terlikleri parmaklarının arasındaydı, ben kapıların yanından geçerken, onun The Strokes posterleriyle kaplı odasını bulana kadar aralık olanlara baktım.

Onu yatağının içine soktum, battaniyeleri bir bebeğe sarar gibi vücuduna sardım ve burnunu öptüm.

"Bu arada," diye fısıldadım Uyuyan Güzel'ime. "Parmak arası terlikleri kişisel olarak rahatsız edici buluyorum ve yine de sana tekrar dokunmak istiyorum."

"Dean," diye esnedi, gerinirken geveleyerek, "*seni* kişisel olarak saldırgan buluyorum, *çünkü* herkes *sana* dokundu."

"Kulübe hoş geldin, tatlım. Tişörtlerimiz var." "Güzel, çünkü benimkini vücudumdan söktün."

Sikim bu güzel geri dönüşü selamladı ama beklemek zorundaydı.

"Aynen öyle. O herifin eşyalarını bir daha asla üzerinde görmek istemiyorum," diye mırıldandım, lanet olası adını söylemekten kaçınarak. Neydi bu isim? Declan mı? Darren mı? Fark etmezdi. Sanki hiç kullanacakmış gibi.

"Ugh." Bana sırtını döndü, gözleri kapalı bir şekilde battaniyenin içine gömüldü. "Prova yemeğine kadar seni görmek zorunda olmadığım için çok mutluyum."

"Henüz o kadar mutlu olma." Yüzündeki bazı saçları taradım ve cildinin tüylerinin diken diken olmasına neden oldum.

"Peki neden?" diye sordu ve görünüşe göre Rosie LeBlanc uykusu sırasında uzun konuşmalar yapma yeteneğine sahipti.

Eğildim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, dilim dışarı fırladı ve uzun ve sert bir şekilde emmeden önce alt dudağında gezindi. Bu, bir hafta boyunca bir sonraki öpücüğü düşünmenize neden olan türden hafif, alaycı bir öpücüktü.

"Çünkü seninle vakit geçirmek için malikâneye taşınmaya karar verdim," diye fısıldadım, sonra kapıya doğru yürüdüm, ışıkları kapattım ve gecenin lacivertine sırttım. "Sürpriz oldu, Bebek LeBlanc. Artık sadece komşu değil, neredeyse oda arkadaşıyız."

O gece eve gittim, bavulumu açmaya vaktim olmadı ve eşyalarımı Vicious'un evine taşıdım. Eğer sorarsa ona ailemin evin bazı bölümlerini yeniden düzenlediğini söyleyecektim. İyi ki hiçbir şey umurunda değildi.

Böylesi daha iyiydi. Annemle babam son aylarda Nina'yla tanışmam için başımın etini yiyorlardı ve ben aynı eski konuşmaları yapmaktan hoşlanmıyordum. Beni *onunla* tanıştırmak için neden bu kadar ısrarcı olduklarını da umursamıyordum.

Çünkü tek umursadığım bir sonraki fetihimdi. *Onu*.

Ertesi gün Trent'i San Diego havaalanından aldım, bu kez babamın Volvo XC90'ını aldım. Kırmızı kamyon garajda kaldı. Onu neredeyse hiç kullanmıyordum ama Rosie küçük randevumuzun bir sır olarak kalmasını istedi ve ben de şimdilik onu yatıştırmaya çalışıyordum.

Eğer Vicious onu aldığı görseydi, sırf beni kızdırmak için sorular sormaya başlardı.

Ve cevaplarımı duyduğunda, tekrar kavga edecektik. Pek umursadığımdan değil. Yüzüne birkaç yumruk atmak meditasyon için benim fikrimdi. Yine de aşırı drama olmadan etrafından dolaşmayı tercih ettim. Öte yandan Vicious, aşırıya kaçan *Tatlı Vadi* tipi bir pislikti. Bir boktan büyük bir prodüksiyon çıkarmaya bayılırdı.

Varış kapısının hemen önüne çift park ettim ve Ray-Ban'lerimi indirerek önümden geçen mavi üniformalı uçuş görevlileri sürüsüne baktım. Bakışlarımı hissetmiş gibi ikisi başlarını bana doğru çevirdi ve gülümsedi. Ben de gülümsedim, sonra telefonumu kontrol etmek için gözlerimi aşağı kaydardım.

Jaime

Ben ve kızlar dört saat içinde SD'ye iniyoruz. Diğer uçta görüşürüz, sikik.

Vicious

Merhaba, Kaptan STD. Umarım bunu okuyacak kadar ayıksındır. Bugün Trent'i aldığınızdan emin olun. Oturma düzeni e-postanda bekliyor. İşin bitince ara.

Trent

Gözlerini kucağından kaldır. Mastürbasyon yapıyor gibi görünüyorsun.

Gülerek başımı kaldırdım ve en iyi arkadaşımın elinde bir iş arabasıyla kapıdan içeri girdiğini gördüm. Trent Rexroth'un yakışıklı bir adam olduğunu söylemek, siyanürün biraz sağlıksız olduğunu söylemek gibi bir şeydi. Adam baş döndürüyordu. Hem kadınların hem de erkeklerin. Elbette, hepimiz göze hoş görünüyorduk ama her zaman dikkatleri üzerine çeken tek bir orospu çocuğu vardı. Bir seksen dört boyunda, aristokrat yüzlü, yırtık pırtık, eski oyun kurucu ihtişamıyla doğrudan benim aracıma doğru yürüyordu. Arabamızdaki her hatun

Radius bu adamın gerçekten insan olduğundan emin olmak için önce iki kez, sonra da üç kez fotoğrafını çekti ve cipime bindiğinde iki kişi telefonlarıyla fotoğrafını bile çekti. Muhtemelen onu sabıka fotoğrafındaki adamla karıştırdılar - bilirsiniz, mavi Calvin Klein yatak odası gözleri olan karışık olan.

Trent sırtımı tokatladı, uluslararası 'Seni görmek güzel kardeşim' sinyali verdi ve kemerimi bağladı.

"Ben mi yaşılanıyorum yoksa onlar mı daha az çekici olmaya başladı?" Çenesiyle bu kez bordo üniformalar giymiş başka bir uçuş görevlisi haremını işaret etti.

"Kesinlikle yaşılanıyorum." Her ne kadar ben de hissetmesem de erkek fahişesi olarak senaryoma sadık kaldım. "Belki de Viagra zamanı gelmiştir."

"Belki de ayağını ağzına sokmanın zamanı gelmiştir." Trent bana kuru bir bakış fırlattı, torpido gözünü açtı ve onu beklediğini bildiği sarılmış bir esrar çıkardı.

"Havaalanından çıkana kadar bekle." Arabayı çalıştırdım. İtaat etti, bu arada e-postalarını kontrol etmek için telefonuna baktı.

"Luna nasıl?" Yan aynaları kontrol ederek sordum. Kızı neredeyse bir yaşındaydı. Bebek yapmak hiç bana göre değildi - yapmak istemezdim ama korunarak pratik yapmayı severdim - ama Luna'nın Pillsbury ruloları gibi tıknaz kalçaları, kocaman bir gülümsemesi vardı ve onu Skype'ta her gördüğümde el çırpıp garip bir dans yapıyordu. Onda sevilmeyecek bir şey yoktu. *Annesi dışında.*

Trent uzun bir aradan sonra kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı ve "O iyi," dedi. Adam yaşlı bir ruha sahipti. Bizim yaşadığımız türden bir hayat tarzı için biçilmiş kaftan değildi. Kadınlar. Para. Ot. Bunların hiçbirinden zevk almıyordu, gerçekten. Onu tam anlamıyla takdir ettiğini gördüğüm iki şey vardı: futbolu - son senemizde geçirdiği çok sayıda sakatlıktan sonra o gemi çoktan kalkmıştı - ve kızı.

"Bull. Saçmalık. Ben bunu yemem. Ne oluyor lan?" Kolunu yumrukladım. Havaalanından çıkıp ıssız bir otoyola giriyorduk. Cumartesi günü öğlen vaktiydi ve lanet bir malikâneyi soymaya gitmedikleri sürece kimse Todos Santos'a girmezdi. Ot yanıyordu ama Trent'in gri gözleri hâlâ kapalıydı.

"Luna inanılmaz," dedi, kocaman bir 'ama' bırakarak. "Ve?" Ben sordum.

"Ve Val değil," diye tersledi.

Kısa bir özet: Val, tek gecelik bir ilişkiden sonra Trent'in bebeğini hamile bırakan Brezilyalı striptizciydi. Kokain bağımlısıydı, ancak Trent rehabilitasyon için para harcadıktan sonra tekrar yola girdiğine yemin etti. Birlikte değıllerdi ama ortak ebeveynlik yapıyorlardı.

"Yine mi kullanıyorsun?" Kaşlarımı çattım. Başını arkaya atıp gözlerini ovuşturdu.

"Bildiğim kadarıyla temiz. O sadece... *kapalı* görünüyor."

"Hiç açık mıydı?" Gaz pedalına bastım, aklım başka yerlerde dolaşıyordu. Rosie dün onu aldığımda düpedüz mutsuz görünüyordu. Bunun Vicious'la mı yoksa ailesinin geri kalanıyla mı ilgili olduğundan emin değildim ama bahse girerim ikincisiydi. Kendimden başka tanıdığım ve Vicious'un güç gösterilerini ve genel pisliklerini umursamayan tek kişi oydu. Onun incindiğini görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Dün aklımı başımdan aldı. Son zamanlarda yaptığım en iyi seksti...lanet olsun, *hiç* mi? Bu doğru olamaz. Yine de emin olduğum iki şey vardı:

1. Rosie muhtemelen şu anda çok pişmanlık duyuyordu ve
2. Yakında bir tekrar olacaktı ve bu sefer onun ayık olduğundan emin olacaktım.

Trent bana doğru döndü. "Val'in kızımızı gerçekten sevmediğini düşünmem berbat bir şey mi?"

Sessizlik o zaman.

"Tökezlemeyi bırak." Orta konsoldan bir köpük top alıp ona fırlattım, ağzımdan garip bir kahkaha çıktı.

"Onunla hiç vakit geçirmiyor. Kızım ya bakıcıyla ya da benimle. Denemiyor da değil. Çabalıyor. Ama bence Luna onu gerçekten mutsuz ediyor. Val gece hayatına alışkın. Bundan önce kasıklarını bir direğe sürüyordu. Alarmı öğleden sonra ikiye ayarlıydı ama yine de *erteleme* düğmesine basıyordu. Anneliğin sıkıcı olduğunu düşünüyor."

"Ayrıca sperm hırsızlığını geçimini sağlamanın meşru bir yolu olarak görüyor," diye homurdandım, saçlarımı çekiştirerek. Val'in canı cehenneme. Çıkarıcı biriydi, evet, sinsiydi, tabii ki ve çok karanlıktı, ama babasıyla ilgili sorunları olan dış görünüşünün altında, onu iyi bir hatun olarak görüyordum. Trent muhtemelen abartıyordu. Ebeveynlik konusunda çıtayı çok yükseğe koymuş, çocuğunu daha yuvarlanmadan yüzme derslerine ve Gymboree kurslarına götürmüştü. Val yola gelecekti. O güçlü bir kızdı ve Luna da birkaç saatte bir altına sıçıp geri kalan zamanlarda ağlama evresini atlatacaktı.

"Bilmiyorum dostum." Trent omuz silkti, sigara içiyor ve pencereden dışarı bakıyordu. "Ben sadece..." durakladı, parmaklarını vızıltılı kafasında gezdirdi. "Bazen kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum ama bunu durduramıyorum."

"Çünkü olabilir," diye ekledim. "Ve çünkü yapamazsın. Buna gerçeklik denir."

"Gerçeklik berbat bir şey."

"Söylenti bu," diye kabul ettim. "Bu işin peşini bırakmalı ve doğru olanı yaparsın."

Bizi Todos Santos'a davet eden yemyeşil tabelanın yanından geçerken kendime aynı şeyi hatırlatmaya çalıştım.

Nina hakkında.

Rosie hakkında.

Her şey hakkında.

Dekan

Selam uykucu. Akşamdan kalmalık kıcını mı tekmeliyor?

Cevap verene kadar bir saat geçti ama mesajı gördüğünü biliyordum. Muhtemelen yazıp siliyor, takıntı yapıyor, tartışıyor, kendinden nefret ediyor, *benden* nefret ediyordu. Sorun değildi. Hepsi sürecin bir parçasıydı. Sonra -sonunda- cevap yazdı. Tek bir kelime:

Rosie

,
evet.

Kelimeye sertçe baktım. Daha önce hiçbir kız bana tek kelimelik bir mesaj atmamıştı. Bu hatun egomanyak eğitim kampı gibiydi. Bir sonraki mesajımı yazmaya başlamıştım ki bir tane daha geldi.

Rosie

Özür dilerim. Böyle olduğu için çok ama çok üzgünüm. Aynada kendime bakamıyorum. Bu odadan çıkamıyorum, çünkü Millie ile yüzleşmek istemiyorum. Nasıl bir kız kardeş oldum ben? Lütfen dün gece hiç olmamış gibi davranalım.

Dean
tama
m.

Rosie iyi
mi?

Dekan
Tekrar sevişmeden önce kendine söylemen gereken buysa, küçük baloncuğunu patlatmayacağım. Öğle yemeği için In-N-Out'a gitmeliyiz diye düşünüyorum. İçimden bir ses prova yemeğinin çok sıkıcı olacağını söylüyor. Sen ne düşünüyorsun?

Rosie
Sanırım okuyamıyorsun. Bunu bir daha yapamayacağımızı söyledim.

Dekan
In-N-Out dedim. Pasifik Okyanusu'nun romantik manzarasına bakan bir balkonda sana yumruk atmamı söylemedim.

Dekan
(Eğer bunu yapmak istersen ben varım.)

Rosie
hayır.

Dekan
Ot getireceğim.

Rosie
hayır.

Dekan
Sikimi de getireceğim.

Rosie
Bu nasıl yardımcı oluyor?!

Dekan
Dün gecedен sonra, sanırım bu sorunun cevabını biliyorsunuz ;)

Rosie
Zar yok, Ruckus. Bugün tek başınasın. Olanları unut. Unutacağımı biliyorum.

Gülümsedim, arkama yaslandım ve mesajını tekrar okudum. Çok geçmeden bana ve sikime dönecekti.

Trent'i ailesinin Todos Santos'taki yeni evine bıraktıktan sonra Trisha ve Darius Rexroth ile hasret gidermek için birkaç saat orada kaldım. Onlar benim ikinci ailem sayılırdı. Daha sonra doğruca (gerçek) ailemin üye olduğu şehir kulübündeki spor salonuna gittim ve biraz ter attım. Torbaları yumruklamak ve koşu bandında koşmak beni biraz da olsa sakinleştirdi.

Antrenmanımı bitirdikten sonra saunaya doğru yürüdüm ve sırtımı duvara yaslayarak ahşap bir banka oturdum.

İçmeyi bırakmalısın, pislik.

Birçok zehirli şeyi yapmayı bırakmam gerekiyordu ama bunun ne anlamı vardı? Bir seferde üç kadınla yatmamanın, bayılana kadar içmemenin ya da her sabah ve her gece kendimi rahatlatmak için sigara içmemenin ne anlamı vardı?

Bu mutsuz olduğum anlamına gelmiyordu. İşimi seviyordum. Para kazanmak iyi hissettiriyordu. İhtiyacım olmayan ıvır zıvıra para harcamak daha da iyi hissettiriyordu. Ve daha çok görmek istediğim harika bir ailem vardı. Ancak ailemden ve arkadaşlarımdan gelen telefonlar ve işte geçirdiğim uzun saatler arasındaki boşluk boştu, bu yüzden onu kedi, alkol, ot ve uzak durmam gereken tek kızı acımasızca takip ederek doldurdum.

"Dean? Dean Cole?"

Saunaya giren adam tanıdık geliyordu. Son akşamdan kalmalığımı (dün gece Vicious'a yerleştikten sonra içtiğim dört cin sayesinde) göz kırparak atlattım. İkinci bakışta onu tanıdım. Matt Burton. Liseden bir çocuk. Futbol takımında beraberdik. Hayal gücünün bir parçası olarak bir yıldız değildi - bu unvan Trent ve benim için saklanmıştı- ama yine de popüler bir çocuktü. Karnının etrafı yuvarlaklaşmıştı, ki bu beklenen bir şeydi, herkes benim gibi kibirli bir orospu çocuğu değildi ve saçları daha ince görünüyordu. Parmaklarımızı tokuşturduk, çünkü siklerimizi ayıran iki havludan başka bir şey yokken sarılmak kabul edilemezdi. Yanımda kambur duruyordu.

"İyi görünüyorsun." Matt derin bir iç çekti.

"Mutlu görünüyorsun." Kahkahası değerlendirmemi doğruladı. Sol elini kaldırdı ve altın bir alyansı zafer edasıyla salladı. "Evliyim. Evliyim ve iki kızım var. Peki ya sen?"

"Beni tanıyorsun." Tek omzumu attım. Ama belli ki bilmiyordu, çünkü hâlâ cevabımı bekliyordu. "Hâlâ seçeneklerimi değerlendiriyorum."

"Burada, Kaliforniya'da mı?" Burnunu çekti. Karnı havlusunun kenarından taşıyordu. Havluma doğru baktım. Karın kaslarım beyaz kumaşa zar zor değiyordu. Bronz tenim, çaresiz bir Pats hayranı kız gibi karın kaslarıma yapışmıştı.

Super Bowl'dan sonra. Belki taco yemek Matt'i mutlu ediyordu ama am yemek *beni* mutlu ediyordu. İkiisi de aynı görünüyordu ama kukunun kalorisi daha azdı. Ayrıca, her zaman ikinciye yer vardı.

"New York, aslında. Sen?" Nezaketen sordum. Hiç umurumda değildi. Matt iyi bir adamdı ama eski takım arkadaşlarımla ve üniversite arkadaşlarımla evlendiğini görmüştüm. Her zaman şişman, sıkıcı ve sıkıcı günlük ritüellerinden garip bir şekilde memnun oluyorlardı. Hayır, teşekkürler.

"Burada kaldım. Todos Santos'un hemen dışında bir ev satın aldım. Gelişmekte olan bir yer. Muhasebe diplomamı aldım ve kısa süre önce babamın şirketinde ortak oldum."

Vesaire, vesaire, vesaire.

"Bu harika." Ayağa kalktım. Kendimi biraz sersemlemiş hissediyordum. Sanırım vücuduma soktuğum tüm o boktan şeyleri azaltmanın zamanı gelmişti. "Şey, gitmem gerek. Arayı kapatmak eğlenceliydi."

"Dean," dedi Matt ve elini omzumda hissettim, eli neden omzumdaydı ki? Arkamı döndüm. O da ayaktaıdı. Birbirimize baktık. Arkadaş gibi değil. Düşman gibi değil. Hiçbir şey gibi değil. Gitmek istedim.

"İyi misin?" diye sordu. Sorular tarihinde daha sinir bozucu bir soru varsa o da 'dışarı gelebilir misin? Yutkunamıyorum' olmalıydı. Ama 'iyi misin' kesinlikle yakın bir ikinciydi.

"Evet," dedim, "neden?" sorusunu atlayarak. Neden sorduğu umurumda değildi.

Matt bana garip bir gülümseme sundu ve elini lanet olası bedenimden çekip ellerini kalçalarına dayadı. "Biliyor musun, hep LeBlanc kızıyla evleneceğini düşünmüştüm. Aranızda bir kıvılcım vardı."

Bir kahkaha attım. Acı değil, sadece eğlendim. "Kim? Millie mi?"

Başını iki yana salladı, yüz ifadesi çatık kaşlara dönüştü. "Diğeri. Her zaman arkadaşlarıyla oynarken bizi izlemeye gelen ve seni süzen. Çok seksiydi. Ama dışarı çıkmazdı. Yine de ağzı bozuk bir kaltağa benziyordu."

Rosie.

Hala çok seksi.

Sadece bir başkasının bunu söylediğini duymak içimdeki kıskanç pisliğe ilham verdi ve yüzüne bir yumruk atmak istedim. Belki de hâlâ ağzını omzumda hissettiğim, amının sıcaklığı dudaklarımda titreştiği ve inlemeleri tenimde süzüldüğü içindi. Her neyse, ölümcül ifademle Matt'i ahşap duvara yaslayıp fısıldamama neden oldu: "Hey, Matt? Sonraki

Rosie LeBlanc hakkında böyle konuştuğunda, etrafta olmadığımdan emin ol. Çünkü duyarsam, kıcını tekmelerim ve bugünlerde nasıl göründüğünü göremeyeceğinden emin olurum. Bu arada, o hala sana dokunmayı kabul edecek tüm kadınlardan daha güzel ve haklıydın, seni dahi orospu çocuğu, o bir gün benim karım olacak. Güle güle."

OceanofPDF.com

Chapter Ten

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Pişmanlık. Çünkü pişmanlık size hayatın bir ağırlığı olduğunu hatırlatır. Bazen daha ağırdır. Bazen de hafiftir.

SEVGİLİ SEÇİCİ HAFIZA KAYBI,

Şu anda hayatımda sana

ihtiyacım var. Seninkine,

Umutsuzca aptal kız

Vurmalı yeleğimi giyerek yatağa oturdum ve posterlerle kaplı duvara bakarak dün gecenin her saniyesini tekrar ederken ayaklarımı havada sallandırdım.

Aptal, aptal, aptal.

Aptal olan bendim. Dean değil. Dean sadece sarhoşken aptalca ona teklif ettiğim şeyi aldı. Tanrım, o bana defalarca çok sarhoş olup olmadığımı soran mantığın sesiydi (işte aklımda bile olsa söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir cümle). Dean, beni battaniyelere saracak kadar tatlıydı.

Bay Manwhore Galore Brooks Brothers'ın zırhındaki şövalyeniz olduğunda kötü bir yerde olduğunuzu bilirsiniz.

Bir zayıflık anıydı ama bir daha asla olmayacaktı. Bu gece, prova yemeğinde en iyi şekilde davranacaktım. Millie'nin sadece bir nedimesi vardı -gerçek nedimesi- ve ben bunu mahvetmeyecektim. Benim için yaptığı onca şeyden sonra olmaz.

Ayrıca, bana kalırsa Dean ve ben hiç seks yapmamıştık. Ve kesinlikle şimdiye kadar yaptığım en iyi seks de yapmamıştık - o kadar pis ve ateşliydi ki, daha önce yaşadıklarımın tamamen farklı bir seviyedeydi. Çünkü ormanda bir ağaç düşse ve onu duyacak kimse olmasa, yine de ses çıkarır mı?

Başka bir deyişle, Millie'nin bilmediği şey ona zarar veremezdi. Tek kelime bile etmeyecektim. Dean de öyle.

Kapının çalınması Dean'in beni sıcak dilinin üzerine ittiği ve klitorisimi ısırdığı sahneyi tekrar oynatırken *duraklatma* düğmesine basmama neden oldu. Kendime *hiç yaşanmamış bir sahne olduğunu* hatırlattım. Ayağa kalktım ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

"Açık."

Millie elinde şekerlemelerle dolu bir tepsiyle geldi. Gülümsemesi özür diler gibiydi. Muhtemelen dün gece için. Ben de gülümsedim ve yatağın yanındaki çekmeceye uzanıp kapağını açtım.

"Sana kahvaltı getirdim," diye duyurdu.

"Sana tatlı getirdim," dedim. Müzik tutkunu olmanın avantajları vardı. Millie de punk rock ve alternatif müziği severdi ama benim aksime o, sahneye yeni çıkan küçük indie grupları aramakla meşguldü. Bense bunun için yaşıyordum. Onları arayıp bulmak ve avlamak için. Bu yüzden onu her gördüğümde kız kardeşime vermek üzere bir yığın demom olduğundan emin olurdum.

Beetlejuice'un Ernie'si şeklinde bir USB üreterek gözlerinin önünde sallandırdım.

"Zack Wade'in sesini duyana kadar bekle." Sırıttım. "Gitar çalma ve senin hormonlarının tellerini çalma konusunda yetenekli."

İçinde krep, akçaağaç şurubu ve taze demlenmiş kahve olan tepsiyi komodinin üzerine koydu ve dudağını ısırmadan önce, "Hormonlarım gayet iyi oynuyor," diye mırıldandı. Daha yakından incelediğimde gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve mor saçlarının dağınık olduğunu gördüm.

"Dostum, iyi misin?" Ayağa kalktım, ona sarıldım ama aynı zamanda ağırlığını da destekledim. Yelek hâlâ üzerimdeydi ve aramızda dev bir tüp vardı ama buna o kadar alışmıştık ki hiçbirimiz dikkat etmedik. Millie kollarımda tamamen gevşedi. Olmasa iyi olurdu.

Vicious sorun çıkarıyor. Yine de ona bir şey vermek zorundaydım. Birlikte olduklarından beri Millie için olağanüstü bir adam olmuştu. Diğer herkes için bir amcık olması çok kötü.

"Ben harikayım!" Elini sallayarak soruyu geçiştirdi ve duruşunu düzeltti. "Muhtemelen bir mide rahatsızlığı ya da sinir. Vicious beni kontrol için doktora götürüyor. Saat on oldu ve sen odandan çıkmadın. İyi olup olmadığını görmek için geldim."

İyi değildim. İyinin tam tersiydim. *Eski erkek arkadaşını hayal etmekle meşguldüm, elini iç çamaşırlarıma sokmasına saniyeler kalmıştı.*

"Özür dilerim." Çenemi omzuna koyarak onu bir kez daha kucakladım. "Bu küçük tatilden faydalandım. Normalde kafeyi altı buçukta açarım ve on ya da on birden önce yatmam."

"Hâlâ bebeklerle gönüllü mü çalışıyorsun?" Burnunu kırıştırdı. Ellerime baktım, kendimi başka bir azar için hazırladım. "Artık durmalısın." Sesi bağışlayıcıydı.

"Evet, öyle bir şey olmayacak."

"Kendine zarar veriyorsun. Bunu neden yapıyorsun?"

Çünkü başka hiçbir yerde gönüllü olamıyordum. Diğer tüm yerler - hastaneler, klinikler, bakımevleri- hasta insanlarla doluydu ve bağışıklık sistemim, söz konusu belli bir HotHole olduğunda kalbim kadar kırılıyordu.

"İnanın bana, ben aziz değilim. Eğer sevmeseydim, yapmazdım. Peki ya sen? Bu akşamki prova için heyecanlı mısın?" Konuyu değiştirdim.

Millie nefes verdi ve minderlerin üzerine çöktü. Tekrar oturdum ama onun gibi tavana bakmadım. Yeleğimle bakamazdım.

"Sanırım. Bekarlığa veda partisini gerçekten bekliyorum. Birlikte biraz zaman geçirmek güzel olacak."

Millie ile sadece bir yıl ayrı kalmıştık, ben son sınıftayken uçağa binip New York'ta ona katılmışım. Yıllarca birlikte yaşadıktan sonra ülkenin farklı taraflarında yaşamaya başladık.

"Seninle doktora gelmemi ister misin?" Saçlarını düzelttim. "Kahve içmeye gidebilirim, park yeri bulamazsan arabana göz kulak olurum. Senin kaltağın olurum." Kaşlarımı oynattım.

"Gerek yok." Millie'nin bakışları yer değiştirdi, elleri kalçalarına gitti ama bu kez onları ovuşturmadı.

Aptal değildim. Belirtiler hızla artıyordu. Sabah hastaydı, dün bütün gün sersem gibiydi ve annem ağır bir iş yapmasını istemiyordu. Yine de, eski bir hemşirelik okulu öğrencisi ve bir insan olmadan önce

işleyen bir beyne sahip bir kız kardeşim. Kardeşimin bu tür haberleri benden saklamayacağını bilen bir kardeş.

Çünkü onu mutlu görmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Ve bir bebeğin Millie'yi çok ama çok mutlu edeceğini biliyordum.

"Bana söylemediğin bir şey var mı?" Sesimi olabildiğince rahat tutarak sordum.

Beni yatıştırmak için sık sık yaptığı gibi yine kolumu okşayarak, "Hayır," dedi. "Her şey harika."

"Benim sorum bu değildi."

"Ama alacağın cevap bu." Boğazını temizledi. "Yani, hadi ama, Rosie-bug. Birkaç gün içinde evleniyorum. Birkaç boş günüm olabilir."

Yeterince makul. Yerimde döndüm ve yeleğe bağlı makineyi kapattım, ardından her şeyi katlayıp yerine yerleştirme ritüelinden geçtim. Ondan sonra biraz daha konuştuk. Ağırlıklı olarak düğün hazırlıkları ve belli açılardan Emma Stone'a benzediğimi düşünmesi hakkında (konuyu o açtı, ben değil).

Vicious alt kattan Millie'ye seslenip o da kapıdan içeri girdiğinde, "Doktorda iyi şanslar," dedim. Tepsi hâlâ yatağımın yanındaydı ve ben ondan kurtulana kadar dokunulmadan duracaktı. Dün akşam yemeğinde iştahımı kaybetmişim ve bir daha da geri kazanamamışım.

Bedenimi yatağa attım ve gözlerimi tekrar kapattım, aralarındaki gümbürtüyü ve annemin babama aşağıya inip Millie Twinkies alması için bağırmasını duymazdan geldim.

Sabahtan beri benimle tek kelime konuşmamışlardı ve Millie de konuyu açmadığına göre, hâlâ köpek kulübesinde olduğumu biliyordum. Bu ziyaretin geri kalanında da orada kalmaktan mutluluk duyacaktım.

Kim olduğum için özür dilemeyecektim. Olmak istediğim kişi için. Bağımsız ve özgür.

Chapter Eleven

Dean

Vicious benim oturduğum balkona gelip karşı kanepeye yığıldığında iş e-postalarımı ve idari işleri hallediyordum. Yüzündeki bok yiyici sırtıştan, birinin öldüğünü ya da teknemi sallayacak ya da en azından içinde bir delik açacak bir şey bildiğini tahmin ediyordum. Kötü biri olmak istememişti. Sanırım doğuştan böyleydi.

Terasta çalışmak iyi bir karardı, çünkü başka hiçbir yere konsantre olamıyordum. Rosie'nin annesinin kapısını iki kez çaldığını, Rosie'ye şunu yap, bunu yap diye mız mızmızlandığını -Rosie'nin cevap bile vermediğini- ve babasının koridorda Millie'ye büyük kızının Rosie'ye bir bilet alıp onun yerine karar vermesi gerektiği konusunda söylenip durduğunu gördüm. "Sorumsuzluğu hayatına mal olacak," dediğini duydum.

"Onun yüzünden saçlarım ağarıyor. Grileşiyorum!" diye ekledi annesi.

Pislikler.

"Merhaba, sik suratlı," diye selamladı beni Vicious.

"N'aber, göt herif," diye karşılık verdim, kulağımın arkasından bir esrar çıkarıp gelişigüzel yaktım, Vicious'a sanki masadaki dört farklı çorba kâsesinden birine işemiş de ben hangisine işediğinden emin değilmişim gibi baktım. Ona karşı hep şüpheliydim. O da benden.

"Paylaşmak ister misin?" Çenesini benim esrarıma doğru salladı. İçime çektim ve dudaklarımın arasından süzülen dumanı ona uzattım.

"Peki gerçekten neden buradasın? Ailen bir boku değiştirmiyor. Bu sabah Em'i doktor randevusuna götürdüğümde Eli'yi şehir merkezinde gördüm."

MacBook'umu sehpanın üzerine bırakıp arkama yaslandım ve ona haberi vermeden önce sorusunu düşünürken Zippo çakmağımın dudığıma vurdum.

"Bebek LeBlanc'ın peşinden gidiyorum."

"Umarım Rosie'yi kastediyorsundur, müstakbel çocuğumu değil."

"Tanrım." Gözlerimi devirip öne doğru eğilerek e l i n d e k i sigarayı kaptım. "Sonra da insanlar *beni* ürkütücü olmakla suçluyor."

Vicious sırttı. **K ı z g ı n** değildi. Şaşırmamıştı bile.

Şaşırtıcı bir şekilde, o da buna karşı değildi. "Sonunda, ha? Neden bu kadar uzun sürdü?"

Omuz silktim. "New York'ta olduğunu bilmiyordum. Ben öğrendiğimde ve o daireye taşındığında bir erkek arkadaşı vardı. Artık bekar. Uzun sürmeyecek."

Vicious şüpheli bir kaşını kaldırdı, dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. Tabii ki Rosie'nin peşine düşmem umurunda bile değildi. Bu ona çok mantıklı geliyordu ve neden gelmesin ki? Öte yandan müstakbel karısı farklı düşünüyordu.

Millie ve ben medeniydik ama o bana güvenmiyordu. Geçmişimiz düşünüldüğünde bu ironikti.

"Emilia bundan hoşlanmayacak."

"Emilia en yakın arkadaşlarımdan biriyle evimde sevişmeye başladığında ben de bundan hoşlanmamıştım. Bunu atlattım. Çabucak, ekleyebilirim."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye tersledi Vicious, sırtımdan önce gözleri parladı. "Şirketin yüzde onunu benden aldın."

"Ve sana geri verdi." Gülümsedim.

"Çok para karşılığında."

"Ki öyle," diye karşılık verdim. "Sen bir milyardersin. Sana ödetmem gerektiği için ödediğini ikimiz de biliyoruz. Bana ödediğinin iki katıyla kışını silsen de banka hesabından eksildiğini fark etmezsin. Bu bir dersti. Sen bir şey öğrendin mi?"

"Evet." Vicious bana ters ters baktı. "Sen de benden daha az pislik değilsin, her ne kadar daha iyi saklıyor olsan da. Millie senin baş belası olduğunu düşünüyor."

Şimdi ona "sikimde bile değil" sırtışıma gösterme sırası bendeydi. Kendimi savunmaya bile çalışmıyordum. Ne anlamı vardı ki?

"Ben de aynı fikirdeyim." Körüklü sigarayı kaptı.

"Yaralandım." Turuncu Armani tişörtümün sol tarafını tuttum ve yüzümü buruşturdum. "Ama yaşayacağım."

"Yaşayıp yaşamayacağın tamamen Rosie'yle olan ilişkinin nasıl sonuçlanacağına bağlı. Eğer onun kalbini kırar, onu kullanır ve her şeyi berbat edersen, bir taraf tutmak zorunda kalırım." Hangisini seçeceğini biliyordum. Vicious ve ben gerçekten iyi arkadaştık. Her zaman telefonda konuşurduk. İyi gülerdik. Ama birbirimize karşı da temkinliydik. Bu da o şeylerden biriydi. Jaime ve Trent, Trent ve ben ya da Vicious ve Jaime arasında hiçbir zaman rekabet olmadı. Ama Vicious ve benim aramda her zaman sessiz, kanlı bir savaş vardı.

Ve ona karşı beslediğim kötü duyguların sadece onda kendimi gördüğüm ve bundan nefret ettiğim için filizlendiğini biliyordum.

Zalimlik.

Hayal kırıklığı.

Beyaz dişli gülümsemenin ve dört figürlü takım elbiselerin altında yatan çığ vahşet.

"Beni tehdit mi ediyorsun? Bu çok tatlı." Sigarayı aldım, sehpanın ortasındaki kül tablasında söndürmeden önce son bir firt çektim. Ben konuşurken alevlenen burun deliklerimden dumanlar yükseliyordu. "Ben masum, küçük bir Güneyli kız değilim Vic. Senden korkmuyorum."

Vicious ayağa kalktı. "İşi berbat etme."

Altını çizdiğim mesaj şuydu: *ama arkamı kollarım.*

Yumruğumla saçımı karıştırdım. "Millie'yle işleri berbat etmedin."

Teşekkürler, kardeşim.

"Neredeyse yapıyordum." *Benim hatalarımı yapma.*

"Senden daha iyi biliyorum." *Buna cesaret edemezdim.*

"Ben de buna güveniyorum." *O zaman ne bekliyorsun? Git al*

Onu.

Dean
Whatchadoin'?

Rosie

Demoları sıralamak. Müzik dinliyorum. Kendimi balkondan atma may a
çalıyorum. Sen mi?

Dekan

Öğle yemeği için In-N-Out? Provadan önce sahile gidebiliriz. Sakin ol.

Rosie

Daha önce sormuştunuz. Cevabım hala hayır.

Dean

neden

olmasın?

Rosie

Dün gece olanlar yüzünden.

Dekan

Dün gece ne oldu?

Rosie

Gerçekten o kadar unutulabilir miyim?

Dekan

Unutmamı istediğini söylemiştin. Ama bu bir yalandı, değil mi?

Gerçek şu ki, Bebek LeBlanc ne istediğini bilmiyordu. Kendini suçlu hissediyordu ama aynı zamanda beni deli gibi arzuluyordu. Her zaman böyleydi ama bu sefer, kendini beğenmiş tahtından düşene kadar onu istediğim kadar itip kakacaktım.

Rosie

Bana mesaj atmayı kes, Dean.

Dekan

Anneni odana gelirken gördüm. Burada kalırsan sana yine bok atacak. Benimle takıl. Sana dokunmayacağıma söz veriyorum.

Rosie

Senin çıkarın ne?

Dean

You.

Basit. Dürüst. *Doğru*.

Millie gittiğinden beri onu istiyordum. Muhtemelen ondan önce. İyi, *kesinlikle* ondan önce. Ama yerimi bilerek bekledim. Jacob sabırlı olabiliyorsa, ben de olabilirdim.

Hemen cevap vermedi; demek ki bunu tartışıyordu. Rosie beni görmek istedi. Bu hafta onun için zordu. Onu bir kez daha dürttüm.

Dekan

Müziğin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Buradan defolup gitmek istiyorsun. Provaya zamanında yetişeceğiz.

Rosie

Dean.

Dekan

Dokunmak yok.

Rosie

,
tama
m.

Küçük zaferler.

Tam ayağa kalkıp odasına doğru yürüyecektim ki telefonum yandı ve bir arama geldi. *Nina*. Neden aradığını biliyordum ve cevap vermek istiyordum. Onda bana ait istediğim bir şey vardı ama ona ulaşmak için ödemem gereken bedel çok yüksekti. Para değil, her ne kadar çok ama çok istemiş olsa da. Onun *özgürlüğü*.

Eskiden her şeye sahipti. Zamanım. Kalbim. Bağlılığıma. Ve o hepsini bir kenara attı.

Beni bir kere kandırırsan yazıklar olsun sana, iki kere kandırırsan ölüm kadar iyisin türünden bir adamdım. Rosie'yle olmadıkça ikinci şanslara inanmazdım. Bu yüzden gitmesine izin verdim, sadece onu hayatta tuttum.

Telefona cevap verip bu işi bitirmeyi bu kadar çok istememeliydim.

Tüm soru işaretlerine, işkenceli meraklara, bilinmezlik içinde yüzmeye son verin.

Yapmamalıydım. Ama yaptım.

Chapter Twelve

Rosie

On Bir Yıl Önce

Seni canlı hissettiren nedir?

Benim ailem. Onların kusurları. Şiddetli sevgileri. Koşulsuz endişeleri. Kaybedilmiş bir davaya adanmışlıkları. Benim için.

MILLIE'İN New York'a GİTMESİNDEN ÖNCEKİ GECE diğer gecelerden pek farklı değildi. Ayrı odalarımız olmasına rağmen aynı yatakta uyuduk. Ayaklarımızı duvara dayar, tavana bakar, bir yastığa ya da birbirimize sarılırdık. Bu bizim özel pozisyonumuzdu. Bazen benim yatağımdı. Bazen de onun. Onun yatağında uyumayı sevmekten nefret ederdim çünkü onun gibi kokardı. Seks yapmıyorlardı ama kokusu her yerdeydi.

Çarşaflarında. Masasında. Ruhumda.

Bu kez benim odamdaydık ve karanlıkta parlayan yıldızlar bize bakıyordu. Yıldızları hep sevmişimdir. Bana sorunlarımın bu büyük evrende ne kadar küçük olduğunu hatırlatırlardı.

"Dean ve ben birlikte uyuduk," diye mırıldandı karanlığın içinde ve elimi avuçlarının içine aldı. Kaskatı kesildim, gözlerim titreyerek kapandı. *Yıldızları düşün.*

Her şey durdu. Ciğerlerim yandı, vücudum ağrıdı ve gözyaşlarım burnumun arkasını yaktı. Oda daha da karardı; nefeslerim daha da ağırlaştı. O bilmiyordu. Benim hakkımda, vücudum, sağlığım, arkadaşlarım ve müzik zevkim hakkında her şeyi bilen, çok anlayışlı olan kız kardeşim, erkek arkadaşının bana ne yaptığını bile bilmiyordu. Onun adını duymak bile kalbimi sızlatıyordu. Midem altüst oldu, dalga dalga sıcaklık yayıldı.

İçinde. Ama tabii ki benim duygularımı göremiyordu. Kendi duygularıyla çok meşguldü.

"İyi miydi?" Gülümsüyormuş gibi yaptım. Ve ondan nefret ettim. Ve ondan nefret ettim. Ama en çok da kendimden nefret ettim.

Bir omzunu silkti. Benimkine sürtündü. "Bu bir hataydı." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"*Biliyorum.*" Hâlâ birbirimize değil tavana bakıyorduk ve bunun için minnettardım. "Tüm ilişkimiz öyle. Sanırım beni Vicious'tan korumaya çalıştığı için benimle birlikte. Bunun sadece adamın içindeki ateşi körüklediğini anlamıyor."

"Ya sen?" Boğazımda düğümlenen gözyaşı yumağının arasından sormayı başardım.

"Ve ben..." Elimi tutuşu daha da sıkılaştı. "Dean'den hoşlanıyorum. Kim sevmez ki? O eğlencenin tanımı. Ama ben..."

Onu seviyorum. Benim sevdiğim gibi.

"Kendimizi gerçekleştirmeye çalışıyoruz ama eksik olan bir şey var. *Sihir*. Yüzde yüz bu işin içinde olduğunu söylüyor. Böyle de davranıyor. Yine de bana Harvard'ı hiç sormadı. Onu suçladığımdan değil, ama o sadece başvurdu, kaydoldu ve bensiz planlar yaptı. Her neyse... Sorun değil. Onunla gitmek istediğimden değil. Hey, Rosie?"

"Öyle mi?"

"Senin hayalin ne?"

Bir kez göz kırptım, sonra bir kez daha. O bilmiyordu ama ben gözyaşlarımla savaşıyordum ve bu sadece bekâretini sevdiğim adama kaybettiği için değildi.

"Rüya görmüyorum." Cevap, nabzımı düzenlemeye çalıştığım birkaç saniyenin ardından geldi.

"Neden?"

"Çünkü ne anlamı var ki? Bunu takip edecek zamanım olmayacak."

Millie tartışmak yerine farklı bir yaklaşım benimsedi. Vücudunu bana doğru eğdi, başparmağıyla yanağımı okşadı ve "Peki ya zaman sorun olmasaydı?" diye sordu.

"O zaman... sanırım anne olmak güzel olurdu. Yani, evet, finansal olarak bağımsız olmak istiyorum. Belki bir grafik tasarımcı ya da hemşire falan olurum. Ama asıl istediğim birine bakmak ve onu tamamen ve koşulsuz sevmek. Ve tabii ki bunu havalı bir yerde yapmak."

"Bence senden harika bir anne olur. Eğer şansın olsaydı nerede yaşardın?" Gülümsedi. Nereye gittiğini bilmiyordum. Nereye gittiğini bilmiyordum.

hiç gitmiyordu.

"New York mu?" Düşündüm. "Evet. Büyük Elma. Kaybolmak için iyi bir yer gibi görünüyor."

Karanlıkta gülümsedi. "O zaman seni oraya götüreceğim."

Dean

On Bir Yıl Önce

Maçtan sonra Matt Burton'la tokalaştık, ayaklarımdaki ağır çamuru tekmeledim. Futbol sezonu aylar önce bitmişti ve biz de bir hafta önce mezun olmuştuk ama bazen komşu şehirlerde hazırlık maçları oynardık. Özellikle de All Saints Lisesi'nin her yıl kaydolduğu çılgın ve pahalı futbol programının bir parçası olan diğer özel okullarla. Bu sefer Sausalito'daydık. Kazanmıştık. Trent'in yedek kulübesinde oturup bizi izlediği sırada - alçısı sarı, eski ve bayat osuruk gibi kokuyordu - All Saints Lisesi'nin Azizlerini St. John's Rangers'a karşı yirmi beş sayılık bir farktan kurtarmak benim görevimdi. Bu imkansızdı, ta ki öyle olmayana ve son çeyrekte on dokuz sayı atana kadar. Bütün oyunları biz yaptık. Harikaydık ve lisesi için son maçını oynayan ilk oyun kurucu olarak, Vicious'ın oyunda olmayışının (Hawaii tatili) hiçbir fark yaratmadığını fark etmedim.

Ona ihtiyacımız olmadığı gibi, öfkesi ve saçmalıkları da dikkatimizi dağıtıyordu. Örnek olarak, Monterey'deki bir önceki bayrak futbolu maçını kaybetmiştik ve o da oradaydı, bolca dangalak kano vardı.

"Antrenmanları sevmek lazım." Burton sırtıma bir tokat attı, ben de aynısını ona yaptım. Jaime bana yaklaştı, sarı saçlarından alnına ter damlıyordu ve savaş boyası dağılmıştı. Boynumun arkasından tuttu ve beni kucakladı.

"İnanılmaz bir atış." Sanki sevgilimmiş gibi yanağımdaki koyu renkli şeritleri ovuşturdu.

"Her şey harika, dostum. Benim." Her bir pazumu öptüm, son derece ciddi görünüyordum ama belli ki dalga geçiyordum. Göğüs kaslarımı yumrukladı ve hepimiz yağmur altında Koç Rowland'a geri dönerken güldü. Yirmi dakika sonra duş alıyor ve Todos Santos'a dönmek üzere otobüse atlamaya hazırlanıyorduk. Dokuz saatlik yolculuk boyunca uyuyacaktık ama tüm bu zafer için ödenecek küçük bir bedeldi.

Duştan çıktıktan sonra spor çantamdan yeni kıyafetler çıkardım ve giyinmeye hazırlandım. Bunu yaparken, bir not yere düştü ve sürüklendi. Islanmadan önce yakaladım ve kız arkadaşımın el yazısını tanıdım. Bana iyi şans mektubu mu bırakmıştı? Bu Millie'nin karakterine aykırı değildi. O kadar tatlıydı ki, bazen çok fazla gibi geliyordu. Yüzümde sıradan bir gülümseme belirdi ve okumaya başladım.

Dean,

Bu yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Nasıl başlayacağımdan bile emin değilim. Bunu okumadan önce bilmeni istediğim tek şey, bunun sen olmadığın. Sana çok değer veriyorum. Bana bu şehirde kimsenin vermediği şeyleri verdin. Güvenlik, saygı, zaman ve sevgi.

Gülümsemem kaşlarımı çatmama neden oldu. Kulağa iyi şans mektubu gibi gelmiyordu. Bir *veda* mektubu gibiydi. Soyunma odasındaki başka bir banka doğru ilerlerken biri sırtıma tokat attı ve bir başkası kulağımın dibinde bağırdı. Hepsinin sesi kesilmişti.

Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım dediğimde bana güven. Geri alamayacağım bir şey oldu. İstediğim son şey hayatını zorlaştırmak olduğu için, seni geride bırakmalıyım. Lütfen beni bulmaya çalışma. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Hayallerinin peşinden gitmeni ve hayatını yaşamamı istiyorum.

Senin sadakatini hak etmiyorum Dean. Hiç hak etmedim.

Büyük bir nefes alarak son paragrafı okudum ve ellerimin kâğıdı daha sıkı kavradığını hissettim.

Sen tanıdığım en canlı insansın. Senden uzaklaşmak zor, ama Todos Santos'ta kalmak daha da zor olurdu. Umarım beni anlarsın ve zaman içinde beni affetmeni bile açgözlülükle isterim.

Başka biriyle tanıştım.

Sevgiler,

Millie

Dean

On Bir Yıl Önce

Kapılarını çalarak ne yapıyordum ve hangi kız kardeşi görmeyi umuyordum, Millie'yi mi Rosie'yi mi? Son sorunun cevabını biliyordum. Sadece bunu itiraf ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Millie ve benim işimiz bitmişti. En iyisi buydu. Aşkın neye benzediğini gördüm. Jaime ve edebiyat öğretmenimiz Mel'de gördüm. Aşk, birbirimizi benzine batırıp birlikte yanmak gibiydi. Aşk, karanlıkta delilikle dans etmek ve onun parlak ışıklarını izlemek gibiydi. Aşk, ciğerleriniz zaten doluyken nefes nefese kalmak gibiydi.

Aşk. Değildi. Bu değildi.

Şimdi o gitmişti ve düşüncelerim hemen kız kardeşine kaydı. İşin kötü tarafı Emilia'ya kızgın değildim. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Ve...

Rahatladım deme. Aklından bile geçirme, dangalak.

Siktir et. Ama öyleydim.

Kapıyı Charlene LeBlanc açtı. Saat yedide verandasına gelmemi beklediğini saklamaya bile çalışmadı.

Pazar günü sabahın köründe. Ya da görünüŖe bakılırsa saatlerdir ağlıyordu.

"Kızınızı görebilir miyim?" diye sordum. Bilinçaltımda ona ismiyle hitap etmiyordum çünkü bunu kadere bırakmak istiyordum. Kısa kot eteğiyle kışını sallayıp insanlara punk rock'ın İngiliz tarihi hakkında ders veren Rosie'yi okulda orada burada görmenin dışında, onu aylardır doğru dürüst görmemiŖtim. Millie'yi her zaman görüyordum. Beni gördüğünden değil. GörünüŖe göre beni hiç görmemiŖ.

"O gitti." Annesi, iki darbe önce deđiŖtirilmesi gereken bir mendil parçasıyla burnunu sildi. "Bütün gece aramalarımı dinledi. Ne oldu? İkiniz kavga mı ettiniz?"

Başımı salladım. Millie'yle en son konuŖtuğumda film izlemeye gitme planları yapıyorduk. On sekizinci yaŖ gününü kutladığımız o ilk seferden beri seks yapmamıŖtık. Sanırım ikimiz de hissetmiyorduk ama bunu yüksek sesle itiraf etmek gereksizdi. Birkaç hafta içinde Harvard'a gidiyordum.

"Hayır, hanımefendi. Ben de en az sizin kadar ŖaŖkırım."

Beni içeri davet etti ve ben de son bir ay içinde Millie'yle yaŖadığım her bir iliŖkiyi anlattım, boynumun güvenliği için kızlığını bozduğum kısmı atlardım. Charlene periŖan görünüyordu, kalp krizinin eŖiğindeydi, sonra kocası yatak odasından bize katıldı ve daha fazla soru sordu, kimseye borçlu olmadığım bir itirafı benden sağmaya çalıŖtı.

Nihayet otuz dakika sonra Rosie yatak odasından çıktı. KonuŖmak istediğim kiŖi oydu. Cevapları, hatta ipuçlarını bilen biri varsa, o da oydu.

"Seni bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?" Sandalyemden kalkarak sordum. Gözlerinde hâlâ uyku vardı ve üzerinde uzun, bronz bacaklarını çıplak ve güzel bırakan kocaman bir New York Dolls atletinden baŖka bir Ŗey yoktu. Onları görmezden gelmeye çalıştım, vücuduma yapıŖmıŖ on sekiz yaŖındaki sikimin yanlıŖlıkla ailesinin önünde onu selamlamayacağından emin olmak için baŖka tarafa baktım. "Benimle havuz başında buluŖur musun?"

Başını salladı, itiraz edemeyecek kadar ŖaŖkın ve uykuluydu. Birkaç dakika sonra havuza geldi, üzerinde hâlâ sadece üstü ve parmak arası terlikleri vardı. Yere her vuruŖunda onları yakmak istememe rağmen parmak arası terliklere olan bağlılığını seviyordum. Ŗezlongdan kalktım ve parmaklarımı boynumun arkasında birleŖtirerek volta attım.

"Nerede o?" diye sordum. Rosie yere baktı ama cevap vermedi.

"Peki, tamam. Bana söylemek zorunda değilsin. Ama biliyor musun?" "Evet." Başını salladı. "Daha önce bana mesaj attı."

"O güvende mi?" Sesim boğuk çıkıyordu. Millie için endişeleniyordum ama Rosie için de endişeleniyordum. Ablasına aşırı derecede bağlıydı. Bense eski kız arkadaşımı kısa sürede unutacağımı biliyordum. Bir darbeye ihtiyacı olan benim egomdu.

"O güvende," diye onayladı Rosie, yataktaki saçlarını parmaklarıyla düzeltirken. "Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Bir fikrim var."

"Bunu paylaşmadan önce özel bir davet mi bekliyorsunuz?"

Başını iki yana salladı ve benim genel pisliğimi görmezden geldi. "Üzgünüm Dean. Bunun seni korkunç bir duruma soktuğunu biliyorum ama yapamam. Sadakatimin nerede yattığını biliyorsun."

Kollarımız birbirini bulmadan ve birbirimize ölümcül bir şekilde sarılmadan önce kısa bir sessizlik anı oldu. Ölümcül diyorum çünkü ben onu sıktım, o da beni gerçeği, yalanı ve aradaki her şeyi bedenlerimizden uzaklaştırmaya çalışır gibi sıktı, ama aynı zamanda ölümcül hissettirdiği için.

Ölmeni istemiyorum.

Mezun olduğum için seni görmeyi bırakmak istemiyorum.

Bana kapıyı açtığından beri senin o huysuz kıcına aşığım ve şimdi beni ezmişsin gibi canım yanıyor ve bu durumu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok.

Bağlantı kesilmeden önce dakikalar geçti. Ona baktığımda gözyaşları yanaklarından özgürce akıyordu ve bunun nadir görülen bir manzara olduğunu biliyordum. Okuldayken kimsenin bulaşmaya cesaret edemediği o azılı kaltaktı.

"Teşekkür ederim," dedim sarıldığım için. Belki gözyaşları için bile.

Bir elini göğsümün üzerinde gezdirdi. "Senin olan birini hak ediyorsun. Sadece senin. Başkasının değil."

"Rosie," diye seslendim ona, hizmetkârların evine doğru yol almaya başladığında. Veda ediyormuş gibi hissettim ve öyle olmasını istemedim. Bu karşılaşmaya bir renk katmalıydım. Bana bakmak için başını çevirdi.

"Yabancı olma."

Gülümsedi. "Yabancı olmak tam da olmamız gereken kişi Cole."

Chapter Thirteen

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Kimse dinlemiyormuş gibi şarkı söylemek. Kimse izlemiyormuş gibi dans etmek. Kalori yokmuş gibi yemek.

Dean'e Volvo'sunun kaputuna oturmuş, okyanusun karşısında, kimsenin bana ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğum konusunda bağıramayacağı altın bir tepede In-N-Out yerken "BEN ONA MAYCHUP DİYORUM, çünkü ketçap ve mayonez karışımı bir şey" dedim. Mayonez ve ketçabı tek bir kızartma kullanarak turuncu bir sos haline getirdim ve işim bittiğinde ucunu ısırdım. Dean hamburgerinden bir ısırık aldı -patates kızartması yoktu- ve beni izledi. Yol boyunca yüzüne bakmaktan kaçındım. Gözlerine bakamıyordum, beni becerirken benimle nasıl alay ettiklerini hatırlamadan edemiyordum. Klitorisimi nasıl ağızla emdiklerini hatırlamadan dudaklarına bakamazdım. O kirli kamyonda beni nasıl sıkıştırdıklarını ve sahiplendiklerini hatırlamadan kollarına bakamazdım. Ve tabii ki, eski erkek arkadaşımın gömleğiyle silmiş olmasına ve Millie bu sabah odamdan çıktıktan sonra duş almış olmama rağmen, sıcak döllerinin iplerini hâlâ kaburgalarımnda hissediyordum.

"Bira almama izin vermediğine hâlâ inanamıyorum." Okyanusa bakarak lokmasını yuttu.

"Benim yanımda olduğun sürece içki ya da ot içmene izin yok," dedim, kaşlarını çatmasından etkilenmeden. Ayaklarımı kapüşonundan sarkıttım ve tenimdeki yaz esintisinin tadını çıkardım.

"Berbatsın," diye mırıldandı.

"Keşke," diye homurdandım ama bunun artık bir şaka olamayacağını anladığımda boğazımda düğümlendi. Hamburgerinden başını kaldırdı, yüzü düşünceli ve ciddiye.

"Ben bir şeyler dilemem, tatlım. Sanırım artık biliyorsun, bir şey istediğimde onu gerçekleştiririm."

Lanet olsun, yine sızıntı yapıyordum.

Havada bir şey vardı. Aramızda sürekli gidip gelen cızırtılı bir sinir teli. Konuşulması gereken çok şey vardı ama ben hiçbirini hakkında konuşmak istemiyordum. Sadece bu yolculuktan sağ çıkmak istiyordum.

Yemeğimizi yedikten sonra MacBook'una bir USB taktım ve en sevdiğim gruplardan bazılarını onunla paylaştım. Whitney, Animal Collective, Big Ups ve The Chromatics. İlgisini çekmiş gibi görünüyordu ama Dean Cole'da bunu asla anlayamazsınız çünkü o her şeye ilgi duyuyor gibiydi.

"Lisedeyken ne dinlediğimizi hatırlıyor musun?" Dean aniden sırıttı. Burnumu kırıştırdım, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordum ama aslında çok sevinmişim.

"Eskiden dinlediğin müzikten *bahsediyorsun*. Sadece mecbur kaldığımda tahammül ederdim."

"Saçmalamayı kes, bebeğim. Sen de herkes gibi pop ve R&B seviyordun."

"Çok yönlü bir zevkim vardı," diye itiraz ettim, doksanlı yılların indie gruplarına umutsuzca tutkun olmama rağmen Vicious'un partilerinde daracık kıyafetlerle Jennifer Lopez şarkıları eşliğinde kıcımı sallamamı kastettiğini biliyordum.

Yere atladı, paketlerimizi ve boş bardaklarımızı topladı. "Hiçbir yere gitmeyin. Geçmişten gelen bir patlama size doğru geliyor."

Kıpırdamadan durdum ve en yakındaki çöp kutusuna doğru yürüyüp yemek artıklarımızı atmasını izledim. Beyaz gömleği ve özel dikim haki pantolonunda bile kasları belirgindi. Gözlerim pazularına takıldı ve o dönüp bana bakmadan önce dar kıçına doğru kayd.

Sonra

gölümsedi.

Sonra göz

kırptı.

Sonra da "Yakalandım" diye mırıldandı.

Yüzümün kızardığını hissederek başka tarafa baktım. Elbette haklıydı. Onunla tekrar uyumak istiyordum ve vücudunun bedenime değmesinden başka bir şey düşünemiyordum. Tekrar yanıma oturduğunda MacBook'unu eline aldı ve Beyoncé'nin "Naughty Girl" şarkısını çaldı.

"Bunu hatırlıyor musun?" Bana döndü ve güldü. "Baby LeBlanc'ın kafayı bulduğu ilk gece."

Yüzümü iki avucumla kapatarak Vicious'un sehpasında dans ettiğim anı aklıma geldi. O kadar sarhoştum ki masanın üzerinde dans eden amigo arkadaşlarıma katılmanın harika bir fikir olacağını düşünmüştüm. *Onlar* ne yaptıklarını biliyorlardı. Binlerce hayali sineği uzaklaştırıyor gibi görünüyordum. Bu da benim onların hareketlerini taklit etmeye çalışmam ve başarısız olmamla sonuçlandı; Vicious "Küçük LeBlanc kardeş ne halt ediyor? Masanın üzerinde nöbet mi geçiriyor? Diğer kızlara zarar vermeden önce biri onu aşağı indirsin." Bir saniye bile geçmeden Dean'in kaslı omzunu kalçalarımın sapladığını, beni masanın üzerine fırlattığını ve beni yere bırakması için çılgın atana kadar olduğum yerde döndürdüğünü hissettim.

"Her neyse. Virginia'dan transfer olan bir genç olarak uyum sağlamak zordu. Fedakarlıklar yapmak zorunda kaldım. Bu şarkıyı hatırlıyor musun?"

Dizüstü bilgisayarını elinden kaptım ve başka bir video oynattım. OutKast'ten "Roses". Dean bir kahkaha patlattı, gözleri neşeye kırışıyordu.

"Yap şunu," dedim. Dans etme sırası *ondaydı*. Ve Vicious'un partisinde grubun videodaki koreografisini taklit ederek dans etti. Kaybedilmiş bir bahsin bir parçasıydı -duh- ama o kadar komikti ki, hatırası on bir yıl sonra dün gibi aklımda duruyordu. Hâlâ o geceden kalma alkol ve hormon kokusunu alabiliyordum. "Lütfen Dean." Avuçlarımı birbirine kenetledim. "Beyninin derinliklerinde, ot alışkanlığın ve porno filmler yüzünden ölü hücrelerin altında, eminim o dansı hâlâ hatırlıyorsundur."

"Sadece çok nazıkçe sorduğun için." Tekrar kaputun üzerinden atladı ve "Baştan oynat," dedi, saçlarını jöleliyormuş ve görünmez bir aynada kendini kontrol ediyormuş gibi yaptı. Her şey o kadar gerçeküstüydü ki, elimde olmadan bir kız öğrenci gibi kıkırdadım, bu da onun zaten kocaman olan gülümsemesini daha da genişletti.

Oynat tuşuna bastım, gözlerimi orijinal videodan Dean'in dansına kaydırdım, okyanus arkasında parılıyordu. Şarkının başında dizlerinin üzerine kaydığı kısımdan en sonuna kadar neredeyse her şeyi doğru yapmış, kompozisyonu neredeyse hiç bozmamıştı. Gülmekten karnım ağrıdı ama yüzü ciddiydi. Şarkı bittiğinde dizüstü bilgisayarını kaptığı gibi bana doğru yürüdü.

"Benim sıram."

Cep telefonumdan saati kontrol ettim. "Tamam, ama sonra gitmeliyiz. Geç oluyor ve prova için hazırlanmamız gerekiyor."

Saat çoktan dört olmuştı. Farkına bile varmadan birlikte bu kadar zaman geirdiğimize inanamıyordum. *Tehlikeli kimya*, kelimeler kalın bir toz gibi beynime yerleşti. *Dikkatli ol, Rosie*.

"Evet, evet, Prenses Saint ve Prens Dickhead bizi tam zamanında alacaklar. Merak etmeyin." Bana el salladı, bakışları ekrana sabitlenmişti. Train'den "Drops of Jupiter" almaya başladı. Gülümsemem soldu.

"Bu şarkıyı birlikte dinlediğimizi hatırlamıyorum." Yutkundum. Bacaklarımın arasına girdi, beli etrafına sarılmam için mükemmel bir pozisyondaydı, ama yapmadım, gözlerim umutsuzca dudaklarına bakıyordu. Bir öpücüğe her zaman bir nefes uzaktaydık.

"*Dinlemedik*. Bir keresinde evde yalnız olduğunu düşündüğünde dinlemiştin. Millie'ye ders kitabını geri vermek için uğramıştım. Ondan sonra şarkı aklıma takıldı, çünkü ne aradığını merak edip duruyordum. Seni özemedim, Rosie. Diğer erkeklerin sana asıldığını gördüğümde, bu beni öldürdü. Çünkü ihtiyacın olan şey her neyse, bunu *onlarda* bulmanı istemiyordum."

Ne yazık ki, hislerim karşılıklıydı. Ne zaman Millie'yi başından savsa ve onu iptal etse, kalbim biraz daha kabarıyordu. *O doğru kişi değil, diye* kendimi ikna ettim. *O benim*.

"Kıskanmaya hiç hakkın yoktu." Siyah parmak arası terliklerime baktım. Başını hayır anlamında salladı.

"Hiçbir zaman aksini iddia etmedim. Senin de kıskanmaya hakkın yoktu. Yine de buradayız."

İşte oradaydık.

Beni öpmek için yapabileceği her türlü girişimi atlatarak hızla hareket ettim. Volvo'ya atladım, dizlerimi göğsüme çektim, yüzümü dizlerimin arasına gömdüm ve Dean'in aklımı okumaması için dua ettim. Eve dönüş yolunda tek kelime etmedim. Benimle tekrar yatmaya çalışmamış olması Dean'in sözünün eri bir adam olabileceğini kanıtlıyordu.

Sonra, lastikleri gıcırdatarak durduğunda ve ikimiz de indiğimizde, "Sanırım bunu durdurmalıyız" dedim.

"Bence yapmamalıyız," diye karşılık verdi, sesi kuru ve kararlıydı.

"Riskli bir oyun oynuyoruz." Yutkundum. Benim için kapıyı açtı ve sırtıttı. "O zaman şehirdeki en iyi oyuncu olmam iyi bir şey."

Prova partisinde Millie'nin bana hediye ettiği koyu mor maksi elbiseyi giymiş, annemle babamın arasına sıkışmış bir şekilde oturuyordum. Onlar da şık kıyafetler giymişlerdi. Prova yemeği gerçek düğünden çok önce planlanmıştı, çünkü davet edilenlerin yarısının bir gün önce katılması gereken gerçek bir düğün vardı. Todos Santos küçüktü ve herkes kaynaşmak isteyeceğiniz biriydi. Görünüşü korumak çok önemliydi.

Vicious ve Millie'nin evleneceği mekân, ciddi bir kimlik krizi geçirmiş olan bir üzüm bağı tesisiydi. Dış alan palmye ağaçları, yemyeşil çimenler ve her yerde rengarenk çiçek aranjmanlarıyla bir Hawaii ortamına sahipti. Balo salonu büyüklüğünde bir yemek salonu, kuğular, fiskiyele ve cennet ile Disney filmi arasında bir şey gibi görünmesini sağlayan başka şeyler vardı. Sonra içeri girdik ve mekân tamamen antika görünüyordu. Mumbai büyüklüğündeki avizelerin altında on altıncı yüzyıl Avrupa'sından koparılmış süslü bir yemek masasında oturduk.

Annem yine New York konusunda başımın etini yiyor, Vicious'un sağlık yardımını kesmekle tehdit ediyordu. O gün oy hakkımı elimden almadan önce sütyenimi yakma ve sokaklarda yürüyüş yapma dürtüsü çok güçlüydü.

Babam muhtemelen beni rahatsız etmek için saçmalıyordu. Millie'nin ne kadar düşünceli bir çocuk olduğuyla ilgili bir şeyler. Gördüğünüz gibi sarhoş bir fil kadar ince.

Kız kardeşim ve Vicious yan yana oturmuş, el ele tutuşuyorlardı. Sanki onu teselli ediyormuş gibi sırtını sıvazlayıp duruyordu. Biraz yeşil ve çok hasta görünüyordu. Belki de sinirleri bozuktur. Şeytan'ın dölü ile evlenmek üzere olsaydım ben de gergin olurum. Belki de babamın vefasızlığını Emilia'ya da bulaştırıyordum ama ondan da şüpheleniyordum.

Eğer gerçekten hamileydiyse, bu yakın çevresindeki herkesin bildiği anlamına geliyordu. Ben hariç herkes.

Dean, Jaime ve ailesi eşliğinde on dakika geç geldi. -Melody ve kızları Daria ve Trent Rexroth. En iyi niyetime rağmen, gözlerim diğerlerini taramadan önce umutsuzca Dean'e yapıştı. Trent telefonuyla meşgul görünüyordu ve Dean'in gözleri odayı taradı - beni aradığını varsaydım ve aynı zamanda aptalca umdum - böylece sonunda beni bulduğunda kalbim yuvarlandı ve durdu.

Başka tarafa baktım.

Arkasını döndü ve tanımadığım bir adamla selamlaştı. Büyü gitmişti.

Bir hostes ona yerini gösterdi, benim hoşuma gitmeyecek kadar geniş sırttı ve sol elinde alyans olup olmadığını kontrol etti.

Dean masanın en ucunda oturduğu için sürekli ona doğru bakmamaya konsantre olmam gerekiyordu. Neyse ki Gladys ve Sydney tam karşımda oturuyordu. Sydney, Millie ve ben yokken Todos Santos'ta neler olduğu konusunda beni bilgilendirdi ve Gladys de bize en sevdiği Los Angeles hikâyelerini anlattı. Organizasyon koordinatörü kadeh kaldırmaya başlamamıza karar verdiğinde iki başlangıç ve bir giriş yemeği yemiştik.

Mutlu çiftin şerefine ilk kadehi baba kaldırdı. Şampanya kadehini göz hizasına kadar kaldırdı ve Millie ile Vicious'ın ne kadar harika bir çift olduğundan bahsetti; damadının kızının parmağına kendi malikanesi büyüklüğünde pırlantalı bir yüzük taktığı ana kadar müstakbel damadına tahammül edemediği kısmı atladi. Sonra Vicious kadeh kaldırdı, ardından baş sağdıç -Jaime- gelinin şerefine kadeh kaldırdı. Damadın şerefine kadeh kaldırma sırası bana geldiğinde, ayağa kalktım ve şampanya kadehini ölümüne kavrayarak gülümsedim. Parmak eklemlerim bembeyazdı.

Annem dişlek bir gülümsemeyle, "Sakin berbat etme," diye homurdandı. Sırıtişım bozulmadı ama içimde bir şey kırıldı. Kalbimden bir yaprak daha düştü. Millie'nin gözleri bana bakarken parladı ve kalbim hızlandı.

Siktir et onları. Bu Millie için. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Beni tanıyanlar kız kardeşimin büyük bir hayranı olduğumu bilirler. O benim kayam, ruh eşim ve hala burada, hayatta ve iyi bir şekilde durmamın nedeni. Onun kalbi biri için attığında, benimki de aynı hizaya geliyor ve onun için çarpıyor. Baron, senden alamayacağım tek bir şey var; onu mutlu ediyorsun. Hatta parlatıyorsun." Bir tepki için yüzünü taradım ama hiçbir tepki yoktu. Belki de kız kardeşim hamile değildi. Belki de aklımı kaçıırıyordum. "Bazı aşklar eskidir ve kesindir, bazıları ise yeni ve çılgıncadır. Sizininki her ikisi de ve birbirinize karşı hissettiklerinizi her şeyden üstün kılan da bu. Geçmiş bile." Yutkundum, benim de yepyeni bir gelecekle geçmişimi silmek istediğimi fark ettim. "Size neşe, özgürlük, sağlık ve zenginlik diliyorum, gerçi sonuncusu için hepinizin hazır olduğunu düşünüyorum," diye devam ettim ve salon kahkahalara boğuldu. Birkaç kişi alkışladı. I

Devam etmeden önce çaresiz bir öksürüğü bastırdım. "Sanırım en sevdiğim iki insan için kadeh kaldırmak istiyorum. Hayatın kendisinden daha çok sevdiğim kadına ve hayatını onu mutlu etmek için harcayan adama. Baron ve Millie, bu işi yürütmek için benim sözlerime ihtiyacınız yok. Siz bu işi halledersiniz. Ama her ihtimale karşı, kendiniz için dilediğiniz her şeyi ve daha fazlasını diliyorum. Şimdi şu bardakları indirin ve biraz eğlenin."

İçkimden bir yudum aldıktan sonra gözlerim beni rahatlatması için Dean'e kaydı. Bazıları beni alkışlıyordu ama etkilemek istediğim kişi Dean'di. Kadehini dudaklarına götürdü, odanın diğer ucundan bana bakıyordu ve ben başımı salladım, bu hareket neredeyse görünmezdi. *İçmek yok.*

İçkisini bıraktı ve alt dudağını yaladı, gözleri "*ama sevişmeye evet*" diyordu.

Ona ben bakacaktım. Bu düşünce de en az kendisi kadar mantıksızdı. Neden bunu isteyeyim ve o neden bana izin versin ki? Ama aynı zamanda sağlığını bu şekilde bir kenara atmasına da göz yumamazdım. Hele ki sağlığın ne demek olduğunu gerçekten biliyorken.

Tekrar otururken, annem bir kolunu omzuma attı ve beni göğsüne bastırdı, ben de hemen ona sarıldım. Kulağıma fısıldamadan önce eski mutlu halime geri dönüyordum: "Bunu mahvetmediğin için teşekkür ederim tatlım. Baban ve ben endişelendik."

Solgun bir halde ipeksi koltuğa çöktüm, boğazım kâğıt gibi kurumuştı. Telefonum bir mesajla yanıp söndü ve cankurtaran simidimmiş gibi ona sarıldım.

Dekan
Seni tekrar öpmem gerek.

Rosie
Beni bir daha öpemezsin.

Dekan
Tek düşündüğüm şey bu.

Benim de tek düşündüğüm bu, çılgılık atmak istedim.

Rosie
Bana ilginç bir şey söyle. Yıldızlarla ilgili bir şey.

Dekan
Mars pasla kaplı ve göğüslerin yakında döllerimle kaplanacak. Bana müzik hakkında bir şeyler söyle.

Rosie

Slash bir keresinde Poison grubu için seemelere katılmış ancak makyaj yapmasını istedikleri için gruba katılmak istememişti.

Dekan

Bu oyun berbat. Hala seni öpmek istiyorum.

Kahretsin, kalbim. Onun gibi bir adamla başa çıkmak için donanımlı olduğunu sanmıyorum.

Kafamı kaldırdım ve onu izledim. Telefonu yanındaydı ama güzel bir esmerle sıradan bir sohbe dalmıştı. Göğsüm sıkıştı. Aynı zamanda kendime Dean'in ne isterse yapabileceğini hatırlattım.

Gözlerim bir kez daha bakmam için yalvarıp dursa da gözlerimi kaçırdım. Prova bu noktaya kadar sorunsuz geçmişti ve ben de bir an önce bu işi bitirip eve, tercihen de ailemin beni bulamayacağı bir köşeye dönmek istiyordum.

Kadeh kaldırma sırası Trent'teydi. O noktada, SoCal'da yaşayan her üyenin mutlu çifte bir şeyler dilemesi gerekiyor gibiydi. Acaba bunun nedeni Vicious'un kendisi için kadeh kaldırarak bir ailesi olmaması mıydı? Babası bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce ölmüştü ve üvey annesi de ortalarda yoktu. En azından gözlerimin Dean ve gizemli esmer kıza kayması için bir bahanem vardı. Artık konuşmuyorlardı ve telefonum tabağımın yanında titriyordu.

Dekan

Eğer bakışlar bıçaklayabilseydi, bu piliç şimdi ölmüş olurdu. Bu oluyor. Gerçekleşiyoruz. Uzun ve sinir bozucu bir yol izleyebiliriz ama bunun için cezalandırılacaksınız. Yatakta. Ya da acısız yapabiliriz. Karar senin.

Mesajına cevap vermedim. Yine. Gözlerimi Trent Rexroth'a diktim, o da yüzeysel bir gülümseme takındı ve konuşmaya başladı. Cümlesinin ortasındayken telefonu çaldı ve bir mesajı okumak için kaşlarını çatarak yere baktı.

Şampanya kadehi parmaklarının arasından kayıp havadayken yakaladı - öldürücü refleksler ama şaşırmadım - ve masanın üzerine koydu. Sonra telefonu aldı, arkasını döndü ve giriş kapısına doğru koştu.

Dean hemen onu takip etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Jaime ve Vicious da gitmişti.

Masanın her köşesinden mırıltılar yükseldi ve babam herkesin sakın kalması için gereğinden yüksek sesle bağırarak fırtınayı yatıştırmaya çalıştı.

İlginç bir yaklaşım.

Yere baktım ve Dean'e mesaj attım.

Rosie
Ne oldu?

Cevap vermedi.

Panik damarlarımda maraton koşturdu ve düşüncelerim olabilecek en kötü yere gitti. Trent'in kızı Luna'ya bir şey mi olmuştu?

"Git bak bakalım neler oluyor." Annem aklımdan geçenleri okudu ve kaburgalarımın dirsek attı. "Kız kardeşin endişeli. Onun üzülmesini istemiyorum."

Ayağa kalktım ve girişe doğru hafif bir koşu yaptım. Etrafı pek karıştırmak istemiyordum ama annemle tartışmak da istemiyordum. Ayrıca, birinin onları kontrol etmesi gerekiyordu. Meraklı olanın ben olması büyük talihsizlikti.

Dış alan, hafta sonu için hazır olan beyaz, yumuşak bir koridor, vahşi bir bahçe, her iki taraftan iki üzüm bağı ve pitoresk manzarayı saran yapay şelaleler ile genişti.

Ve orada, balo salonuna çıkan merdivende Trent Rexroth oturuyordu. Solgun ve titrek görünüyordu ve o güçlü, dengeli haline hiç benzemiyordu. Kendi kendini yetiştirmiş milyoner seksi futbol kahramanının boş bir kabuğuydu. Gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu ve yüzü ellerinin arasına gömülmüş bir halde sürekli kendini tekrarlıyordu.

"Bunu bana yapamaz. Bu ne lan!"

"Burada ne yapıyorsun?" Vicious beni gördüğünde sordu, eli Trent'in sırtındaydı, Dean ve Jaime'nin yanına çömelmişti. "İçeri gir." "Onunla bu şekilde konuşma." Dean dişlerini göstererek Gereğinden fazla agresif.

Yerimden kıpırdamadan, "Millie endişeleniyor. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeye geldim."

"Hiçbir şey yolunda değil." Jaime vücudundan öfke saçarak volta atıyor ama daha fazla bilgi vermekten kaçınıyordu. Dean ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, kolumu sıcak elleriyle kavradı ve beni balo salonuna giden boş koridora geri götürdü.

"Annem ve babam beni araştırmam için gönderdi." Yanaklarım kızardı, bu kız da kimdi ve benim eski sevgilime ne yapmıştı?

Kendini mi? İkincisini geri istedim. Vicious'un hiçbir saçmalığını da kabul etmedi.

"O aptalı görmezden gel. Sen yanlış bir şey yapmadın." Dean avucunu kolumda aşağı yukarı gezdirerek etimin cızırdamasına neden oldu. "Millie'ye her şeyin yolunda olduğunu söyle."

"Öyle mi?" Başımı yana eğerek kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır," diye itiraf etti, çenesi bükülmüştü. O anda o kadar kırılabilir görünüyordu ki, baktığım kişinin o olduğundan tam olarak emin değildim. Normalde kendini yenilmez bir haleyle taşırdı, o ve arkadaşlarının American Express siyah kartı gibi sergiledikleri türden bir özgüven.

"Sorun nedir?" İstemeden de olsa ona doğru eğilerek sordum. "Val gitti," dedi, parmaklarını bükerken başı öne eğikti.

saçlarının arasına girip çekiştirdi, muhtemelen elinin gücüyle kafatası acıyordu. "O gitti, Rosie. Bakıcı Luna'yı boş bir dairede tek başına bulmuş. Etrafta ne giysi, ne ayakkabı, ne de annesi vardı. Taşmış bir bezin içinde oturmuş, hüngür hüngür ağlıyordu. Bir şey yemeyeli ne kadar olmuştu kim bilir. O kadar çok ağlıyordu ki sesi çıkmıyordu. Bakıcı onu kontrol için hastaneye götürdü. Trent onu buraya getirmek için bir saat içinde uçağa binecek."

"Tanrım." Elimi ağzımın üzerine kapattım. Kesik elmacık kemikleri kırmızıya boyanmıştı ve temkinli görünüyordu. Bir an için başka bir şey söyleyeceğini sandım. Ya da belki ağlayacağını. Tek bir damla gözyaşı bile olsa, sanki bir uçurumdan atlıyormuş gibi kirpiklerinden düşecekti. Ama ikisini de yapmadı, omuzlarını dikleştirdi, halesini düzeltti ve boğazını temizledi.

"Gerçekten mi? En iyisi bu," dedi ve zihinsel olarak kıcıma vurdu. *Ne?* "Herkes ebeveyn olmak için doğmamıştır. Aferin Luna'ya. Val altı ya da yedi yaşındayken siktirip gitse daha çok canı yanardı. Eminim büyüdüğünde ona kızmayacaktır bile."

Bir an durup ona baktım - gerçekten baktım - yüzünde ne yazdığını okumaya çalıştım ama anlamsızdı. Çok fazla duygunun, çok fazla pişmanlığın, çok fazla şeyin bir karışımı, tek bir acı dolu ifadeye sıkıştırılmıştı.

"Bana öyle bakma Rosie. Güven bana. Luna'nın Val'e ihtiyacı yok."

"Tamam." Başını boynumun kıvrımına doğru iterek sarıldım. Acı sızıyordu

Onu hissetme ihtiyacı beni ezip geçiyordu. "Sorun yok Dean."

"O daha iyi durumda," diye tekrarladı, sesi acıyla boğulmuştu.

Kör olmuştum. Gitmiştim. Parçalandım ve konfeti gibi yere atıldım.
Onun hissettiklerini alıp acı bir hap gibi yutmak istedim. Bu ona
yakışmıyordu. Alkol, ot ve boş sikişlere rağmen Dean Cole
üzüntü yapmadı.

O Sirius değildi.

O Dünya
gezegeniydi. O
oksijendi.

O *her şeydi*.

Yüzünün omzumun içinde kaybolmasına izin verdim ve aramızda hiç
boşluk kalmayana kadar ona sarıldım. Birbirimizin içinde eridik, kalp
atışları tenimde, saçlarım burnunda, parmakları belimde. Bedenlerimiz
kırmızı kamyonunda olduğundan bile daha fazla birleşti.

Dean hiç gözyaşı dökmedi ama bu ağlamadığı anlamına gelmiyordu.
Ağladı ve ben de onunla birlikte ağladım. Sadece bir yaşında olan ve
şimdiden çoğu insanın hayatı boyunca yaşayamayacağı kadar travmatik bir
şey yaşayan Luna için. Her zaman bir şekilde büyümeye zorlanan, her
zaman kazıklanan Trent için. Ve kendim için ağladım, çünkü biliyordum ki,
tam orada ve o anda, en iyi çabalarımın rağmen bir parçam zaten onun
olmuştu. Dean Cole'u sevmekten asla vazgeçmedim. Bir an bile. Sadece
kendimi umursamayı bıraktığıma ikna ettim.

Ta ki
yapmayana
kadar. Şu ana
kadar.

Chapter Fourteen

Dean

ÜZÜNTÜDEN HAYAT DOĞAR. Babam hep böyle derdi.

O gece Rosie'nin odasında uyudum.

Seks yapmadık. Takılmadık. Öpüşmedik bile.

Ama bacaklarımız birbirine dolanmıştı, tenlerimiz birbirine değiyordu ve bu herhangi bir yatakta, herhangi bir zamanda yaşadığım herhangi bir boktan daha gerçek hissettiriyordu. Sabah, havaalanına giden bir taksiye atlayabilmek için sıvışmak zorunda kaldım ama ona bir not bıraktım.

Bu oluyor, Sirius.

Saygılarımla,

-Bronz Süvariniz

Vegas'a uçuş bir bulanıklıktı.

Dün ayıktım ve bilincim yerindeydi - Rosie ile geçirdiğim gün - ve garip hissettirdi... ama güzeldi. Onun striptizci gibi giyinip beni yatağıma kelepçelediğini ve ben ayılana kadar yüzüme oturduğunu hayal ettiğimde aldığım haz doğaldı.

nefes alamıyordu ve amı tamamen uyuşmuştu. Ama sonra Trent o telefonu aldı ve dünyam başıma yıkıldı.

Val'in ihaneti, Trent'in öğrendikten sonra söyledikleriyle birlikte midemi bulandırdı. "Önce ebeveyn olmayı kabul etmediği sürece çocuğunu bir daha asla göremeyecek. Onun saçmalıklarından bıktım artık."

Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, o da haklıydı. Ebeveynliği yarım yamalak yapamazsın. Bu tembel bir pazar sabahı sevişmesi değildi.

Ya tamamen içindeydiniz ya da tamamen dışındaydınız. Aradaki her şey çocuğun aklını başından alırdı ve bunu şimdi her zamankinden daha fazla hatırlamam gerekiyordu. Trent Luna'yı almak için Chicago'ya uçtu -ailesi onları Todos Santos'ta bekliyordu ve bu kâbustan kurtulmasına yardım edeceklerdi- ve Jaime ile ben bekârlığa veda partisini hemen iptal ettik. Bizi fiziksel şiddet uygulamakla tehdit eden Trent'ti.

orijinal Vegas planları. Sebepleri:

1. Şikago'ya kızını hastaneden taburcu etmeye gidiyordu, kız hastanede çok korkmuş, iyice yaralanmış bir bebek bakıcısıyla kalıyordu, bu yüzden bizim asil kıçlarımızın gelip elini tutmasını beklemiyordu.
2. Vicious sadece bir kez evlenecekti (huysuzluğu ve her şeyi sikip atan tavrı düşünüldüğünde, hepimiz onun saçmalıklarına tahammül edecek ikinci bir Millie olmayacağını biliyorduk).
3. #\$\$%%VTCTF#\$^\$^&@3. Val kızını terk etti ve zaten bizim birinci dünya, beyaz adam sorunlarımızla uğraşacak zamanı yoktu.

Ağustos ayında bir Pazar günüydü ve The Strip turistler, sarhoş yarı çıplak kızlar ve tüm günahkârları ışığa geri çekmeye çalışan mikrofonlu öfkeli, radikal Hristiyanlarla dolup taşıyordu. Spor çantalarımızı kral dairemize bıraktıktan sonra Vicious deri Oxfords'larını çıkardı ve şöyle dedi: "Müstakbel eşimi seviyorum, gerçekten seviyorum ama umarım bu yolculukta onun sinir bozucu arkadaşlarıyla çok fazla karşılaşmayız. Küçük kız kardeşini daha çok görmeye ihtiyacım var, tıpkı kafama bir kurşun yemeye ihtiyacım olduğu gibi."

"Nasıl yani?" Rolex'imi ve çok renkli Versace gömleğimi çıkarıp banyolardan birine yöneldim. Kendimi yeniden insan gibi hissetmek için kustum ve duş almam gerekiyordu. Nina kısa uçuş boyunca beni defalarca aramıştı - elli? Altmış mı? Saymayı bıraktım, dinlemeye zahmet etmediğim birkaç sesli mesaj bırakmıştı.

Trent'in başına gelenler, merak lanet olası vücudumdaki her kemiği yaksa bile, ondan ve kızıdan ne kadar uzak durmam gerektiğini hatırlatmıştı. Bu adil değildi ve babam haklı olsa da -hayat *adil değil*- bu konuda karar verecek olan bendim ve benim kararım onunla ya da onunla asla tanışmamaktı.

Ve bu karar kesindi.

"Burada, Vegas'ta olacaklar. Rosie son dakikada planları değiştirdi. Bu otelde kalacaklar."

Döndüm ve parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Bebek LeBlanc Sin City'de mi?"

Vicious kötü niyetli bir sırıtişla soğuk, ölü gözleriyle beni taradı. "İki saat içinde gelecekler. Bir sonraki uçakla geldiler. Bu konuda ne yapacaksın, dostum?"

"Bana ne izin verirse." Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım.

"Rosie önce Emilia'ya söylesin." Söndürmek için kullandığımız yumuşak Marlboro paketini bilerek fırlattı ve ıskaladı. "Em'in seni umursamadığını biliyorum ama kız kardeşi tarafından ihanete uğramış hissetmesini istemiyorum."

Vicious'a ne onun kışına ne de Millie'ninkine cevap verdiğimi söyleme fırsatı bulamadan Jaime banyolardan birinden geniş alana girdi.

"Trent bundan sonra biraz boku yiyecek." Jaime iç geçirdi ve atılmış Marlboro'ları topladı.

"Teşekkürler, Kaptan Belli." Vicious topuklarının üzerinde dönerek odadan uzaklaştı, muhtemelen kendisi de duşa girecekti. Jaime omzunu benimkine çarptı, bir şişe suyun vidasını açıp dudaklarına götürdü.

"Sevgilisinin kız kardeşini becerdiğini biliyor mu?"

"Onu ne ele verdi, Sherlock?" Elinden Marlboro'ları kaptım ve aynı anda Las Vegas'taki adamıma mesaj atarak hemen ot istedim. Sigara içmeyecek olsam bile Jaime ve Vicious'ı en sevdikleri eğlenceden mahrum bırakmak adil değildi.

Jaime pelüş, beyaz kanepenin koluna oturdu ve suyundan bir yudum daha aldı.

"Kaptan Apaçık'tan bahsediyoruz. Ayrıca, prova yemeğinde kimse bakmazken onunla göz göze geldin. Bu çok ince bir hareketti, yani onun senin hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursuyorsun." Durakladı, kaşları aşağı indi. "Ama ben çok dikkat ettim, yani sen

saklamaya çalıştın ama ben yine de gördüm. Onu masaya domaltmak ve yüzü bir başkasının mezesine bastırılmış halde çiğ çiğ sikmek istiyordun."

Teşekkürler, Jaime. Bu düşüncüyü iğneleyecek ve kötü bir gün için şaplak bankama koyacaktım.

"Bu zahmete değer mi?" Jaime tek kaşını kaldırarak başını yana eğdi. Omzunu okşadım. Bu adam çok sevimliydi.

"O bir güçlük."

"Senin adına sevindim, kardeşim. Uzun zamandır içki ve iş dışında bir şeyle meşgul olmamıştın." Sırıttı. "Ama yine de olası komplikasyonlar hakkında konuşmamız gerekiyor. Vicious ve sen son kez karşı karşıya geldiğinizde, bu süreçte Fiscal Heights Holdings'i tehlikeye attınız. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

Onu düzeltmekten kaçınarak - Vicious'la kafa kafaya vermedim, çocukken bizi ayırdıktan sonra benden habersiz eski kız arkadaşımı işe aldı ve onunla yattı - göz kırparak sözlerinin pek de dikkate alınmadığını gösterdim. Her zaman kontrol altındaydım ve Fiscal Heights Holdings *asla* zarar görmedi. En önemlisi, hiç kimse - lanet olası istisnalar hariç - benimle istediğim şey arasına giremeyecekti.

Telefonum yine cebimden çıkmıştı, bu sefer ona mesaj atıyordum.

Dekan

Hangi odada kalacaksınız?

Rosie

Hoş karşılanmadığın bir yer. Bunu platonik tutmalıyız.

Bu kesin bir hayır olurdu. Bu, hiç yemeden ağız sulandıran bir cheesecake'e bakmaya razı olmak gibi bir şeydi. Tekrar, tekrar ve tekrar yiyecektim. Kahretsin, tıkınıyordum.

Dekan

Şirin olma. Aramızda bir şeyler olduğunu çoktan kabul ettik. Şimdi de kız kardeşinle çıktığın için beni cezalandırıyorsun. Bana hatalı olduğumu söyle.

Cevap vermedi. Tabii ki vermedi. Bana karşı ateşliydi. Bundan daha fazlası. Sadece vücudumu değil, her şeyimi arzuluyordu ve bu his karşılıklıydı. Dün ne paylaştık? Bir Kennedy ya da Natasha ile olan bir şey değildi. Kahretsin, Emilia ile bile olmadı. Rosie ve ben görünmez bir sigortayla birbirimize bağlıydık. Kız kardeşiyle çıkarken bile.

Onun bir erkek arkadaşı varken ve alt katta yaşarken ve ben on kat yukarıda bir tür rekora doğru yol alırken bile. Patlayacağımız anı bekleyemezdim, çünkü patladığımızda... *havai fişekler*. Kıvılcımlar zaten oradaydı. Bana istediği kadar saçmalayabilirdi ama bunu o da hissediyordu.

Dekan

Seni yiyip bitireceğim, Bebek LB.

Rosie

DEKAN. Konuyu değiştirelim. Astronomi hakkında eğlenceli bir bilgi?

Dekan

Samanyolu saatte yaklaşık 100 milyon km hızla dönüyor ve sütüm amına sıçramak üzere. Müzik mi?

Rosie

Kalp atışlarınız dinlediğiniz müziğin ritmini taklit eder. Dean Cole kız kardeşimle ilgili teorisinde o kadar da haksız değil. Tekrarlamak için çok çalışması gerekecek.

Mesajlaşmamızı kapattım ve liseden tanıdığım Sydney ile yeni bir mesajlaşma açarak bana tüm detayları anlatmasını istedim. Ne zaman ineceklerini ve odalara yerleşeceklerini, programlarının nasıl olduğunu. Bunu kimseyle paylaşmamasını söyledim çünkü Millie için bir sürpriz planlıyorduk.

Aslında Rosie için bir sürpriz planlıyordum.

Pastamı yiyecek ve saklayacaktım. İmkansız mı? Sadece izle.

Tanrı Sydney Whatshername'i korusun.

Lisedeyken onun varlığından habersiz olmama rağmen (numarasının bende olmasının tek nedeni Millie'nin prova yemeğine katılanlar için özel bir mesaj grubu açmış olmasıydı), Vegas'ta kısa sürede en sevdiğim insanlardan biri haline geldi. Bir kere Sydney bana o gece kızların nerede olacağını söyledi. Vicious partisinde striptizci istemediği için (her zaman insanlardan nefret etmiştir, özellikle de

ona dokunmaya çalıştı. Ayrıca piçin tekiydi ama sadık bir piçti), hepimiz sık bir restorana gidip sabaha kadar kumarhanede takılmayı planlıyorduk.

Britney Spears'ın şovundan sonra gittikleri kulübü basabiliriz diye düşündüm. Dansçılar sürekli birbirlerini becermiyorlar mıydı? Gece kaçamağımız için kızımın libidosunu hazırladığınız için teşekkürler Bayan Spears.

Rosie'nin masaya en iyi oyununu getirmesi ve as üstüne as yaparak masayı yakıp yıkması beni şaşırtmadı. Erkekler başkanlık süitinde içip sigara içerken, arka planda sanki on altı yaşındaymışız gibi boktan pornolar çalarken Trent hakkında konuşurken, Rosie bir şekilde kızları özel bir kek macerasına, ünlü bir dövme dükkânı turuna, bir jakuzi partisine ve bir gösteriye götürmeyi başarmıştı.

Tüm bu bilgileri biliyordum çünkü Sydney Motherfucking LastnameIcantremember bana saatlik güncellemeler veriyordu ve gelin Emilia'nın hoş bir sürprizle karşılaşacağını varsayıyordu. Öyle de oldu. Damadını da yanımda getirecektim. Ama niyetim tamamen bencillikti. Küçük kız kardeşinin peşindeydim.

Duştan çıktığımda Jaime bana, "Vic'e kendini kaybetmeden önce haber versen iyi olur," dedi, tertemiz gömleğinin yakasını yerden tavana kadar uzanan aynanın önünde ütülerken. Kıkırdadım, havluyu bıraktım ve boxerımı giydim. Jaime sikimi o kadar çok görmüştü ki, muhtemelen yüz tane daha şüphelinin olduğu bir polis sıralamasında bile tanıyabilirdi. Futbol günlerimiz birbirimize karşı rahat olduğumuz anlamına geliyordu. Belki de fazla rahattık.

"Neyi bildireyim?" Aptalı oynadım. Vicious zaten biliyordu ama ben de en az bir sonraki HotHole kadar arkadaşlarımla dalga geçmeyi seviyordum. "Erickson-Estavez anlaşmasından mı bahsediyorsun?" Birleşmenin eşiğinde olan iki dev mühendislik şirketiyle çalışıyorduk ve Vicious, yaklaşan düğünü ve diğer şeyler nedeniyle döngünün dışında kalmıştı. Dördümüz arasında muhtemelen en çalışkan olanlar Jaime ve bendim. Jaime, çünkü o her şeyi doğru ve mükemmel yapmak zorunda olan sorumluluk sahibi küçük bir pislikti. Ben, çünkü çocuğum ya da başka bir sorumluluğum yoktu, bu yüzden rakamlara boğulmak ve gecenin bir yarısı Asya ve Avustralya ile iş görüşmeleri başlatmak yapmaktan mutluluk duyduğum fedakarlıklardı.

"Biz konuşurken o Erickson-Estavez kontratını hazırlıyor. Tam olarak ne olduğunu biliyorsun. Daha doğrusu *kimden* bahsettiğimi."

"Biliyor ve bunda bir sakınca görmüyor, ama görmese bile bu benim hayatım ve beni ilgilendirir," diye hatırlattım ona, lacivert gömleğimin içinde omuz silkerek, kol düğmelerini ilikleyerek ve ekledim, "Ayrıca, son kontrol ettiğimde, hala birlikteyken kız arkadaşımı burnumun dibinden çalmaya çalışan kişi oydu, buna biz çıkarken Millie'yi öpmek de dahil -ama bununla sınırlı değil-. Sırf tam bir pislik olmamak için Rosie'yi de öptü. Yani, dilini annemin ağzına sokmaya çalışması dışında, değer verdiğim tüm kadınları neredeyse lekeledi." Kız kardeşlerim Payton ve Keeley hariç. Gerçek şu ki, Keeley sarhoş olduğu bir gece bana Vicious'un biz ilkokuldayken onunla öpüştüğünü söylemişti. Konu Millie'nin peşinden koşmaya geldiğinde ahlak anlayışım kesinlikle biraz sarsılmıştı.

Başka bir şey olmasa bile, küçük konuşmam Jaime'nin ağzını fermuarladı. Rosie benimkini beceriyordu. Her parçasını. Ayak parmaklarının ucundan başının tepesindeki bebek saçlarına kadar. Her bir parçasını sahiplenecek ve işaretleyecektim. Ve en güzeli de kimsenin bu konuda söz sahibi olmamasıydı. Rosie'nin kendisinden başka kimsenin.

"İşte kulübün adresi." Yelp uygulamasının yüklü olduğu telefonumu Jaime'nin eline tutuşturdum, o da havada yakaladı. "Alt kattaki limuzin servisini ara. Ben gidip Vic'in hazır olduğundan emin olayım."

"Dean." Pantolonumu almak için kapıya doğru döndüğümde Jaime bileğimi tuttu.

"Bebeğim," diye mırıldandım yüzüne, sırıtarak. "Karşı konulmaz olduğumu biliyorum ama eminim Mel daha esnektir, balerin geçmişiyle falan." Jaime gözlerini bana dikti ve bileğimi bir pislikmiş gibi fırlattı.

"Tanrım, bir saniyeliğine kendini kandırmayı bırakabilir misin? Dinle, kiminle birlikte olacağın konusunda sana öğüt verecek son kişi benim."

"Çünkü ben on sekiz yaşındayken edebiyat öğretmenimi sikmiştin." Gülmek için başımı salladım. "Onunla evlendin, onu hamile bıraktın ve bu süreçte neredeyse annene kalp krizi geçirtiyordun. Evet, anlaştık. Ne sen ne de Vicious bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz."

"Ama." Sesini yükseltti ve lanet olsun, Jaime Followhill'de biraz otorite vardı, neredeyse unuttuyordum. "Yemin ederim Dean, eğer bu sadece bir gecelik bir ilişkiyse ve sen de hızlı bir seks için grubumuzun dinamikleriyle -ailelerimiz ve arkadaşlarımızla- oynayacaksan..."

"Bu sadece bir sikiş değil," diye homurdandım. Jaime'nin konuyu dürtmek için iyi bir nedeni olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Ben de bir zamanlar

İki bacağı ve elbisesi olan her şeye sikini sokar, ne bekliyordum ki? Ama ben Vicious değildim. Yıllardır gözümün önünde olana karşı kör değildim. İlk günden beri bu kıزدan ne istediğimi biliyordum.

Hiç kimsenin peşinden bu kadar koşmamıştım ve Rosie'yle bunu yapmaya karar bile vermemiştim. Jimmy Fallon'ın kariyeri gibiydi. Kimse durduramadan bir anda oluverdi.

"Niyetin nedir?" Jaime bakışlarımı tutarak sordu, lanet bir cenaze kadar ciddiye. *Niyetim neymiş?* Londra'da yaşamak onu İngiliz lordu gibi bir şey yapmıştı. Onunla dalga geçmek ilk önceliğim olmalıydı ama bir yanım onun -ve diğer insanların- siki düşene kadar yavaşlamayı reddeden erkek bir fahişeymişim gibi benimle konuşmayı kesmesini istiyordu.

"Jaime," diye hırladım, burun deliklerim alevlenmişti. Yine on sekiz yaşında öfkeli bir çocuk gibi hissederek yüzüne baktım. "Mel'i sırasının üzerine yatırıp sınıfta ağzına sıçarken niyetinin ne olduğunu sana sormadım, o yüzden aynı soruyu bana soramazsın. Rosie büyük bir kız. İnsanlar onun kimsenin istemediği yaşlı bir hayvan olduğunu düşünmeyi bırakmalı. Aramızdaki şey bizim. Senin değil. Vicious'un değil, Emilia'nın da değil. Farklı düşünen varsa bunu benimle halledebilir. Ve kardeşlik geleneğimize sadık kalarak, bu konuda nazik, kibar ya da özür dileyen biri olmayacağım. Anlaşıldı mı?"

Cevap beklemedim. Arkamı döndüm ve uzaklaştım. Gitmem gereken bir randevum vardı.

Sadece henüz bilmiyordu.

Chapter Fifteen

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Birini arzulamak. O kadar kötü ki merkeziniz ağrıyor, görüşünüz bulanıklaşıyor ve ahlakınız pencereden dışarı atılıyor.

KIZ KARDEŞİM İÇMİYORDU.

Aklımı meşgul eden tek şey buydu. Harika vakit geçirdiğimiz gerçeği değil. Muhteşem Britney Spears şovu değil. Bütün gün yanımızda taşıdığımız bozuk, uzun, radyoaktif görünümlü alkollü içecekler değil. Ama Millie'nin onlardan ya da başka herhangi bir alkol türünden bir damla bile tüketmediği gerçeği.

Fransız köklerimiz vardı. Bizim için şarap ya da şampanya olmadan parti yapmak, kolsuz bacaksız dans etmek gibiydi.

Neon ışıkları ve terli, yarı çıplak bedenlerle dolu gürültülü, kalabalık bir gece kulübünün köşesinden ona bakarak pipetimi emdim ve bir kokteyl daha içime çektim.

"Kız kardeşin hamile kalmış." Elle kocaman pembe sakızını patlatırken bir yandan da tavandan sarkan hale şeklindeki parıltılı aynanın yansımasında kendini kontrol ediyordu. Hepimiz aynı türden bir elbise giyiyorduk - pembe, Emilia'nın en sevdiği renk - tatlı yakalı ve ince, yumuşak kumaştan firfırlı katmanları vardı. Bir tanesini ikinci el mağazasından bulmuştum. Gökyüzüne ve arkasına Millie diye bağıırıyordu, bu yüzden onu satın aldım, markayla iletişime geçtim ve hepimiz için dört tane daha sipariş ettim.

"O değil," diye ısrar ettim ama nafileydi. Ben bile kendime inanmıyordum. "Ona en yakın kişi benim. Bunu benden asla saklamaz."

"İçki içmiyor, berbat görünüyor ve öğle yemeğinde üzerinde kızarmış turşu olan bir kek yedi. Söyleyeceklerim bu kadar, ama eğer onu bir çubuğa iştetmemi istersen, bunu yapabilecek birini tanıyorum." Elle yanımdaki duvara yaslandı.

Kız kardeşime ters ters baktım. Millie, Gladys ve Sydney ile dans pistinde kışını salladı, terli saçlarını ileri geri savurdu ve Sisqó'nun "The Thong Song" şarkısının sözlerini söyledi. Belki de DJ o gece bir iddiayı kaybetmişti. Kim bilir. Ama benim müzik züppesi olacak halim yoktu.

Elle omzumu sıvazladı. "İşte, işte. İyi bir vızıltınız var ve sıvalı bölgeye girmek istemezsiniz. İçkiyi bırak. Biraz dans edelim."

Elimi çekti ve itiraz etmedim, çünkü ne anlamı vardı ki?

Elle ve ben Millie, Gladys ve Sydney'e katıldık ve bir saat kadar dans ettik. Millie bir taco molası vermemiz gerektiğini söyledi ve kimse tacoya hayır demediği için hepimiz kulübün restoran bölümünde bir masa kaptık ve karnımızı doyurduk.

Tuvalete gitmek için izin istedim ve geri döndüğümde Gladys'in oturduğumuz kabinde eğilip elini Millie'nin karnında gezdirdiğini gördüm. Sydney başını arkaya attı, güldü ve elleriyle kocaman memeler varmış gibi hareketler yaptı.

Kız kardeşim hamileydi.

Arkadaşları biliyordu.

Ailem bunu

biliyordu. Herkes

biliyordu.

Herkes... ama ben.

Dekan

Müziğe olan hayranlığın nedir bu arada?

Parmaklarım öfkeyle titriyordu ama ona cevap vermememin tek nedeni bu değildi. Bakışlarım Millie'nin yüzünde gezindi ve dudaklarımı büzdüm. Kızların geri kalanı dans pistine geri dönmüştü ve sadece

Kız kardeşim ve ben. Ona bir kez daha paylaşmak istediği bir şey olup olmadığını sordum. Bir taco daha dedi ve güldü. Midemin çukuru büküldü, sonra öfkeyle kavruldu. Hepsi gibi o da bir yalancıydı. Onunla babam arasında gerçekten hiçbir fark yoktu. Aslında vardı. Babam en azından maskaralığı bırakmış ve benim hakkımda ne düşündüğünü tam olarak söylemişti. Millie hâlâ bana yalan söyleyerek değerli duygularımı korumak isteyen bir korkaktı.

Siktir et.

Dean'e ihtiyacım vardı.

Dean her şeyi unutturdu. O ottu. Alkoldü. Müzik gibiydi. Sadece bunların hepsinden bin kat daha bağımlılık yapıcıydı.

Rosie

İyi müzik dinlemek uyuşturucu gibidir. Sizi mutlu hissettiren hormonlar salgılar. Astronomiye olan hayranlığınız nedir?

Dekan

Hayatımda öyle zamanlar oldu ki, yazlarımı olmak istemediğim bir yerde geçirmek zorunda kaldığım karanlık zamanlar. Geceler uzun ve sıkıcıydı, bu yüzden dışarı çıkıp samanların üzerine uzanırdım. Bana arkadaşlık eden tek şey yıldızlardı ve sanırım onlara biraz bağlandım. Bana gökyüzünün altında beni bekleyen daha güzel şeyler olduğunu hatırlatıyorlardı. Sevdığım insanlar, ziyaret etmek istediğim yerler, becereceğim tüm kızlar...

Rosie

Umutsuz bir romantik. Tüylerim diken diken oluyor. Kes şunu.

Dekan

Birazdan daha fazla ürpereceksin. Arkanı dön.

Rosie

?

Dekan

Basit İngilizce, Baby LB. Arkanı dön.

Oradaydı.

Kalbim gırtlığıma fırladı ama aynı zamanda karnımın alt kısmında eriyen sıcak lavlar, acıyı ve ağrıyı yıkayarak, çaresizce ilgilenmek istediğim acil bir ihtiyaç yarattı. Bu adamın her geçen saniye daha da çekici hale gelmesi tamamen mümkündü. İzledim

Lacivert bir gömlek ve gri bir elbise pantolonu giymiş, arkasından çatıları ve külotları parçalamak üzere olan bir güç gibi bana doğru ilerliyordu.

Dean'e o kadar odaklanmışım ki kızların masaya döndüğünü ve erkeklerin de orada olduğunu fark etmemiştim bile. Trent hariç tabii ki.

Vicious, Emilia'nın yanındaki yerini aldı. Jaime, Sydney ve Gladys'in arasına oturmuş, onlara başıyla selam veriyordu ve Dean ayakta durmuş, gözlerinin içindekini bile saklamadan bana bakıyordu. *Utanmaz.*

"Hepinize içecek bir şeyler getireyim." Yerimden fırladım ama artık kendimi iyi hissetmiyordum. O iyi çocuk rolü. Bu ben değildim. İyi değildim, nazik değildim ve bu gece kız kardeşimin eski erkek arkadaşını becerecektim. Son birkaç günü bir iki dakikalığına da olsa hafızamdan silecek öfkeli bir sikiş.

Dean'in yanından geçerken kolunu omzuma çarptı. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu, tüylerim diken diken oldu.

"Bana ne istediğimi sormayacak mısın?" diye yüzüme doğru tısladı, alt dudağını yalayarak onu yasaklanmış parlak bir elma haline getirdi.

"Ne istediğin umurunda değil Dean. Su alacaksın. Dediğim gibi, istediğin kadar kendini yok edebilirsin ama benim vardiyamda olmaz."

"Anlaşıldı. Yine de, şaftımın üzerinde ne istersen yapabileceğini bilmeni isterim."

"İçki ya da sigara içmek yok," diye tekrarladım ciddiyetle, ona ters ters bakarak.

Ben koştururken arkamı kollayarak, "Umurunda mı lan?" derken sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Evet, biliyorum, diye düşündüm, acı bir şekilde. Keşke yapmasaydım. *Gerçekten istiyorum.*

İşler karışmak üzereydi.

Ruckus adının hakkını verecekti.

Dean

On Yıl Önce

Okul bitmişti. Millie ve ben de öyle.

Jaime üniversite için Teksas'a taşındı ve evden bir hatırayı da yanında götürdü: Edebiyat öğretmenimiz Melody Greene. Trent bacağından ameliyat olmuştu ve yazın geri kalanını yatağa bağlı geçirecekti. Ve Vicious... Vicious sanki terk ettiği kişi oymuş gibi *çılıgına* dönmüştü.

Millie kaçtıktan sonra, Rosie dünyaya kızmış gibi görünüyordu. Onun kum torbası olmak istedim. Bana izin vermedi.

İstediğim başka şeyler de vardı ama onların peşinden gitmek için uygun bir zaman değildi. Bu yüzden onun için orada olmaya razı oldum, berbat bir ruh için diğeri.

Beni terk ettiği için eski kız arkadaşıma pek de kızgın değildim. Bildiğim kadarıyla beni başkası için terk etmişti. Bunun beni *çılıgına* çevirmesi gerekirdi ama Vicious'un içinde kaynayan o lanet *çılıgınlığı* bir türlü bulamıyordum.

Rosie onu kontrol etmeye gelmeyi bırakmamı söyledi ama bu bana sikime dokunamayacağımı söylemek gibi bir şeydi. Tamamen imkansız.

Her gün onun için geldim.

Dışarıda, havuzun yanında tam bir sessizlik içinde otururduk. Onunla yıldızlar hakkında konuşmak istedim ama yapmadım.

Onunla geleceğimiz hakkında konuşmak istedim ama yapmadım.

Onunla bizim hakkımızda konuşmak istiyordum ama ortada biz diye bir şey yoktu ve muhtemelen her öğleden sonra ona geldiğim için sürüngen sayacı deli gibi çalışıyordu.

Bir gün, hizmetkârların evine giden taş patikadan geçerken Vicious'ı bakımlı çimenlerinin yanından geçerken gördüm. Durdu ve hayalet görmüş gibi gözlerini kırıpıştırarak bana baktı.

Yavaş adımlarla bana yaklaşırken ellerini ceplerine soktu, soğuk, tetikte gözlerle beni değerlendiriyor, savaşa hazırlanıyordu. Sahte gülümsememi takınarak göğsümü kabarttım. Savaş mı istiyordu? Bir tane alacaktı.

"Millie'yle olanlardan sonra geveze olanla gerçekten bir şansın olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdandı, o kadar çok kullandığı *lanet* kelimesinin ağzından çıkmasına izin veremiyordu. Çünkü biliyordu. Vicious, Millie'nin bekâretini aldığı biliyordu - bunu o istemişti. Bunun benden çok onun V-kartından kurtulmakla ilgili olduğuna dair bir his vardı içimde ve bu

Tarih sayfalarından asla silemeyeceği tek şey. Baron Spencer bile gerçeği değiştiremezdi.

Çenemi ovuşturdum. "Bebek LeBlanc ile şansımın, senin Millie ile şansın kadar yüksek olduğunu biliyorum. Onun iyi olduğundan emin olmak için buradayım. Bu sana yabancı bir kavram ama bazen insanlar diğer insanlara iyi davranmak ister. Kıçına ne girdi senin? Suçlu görünüyorsun." Kaşlarımı çatmıştım. Duruşumla ilgili her şey saldırmaya ve onu parçalara ayırmaya hazırды.

"*Suçlu* mu?" Güldü ama bu her zamanki kahkahası değildi. Belirgin, kendinden emin bir kahkaha. Demek ki piç kurusu bir şeyler biliyordu. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. "Şimdi neden suçlu hissedeyim ki? Kız arkadaşımın peşinden giden sendin."

"Senin kızın," diye tekrarlardım, inanmaz bir kıkırdamanın kaçmasına izin vererek. Odadaki file hitap etmek garip bir şekilde özgürleştirici hissettiriyordu. Son sınıfta hayatımızdaki her şeyi ezmeyi ve mahvetmeyi başaran aynı fil. "Hey, göt herif, flaş haber: Emilia LeBlanc, ben onun kıçına adımı yazana kadar herkesin favori hareketli hedefiydi. Ondan hoşlandığına dair bir şüphem vardı, evet. Hatta daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içimde ama dışarıdan bakınca?" Ona doğru bir adım attım ve birimiz kan kaybından ölene kadar birbirimizin yüzünü sikmeye ve çimlerde yuvarlanmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştık. "Onun hayatını mahvettin. Tek söylediğin onun beyaz bir köylü olduğuydu. Tek yaptığın ona istenmediğini hissettirmektir. Dokunmak istedim mi? Evet." Omuz silktilim. "Ben çalışan bir aleti olan bir gencim. Ama her şeyden çok, senin yüzünden kendini asmayacağından emin olmak istedim."

"Ne kadar asilsin." Göğsü benimkine çarptı ve artık savaşa gittiğimizi biliyordum. "Zavallı Ruckus." Vicious yumruklarını gözlerine götürdü ve görünmez gözyaşlarını siliyormuş gibi yaptı. "Emilia'yla onca ay kötü zaman mı geçirdin?"

"Hayır," dedim, onu iterek. O da beni geri itti. Sırıttım. "O harikaydı, ama sonra, asla bilemezsin, değil mi?" Sertçe yutkundum.

"Belki de yatakta berbat olduğun için kaçmıştır," dedi. Gerçekten olgunca. "Ya da belki *senden* bıktığı için kaçmıştır," diye karşılık verdim. Onun

Yüzü acıyla buruşmuştu ve suçluydu. Neyden, bilmiyordum ama masum değildi. Bu kadarı kesindi. Konuyu kurcalamaya karar verdim. Olaylara bakış açısını öğrenmeye.

"Nasıl hissediyorsun, Vicious? Hayalindeki kızın tadının neye benzediğini asla bilemeyecek bir ezik olmak?"

"Sen bilirsin Cole. Aynı gemideyiz ve bu gemi batıyor." Şimdi yüzüme vurma sırası ondaydı ve -yine- gözümü bile kırpmadım. Vicious'tan korkmuyordum. Onun katmanlarını görüyordum ve kim olduğunu tam olarak biliyordum.

Benim gibi bir adam.

Kas duvarlarının, yakışıklılığın, süslü arabaların, mükemmel kıyafetlerin, zengin ebeveynlerin ve karanlık gizemin ardında saklanan kişi. Olduğun şeyden asla korkamazsın. Bu yüzden arkadaşlarım arasında ona defalarca karşı çıkan tek kişi bendim.

"Her şeyin içine ettin," diye fısıldadım yüzüne ve mürekkep mavisi gözlerinden haklı olduğumu anladığını gördüm, çünkü gözlerinde dönen bir şey vardı. Yaklaşmaya cesaret eden herkesi boğmakla tehdit eden bir şey. "Sen sıçtın batırdın, şimdi hepimiz sıçtık." Onu ittim, arkamı döndüm ve Rosie'nin kapısına doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığında Vicious gitmişti. Muhtemelen odasında sigara içiyordu.

Rosie beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Ama iki yanağını avuçlayıp evine girdiğimde ve hiçbir uyarıda bulunmadan onu öptüğümde nefesi kesildi.

Öpücük sadece sert değildi; düpedüz acımasızdı. Çaresizlik sızdırdığı gibi şefkatten de yoksundu.

Çaresizdim.

Dikkatsiz.

Mahvolmuş.

Ve sevmem beklenen kız kardeş tarafından değil.

Nefes nefese kaldı. Ben de onun için nefes nefese kaldım. Dillerimiz birbirine dolandı, birbirine karıştı, büyülendi, kara büyü'nün etkisi altına girdi.

Onu ensesinden tuttum. Belki de çok sert. Vücudumun başka bir insana böyle tepki verebileceğini nasıl bilmezdim? Vücudumdaki her sinir ucu yanıyordu. Dizleri tutmadı. Yere yığıldı ama son anda gömleğime tutunarak bir şekilde kendini fiziksel olarak bir arada tuttu. Zihinsel olarak ise... ikimiz de çok derindeydik.

Zihinsel olarak boku yemiştik.

Öpücüğe uzun, sarhoş edici bir dakika boyunca karşılık verdiğini fark etmemiştim bile, sonra gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Korku. Parmaklarını başının yanlarından geçirdi ve köklerini çekti, güzel, kabarık dudakları açıldı.

"Aman Tanrım." Nefesini içine çekti. O öpücükte onu hissettim ve bana verdiği şeyleri... onları asla geri alamazdı. Onlar benimdi ve o gün olmasa bile onun geri kalanını alacaktım. Bir ömür sürse bile.

Eğer bir ömrü varsa, pislik.

"Lanet olsun," diye tekrar mırıldandı. "Ne yaptım ben? Çık dışarı!"

"Rosie..."

"Get. Cehennem. Cehenneme. Defol, Dean. Cidden, eğer buraya bir daha gelersen..."

"Emin olabilirsin ki öyleyim," dedim kararlı bir şekilde. "Sana sahip olmam yıllarımı alsa bile peşinden gideceğim."

"Yapmayacaksın." Sesinde bir şey vardı, ya da belki de beni itme şekliydi, her şeyi çok kesinleştirdi. "Öyle ya da böyle bundan emin olacağım. Sen benim için ölüsün, Cole. Ellerini kız kardeşimin üzerine koyduğun andan itibaren ölüsün. Bizim için bir yarın olmayacak. Bronz Atlı olmayacak. Ve bir daha birbirimizi gördüğümüzde Dean, birbirimizi tanıımıyormuş gibi davranacağız. Çünkü tanımıyoruz. Sen benim için bir hiçsin. Hiç olmadın. Bir daha buraya gelersen babama tüfeği çıkarmasını söylerim."

Kapıyı suratıma çarptı.

Ve ilk defa benimle bir an daha geçirmek için pencereden bakmadı.

Dean

Mevcut

Rosie'yi dans ederken izlemeye bayılırdım.

O kadar kötüydü ki gülmekten kendinizi alamazdınız. Ama umurunda değildi. Kızın umurunda değildi ve onda en çok sevdiğim şey de buydu. Ayakları yanıyormuş gibi zıplarken Madonna gibi bir poz verdiğinde tüm gözler onun üzerindeyken, akortsuz şarkı söyleme ve kimse izlemiyormuş gibi dans etme yeteneği.

Dans pistinde olduğu yerde döndü ve beni buldu, gözlerimiz birleşti. Bara yaslanmış, söz verdiğim gibi şişedeki suyu yudumluyor ve şişeyi ona doğru selamlıyordum.

Vicious, Emilia'ya sürtünüyordu.

Jaime dışarıda Trent'le telefonda konuşuyordu.

Sydney, Gladys ve Rosie ile çalışan piliç birbirleriyle dans ediyorlardı.

Ve yine, o ve ben kendi halimize bırakıldık.

Nina, onu görmezden gelmeme rağmen durmadan arıyor ve mesaj atıyordu ve Trent cehennemden geçiyordu, ama bir şekilde, Baby LeBlanc ile her takıldığımda beni çarpan o doğal kafayı hala hissediyordum.

Rosie telefonuna baktı ve başparmağını ekrana vurarak bir mesaj yazdı. Kalbim dördüncü vitese takıldı ve telefonumu bedenimin yanında tutarak *patlama* hissi veren *ping* sesini bekledim.

Rosie

Sanırım bu gece otel odama birini götüreceğim. Zor bir gün geçirdim ve gevşemeye ihtiyacım var.

Dekan

Bu bir davet mi?

Rosie

Daha çok bıçak gibi. Sen ve Millie birlikteyken en zor kısım neydi biliyor musun? Seviştiğinizi duymak. Bu beni öldürürdü. Bu yüzden bir noktadan sonra sen etraftayken evde olmayı bıraktım.

Başımı kaldırdım ve işte oradaydı, kalçalarını sallıyordu, rastgele bir adam arkadan beline sarılıyor ve onun temposuna uyarken boynuna sırtıyordu. Gözleri benim üzerimdeydi ve yüzünde o ifade vardı. "Bu konuda ne yapacaksın ha?" bakışı. Yüzündeki o ifadeyi silecektim.

Burada, başka birinin ona dokunmasını izliyordum, vücudumun her santimi şiddetli bir öfkeyle doluydu. Yıllar önce Millie gittiğinde hissetmediğim öfke. Oh, içimdeydi, tamam. Sadece tamamen başka biri tarafından ateşlenmeyi bekliyordu.

Bu bok kafalının işini bitireceğim.

Aşağı baktım ve yazdım.

Dekan

Beni test etme, LeBlanc. Artık ergen değiliz. Eylemlerimizin sonuçları var.

Rosie
ve...?

Dekan
Ve aklımdaki eylemlerle, bir kafeste on ila on beş yıla bakıyorum. Canını yakmadan kes şu saçmalığı.

Nabzımı göz kapaklarımda hissettim. Omurgamda. Taşaklarımda. Her yerdeydi, çünkü kalbim göğüs kafesimden çıkıp onun ellerine atlayacakmış gibi çarpıyordu. İki sıra kahverengi-kahverengi çekiormuşum gibi hissettim, barut sistemimden hızla geçiyordu.

Çok uzun zamandır ilk kez umursadım.

Onları ayırmak ve olay çıkarmak aklımdan geçti ama ben öyle biri değildim. Ben, dünya ona bok attığında bile ona gülümseyen soğukkanlı, göt herifin tekiydim. Ve Rosie bana bok attı çünkü bunu hak etmiştim. Çünkü aynı evdeyken kız kardeşini öpmüştüm. Çünkü bunun olmasını engellemedim. Çünkü bu bir intikamdı ve o bunu daha da ileri götürmek istiyordu. Beni incitse bile mesafeyi keşfetmesine izin verecektim - ama çizgi öpüşmede çekilecekti. O benim kızımdı. Bakabilirdi ama dokunmaya kalkarsa cehenneme kadar yolu vardı.

Adam Rosie'nin etrafında döndü ve birlikte dans ettiler, ama Rosie muhtemelen adamın acil servise gitmekten hoşlanmayacağını bildiğinden, adamla arasında uygun bir mesafe bıraktı. Adam iyi görünümlüydü sanırım. Orta boylu ve gençti.

-Rosie'nin yaşlarında, rahat giyimli. Ev hakkında yazacak bir şey yok.

Müzik eşliğinde kulağına bir şeyler bağırdı ve burun deliklerimin deli bir boğa gibi genişlediğini hissettim. Parmaklarıyla ona bir dakika beklemesini işaret etti, aşağı baktı ve bir mesaj yazdı.

Rosie
Nasıl hissettiriyor?

Ölüm gibi hissettirdi. Ama gözlerindeki ateş taze görünüyordu. Sadece benimle ilgili olamayacak kadar taze. Rosie'nin aklını meşgul eden başka şeyler de vardı. Aile ile ilgili şeyler. Bunu biliyordum ve bu sefer... bu sefer kum torbası ben olacaktım. Kahretsin, onun küçük yumruklarını vücudumda hissetmeyi ne çok isterdim.

Dekan

Demek istediğim anlaşıldı. Şimdi kes şunu.

Cevap vermedi.

Ve o bunu durdurmadı.

Gözlerim yukarı doğru kaydı ve sik kafalı onun elinden tutarak kulübün arka kapısına götürdü. Etrafıma bakındım. Tüm arkadaşlarımız hâlâ dans etmekle, içmekle ve genel olarak umursamamakla meşguldü. Rosie'yi köşeye sıkıştırma planım muhteşem bir şekilde yüzüme geri tepti.

Çünkü Rosie Millie değildi. Rosie köşeye sıkıştırılamazdı.

Rosie asla av değildi. Bazen lanet olası bir avcıydı.

Kendimi onların peşinden koştuktan alıkoymak için vücudumdaki tüm otokontrolü kullandım. Hayır, koştum. Harika. Cesaretimi toplayarak, bedenleri iterek ve ayaklara basarak kulübün arka tarafındaki ara sokağa açılan kapıya doğru ilerledim. Karanlığın içinden geçip doymuş ışıklara doğru ilerledim. Sarı, yeşil, kırmızı ve mor birlikte dönüyordu. Sarhoş olsaydınız muhtemelen güzel görünürlerdi ama ben değildim. Ve sonunda kendimi Las Vegas'ın durağan, sıcak havasına bıraktığımda, hareketsiz kaldım.

Sırtını açıkta duran tuğla duvara dayamıştı ve adam onun yanında duruyordu, dudakları bana ait olanın tadına bakmaya birkaç santim uzaklıktaydı.

"Geri. Geri. Siktir. Yukarı," diye tıslayarak onlara doğru ilerledim. Başlarını çevirdiler ve sanırım Rosie kulaklarımdan çıkan dumanı gördü, çünkü gözle görülür bir yudum aldı ve avuçlarını bir bariyer olarak göğsüne koydu.

"Özür dilerim." Sesi boğuk çıkıyordu. "O kıskanç bir eski sevgili. *Benim eski sevgilim* değil, ama henüz notu almamış."

Belli ki Bay Prop bunu bana veren kişi olmak istemiyordu. Adam altına işemiş gibi görünüyordu ve kendime onun için sadece bir araç olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Zavallı piç.

"Bundan sonrasını ben hallederim." Adamın omzuna biraz fazla sert bir tokat attım. Aramıza baktı, ağzı açık kaldı. Onu benimle bırakmanın sorun olup olmadığını bilmek istiyordu ama aynı zamanda öyle olmasını da *umuyordu* çünkü ben hâlâ sadece 'Tanrı' ve 'Baba' kelimelerine cevap veren bir oyun kurucu canavara benziyordum.

Rosie boğazını temizleyerek başını salladı. "Üzgünüm, Adam. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

"Planlıyorum," dedi Adam, arkasını dönüp uzaklaşırken, kapıya yaklaştıkça adımları hızlanıyordu.

Rosie'yi duvara yapıştırdım, bu sefer onun aptalca kurallarını umursamadan vücudumu yavaşça onunkine sürtmeye başladım. Zonklayan bir ereksiyonum vardı ve göbeğine bastırarak dikkatini çekmek istiyordu. Sırtını dikleştirdi ve parmak uçlarına kalktı, dokunuşumuzun peşine düştü, ağzı benimkini istiyordu.

"Adam?" Kaşlarımı çatarak yüzümü başka yöne çevirdim. İkimiz bu oyunu oynayacaktık, en azından o bunun bir oyun olmadığını anlayana kadar. Bu gerçektir.

"İyi adam." Hâlâ dudaklarıma bakıyordu, nefes alış verişini zorlaşmıştı ve bu aptal hastalığından kaynaklanmıyordu.

Kollarımla onu sardım, dudaklarım omzunun üzerinde geziniyordu. "Böyle düşünmene sevindim, çünkü az önce sana bir orgazma mal oldu."

Elim külotunun içine kayarak ıslak yarığını sıyırdığında dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek inledi.

"Bu gece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var." Beni daha yakına çekti. "Yardıma ihtiyacım var." İki parmağımı içine soktum ve içeri ve dışarı pompalamaya başladım. Nefesi kesildi, Parmaklarını saçlarıma doladı ama bacaklarını bana dolmasına izin vermedim. Hayır. Siktir et. Bu kızın hiçbir fikri yoktu. Hayır. Lanet olsun. İpucu. Kiminle uğraştığına dair. Vicious'tan daha iyi olabilirdim, ama hala bir HotHole'dum. Hala bir günahkardım... ve hala büyükannesinin onu uyardığı kurttum.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Tam oraya."

Onu tüm elimle becerene kadar bir parmağımı daha kaydırardım, klitorisine karşı zonkladığı sürtünmeyi yaratmak için vücudumu ona doğru sürttüm. Dengesini kaybederek titremeye başladı. Dizleri çöküyordu ve eğer onu yakalayacağımı düşündüyse fena halde yanılıyordu.

"Yıldızlara bak," diye homurdandım.

Yıldızları umursamadı, tekrar ağzımı kovaladı. Onu öpmedim. Öpülmeyi hak etmiyordu. Bana gelmesini istiyordum - yaklaşan bir orgazmın sisi altında değil - dudaklarını dudaklarıma bastırmasını ve söylemesini.

Ben seninim. Her zaman senin oldum. Asla başkasının olmayacağım.

"Yapsan iyi edersin, Bebek LeBlanc. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum." Gözlerini devirerek bana uydu. İkimiz de yukarı baktık.

Gökyüzü her şeye rağmen yıldızlarla doluydu. The Strip'ten bir bok göremiyordunuz ama gece, yapabilirdin. Yapabilirdin çünkü o oradaydı.

Kalçaları belimin etrafında sıkıştı ve amı da parmaklarıma yaslandı.

Çekildim, gözlerim ölü, dudaklarım büzülmüş, ona bakıyordum.

bir ticari işlem den başka bir şey değildi. Günümde karşılaştığım sadece bir rahatsızlıktı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ağzı bir taş gibi düştü ve kasıkları karnıma bastırıp işi bitirmem için yalvardığında neredeyse gülecektim. Dudaklarımı kulağına bastırdım.

"Sonuçlar, Rosie. Alış bunlara. Seni ailenin geri kalanı gibi serbest bırakmayacağım. Bir dahaki sefere rastgele bir serserinin buna elini sürmesine izin verirsen," kalçalarını kavradım ve zonklayan sikimin içine soktum, "cezalar olacağına inansan iyi olur. Bu seferlik seni affediyorum çünkü acemisin, ama bil diye *söylüyorum*, bu oluyor, bu benim ve rica ederim. Dersini aldın."

O gece Rosie gizlice odama girdi.

Bu bir Deniz Piyadeleri operasyonu değildi. Kızlar bütün gün içmekten kafayı bulmuşlardı ve Millie -belli ki benim anlayamadığım bir nedenden ötürü ayıktı- kulüpte sızmış, sikiş yorgunu bir haldeydi. Rosie çakırkeyif ve ayık arasında gidip geliyordu ama Todos Santos'ta bulduğumuz zamanki halinin yakınından bile geçmiyordu. Ve şuraya bakın, hâlâ Dekan'ın D'sini istiyordu. Büyük sürpriz. Bir tavşan deliğine balıklama daldığımızı ve o kadar derin olduğunu fark etmeden önce bizi daha ne kadar küçümseyeceğini merak ediyordum. Gençken onu içine itmeye çalıştığının aynısı.

Vicious ve Jaime alt katta blackjack masalarına oturmuşlardı.

Kapının hafifçe vurulduğunu duydum ve açtım. Eşikte duruyordu, hala bekarlığa veda partisindeki diğer tüm kızları insan boyutunda vajinalara benzeten ama onu bir şekilde bir prenses gibi gösteren o pembe elbiseye bürünmüştü ve kalbim göğsümde çılgınca bir şey yaptı.

Ve bela, kocaman pembe elbisesi ve kahverengimsi turuncu çilleri olan küçük, mavi gözlü bir kız gibi görünürken, insanların her zaman benim bela olduğumu söylemesi komikti.

Rosie kızgın görünüyordu.

Peri kulakları pembeydi, ağız alaycı bir ifadeye bürünmüştü ve ayağıyla kırmızı halıya ölümüne basmaya çalışıyormuş gibi vuruyordu. Günlerdir böyleydi ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Rosie ne Todos Santos'ta ne de Vegas'ta kendinde değildi. Kendine güvenen, eğlenceli ve şımarık değildi. Kızgın, sinirli ve çaresizdi. Bunun ailesiyle çok ilgisi olduğunu hissediyordum ve artık uçak biletimi sadece para yüzünden değil, aynı zamanda buranın ona hissettirdikleri yüzünden de kabul etmek istemediğini biliyordum.

"Biraz serinlemek için soğuk bir duş almalısın." Ona istemediğim tavsiyeyi verdim.

"Unutmam için ateşli bir kaçamağa ihtiyacım var," diye karşı çıktı ve beni iterek odaya girdi. Bir çeşit kontrol altında olduğu yanılgısına düşerek onun önden gitmesine izin verdim ve elbisenin içindeki yuvarlak kıcını izleyerek onu takip ettim.

"Duşa gir, Sirius." "Hiç
sanmıyorum, Dünya
Gezegeni."

Eğer bir gülümseme yüzünüzü ikiye bölebilseydi, o anda doğruca hastaneye giderdim. "Dünya Gezegeni mi?" Dilimi gıdıkladım. "Beni meraklı ve azgın yap."

Başını çevirdi, çenesini omzuna dayadı.

"Kaotik, çılgın, savaşlar ve endişelerle dolusunuz. Ama şimdiye kadar bulunduğum en canlı yerdesiniz."

Hay sikeyim. Parmağına bir yüzük takacaktım ve yüzük muhtemelen onunki kadar, hatta daha ağır olacaktı. Sadece bu çılgın hafta konuşmuyordu. Benimle dalga geçiyordu. Her yanımla. Kimsenin bulaşmak istemediği karanlık yanlarımı bile.

"Duşta," diye tekrarladım, sesim ciddiye, yanına gittim ve kıcını tokatladım. Çok kötü bir şey değildi. *Henüz* değil. "Beni beklettiğin her dakika için seni bir orgazmdan daha mahrum edeceğim."

Kız neredeyse koşarak oraya gitti ve eminim kistik fibrozisle ilgili bazı rekorlar kırdı.

Elbisesini, ayakkabılarını ve külotunu çıkardı. Bebek mavisi, dantel ve saten... İçimden onları cebime atmak geldi, ama kendime hatırlattım ki, eğer istediğimi yaparsam, Rosie yakında tüm gardırobunu benim dolabıma koyacaktı ve buna ihtiyacım olmayacaktı. Yine de muhtemelen işe giderken onun külotlarından birkaçını yanıma alırdım. Sadece günü atlatmak için.

Musluğu açtım -su buz gibiydi- ve ben hâlâ giyinikken içeri girmesi için başımla işaret ettim. Bana şüpheyle baktı ve tamamen çıplak olmasına rağmen vücudunu saklamaya çalışmadı. Gerçi saklamak için bir nedeni de yoktu. Rosie LeBlanc tam bir sanat eseri idi.

"Hastayım," dedi.

"İyi olacaksın," diye güvence verdim. Doktor değildim ama onu konfor alanından çıkarmayı seviyordum - benim için solan bir çiçek olmadığını anladığında verdiği tepkiden keyif alıyordum. O büyük gövdeli güçlü bir ağaçtı. Kelime oyunu yaptım tabii ki.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Peki ya ben?"

"Bana katılacak mısın?" "Eğer nazikçe sorarsan."

Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak kıkırdadı. Göğüslerini ilk kez görüyordum ama bunu fark etmem birkaç saniye sürdü çünkü zihnimde o hep çıplaktı. İnsan beyninin çalışma şekli çok komik.

"Lütfen, duşta bana eşlik eder misin?" diye sordu göz devirerek. "Özür dilerim, senin kibarlık anlayışın bu mu?" Elbise pantolonumun fermuarını açtım ve sikimi çıkardım. Tamamen sertleşmişim, aletim elimde sarsılıyordu, başı öfkeyle ona dönüktü. İyice bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

ilk kez.

Tepkisini yakından izleyerek, yaptığı her hareketi, her göz kırpışını, her seğirmesini içime çekerek bekledim. Aramızdaki boşluğu yemeden önce yeniden toparlanması bir saniye sürdü ve New Yorklu Rosie'nin bir anlık görüntüsü önümde duran kızın içinden parladı. Birbirimizle aynı hizaya geldiğimizde sikimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak bana meydan okudu. Arka planda su hala akıyordu.

"Kibarca iste," diye tekrarladım. "Ben de sana katılacağım. *Daha kibar sorarsan sıcak suyu bile açarım.*"

Dizlerinin üzerine çöktü, parmaklarını kalçamın arkasına geçirdi ve diğer elini sikimin etrafına sardı. Onun eli küçük, benimki büyüktü, bu yüzden beni tutarken parmakları birbirine değmiyordu bile. Ve evet, tabii ki bu tahrik ediciydi. Dilinin ucunu telaşsızca başımın etrafında döndürdü - hissettiği kadar ateşli görünüyordu- birazımı içine almadan önce beni lanet bir lolipopmuşum gibi yaladı. Onun sakso çekme tarzına bayılmışım. Her zamanki tek gecelik ilişkilerimden çok farklıydı, sanki vücudumdan çekip çıkarmaya çalışıyorlarmış gibi sikimi yalıyorlardı. Hayır.

Rosie benimle dalga geçti. *Benimle eğlendi*. Başını yerinde tutmak için saçlarını tutana kadar yaladı ve ağzına girmeye başladı, ben inlerken onu becerdi.

Boşalacaktım ve bu söz konusu bile olamazdı. Bu şekilde olmaz. Şu anda olmaz.

"Siktir, bebeğim," dedim, onu ayağa kaldırdım ve duşa geri götürdüm. Onu altın fayansların içine hapsettim ve sıcak suyu açtım. Su bizi kamçıladi. Çok da öfkeliydi. Hâlâ ayakkabılarımı, elbise pantolonumu ve gömleğimi giyiyordum ama umurumda değildi. Ağzım onunkine kapandı ve ikimiz de karanlık atmosferde bir yerlerde iki yalnız yıldız gibi çarpışıp patladık.

"Bu yeterince güzel miydi?" Aletimi ağzına gömdüğümde hâlâ öksürükle mücadele ediyordu. Sadece onun guruldama sesi bile beni uçurumun kenarına getirebilir ve yükümü boşaltmamı sağlayabilirdi.

"Hayır. Güzel değil. Mükemmel. Senin gibi."

Onu yukarı kaldırdım ve bacaklarını belime doladı. O kadar sert ve beklenmedik bir şekilde içine girdim ki, zevkten değil ama çığlık attı.

Suyun hala yeterince sıcak olmadığını ve onu sıcak tutmam gerektiğini bilerek onu çılgınca becerdim. Çığlık atıp bana sarıldı ve ikimiz de çarpmanın etkisiyle geriye doğru yalpaladık, ben hala onu kışından tutuyordum. Onu yere yatırdım ve bileklerinden tutarak kollarını başının üzerinde sabitledim.

"İçini kemiren ne Rosie? Neden üzgünsün?" Ona umutsuzca vururken talep ettim, kalçalarının benden uzaklaştığını hissettim. Sanki sürtünme çok fazlaydı. Rosie bu gecedен sonra da beni, her şeyimi hissedecekti.

"Şşş." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, alt dudağımdaki su damlalarını emdi ve bir patlamayla serbest bıraktı. "Lütfen bu geceyi bana bırak."

Onu becerecek bir şey kalmayana kadar, altımda elektrik çarpmış gibi kasılmasına neden olan iki şiddetli orgazmdan sonra gevşek, kemiksiz ve memnun bir bez bebek olana kadar becerdim.

Sonra içine boşaldım ve işte o zaman anladım. İşte o zaman prezervatif takma zahmetine girmediğimi hatırladım.

Sikeyim. Sadece...siktir!

Hissettiğinden emindim. Ben boşalırken sıcak, kalın dölleri içine akıyordu ama o hiçbir şey söylemedi. Kalçasından aşağı süzülürken bile, birden fazla yerden akan sudan bunu anlamak mümkün değildi.

duş başlıkları. Bunu kabul etmedi. Hayır. Rosie ağırlaşmış gözlerle bana bakmaya devam etti.

"Kahretsin." Alnım dudaklarına düştü ve başımı salladım, saçlarımız tenimize yapışmıştı. "Çok özür dilerim. Siktir. Özür dilerim. Bebeğim. Yapmadım... Yemin ederim temizim."

Parmaklarını ıslak saçlarımda gezdirdi.

"Sorun yok." Ses tonunda renk ya da duygu yoktu. Sesi endişeli ya da kızgın değildi. Sesi *hiçbir şeye* benzemiyordu. "Ben de temizim."

"Aşağı inip sana şu ertesi gün haplarından getireyim," diye mırıldandım, *bu* konudan *bu konuya* geçmemizden nefret ediyordum. Saf, çıplak şehvet ve sağlıklı öfkeden, istenmeyen bir hamileliği ve potansiyel cinsel yolla bulaşan hastalıkları nasıl önleyeceğimizi konuşmaya. Beyninin içinde koptuğundan emin olduğum fırtınayı önlemeye çalışıyordum. Hatunlar bu tür konularda hassastırlar, Nina bana bunu kanıtlamıştı ve *lanet olsun*, ben de gidip Rosie'yle aynı hatayı yapmıştım.

"Ben iyiyim Dean, gerçekten."

Ellerini göğsüme koydu ve beni itti, ayağa kalktı ve ben orada yatarken elbisesini ve ayakkabılarını toplamaya başladı, su hala bana iğne gibi vuruyordu.

Sikeyim.

Chapter Sixteen

Dean

Salı günü Vicious ve Jaime'yi geride bırakarak TODOS Santos'a geri döndüm.

Kanka oldukları için bensiz eğleniyor gibiydiler, ben de onlara birbirlerinin makyaj malzemelerini denemeleri, tamponlarını denemeleri ya da kızların yaptığı her ne boksı onu yapmaları için gereken alanı verdim. Çünkü gerçekten de bu iki puşt erkeklere göre çok sıkıydı. En azından benim fikrim.

Rosie'yi arkada bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum, özellikle de Pazar gecesi prezervatif kullanmadan içine girerek nasıl çuvalladığımı düşününce. *Pislik*.

Yine de benden alamayacağınız bir şey vardı... Ben sadık bir pisliktim ve Trent'in bana ihtiyacı vardı. Hiçbir şey söylememişti ama satır aralarını okuyordum ve son telefon görüşmemizde bir şeyler vardı. Tamamen kendinde değildi. Trent'in her zaman sessiz bir sakinliği vardı. Bacağını kıldığında futbol kariyeri bittiğinde bile, Val hamile kalıp para istemek için kapısına dayandığında bile, hayat onu boğazından yakalayıp boğduğunda bile, her zaman sırtır ve parmağını zalim kadere çevirirdi.

Ama son telefon görüşmemizde öyle değildi. Bu yüzden o uçağa bindim.

Trent'e hep daha yakın hissettim. İlk günden beri.

Belki de diğerleri gibi doğmadığı gerçeği idi. Zengin, ayrıcalıklı ve atalarının onun için fethettiği dünya parçasını yönetmeye hazır. Belki de ailesi bizimkinden daha ucuz bir yerde yaşamasına rağmen, iyi bir adam, alçakgönüllü ve sahip olduklarımızla yetinen biri olduğu içindi.

yıllık peyzaj bütçesi. Beni ona çeken bir şey vardı ve HotHoles içinde tamamen güvendiğim tek adam oydu. Nina'yı anlatmayı düşündüğüm tek adam. O kadar ileri gittiğimizden değil ama evet.

Trent her zaman yanımdaydı.

Ve Rosie'yle oyun oynamanın bedeli yüksek olsa bile ona bu duygunun karşılıklı olduğunu gösterecektim.

Hepimiz ülkenin dört bir yanındaki okullarımızdan mezun olduğumuzda (Jaime Teksas'taydı, ben Massachusetts'teydim, Vicious Los Angeles'taydı ve Trent San Diego'da saçma bir devlet okuluna gitti), onu ortak yapmak ve bizimle birlikte Fiscal Heights Holdings'i kurmasını sağlamak için ona dört milyon dolar kredi vermeden önce gözümü bile kırpmadım.

Gözümü bile kırpmadım ama ailem beni çarmıha gerdi. Bir şekilde ona kefil olmalıydım, banka hesabımda o kadar para yoktu.

-Trent ve ben üniversiteden uzakta geçirdiğimiz yazları babamın ofisinde dosya doldurarak ve Starbucks'a bedava gidip gelerek geçirdik. İki kız kardeşime de ücretsiz taksi hizmeti sağlıyordum. Ailemin atanmış sürükleri gibi davranıyorduk.

Ve elbette, Trent ve ben ikimiz de drakonik bir sözleşme imzaladık, böylece babam parasını geri alacağını biliyordu.

Trent, hepimiz kendi kendimizi zengin ettikten çok sonra bile Eli Cole'a borcunu ödeyebilmek için Chicago'da bir stüdyo dairede yaşıyordu. Aslında, Luna doğduktan sonra daha büyük bir eve taşındı çünkü hayatına beklenmedik bir şekilde giren bu yeni üyeye uyum sağlaması gerekiyordu. Aile diyeceğim ama pek de aile sayılmazlardı, özellikle de Val beleşçi bir baba gibi şehri terk ettikten sonra.

Yutkundum.

Mantiken, Trent'in yardım aldığını biliyordum. Ailesi onun yanımdaydı. Ama içimdeki diğer her şey Luna'nın iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek için yanıp tutuşuyordu. Bu yüzden herkesten önce bavulumu topladım ve Las Vegas'ı -ve Rosie'yi- arkamda bıraktım.

Dekan

Son dakika değişikliği - Trent ile biraz zaman geçirmek için Todos Santos'a geri dönüyorum.

Rosie

Bir şeye ihtiyacı olursa haberim olsun. Yardım etmek isterim.

Dekan

Teşekkürler. Pazar gecesi için tekrar özür dilerim. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Rosie

Hayır. Unut gitsin. Ciddiyim. İkimiz de temiziz, değil mi?

Dean

haklı.

Rosie sperm çalacak bir tip olmadığından - bu daha çok Val'in hobisiydi - doğum kontrol hapı gibi bir şey kullandığını anladım. Acıma son verip bunu söylemesi iyi olurdu ama bu beni ilgilendirmezdi. Hayatıma devam etmeli ve onun sözüne inanmalıydım. Bu konu hakkında ne kadar güçlü hislerim olursa olsun.

Dekan

Seni özleyeceğim.

Rosie

Hayatta kalacaksın. Seni 11 yıldır özlüyorum.

Dekan

Benden yeterince aldığından emin olacağım.

Todos Santos'a vardığımda telefonum gelen bir aramayla çaldı. Trent ve Rosie'yle o kadar meşguldüm ki numarayı kontrol etmeden cevap verdim. Bu hiç bana göre değildi ve yeşil tuşa bastığım anda nedenini hatırladım.

"Öyle mi?"

"Tanrım, sonunda. Hiç cevap vermeyeceksin sanmıştım," diye inledi Nina hayal kırıklığı içinde. Kalbim düştü ve çenem sıkıştı. Aklımı başıma toplayıp spor çantamı güm diye yere bırakmadan ve Vicious'un içki dolabını açıp cam şişelerin sırasına sanki benimle alay ediyorlarmış gibi bakmadan önce dünya bir an için ekseninde döndü. Aptal değildim. *Onunla* yaşadığım sorunlar ile içki ve ot içmem arasındaki doğrudan ilişkiyi görebiliyordum.

Onu her düşündüğümde unutmak istiyordum.

Onunla her konuştuğumda, dikkatimi dağıtmak istedim.

Ve o her zaman resmin içindeydi. Her zaman hak etmediği şeyler istiyordu. Her zaman kafamı karıştırıyordu. Onu hayatımda istiyor muydum? İstemiyor muydum? Onu affettim mi? Onu *affedebilir miydim*? Onun kim olduğunu bilmek istiyor muydum? *O beni* tanımak isteyecek miydi?

"Vazgeçmiyorsun, değil mi?" Dudaklarımı şapırdattım.

"Pek sayılmaz. Birbirimize çok benziyoruz. Konuşmamız gerek Dean ve bunu sen de biliyorsun," diye mırıldandı. Kelimelerle arası çok iyiydi. Mükemmel bir çekici. Sürekli flört ederdi. Ne yazık ki benim üzerimde boşa gitmişti ama bu da ne kadar benzer olduğumuzu hatırlatan bir başka şeydi. İçimi kararttı, çünkü her şeyden çok nefret ettiğim kişi oydu.

"İlgilenmiyorum Nina ve 'her evladın bir babaya ihtiyacı vardır' konuşmasının geri kalanını ait olduğu yere, kışına sokabilirsin."

"Mutluluğun avucumun içinde." Beni görmezden geldi. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

"Hala ilgilenmiyorum."

"Bana altı yüz bin ver, senin olsun. Onu bulabilirsin. Onunla tanış. Konuş onunla. Bu harika olmaz mıydı?"

Belki olur. Belki de olmazdı. Hâlâ kararsızdım. Bunca yıl sonra bile bana şantaj yapmasının sorun olmadığını düşünmesi başlı başına akıllara durgunluk veriyordu.

"Benden uzak durman için sana bir haftadan kısa bir süre önce yirmi bin dolar verdim. Göze batmaman ve aramaman için sana para verdim. Hayatımdan çıkman için sana para ödedim ama sen hâlâ yapman gereken en basit şeyi bile yapamıyorsun. Belki de bu benim son ödemem olmalı, çünkü senin sözünün hiçbir değeri yok."

Bu şimdiye kadar söylediğim en sahte saçmalıktı. Bu nakit ineği ona küçük miktarlarda para göndermeyi bırakmayacaktı. Faturalara ve yemeğe ancak yetiyordu -hiç çalışmıyordu- ve son kez para trenini durdurmaya çalıştığımda, beni günde yüz kez aradı, hesabımı bloke edecek kadar çok e-posta gönderdi ve bana o kadar çok mesaj attı ki numaramı değiştirmek zorunda kaldım. İki kez. Onun kötü alışkanlıklarını beslediğimi biliyordum ama bu zahmete değmezdi. O ümitsiz bir vakaydı. Tek istediği bana sahip olmak, onun için çalışmamı sağlamak, onunla ilgilenmek ve onu sevmekti.

Onu sadece yoksulluk sınırının üstünde tutmamla yetinmek zorunda kaldı. Ama dediğim gibi. Luna boku gözlerimi açtı. Onunla tanışmak istemedim. Onun varlığını unutmak ve hayatıma devam etmek istedim.

"Hadi bebeğim," diye sızlandı. "Paraya gerçekten ihtiyacım var." 'Gerçekten' kelimesini özellikle sinir bozucu bulduğum bir şekilde uzattı.

"İşe gidin. Bu yabancı bir kavram ama yapılabilir. Sen yetenekli bir kadınsın" dedim. *Sayılır*.

"Çalışmama gerek yok. Bende senin istediğin bir şey var. O."

Onu istedim ve bu beni öldürdü. Onu tam olarak tanımak bile istemiyordum. Sadece neye benzediğini görmek için. Belki uzaktan. Harvard'dan mezun olduğumda birkaç özel dedektif tutmayı denedim ama elleri boş döndüler. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ayrıca, bu gerçekten çok zorlama. Bence adamın nerede olduğunu gerçekten biliyordu ama adam onun yakınında bile değildi.

Minnettar olunacak küçük mucizeler. Bahse girerim o olmadan daha iyiydi.

Onu.

"Bir kızla tanıştım." Konuyu değiştirdim. Sanki umurundaymış gibi.

Sanki bir anlamı varmış gibi

hiç fark yok.

"Ah?" diye cevap verdi, sesi hem şaşkın hem de mutsuz çıkıyordu. "Her zaman kızlarla buluştuğunu sanıyordum. Ünün senden önce geliyor."

"Şöhretlerimiz birbirine benziyor Nina. İnsanlarla y a t m a konusunda beni gölgede bırakıyorsun. En azından senin üstün olduğun bir şey var."

"Çok mu duygusalsın Dean? Ben sadece sohbet ediyordum."

Sadece baş ağrısı yapıyordu. Tabii ki, Nina benim onunla dalga geçme konusundaki ilgisizliğimden caymadı.

"Kadınları tekrar kullanılabilir bulmadığını biliyor mu?" Diğer hatta bir şey çığnıyordu. Muhtemelen başka birinin sikini.

"O bir bakıcı." Çenem gerildi. "Neden?"

"Çünkü o senin tam tersin."

Ve öyleydi de. Rosie cesur, şımarık, sadık ve espriliydi. *Harika bir anne olma potansiyeline sahipti.* Başkalarından iyilik almayı sevmeyen çalışkan bir kızdı. Ve benim aksime, Rosie kendisine verilen kestirme yolların hiçbirini kullanmadı. Hastalığı, her şeyi kolay yoldan elde edebileceği anlamına geliyordu. Ama Baby LeBlanc asla çizgide yürümedi. Üzerinde dans etti, parmak arası terliklerini yere vurdu.

Bir şişe romu dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım, sonra bir tane daha. Vegas'ta bile bir damla alkole dokunmadan üç gün boyunca çok iyi idare ettim ve lanet olası telefonuma cevap verdiğim anda hepsi tuvalete atıldı.

"Her şeye rağmen beni hâlâ sevdiğini biliyorsun," diye mırıldandı Nina nazlı nazlı gülerek. Ve kabul etmeliydim ki, dehşet verici bir şekilde, tamamen haksız değildi.

Vicious'un balkonundaki bakış açımdan çiçek açan ağaçlara baktım.

"Oh, ve Dean?"

"Evet?"

"Bu kaçırmak i s t e m e y e c e ğ i n i z bir gerçek. Her şeyi deĝiřtirecek."

Hiç şüphem yoktu.

"Aramayı kes. Cevap vermeyi bıraktım. Hoşça kal, Nina."

"Hey, bok kafa. Neredesin sen?" Trent'in sesi seyrek sahanlıktan yankılandı. Kendimi Vicious'un antika kanepesinden sıyırdım, başımı patlayacakmış gibi tutuyordum. Rosie'nin ailesi ikinci katta oturuyordu ama evde olduklarını sanmıyorum. Annesi Todos Santos Turta Komitesi'ne katılmış, babası da yarı zamanlı olarak peyzajcı olarak çalışıyordu. Vicious bir keresinde bana LeBlanc ailesini yavaşlamaya ve emekli olduktan sonra bile çalışmayı tamamen bırakmaya ikna etmenin mümkün olmadığını söylemişti. Buna şaşırmamıştım. Kızları da farklı deĝildi.

"Tam burada," diye inledim, bir milim bile kıpırdamadan.

Trent ve Luna geniş oturma odasına girdiler. Bir  rdek gibi ayaklarının üzerinde sallanıyordu, bal-kahverengi bukleleri ve pürüzsüz, bronz teni yeşil gözlerini ortaya çıkartıyordu. Luna sarılmak için kendini bacaklarımın arasına attı. Onu ku aĝıma alıp g ĝ me götürdüm ve tombul kollarını boynuma doladı.

Trent řakaĝını duvara dayadı ve ellerini ceplerine soktu.

"O nasıl?" Luna'yı vücuduma bastırıp saçlarını koklayarak sordum.

Omuz silkti, pencereden dışarı baktı.

"Büyükannesi ve büyükbabasıyla tatilde olduĝunu sanıyor. Telefonumu sürekli kulaĝına götürüyor ve annesini duymayı bekliyor."

"Bir yerde en erken hafızamızın iki yaşından itibaren olabileceĝini okumuştum. Belki de o kaltaĝın gittiĝini bile hatırlamayacaktır." Dış i randevumu beklerken ona eski tarihli bir dergiden se tiĝim saçma verileri vererek destek oldum. Sanırım  oĝu insan

Val'in eninde sonunda geri döneceğini biliyordu ama ben onlardan biri değildim. Yalan söylemenin ne anlamı vardı? Onun gibileri bilirim. Bir çocuk doğurur, onu terk eder ve sadece paraya çevrilmeyi bekleyen bir fırsat gördüklerinde yavrularını kontrol ederlerdi.

"Ve bir yerde en eski hafızanın anne karnından itibaren olabileceğini okumuştum. Belki de her şeyi hatırlayacaktır," diyerek bana kuru bir bakış attı.

Touché.

Luna'yı yere bıraktım. Dengesini kazanana kadar sallandı, sonra elimi tuttu ve gülümsedi.

"Bak, alınma dostum ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, tamam mı?"

Daha önce hiç bu tür saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmadınız."

Onu düzeltmeyecektim. Bu benimle ilgili değildi. Bir süre için küçük bir pislik gibi davranacak olsa bile onun y a n ı n d a olmak istiyordum.

"Büyük kız külotunu giy, Trent. Dünyanın en iyi dadılarını tutacak kadar paran var ve Luna havalı bir çocuk. Ailen var, arkadaşların var, *ben* varım. Bu işte yalnız değilsin."

"Biliyorum, biliyorum." Trent yüzünü ovaladı, içki dolabına doğru yürüdü ve bir şişe Glenmorangie çıkardı. "Luna, Dean Amca'ya nasıl dans ettiğini göster," diye sordu yorgun bir ifadeyle kendine bir içki koyarken, gülümsemesi gevşemişti. Kız Madison Square Garden'daki Beyoncé gibi sallanmaya başladı ve ikimiz de birkaç dakika boyunca onu alkışladık, Luna bir kapıya dikkatini verip arka arkaya beş yüz kez kapatıp açmaya karar vermeden önce.

"Yaşına göre oldukça ilerlemiş," dedim.

"Hem de çok. O da sürekli gevezelik ediyor. Belki benim önyargımdan kaynaklanıyor ama bence o özel biri. Çok özel." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Annesi tarafından bu şekilde bir kenara atılamayacak kadar özel."

"Ne yapacaksın, kardeşim?"

Bir yudum alırken bardağının kenarından bana baktı, sessizliği bana zaten bir fikri olduğunu işaret ediyordu. Bardağını yere bırakıp dilini şaklattı. "Ailemin Todos Santos'ta yeni bir evi var. Chicago büyük ve acımasız bir yer ve ben de deli gibi çalışıyorum." Bana uzun ve sert bir şekilde baktı ve ne istediğini hemen anladım. Bağcıklı parmaklarımla dudaklarıma dokundum.

"Hadi iş konuşalım."

"Bu benim sözde hayatım." Trent yırtık kollarıyla işaret ederek, kansere çare bulmak için daha iyi saklanmış bir özveriyle hâlâ aynı çift kapıyı açıp kapatan Luna'ya bir kez daha baktı. "Bu bir karmaşa

ve kızım bu boktan gösterinin ortasında, çamur ve pisliğin içinde sürükleniyor, ebeveynlerinin kötü kararlarının sonuçları hayatını mahvediyor. Bu iş burada bitmeli. Onun istikrara ihtiyacı var."

"Tam olarak ne öneriyorsun?" Boynumu kırdım ve gözlerinin içine baktım. Fiscal Heights Holding'in merkezi New York'taydı ve onu ben yönetiyordum. Sorunsuz bir şekilde, kendi adıma söylemem gerekirse. Kendini işine adanmış bir bekârdım ve saatlerce çalışıyordum. Vicious Los Angeles'ta çalışıyor ve her gün Todos Santos'a gidip geliyordu. Kaliforniya'yı hayatta terk etmezdi. Burası onun doğduğu ve öleceği yerd. Jaime Londra'daydı, Avrupa'daki hesaplarımızla ilgileniyordu ve Trent de Chicago'daydı, en yeni ve en küçük şubemizdi. Ama hızla büyüyordu. Kazanılacak para vardı ve para konuşuyordu. Özellikle bizim gibi insanlara bağıyordu.

"Vicious Chicago'yu almalı." Trent ölümcül bir bakışla bana baktı.

Gülümsedim. "Vicious pek çok şey yapmalı. Yapması gerekenler ile gerçekte yaptıkları arasındaki o boşluk var ya? İşte orada gelişiyor." Şaka yapmıyordum.

"Bir sonraki görüşmemizde bu konuyu açtığımda bana destek olmalısın." Bakışlarımı sıkıca tuttu, çenesi titriyordu. Alt dudağımı çekiştirdim.

"Bunun gerçekleşmesi için benim oyumdan daha fazlasına ihtiyacınız var." "Jaime de var."

"Jaime, Vicious'a karşı mı çıkıyor?" Kaşlarım havaya kalktı. Jaime her zaman onun tarafını tutardı, Vic'in saçmalıklarını yüzüne vurma zamanı geldiğinde bile.

Trent'e baktığımda, uğruna savaşmak isteyeceğim birini gördüm. Sert. Her zaman doğru olanı yapan bir adam. Eğer dördümüzün arasında bir fırsat yakalamayı hak eden biri varsa, o da oydu. Başımı salladım ve bir elimi Luna'nın küçük başının üstüne koydum.

Sokak hayvanlarını koru. Geçmişinin kefareti öde. Lanet döngüyü kır.

"Ne zaman?" Ben sordum.

"Kasım kulağa hoş geliyor. Şükran Günü falan. Nasıl olsa hepimiz burada olacağız."

Başımı salladım. "Seni Cali'ye geri götürelim."

Omuzlarımızı tokuşturduk ve sırtımızı sıvazladık. "İşte bu."

Chapter Seventeen

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Dean. Dean Cole bana yaşadığımı hissettiriyor.

VEGAS kaçamağımızın geri kalanı tüm çabalarımın rağmen uzun sürdü. Kızları Mafya Müzesi'ne, bir barbekü restoranına (ilk tercihim suşiydi ama kız kardeşime ne kadar kızgın olsam da onunla alay etmek yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi) ve bir spaya götürdüm. Millie ve ben yolculuk boyunca toplam yirmi kelime konuştuk ve yalnız kaldığımızda gergin bir sessizliği paylaştık. Kaba, kibar ve mesafeliydim. O ise mutsuz, endişeli ve sıkıntılıydı.

Bir de suçluluk duygusu vardı. Büyüyen bir tümör gibi içimi kemiriyordu. Hangi kısmın daha kötü olduğundan bile emin değildim. Eski erkek arkadaşıyla yattığım kısım mı - bu noktada Dean'le yatmaktan daha fazlasını yaptığımızı inkâr etmek mümkün değildi ve bu da bir sorundu - yoksa söz konusu kız kardeşim olduğunda Gladys, Sydney ve Elle'in düzenlediği şirinlik festivaline katılmadığım kısım mı?

Perşembe günü eve dönmek üzere uçağa bindik ve ailemle buluşmaktan korksam da içimi bir rahatlama kapladı. Malikâneye döner dönmez odama girdim ve sayvanlı yatağın üzerine yığıldım. Yorgunluk, hissettiklerimi anlatmaya yetmiyordu. Dans etmekten, etrafta dolaşmaktan ciğerlerim acı içinde çığlık atıyordu ve... soğuk fayansların üzerinde seks yapmak aklıma gelen en iyi fikir değildi diyelim. Mukusun solunum yollarımı kapladığını hissediyordum. Dr. Hasting'i görmek için bir an önce randevu almam gerekirken, düğünden önce buradan ayrılamazdım.

Elle'e mesaj atıp New York'a uçuşunun nasıl geçtiğini sormak için yatağın kenarına yuvarlandığımda (bir aile etkinliği için düğünü atlamak zorunda kaldı), ablam kapımı açıp fırtına gibi içeri daldı.

"Konuşmamız gerek."

Arkamı döndüm, kabarık, renkli yastıklardan oluşan bir tahtın üzerine yayıldım ve ıslak yanaklarımı ve kırmızı gözlerimi görünce gözlerindeki kasırga sakinleşti. Yüzü endişeyle buruştu. İşte Millie buydu. Bekârlığa veda partisinde bir velet gibi davrandığımda bile soğuk bedenimin altında eriyip gitmişti.

Sessiz bir davetle yatağın boş tarafını okşadım. Oturduğumuz, güldüğümüz, ağladığımız, karanlıkta parlayan yıldızlara baktığımız ve çılgın planlar yaptığımız yere. Beyaz bayrağı salladım. O da yerinden kalktı - odanın dışında değil ama tam olarak içinde de değil, sonra kapıyı arkasından kapattı.

Öksürerek güldüm, başımı öne eğdim. "O zaman konuşalım kardeşim."

"Bu şekilde öğrenmeni hiç istememiştim. Asla," dedi Millie, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, gözlerini tavana dikerek.

Yüzüm çenesi ile koltuk altı arasına gömülmüştü ve o açıdan, vücudu emzirmeye hazırlanırken göğüs dekoltesinin içinden çıkan ve sol göğsüne doğru uzanan mavi damarı görebiliyordum.

"Ama bunu sana laf arasında da söyleyemezdim ve nedenini ikimiz de biliyoruz. Babam senin peşinde, annem New York'ta yalnız olduğunu bildiği için deli gibi korkuyor ve benim de isteyeceğim son şey senin üzerinde daha fazla baskı yaratmaktı. Kötü bir karar, biliyorum, ama bunun tek nedeni sabah bulantılarım ve her kahve kokladığımda yeşile dönme eğilimim sayesinde insanların bunu olması gerekenden çok daha erken öğrenmesi." Derin bir nefes aldı ve yanağını yanağıma sürttü.

"Gladys ve Sydney bir hafta önce öğrendi. Bekârlığa veda partisinden önce sana söyleyecektim ama Vegas gezisiyle kendini aştın ve bire bir zaman geçiremedik."

"Ben bebeklerle çalışıyorum," diye dudak büktüm, bir yastığı göğsüme bastırıp gevşek bir ipliği çekiştirdim. "Bunu bana geçerken de söyleyebilirdin. Yine de senin adına sevinmekten başka bir şey yapmazdım. Neden farklı düşündün ki?"

Yutkundu ve aramızdaki boşluğa baktı.

"Çünkü Rosie, aşk ve tutku, en iyi niyetlerine rağmen bir insanı deliliğe sürükleyebilecek iki güçtür." Yüzünü bana dönerek bir elini kulağının altına sıkıştırdı. "Ve sen annelik konusunda tutkulusun. Bu düğünle, gösterişli törenle falan birlikte bunu yüzüne vurmak istemedim. Bu benim için de garip, tamam mı? Hayatta her şeyin kolay olmasına alışık değilim."

Onu kucakladım, boynunu kokladım, her zaman kullandığı kiraz çiçeği parfümünün kokusunu aldım. Evim gibi kokuyordu.

"Başka birinin serveti için hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedim, her kelime hafif ve kolaydı, çünkü gerçektir. "Ve tüm bu iyiliğe alışın, çünkü kesinlikle bunu adil ve dürüst bir şekilde kazandınız. Şimdi bana her şeyi anlat. Ne kadar ilerledin?"

"Dokuz hafta." Dudağının kenarını ısırdı ve bir elini düz karnının üzerinde gezdirdi. "Kahve kokusu beni kusturuyor ve domuz pastırması düşüncesi omurgamdan aşağı rahatsız edici ürpertiler gönderiyor. Oh, Rosie, ve göğüslerim. *Çok kötü* acıyorlar. Hepsi hassas ve kocaman. Bu da Vicious'un onlardan daha da etkilenmesine neden oluyor." Gözlerini devirdi ve bir kahkaha attı. "İlk üç aylık dönemin en zor dönem olduğunu söylerler, ondan sonrası çocuk oyuncağı."

Birlikte çalıştığım genç annelerin hikâyelerini ve asıl işin bebek doğduktan sonra başladığını anlatmaktan onu alıkoydum ve bacaklarımı onunkilere dolayarak ona sarıldım.

"Bana nasıl tahammül ediyorsun, dostum? Cidden. Ben dünyadaki en kötü insanım. Bütün hafta şımarık bir velet gibi davrandım çünkü birkaç sefil saniye boyunca *senin* gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hissettim. "Herkesin dünyasının merkezi değilsin."

"Tanrım. Rosie, önemli bir şey değil. Vegas'ta biraz sessizdin ama..."

"Hayır, Millie, sadece bu değil," diye mırıldandım.

Söylemeye cesaret edebilir miyim? Olabilir. O bana kendi gerçeğini söylüyor. Benim de ona benimkini vermem adil olur.

"Ve...?" Millie sarılmayı bıraktı ve merakla bana baktı. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak doğruldum. Ellerime baktım.

O kadar sertti ki görüşüm bulanıklaştı. Suçu ben işledim. Cezamı ödeme zamanı gelmişti.

"Ve Dean ile yattım."

Kafamı kaldırmadım. Kız kardeşimi incitme ihtimali bir anda çok gerçek ve çok acıydı. Yirmi küsur yıl boyunca hayatım sorumluluklardan yoksundu. Hayatta kalmak dışında tabii ki. İlaçlarımı aldığım, fizyoterapi seanslarıma gittiğim ve her sabah ve öğleden sonra hava yolu temizliğimi yaptığım sürece defalarca paçayı sıyırmıştım. Şimdi, af dilemek zorundaydım. Pişmanlık göstermeliydim. Sonuçlarına katlanmalıydim.

İncitmek istediğim son kişiyle, kız kardeşimle başladım.

Bunu düzeltmeye hazırdım. Dean'den vazgeçmeye -onun sevmem gereken, sevebileceğim tek erkek olduğunu çok iyi biliyordum- çünkü kız kardeşim daha önemliydi. Ondan ve *benden* daha önemliydi.

Nefesimi tuttum, gözlerim yarı kapalı, Millie'nin kararını bekliyordum. Ciğerlerim yanıyor, yalvarıyor, nefesim *kesiliyor* olsa da nefesimi tuttum. Yüzüme yumruk atmasını, karnımı tekmelemesini, bana dünyanın en kötü insanı olduğumu söylemesini ve beni evinden atmasını istiyordum. Yeter ki bana bunu düzeltmem için bir şans versin.

"Nasıldı?" Sesi hiçbir yerden gelmedi.

Ne...?

"Ben...uh...afedersiniz?"

"İyi miydi?" Koşarak gelip yanıma oturma sırası Millie'deydi. Bir bacağını diğerinin üzerine atıp dudaklarına dokundu. "Onunla sadece bir kez birlikte oldum. Aramızda kalsın, bana neredeyse hiç dokunmadı. Çoğu zaman ben onun ödevini yaparken öpüşüyorduk." Kıkırdadı ve bunu duymak bana kendimi iyi hissettirdi.

"O..." Gözlerimi kısarak kardeşimi yakından inceledim. Sarhoş muydu? Kafası iyi miydi? Olamazdı, çünkü fırında bir çöreği vardı. Ama hiç de umurundaymış gibi görünmüyordu. Onu unuttuğunu biliyordum. Zaten hiç aşık olmadıklarını biliyordum. Millie New York'a kaçtıktan sonra, kalbinin kırılmadığından emin olmak için onun her hareketini uzaktan izledim. Dean'le ilişkisini bitirdiği için pişmanlık ve üzüntü duyuyordu ama asla özlem duymuyordu. Bu yüzden kalp kırıklığının acısını hissetmeyeceğini biliyordum. Ama bu... bu da garipti.

"O...?" diye sordu kız kardeşim, çenesini aşağı doğru eğerek.

Kirli-sıcak. Pis-kaba. Akıl almaz derecede sert. Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi.

"Şey," diye yumruğuma öksürdüm, "diyelim ki kişiliği söz konusu olduğunda pek çok eleştirim olsa da, yatakta ondan şikayet ettiğimi duymayacaksın. Yani, gerçekten kızgın değil misin?"

Omuz silkti. "O bir HotHole, Rosie. O kadar kötüler ki 'iyi' kelimesini bile heceleyemiyorlar, ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun. Kalbini koruduğun sürece sorun yok." Avucunu Anti-Flag tişörtümün sol tarafına yerleştirdi. "Ben bunu destekliyorum, *bu* her neyse. Sadece senin için en iyisini istiyorum. O seni mutlu ediyor mu?"

Dean beni mutlu etti mi? Buna dürüstçe cevap veremezdim. Birlikteyken ya sarhoş ya da kızgın olurum. Bazen ikisi birden. Ve onu her zaman çok suçlu hissederek terk ederdim, her cinsel karşılaşmada bir tutam tuz vardı. Kalpten kalbe geçen her an için. Val'in Trent'i terk ettiğini öğrendiğimiz gece onu kendime yakın tuttuğumda bile kalbimin Dean için atmasına izin veremezdim. Önce Millie'nin izni olmalıydı.

"Sanırım olabilirim," diye cevap verdim, midemin çukurunda heyecan ve hayranlığın döndüğünü hissediyordum.

"O zaman anlaştık. Benim onayımı aldınız." Gülümseyerek bir kez el çırpı.

Bu kutsamayı hafife almadım, ne de olsa bu benim mutluluk biletimdi ve bir de söz verdim. Pazar günü nedimeler tarihinin en iyi nedimesi olacaktım. Annie'nin tam tersi. Kendimi affettirme ihtimali kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim, Millie." Bu konuşmaya başladığımızdan beri tuttuğum havayı dışarı verdim ve ciğerlerim rahatlayarak sızladı.

"Bana teşekkür etme. Aşka teşekkür et. O her şeyi fetheder." "Dean 'Manslut' Cole'u bile mi?"

Şaka yaptım.

Kız kardeşim gülerek kalçamı tokatladı.

"İçimde bir his var, özellikle de o."

Chapter Eighteen

Dean

KAHRETSİN, DÜĞÜNLERDEN NEFRET EDERDİM.

Bu küçük *gerçeği* neredeyse unutuyordum -neredeyse- ama sonra Vicious ve Millie'nin gösterişli yemekler, parlak renkler ve terli, şık giyimli konuklarla çarpışması bana bir gün evleneceksem bunun Vegas'ta olacağını hatırlattı.

Rosie ve benim yarın sabah ilk iş olarak New York'a uçak biletlerimizin olması iyi bir şeydi, çünkü Todos Santos'tan defolup gitmek ve onun peşinden amansız takibime başlamak için çaresizdim. Adını ben koydum: *Operasyon: Doğru LeBlanc Kardeş*. Ve işe ulusal televizyonda lanet haberi vererek başlayacaktım, böylece birlikte her yattığımızda kendini suçlu hissetmekten vazgeçecekti. Sorunumuzun köklerinden biri buydu ve ben bunu temelinden söküp atmaya ve gözlerimin içine baktığında gördüğüm utanç ve önyargıyı öldürmeye hevesliydim.

Bebek LeBlanc ve ben Perşembe'den Pazar'a kadar birbirimize pek vakit ayıramadık. Koridorda birkaç kez yanından geçtim ve her geçtiğimde parmaklarımız kenetlendi, omuzlarımız birbirine değdi ya da bana o gülümsemeyi yaptı. Özellikle benim için icat ettiği ve başka kimseye vermediği gülümseme.

Çok meşguldü. Kız kardeşiyle birlikte salonlara, kaplıcalara ve son provalara gidip gelmek çok zaman alıyordu. Her zaman çok yorgun görünüyordu ama başını dik tutuyordu. Perşembe günü Todos Santos'a döndüğü gece gizlice odasına girmeye çalıştım ama Millie'yi yanında uyurken buldum.

Kahrolası Millie. On bir yıl sonra bile beni Rosie'den mahrum bırakıyor.

Düğünde üzerime düşen görevi yerine getirdim. Konukları karşılamak için Trent, Jaime, Vicious ve Vicious'un destek sisteminin büyük bir parçası olan babam Eli ile simetrik bir sırada durdum. Hava nemliydi ve güneş, erkek arkadaşını Demi Lovato'nun bir fotoğrafına bakıp mastürbasyon yaparken yakalamış PMS'li bir genç kız kadar öfkeliydi. Beş bin dolarlık, özel dikim smokinimin içinde terliyordum ve bir kadeh şampanya alıp boğazımdan aşağı atmak istiyordum ama Rosie'ye verdiğim sözü tutmak istiyordum. Artık içki yoktu, en azından unutmak için içme ihtiyacımı yenene kadar. Hâlâ ot içiyordum ama günde bir taneden fazla içmiyordum.

Çünkü soğuk hindi, bağımlıların vagondan düşmelerinin iki numaralı nedenidir.

İlk sebep? Kalp kırıklığı. Ben de bundan kaçmaya çalışıyordum.

Parlak yüzlerimizde dişlek gülümsemelerle, süslü görünümlü hanımları ve zengin yaşlı adamları selamladık. Trent bugün biraz daha iyi görünüyordu ve Vicious piyango kazanmış gibi gülümsüyordu. Kalbime bir kıskançlık iğnesi battı, evleneceği kişi yüzünden değil, Emilia'nın onunla yuva kurmayı kabul etmiş olması yüzünden. İçimden bir ses kız kardeşinin evcilleştirilmesi daha zor bir yaratık olduğunu söylüyordu.

"Hoş geldiniz."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Tanışmayalı çok uzun zaman oldu. Çocuklar nasıl?"

Bla-bla-bla. İnsan akışı azalmadı. Tek istediğim Rosie'yi bir an olsun görebilmekti. O gün erken saatlerde ona mesaj atmış ve iyi şanslar dilemişim, ki bunu söylemek aptalca bir şeydi çünkü evlenecek olan o değildi. Bana söyleyecek bir şeyi olduğunu ama daha sonraya kalması gerektiğini söyledi.

Ve tören okyanusa bakan bir tepede gerçekleşene kadar düşündüğüm tek şey buydu.

Mutlu çift yeminlerini ederken Jaime ve Trent ile birlikte Vicious'ın yanında duruyordum ve Rosie'nin koridorun karşısından Emilia'ya sadece çocuklarda görebileceğiniz türden bir mutlulukla bakmasını izledim. Hiçbir kesinti olmadan ona bakmak benim ağır kesicimdi. Zarif, Yunan tanrıçası, inci beyazı elbisesinin içinde bir melek gibi görünüyordu. Dağınık bir Fransız kıvrımıyla geriye doğru bağlanmış, saçları fırfırlı bir kuğu. Millie'ye sırtıttı ve yüzük takma zamanı geldiğinde kiraz çiçeği buketini elinden aldı. Tören bittikten sonra, onu kucağıma alıp öpme isteğime karşı koymak için ters yöne doğru yürüdüm.

Dudakları çiğnenip şişene kadar. Bunun yerine telefonumu çıkardım ve ona mesaj atmaya başladım, bu mesajları yakın zamanda görmeyeceğini biliyordum. Ve diyelim ki kendimi özellikle geveze hissediyordum, çünkü parmaklarımın bulunduğu saçmalıkları açıklamamanın başka bir yolu yoktu.

Dekan
Çok güzelsin, biliyorsun değil mi?

Dekan
Benim yanıma taşın.

Dekan
Ciddiyim. Herkesi ve her şeyi siktir et. Hadi yapalım şu işi.

Dekan
Sayın Bayan LeBlanc, ben ev sahibiniz. Kiranın yeniden değerlendirilmesiyle ilgili olarak - yüzde bir trilyon zam yapıyorum. Kabul edin ya da etmeyin.

Dekan
Ama cidden, Bebek LeBlanc. Hadi yapalım şunu.

Ayık kaldığımı bildiğinden emin olmak için çok fazla. Sarhoş bir aptal gibi konuştum.

Törenden sonra akşam yemeği geldi. Oturma düzenine göre Rosie'yle masanın iki ucunda oturuyorduk -buna da hayatıma da lanet olsun- ve muhtemelen telefonunu çoktan kontrol etmiş olmasına rağmen bana henüz cevap vermedi. Bu iyiydi. Benim sabrım vardı. Onun da zamanı vardı.

Aslında ikisi de doğru değildi.

Benim sabrım yoktu, *onun* da ağırlıklı olarak zamanı yoktu.

Trent, Luna'nın bezini değiştirmek için yerinden kalktı ve babam bir saniye içinde onun yerine geçip omzumu sıktı.

"Güzel bir tören," diye yorum yaptı. Omuz silktim. "Elbette."

"Eğleniyor musun evlat?"

Zevk almak güçlü bir kelimeydi. Eve gidip tatlımla ziyafet çekme vakti gelene kadar bu olaya tahammül ediyordum. Kız arkadaşımın amı.

Ellerimi ceplerime sokarak arkama yaslandım. "Yemekler güzel."

"Ve alkole dokunmadığını fark ettim. Güzel."

"Bu Rosie'nin müthiş fikri. Şimdiye kadar işe yaramış gibi görünüyor. En azından çoğunlukla." Nina'ya yanlılıkla cevap verdiğim zamanı düşündüm. "En iyisi bu. Aşırı içki içmenin yeniliği otuz yaşına gelince geçiyor."

"Vicious'ta kalmanın sebebi o mu?" Babam bir kaşını kaldırarak sırttı.

Aileme Todos Santos'taki ilk gecemde Spencer'ların malikanesinde kalmak istediğimi, böylece arkadaşımın yanında olabileceğimi söylemişim ama bu saçmalık bakire bir fahişe kadar inandırıcıydı. İstemediğim sürece kimse için bir şey yapmazdım. Özellikle de Vicious için. Bu yüzden herkes gizli bir ajandam olduğunu düşündü.

"Belki." Dudaklarımı ıslattım, bakışlarım gösterişli kadınlar denizinde onun dolgun poposunu ve Fransız kıvrımını aradı. Bizi bir çift olarak görmüyordum. Henüz değil. Rosie'nin kız kardeşine ne zaman söyleyeceğinden emin değildim ve mikrofonu kapıp bunu herkese duyurmak istesem de onun duygularına dikkat etmek zorundaydım. Ama onu daha fazla şımartacağımı düşünüyorsa çıldırmış olmalıydı.

"Neden?" Babama sordum.

"Eskiden kız kardeşiyle çıkıyordun, değil mi?"

"Son sınıf. Bir buçuk sömestr." Suyumdan bir yudum aldım ve kolumu sandalyesinin arkasına attım. "Çoktan aştık. İkimiz de."

"Belli ki." Babam çenesini mutlu çifte doğru salladı, tam o sırada Vicious gelinini yakalayıp Fransız öpücüğü kondurdu, dili gelinin ağzına saldırdı, yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde başlayıp hızla kapalı kapılar ardında yapılması gereken türden bir şeye dönüştü. Jaime, Vicious'un sırtını tokatlamak ve ona iki yüz çift gözün baktığını hatırlatmak için oradaydı.

"Nina son zamanlarda beni arıyor. Her zamankinden daha fazla," dedim babama. Nina hakkında konuştuğum tek kişi oydu. Annem önyargılıydı - bana karşı çok korumacıydı- ve tüm arkadaşlarım... yani, karanlıktaydı.

Babam dudaklarını büzdü, kaşlarını çattı. "Neden ona istediğini vermiyorsun?"

"Bir ton para ve baş ağrısı tarihindeki en iğrenç migreni bana yaşatmak için mi? Altı yüz bin istiyor."

Sessizliğin ritmi. "Onu görmek istemiyor musun?"

Eli Cole bir avukattı. Tam olarak bir aile avukatı. Benimki gibi davalar her gün masasına geliyordu. Nina gibi insanlar onu sürükledi ve

Bu yüzden işlerin benim için ne kadar karmaşık hale gelebileceğini çok iyi biliyordum.

Gözlerim hâlâ kalabalığın üzerinde geziniyor, her zaman görmek istediğim kişiyi arıyordu.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum. Ne anlamı var ki, biliyor musun? O benim bir parçam. Sadece onun değil. Ama o zaman... neden kapanmış bir yarayı yeniden açalım? Bence onsuz daha iyiyiz." Kaşlarımı birbirine yapıştırdım. "Şu anki halimle onunla hiçbir şey yapmamalıyım."

"Kötü bir yerde misin?" Babamın sorusunda bir gerginlik vardı. Soruyu biraz düşündüm.

"Şart değil. Sadece herkesin senin gibi baba olmaya uygun olmadığını düşünüyorum."

Babam başıyla onayladı. "Ne yapmaya karar verersen ver," dedi dikkatle, "annen ve benim seni destekleyeceğimizi unutma."

"Sağ ol baba," dedim.

Trent elinde Luna ile geri geldi ve gecenin geri kalanını onu güldürerek geçirdim.

Gece yarısı Rosie'nin yatağına girdim. Uçağımız ertesi sabah kalkacaktı ama geceyi ayrı geçirmek gibi bir seçeneğimiz yoktu. Bütün gün Millie'nin etrafında dolandıktan, mükemmel nedime olduktan ve hatta kız kardeşinin ayaklarının su toplamasından korktuğu için Millie'ye parmak arası terlik almak için şehrin öbür ucundaki Target'a koştuktan sonra Rosie derin bir uykuya dalmıştı.

Bebek LeBlanc huzurlu görünüyordu, battaniyenin altına sokulmuştu ve ağzı hafifçe açıktı. Göz kapakları dalgalanıyordu, bana rüya gördüğünü söylüyordu. İki inhaleri, turuncu hap tüpü ve tuhaf yeleği hala komodininin üzerinde duruyordu. Bu bana yatmaya hazırlanmaya fırsat bulamadan sızdığını söylüyordu. Yanındaki boşluğa kaydım ve onu arkadan kucaklayarak göğsüme yaklaştırdım. Hâlâ ter kokuyordu ve

ve kıkırdamadan edemedim. Eve döndüğünde duş bile almamıştı. Benim küçük vahşim.

"Dean," diye mırıldandı uykusunda ve ben ona karşı sertleştim. Daha çok bir inilti gibiydi ama belki de duymak istediğim şeyi duyuyordum. Bütün gün birbirimizle konuşacak zamanımız olmamıştı ve ben onu ciğerlerim gibi özlemiştim. *Akciğerler*. Ciğerleri her geçen gün iflas ediyordu ve günleri çoğunlukla ayrı geçiriyorduk. Onu düzenli olarak, her gün, en azından günde birkaç saat görmeden daha ne kadar yaşayabileceğimden emin değildim. Eski halimize geri dönemezdik. Ara sıra asansörde karşılaşmalara, sahte kira değerlendirmelerine ve hiçbir yere gitmeye değmeyen hafif, anlamsız şakalaşmalara.

"Dean," dedi tekrar, kıcı kasıklarına doğru kıpırdanıyor, temas için yalvarıyordu. Dişlerimin arasından bir nefes çektim ve ince, kısa pijama altından başka bir şeyle örtülü olmayan kık yanaklarının arasına sikimi bastırdım. Yarığı boyunca sürükledim ve kendim de küçük bir inilti çıkardım. Bu sefer ona prezervatifsiz binmeyecektim. Ama o beni istedi, ben de ona istediğini vereceğime emindim.

"Mmmm," diye uykusunda zevkle inledi, bana daha iyi erişim sağlamak için uyluklarını biraz ayırdı. Hoşuna gitmişti, ben de bunu bir sinyal olarak kabul edip altlarını aşağı indirdim ve ucumu sıcak kıcının çatlağının arasına soktum. *Hay sikeyim*. Bu kız. Göğüslerinden birini avuçladım ve meme ucunu başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarlayarak kıstırdım.

"Beni özledin mi bebeğim?" Cevap vermesini beklemeden boynuna doğru nefes aldım.

"Evet," diye geveledi, hâlâ komadaydı. "Millie'ye bizden bahsettim." Kıcı şaftıma daha sert bastırdı ve şimdi horozumun yarısı yanakları arasında titreşiyordu. "Benim adıma mutlu oldu."

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Onu yakalamak, döndürmek ve yemek istedim ama bu söz konusu bile olamazdı çünkü Rosie uyumakla kalmıyordu, tüm ailesi de horluyordu. Odasına giderken horlama serenadını duydum.

Bu uyuyan bir kızla yapacağım türden bir konuşma değildi, bu yüzden elimi şortunun içine soktum ve klitorisini daireler çizerek ovmaya başladım, onu arkadan kucakladım ve aletimin kık yanakları arasında zıpladığını ve sarsıldığını hissettim. O deliğe girmek istiyordum. Hem de çok. Ama anal kesinlikle yapmadan önce hakkında konuşmanız gereken şeylerden biriydi.

"Parmaklarıma gel, Bebek LeBlanc." Bir, iki, üç parmağımı amına soktum ve önce yavaşça, sonra kalçaları çılgınca elimi kovalamaya başlayınca daha hızlı sokup çıkarırken çıkardığı h  p  rdetme seslerinin tadını çıkardım. Dudaklarımı kulağının kabuğuna bastırarak tısladım, "Hadi, Sirius. Seni seviyorum."

Orgazmı parmaklarımda patladı ve dudakları arzuyla aralanarak haykırdı.   ığlığını bastırmak için   n kolumu ağızına sokmak zorunda kaldım. Görünüşü göre Rosie parmaklanmaktan o kadar hoşlanmıştı ki, ben tepki vermeye fırsat bulamadan sırt üstü dönüp üzerime oturdu ve karanlıkta bana sarıldı.

Hâlâ uyuyor mu uyanık mı emin değıildim. İkisinin arasında bir yerde görünüyordu. Gözleri kamaşmış, dudakları kırmızı, a  k ve davetk  r bir şekilde bana s  rt  n  yor, çıplak amcığı çıplak sikime sürtünüyordu.

Onu umutsuzca becermek istiyordum, ama hala küçük bir şey hakkında konuşmamıştık. (Ve hayır, bu onun arsız k    na aşık olduğum ger  eğı değıildi. Muhtemelen bunu ne kabul etti ne de duydu ve bu benim için yeni bir haber bile değıildi. Onu sevdiğimi hep biliyordum. Kendime itiraf etmeden çok önce.)

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?" diye sordum. Eğer kullanmıyorsam, hemen koridorun diğ  r tarafına koşup bir prezervatif almam gerekecekti. Prezervatifim olduğundan bile emin değıildim. C  zdanımda her zaman bir tane bulundururdum ama Todos Santos'taki ilk gecemizden beri değıiştirilmemişti. Yine de Vicious ve Millie'nin odasına gizlice girip -evet, balayı gecelerinde- ikisi de oradayken prezervatiflerini   almaktan   ekinmiyordum. Çıplak ve sevişiyor olsalar bile. Rosie'yi o kadar çok istiyordum.

"Hap yok," diye mırıldandı, vücudu geriye yaslandı ve sikimi amına iterken bana çarptı. *Fuuuuuuck*.

"Bebeğim." Kolunu tuttum, bileğini, avucunun i  ini ve parmak uçlarını milyonlarca kez öptüm. "Uyuyor gibisin. Bilincin yerinde değıilken buraya gizlice girip seni parmakladığım için ben de bir pislik sayılırım. Prezervatife ihtiyacımız var. Gidip hemen bir tane getireyim, tamam mı?"

Ama o devam etti, beni Cowgirl'lemeye devam etti ve bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen, aletim kontrolü ele aldı ve Yee-Haw'ladı, bana sonuçları siktir etmemi söyledi. Ne zaman sikimin üzerine gelip siks  , onu yatağı yapıştıırıp bir dakika beklemesini söylemek istedim. Hatta onu ters çevirmeyi, yukarı doğıru kaydırmayı ve durması için ağızını sikimle sikkemeyi bile düşündüm.

Kendimi onun altında çaresiz bulurken mantığımla mantık yürütmeye çalıştım, çılgınca ve tehlikeli olsa bile istediğini reddedemiyordum. Nina beni travmatize etmişti ama Rosie o değildi. Hamile kalsa bile sorun olmazdı, değil mi? Luna sevimliydi. Bugün kakasını yapmış ve Trent bezini değiştirmemi istemiş olsa bile. Ve belki bir gün iyi bir baba olabilirdim. Sadece dokuz ay sonrasının iyi bir tarih olduğundan emin değildim.

Rosie hızını artırarak, "Gerek yok, gerek yok," diye mırıldandı. Hâlâ uyuyor gibiydi. Yorgun bir kıza göre üzerimde harika bir iş çıkarmıştı. Taşaklarım sıkılaştı ve omurgamda o tanıdık telaşı hissettim. Boşalacaktım. Boşalacaktım ve Rosie hap kullanmıyordu.

Hey, pislik, sen de bir aptalsın, bunu biliyor musun?

"Bebeğim..." İnledim ama nafileydi. Sonrasında olacakların gerçekliği beni mahvedecek olsa bile onu durdurmayacaktım.

"Dean," diye inledi. "Gel." Ve boşaldım.

Bu noktada prezervatif kullanmadan iki kez içine boşaldım.

Eylemden sonra göğsüme yığıldı, boynuma sokuldu, sikim hala içindeydi. Ilık dölümün aramızdan damlayarak karnıma yapıştığını ve eylemlerimin ağırlığını hissettim. Üstümdeki kadından milyonlarca kat daha ağırdı.

"İçeri girdim," diye fısıldadım, ondan çok kendime.

Dudaklarını boğazıma bastırarak, "Benim çocuğum olamaz" dedi. Ve tekrar üzerimde uykuya daldı.

Sikeyim.

Chapter Nineteen

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Aşk. Şiddetli ve yoksun olduğunda. Çiğ ve lezzetli. Ama aynı zamanda bana bir gün -yakında- her şeyin benim için sona ereceğini hatırlatıyor.

Eve dönüş uçağını el ele tutuşarak ve öpüşerek geçirdik.

Onun yanında uyanmak bir rüya gibiydi. İroni gözümünden kaçmadı ama ilişkimizle ilgili her şey hicve batırılmıştı. Dean çok dikkatsizdi, odama gizlice girip ben uyurken beni parmaklıyordu ama ben de hemen karşılık veriyordum. Ona bindiğimi hatırlıyorum, tembel ve yavaş, klitorisim onun sıkı karın kaslarına sürtünüyordu. İhtiyacım olanı aldım, sonra tekrar uykuya daldım. Çok yorgundum - bacaklarım ağrıyordu, ciğerlerimin hayata ara vermeye ihtiyacı vardı ve başım hala müzik ve genel gürültüden dolayı çarpıyordu

-Bilinçsizlik ile çevremdekilerin farkındalığı arasındaki çizgide dönüp duruyordum.

Uçakta Dean'e Millie'yle olan konuşmamı anlattım, dün mesajlaşırken bana yanına taşınmamı teklif ettiği kısmı atladım. Bunu istemediğimden değil. Çünkü istiyordum. Ama şimdilik sadece onun tadını çıkarmak istiyordum. Darren'la yaptığım hataları yapmayacaktım. Bağlılık konusunda acele etmeyecektim ve Darren ile Dean'in birbirlerine hiç benzemediklerini bilmeme rağmen (bir kere Dean'e olan hislerim beni doğrudan deliliğin kollarına sürüklemişti ve o kaltak insanı göğsüne nasıl sıkı sıkıya saracağını iyi biliyordu), bu kez işi berbat etmeyecektim.

Güzel olmayacaktı. Aslında, benimle olan hayat çirkin olacaktı ve tüm yolculuk boyunca kalmaya hazır olup olmayacağından bile emin değildim. Ayrıca, ona hala durumumdan bahsetmek zorundaydım. Çocuk sahibi olamayacağımı. Beni bekleyen gerçekliği -sadece daha da kötüleşecek olan gerçekliği- ve bunun gerektirdiklerini. İlaçlar. Yelekleri. Masajlar. Her yere sürüklediğim ağır çantalar. Sistemlerim teker teker çökerken kaçınılmaz sakatlıklar. Her şey.

Ve Dean'ın de kendi sırları vardı. Bunu da biliyordum.

Alabama'da onu kim bekliyordu ve beni Todos Santos'a gitmeye ikna etmek için evime girdiği gün telefonda konuştuğu kız kimdi? Bu konuyu kurcalamanın bir anlamı yoktu. Bana kendi isteğiyle gelmeli ve her şeyi anlatmalıydı, tıpkı benim sağlığım ve sorunlarımla ilgili konuyu açmak için cesaretimi toplamam gerektiği gibi.

Şu anda, karmaşık olmasını istemiyordum.

Şu anda *yaşamak* istiyordum.

"Millie hamile bu arada." Bir hafta önce San Diego'ya giderken bize hizmet eden aynı uçuş görevlisi yanımdan geçip bana tuhaf bir bakış atarken dudaklarımı boğazına bastırıp hafifçe emdim. Geçen sefer birbirimizi öldürmek üzereymişiz gibi görünüyorduk. Şimdi, bir düzine kadar uykulu birinci sınıf yolcunun önünde mil yüksekliğindeki kulübe katılmama üç saniye kalmıştı.

Dean başını salladı ve yüzümü taradı. Bu haber yüzünden biraz acı çekmiş gibiydi ve kaşlarımı çattım.

"Tanrım, Dean, sakın bana çocukları sevmediğini söyleme," diye takıldım. Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi dudaklarına bastırdı. Yüz ifadesi o kadar gergindi ki kaşlarının arasındaki kırılıklıkların yüzünü ikiye böleceğini düşündüm.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" İfademi görmezden geldi. *Bir dakika, gerçekten çocukları sevmiyor mu?* Bunun benim için olduğu kadar onun için de hassas bir nokta olduğuna dair bir his vardı içimde.

Gülümseyerek yere baktım.

"Herkesten daha mutluyum." Alt dudağımı kemirdim. "Sahip olduğum her kuruşu bu bebeğe New York'taki tüm oyuncakları almak için harcayacağım ve örgü örmeyi öğreneceğim."

"Oh, lanet olsun. Devam et." Bir elini kalçalarımın arasına soktu ve kulak mememi dişlemek için öne doğru eğildi. "Bana örgü örmekten biraz daha bahset. Edepsiz konuşma oyunun bugün çok güçlü."

Göğsüne vurdum, hâlâ bu muhteşem adamla yatıyor olmamın şaşkınlığı içindeydim. Her zaman hoş görünümlü erkeklerle çıkardım ama Dean kendi ligindeydi.

"Ben ciddiym. Teyze olmak için sabırsızlanıyorum. Sence kız mı erkek mi?"

Yine o hüzünlü, düşünceli gözleri bir anda ortaya çıktı. Benden bir şey mi saklıyordu? Benim *ondan* sakladığım şeyin aynısı mıydı?

"Bir çocuk," dedi boynumu öperek. "Sen mi?"

"Bir kız." Eskimo öpücüğüyle burnumu onunkine sürttüm.

Apartmanımıza döndüğümüzde bana kapıma kadar eşlik etti, iki bavulumuzu da taşıdı ve ben tam arkamı dönüp dairemin kapısını kapatacakken -çünkü birlikte uyumamızın hiçbir yolu yoktu, düğünden sonra duş alamayacak kadar yorgundum ve vücudumla sabun sıcak bir randevuyu paylaşıyor yirmi dört saat olmuştu

-Elini itti ve kapanmasını engelledi.

"Sanırım birkaç kural koymamız gerekiyor." Sesi iş adamı gibiydi. Kapıyı biraz araladım ve utangaç bir tavırla içeri baktım.

"Öyle mi?" Sırıttım.

"Emin olabilirsin. Bir numaralı kural: Anahtarımı senin evin için kullanabilirim ya da tam tersi." Elini cebine sokup bir anahtar çıkardı ve avucuma koyup parmaklarımı üzerinde gezdirdi. "İkinci kural: Flört günlerin sona erdi. Artık benimsin."

"Sen de mi benimsin?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Her zaman öyleydi, Bebek LeBlanc. Bu horoz sadece bir kiralıktı ve şu anda gerçek sahibi tarafından kullanılıyor." Devam etti. "Üç numaralı kural: sır yok. Eğer bir şey bizi rahatsız ediyorsa," sesi biraz daha koyulaştı, "bunun hakkında konuşuruz. Üzerine gideriz. Ve kötü şeylerden çekinmeyiz, çünkü *biliyorum ki* ileride kötü şeyler olacak ve ben hâlâ varım. Anlaşıldı mı?"

"Kulağa adil geliyor." Başımı salladım, kapıyı tekrar kapatmak üzereydim. Gerçekten çok yorgundum. Mutlu olsam da duş almaya ve uçuştan sonra solunum yollarımı temizlemeye ihtiyacım vardı.

"Ve, tatlım?" Omzunun üzerinden bakarak asansör düğmesine bastı.

"Evet, Bay Otoriter Pantolon?"

"Tebrikler, yeni bir erkek arkadaşın oldu."

"Sen benim erkek arkadaşım değilsin."

"Facebook durumunuz farklı olduğunu iddia ediyor." "Ne?!"

Ping. Asansöre doğru yürüdü, kapı kapanırken yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı.

"Siktiğimin postası gibi, Rosie. Güle güle."

Dean

Elinde bir sürü boş zamanı (ve muhtemelen boşa harcanmış spermi) olan ve bir şeyleri gerçekleştiren bir teknoloji adamım vardı. Dean Cole ve Rose LeBlanc, iki gün önce arkadaş bile olmamalarına rağmen Facebook'ta bu şekilde bir ilişki yaşamaya başladılar. Rosie'nin bunun bir başka uzun süreli kaçamak olmadığını ve bir dahaki sefere grubumuzdan biri evlenecekse bunun biz olacağımızı ve kelimenin tam anlamıyla *biz* olacağımızı bilmesini istedim. O parmak arası terlik giyecekti, ben de aletimi ameliyatla vücudundan çıkarana kadar onu yoracaktım.

Eski kız arkadaşımın bebeği olacağını öğrenmek nasıl bir duyguydu? Mideme binlerce bıçak saplanmış gibi hissettim, ama birlikte büyüdüğüm adamdan hamile kaldığı için değil.

"Çocuk sahibi olamam."

Bunu kulağıma nasıl fısıldadığını her düşündüğümde, bir şişe viskiyi parlatmak istiyordum. Bu haksızlıktı. Nina'nın bebek sahibi olup Rosie'nin olamaması haksızlıktı. Rosie tam bir anne adayıydı. Beş kişiye yetecek kadar şefkati vardı. Nasıl olur da bir çocuk hastanesinde gönüllü olabilirdi? Hiçbir fikrim yoktu ama Millie'nin doğru zaman gelene kadar neden Rosie'ye söylemek istemediğini anlıyordum.

"Bay Cole." Sue bana başıyla selam vererek ofisime girdi. Günlerden Salı'ydı ama Sue Pazartesi sabahı gibi görünüyordu. Kıyafeti siyahtı, baştan aşağı

Ayak parmağında ucuz bir porselen bebek gibi donuk bir gülümseme vardı. "Bugün nasılsınız? Bay Spencer'ın düğünü nasıldı?"

"Harikayım, düğün olaylı geçti ve havadan sudan konuşacak havada değilim, o yüzden sadede gelelim." Elimde bir tenis topu yuvarladım ve yönetici koltuğumdan onu izledim. Olan onca şey arasında en iyisi Rosie'nin sonunda Millie'nin bizi umursamadığını anlamış olmasıydı. Baby LeBlanc kız kardeşinin bizimle bir sorunu olmadığını söylediğinde içimi bir rahatlama kapladı. Millie'nin ne düşündüğünü önemsedim için değil. Ama o önemsedigi için.

Millie'nin onu erkek düşkünlüğüm konusunda uyaracağını sanıyordum. Erkek avcısı olduğumdan değil. Ben sadece... *bir erkektim*. Ne yapmam gerekiyordu? Oturup Rosie'nin hep bizim olduğumuzu anlamasını mı bekleyecektim?

"Bu bloktaki tüm çiçekçileri aramanı ve renkleri ne olursa olsun ellerindeki tüm gülleri Broadway'deki The Black Hole'a göndermeni istiyorum. Rose LeBlanc adına," dedim Sue'ya. Ofisime girdiğinden beri gözleri ilk kez iPad'inden kalktı ve bir hedef gibi bana odaklandı.

Bunu kendim yapma düşüncesi aklımdan tam olarak bir saniyeliğine geçti. Çiçekçileri aramak ya da geçici resepsiyon görevlerimizden bunu yapmasını istemek çok da zor bir iş değildi. Ama sonra düşünceli olmakla korkak olmak arasında ince bir çizgi olduğunu fark ettim ve sırf asistanımı memnun etmek için talihsiz tarafa atlayacaksam ne olayım. Sue hâlâ benim için çalışıyordu. Masamda bekleyen üç anlaşma, cevaplanmamış yüzlerce e-posta ve ayarlamam gereken dört iş görüşmesi vardı. Onun duygularını hiçe sayıp daha fazla işin içinde boğulmayacaktım. Aynı zamanda, bunun yapılması gerekiyordu.

"Öyle mi?" diye sordu iPad'i kolunun altına sıkıştırıp dudak bükerek. "Yanında bir mesaj var mı?" Ve eğer gözler konuşabilseydi, küfür ve fiziksel hasar tehditleriyle dolu bir *mesaj* yağmuruna tutulacaktım.

Sue'ya kartlarda ne yazması gerektiğini söyledim -çoğul, her buket için bir tane- ve isiminden bahsetmemiş olsam da Rosie'nin bu jestin arkasında kimin olduğunu bileceğinden hiç şüphem yoktu. Bilse iyi olur. Dr. Dickface'in onunla hâlâ görüşüp görüşmediğini sormak için aklıma bir not aldım. Eğer öyleyse, onu ziyaret etmeli ve bundan sonrasını benim devraldığımı anladığından emin olmalıydım.

Sue işaret parmağını iPad'inin üzerinde gezdirdi, sonunda ondan istediğim gibi gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Bloktaki her gül mü?"

"Manhattan'daki her gül," diye düzelttim.

"Bu size oldukça pahalıya mal olabilir."

"Güzel bir banka hesabım var Sue," diye ukala bir gülümseme attım ona. "Bunu karşılayabilirim. Başka bir şey var mı?"

"Evet, aslında. Size bir şey sorabilir miyim, Bay Cole?"

Yine Bay Cole. Bu hatun bunun peşini bırakmayacaktı. Avucumu çeneme sürttüm ve arkama yaslandım. "Devam et."

"Bayan LeBlanc'ın insan nüfusunun geri kalanında olmayan neyi var?" diye sordu, yani bırakın koca bir ormanı doldurabilecek miktarda çiçek göndermeyi, hiç kimseye çiçek göndermemiştim. Sırıttım çünkü cevap hem çok basit hem de çok karmaşıktı.

"Kalbim, Sue," dedim. "Kalbim onda."

OceanofPDF.com

Chapter Twenty

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Sözlü ön

sevişme.

Kovalamaca.

Av.

Ama en önemlisi... teslim olduğum kısım.

Rosie

Dur tahmin edeyim, Sue ile yattın.

Dekan

Sanırım size Manhattan'da yatmadığım kadınların listesini verirsem daha kolay vakit geçireceğiz.

Rosie

Seninle neden seks yaptığımı bana tekrar hatırlatır mısın?

Dekan

Çünkü başka hiçbir erkek sana dünyayı sarsan bir orgazm yaşatmak için klitorisini çimdiklediğim anda göğüs ucunun da çekilmesini istediğini bilmiyor. Çünkü benden hoşlanıyorsun, hatta belki de beni seviyorsun, ancak bunu kendine itiraf edene kadar beklemeye hazırım. Devam edebilirim, değil mi?

Rosie

Tanrım, Dean.

Dekan

Tanrı ve Dean eşanlamlı kelimelerdir. Pil gücünden tasarruf et. Bir dahaki sefere bana mesaj atarken birini seç. Akşam yemeğinde ne yemek istersin?

Rosie
Elle ile plan yaptım.

Dekan
En sevdiğim yemek değil ama planlarımızı bozmayacak. Elle bize katılabilir.
Red Hill Tavern'de sekiz kişilik yer ayırtacağım.

Bu bana çiçek göndermeden *önceydi*.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bana çiçek gönderdiğini söylemek Pasifik Okyanusu'na küçük bir su birikintisi demek gibi bir şeydi. Her renkten binlerce -belki de daha fazla- gül öbek öbek geliyordu. Kamyonetler kafenin önüne çift sıra park ediyordu ve açıkçası, tüm teslimatçılara ödemem gereken bahşış miktarından biraz rahatsız olmaya başlamıştım.

Elle, kafeyi tazelik ve doğanın çekici kokusuyla dolduran düzinelerce kırmızı, beyaz ve pembeden kart üstüne kart koparıırken, "Eğer erkek arkadaşına biraz daha bayılırsam, hemen şimdi burada bir yumurtalık doğururum," diye tehdit etti. Hepsinde tek bir kelime vardı ve aynı şeyi söylüyorlardı.

Made

n.

Made

n.

Beni

m.

Beni

m.

Beni

m.

Müşterilerden bir harem sesli bir şekilde olayın ne olduğunu merak etti ve Elle onlara cevap verdiğinde, erkek arkadaşımın bir resmini istemem için bana yalvardılar. Onlara Facebook profil resmini gösterdikten sonra - siyah beyaz şık bir takım elbise içinde, ofis masasının üzerinde bacak bacak üstüne atmış, purosunu tütürüyordu - bana eğer önümüzdeki yıl içinde onunla evlenmezsem umutsuz bir aptal olduğumu, çünkü adamın kesinlikle mükemmel olduğunu söylediler.

Ben de aynı fikirdeydim.

Millie ve ben dün geceyi üç saat boyunca telefonda konuşarak geçirdik. Maldivler'de balayındaydı ve mayosuyla bakire kokteyllerini yudumluyordu ama yine de benimle dalga geçmek için zaman buldu. Annem ve babam benimle aralarını düzeltmek için hiç çaba sarf etmediler ve ben de onlara ulaşmadım

-Todos Santos'a geri taşınmam gibi aptalca bir fikirden vazgeçene kadar

değil.

-Ama Millie'nin aşermelerini ve karnının alt kısmının nasıl sertleşip şiştiğini duymak hoşuma gidiyordu. Ya da Vicious'u nasıl neredeyse

Gözünde bir şey olduğunu söylemesine rağmen, ultrason randevularında gözyaşı döktü.

Büyük yumuşaklık.

Daha sonra ona Dean'den ne kadar hoşlandığımı söyledim ve ona olan aşkımın on yıldan daha eski olduğunu itiraf ettim. Onları birlikte görmenin bende ne kadar büyük bir kalp kırıklığı yarattığını duyunca ağladı ama sanırım hormonlar yüzündendi çünkü *Keeping Up With the Kardashians*'ın bir sonraki bölümü hakkında mini bir spoiler verdiğimde de ağladı. Bana Vicious'ın Dean'in bana olan ilgisinin gerçek ve samimi olduğunu iddia ettiğini söyledi ve ona zaten bildiğimi söylemek istemedim, çünkü eski erkek arkadaşı ve ben birlikteyken küçük konuşmalardan daha fazlasını paylaştık. Kelimeler içermeyen şeyler. Ya da dokunmayı. Birbirimizi çıldırtacak kadar bize işkence eden ve alay eden şeyler.

Sonra Dean'in Sue ile bir kaçamağı olduğundan bahsetti ve ben de konuya burnumu sokmak zorunda kaldım.

Dean Facebook sayfalarımızda beni kız arkadaşı olarak ilan ettiğinde - bunu nasıl yaptığını henüz öğrenememiştim - her kelimesinde ciddiydi. Bunca zahmete benim arkamdan başkalarıyla takılmak için katlanmamıştı.

Başımı salladım ve Dünya gezegenine geri döndüm, barın altındaki bulaşık makinesinden buharlı bir kupa aldım ve kuruladım.

Elle'ye "Pushy Dean bu akşamki yemeğimize kendini davet ettirdi," dedim ve sırtışı o kadar genişti ki bulaşıcıydı. Ya da en azından gülümsemekten yanaklarım ağrıdığına kendimi buna ikna etmiştim.

"Sence o seksi, kendini beğenmiş kıcı bizimle pizza mı yiyecek?" diye sordu. Elle sokağın aşağısındaki fırın yeniden açıldığından beri zayıflama diyetini bırakmıştı. Başımı salladım.

"Bize The Red Hill Tavern'de rezervasyon yaptırıyor." "Bu çok pahalı!"

"Bizden ödeme yapmamızı beklediğini sanmıyorum."

"Sanırım *sizden* cinsel iyilikler bekliyor."

Bir şey söylemek istemedim ama içten içe zaten hesabı bekliyordum.

İyi haber: HotHole Elle'in aklını başından alıyordu.

Kötü haber: Bu süreçte benim de ayaklarımı yerden kesti.

Dean komik bir şey söylediğinde ya da ona bir soru sorduğunda ya da genel olarak karizmatik, ilgi çekici kişiliğinde Elle her seferinde yüksek sesle yuhalarken, çatalımla karidesleri ve makarnaları döndürerek sözsüz bir şekilde onları izledim.

Daha önce The Red Hill Tavern'e hiç gitmemiştim, bunun başlıca nedeni paramın yetmemesi, ama param yetse bile kimin üç ay öncesinden yer ayırtacak vakti vardı ki? Özellikle de sağlık sorunlarının planlarımı sürekli aksattığını düşünürsek. Ne zaman kapıyı kapatıp dünyadan saklanmam ya da saatlerce dev bir yelekle yatakta oturup ciğerlerimin diğer organlarımla iyi geçinmesini beklemem gerektiğini asla bilemiyordum.

Red Hill Tavernası çok güzeldi. Oraya gittiğimiz için mutluydum. Yemekler harikaydı, ama arkadaşlık? Asıl muamele buydu.

Gözyaşı damlası avizelerden sarı ışıklar dönüyordu, eski meşe ve klasik kırmızı-beyaz kareli masa örtüleri ve gerçek, iyi kullanılmış mumlar her yerde parlıyordu.

Dean'in avucunun içinde tuttuğu mutluluğu düşündüm. Bana cömertçe sunduğu mutluluğu, ama onu almak tehlikeliydi, çünkü bu onu hayatım denen aracın direksiyonuna oturtmak demekti.

Dikkatsiz bir sürücü gibi görünüyordu. Yine de, bu işe başladığımızdan beri, güçlü ve dirençli olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Evde işler sarpa sardığında sırtımı dayadığım bir kaya gibiydi.

Kimin aklına gelirdi ki? Dean 'Ruckus' Cole, Manwhore Galore.

"Çok fazla milyonerle mi çalışıyorsun?" Elle mırıldandı, dudakları fazladan ruj sürülmüştü ve yediğimiz leziz yemeklerden kalan zeytinyağıyla parlıyordu.

"Tatlım," diye kıs kıs güldü, filet mignonundan bir ısırık alırken, "Ben sadece milyarderlerle çalışmak."

"Bana bir tane ayarlayabilir misin?"

"Emin misiniz? Normalde banka hesapları gibi görünmezler." "Oğulları var ama, değil mi?" Elle sordu.

"Öyle." Dean sırtıttı. "Düşünme tarzını seviyorum."

Tam o sırada telefonu çaldı.

"Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor." Telefonuna kaşlarını çatarak baktı ve ayağa kalkarak bizi geniş sırtına ve kömür rengi, terziye özel olarak dikilmiş elbisesinin içindeki sihirli kışına hayran bıraktı.

takım elbise yaptı. Elle, o dışarı çıktığında ellerini iki kez çırttı ve dışarı açılan kapıya doğru yöneldi. Beni omuzlarımdan yakaladı.

"Bu adam, Rosie!" diye haykırdı. "Bana yatakta berbat olduğunu söyle ki sana olan sadakatimi koruyabileyim."

Mükemmel, onun çarşafı arasında nasıl biri olduğunu anlatmaya başlamıyordu bile, ama onun gibi birinin benim gibi biriyle uzun vadede asla yetinmeyeceğini bilerek kalbimi neden bu şekilde ortaya koyduğumu kendime hatırlatmak için kesinlikle bir tekrara ihtiyacım vardı.

Birlikte yaşamaya başlayacağımız haberini verdiğimde annem bana *"İlerlemeden önce Darren'ın bunu bildiğinden emin ol,"* dedi. *"Çocuk sahibi olamayan bir kadın tarafından kandırılmış gibi hissetmesini istemezsin."*

"Dostum." Annemin sözlerini susturmaya çalışarak başımı salladım. "Oraya gitme bile. Artık böyle yapmıyorlar."

"Bu hızla devam edersen, bahse girerim bir tutku suçunun kurbanı olacaksın." Elle bir çatalı mantısına sapladı ve açık ağzına götürdü. "Biri seni öldürecek. Muhtemelen başka bir kıskanç kaltak. Belki de asistan? Yani, hiçbir kadın Dean gibi bir adamın gururlu sahibi olmamalı."

"O bir mal parçası değil." Gözlerimi devirdim ve bir galeta yedim.

"Hayır. Yine de çok popüler biri." İkimiz de gülmekten iki büklüm olmadan önce Elle dudaklarını büzdü. Trent'in nasıl olduğunu sordu - düğünden önce onunla tanışmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı- ama sonra Dean masaya geri geldi. Artık şakacı, eğlenceli ve rahat görünmüyordu. Onun yerine hayalet görmüş gibiydi. Telefonunu arka cebine sokarak, "Hesabı hallettim. Gitmeye hazır mısınız?"

İçki içtiğini anlamak için ona o kadar yakın olmama gerek yoktu. Nefesindeki saf alkol kokusu bile bunu ele veriyordu. Burun deliklerimi sert bir ruh için ayrılmış tazeliğe ısırdı. Kafasını koparmak istedim ama bunu Elle'in önünde yapamazdım, hatta belki de hiç yapamazdım. Beni fiziksel olarak rahatsız edecek şekilde sıkıntılı görünüyordu.

Elle ve ben şaşkın bakışlar attık, yarısı yenmiş yemeklerimiz hala masada duruyor ve yenmeyi bekliyordu. Arkadaşım ağzını açtı ve içinden bir ses tatlıya kalıp kalamayacağımızı soracağını söyledi. Bu kesin bir hayırdı. Oradan çıkması gerekiyordu ve ben de onu açıklama yapmaktan kurtarmak istiyordum.

"Evet, kendimi çok yorgun hissediyorum ve hava da soğumaya başladı." Hava soğumuyordu ama Elle ve etrafımdaki herkes hep üşüteceğinden endişe ediyordu. "Öncesinde kısa bir tuvalet molası vereyim. Mesanem ev şarabıyla arkadaş olmak istemiyor."

On beş dakika sonra bir taksiye binmiş eve dönüyorduk. Dean önce Elle için bir taksi çağırdı - ve parasını ödedi - ve yine onun öfkeli gözleriyle karşılaştım, onu bir bodruma zincirlememi ve benimle evlenmeye ikna etmemi isteyen gözleriyle.

Taksideyken ne olduğunu sormak için Dean'e döndüm. Yüzüne bir kez bakınca bunun kötü bir fikir olduğunu anladım.

"Takılmak ister misin?" Onun yerine ben sordum. "Daha erken."

"Duruma göre değişir. İçtiğim için bana bok mu atacaksın? Çünkü içeceğim. Hem de çok."

Bir an için bunu düşündüm. Birlikte olduğumuz bütün hafta boyunca içki içmemişti - düğün ve Vegas da dahil olmak üzere, neredeyse bunu gerektiren iki olay. Eğer ona kalmak istemediğimi söyleseydim, bunu yanlış anlayabilirdi. Sanki onu sadece kendi şartlarım ve koşullarım altında istiyormuşum gibi. Ki bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Gerçek şu ki, onu her şekilde elde edebilirdim ve onun yanında olmak benim için önemliydi.

"Hayır," dedim. "İçebilirsin." "O zaman evet, kal. Bu gece sana ihtiyacım var."

Ve bir hafta önce ona ihtiyacım vardı. O benim için oradaydı.

Onun için oradaydım.

Kesin olan bir şey vardı: Birimiz düştüğünde, diğeri de peşinden düşüyordu, hem de hiç soru sormadan.

Beş parmak konyak ve Dean pahalı içkinin damağını gıdıklamasına bile izin vermeden başını geriye atıp sürahiye bir dikişte bitirdi. Kalçasını ıslak bara yasladı ve saçlarını çekiştirdi,

Manhattan'a bakan tavandan tabana pencereden dışarı bakıyordum. Bu şehir güçlüydü. O da öyleydi. Sorun şu ki, tanıştığımızdan beri ilk kez - aslında gençliğimizden beri - onu olduğu gibi büyük, başarılı bir adam olarak görmüyordum. Kayıp bir çocuk gördüm ve o çocuk mu? Birçok insanın ona ulaşabileceğinden emin değildim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ona doğru yürürken parmaklarım mobilyalarının üzerinde dans ediyor, koyu renkli ahşabın her kıvrımını ve pelüş koltukların kumaşını ezberliyordum. Bu kız, sürekli neyin yanlış olduğunu soran dırdırcı kız, o ben değildim. Ama Dean'le ilgilenen bendim. Ve onun ani değişiminin bu Nina denen kadınla bir ilgisi olduğuna dair bir his vardı içimde. Gizemli telefon görüşmelerinin bir amacı vardı, bundan emindim ama açık bir yaraydı. Yapmak istediğim son şey yarayı daha da derinleştirmek ve onun kanamasını izlemektir.

Gerçekler rahatsız edici olabilir. Bu yüzden insanlar genellikle onların peşine düşerdi. Çoğu zaman herkesin görmesi için değillerdi. İşte bu yüzden Dean neden hemşire olamadığını bilmiyordu. Neden çocuk sahibi olamayacağını bilmiyordu.

Erkek arkadaşım başını salladı. Sesinde duygudan eser kalmadan, "Gel buraya," diye emretti.

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna dolayarak gözlerinin içine baktım. Göz bebeklerimde itaatsizlik vardı. Onu çıldırtacak ve ölene kadar içki ve sigara içmesine neden olacak kadar rahatsız eden her neyse ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Dean'in bir sorunu vardı. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Bir sorunu vardı ve bu sorun onu doğrudan kötü alışkanlıklarının kollarına itti. Kendisini rahatsız eden her neyse onu unutmak için fiziksel olarak alkole ve esrara ihtiyaç duyuyordu. Sormak istedim -ruhunun karanlık odalarının derinliklerine inmek ve sır üstüne sırrı ortaya çıkarmak, dağınıklıktan temizlemek için çaresizdim- ama yapamadım. Bu beni öldürüyordu ama ne şekilde olursa olsun onun yanında olmalıydım.

"Harikasın," diye homurdandı, brendisini tutmayan eliyle çene çiziminde bir parmağını gezdirirken.

"Sarhoşsun," diye kestirip attım, gergin bir şekilde gülerek.

"Doğru." Yırtıcı gözleri vücudumla başka hiçbir erkeğin elleriyle yapamayacağı şekilde oynuyordu. "Ve yine de, ben ayıkken muhteşemdin ve yarın sabah cehennemden gelen lanet bir akşamdan kalmalığı emzirdiğimde de muhteşem olacaksın." Elleri belime doğru kaydı ve beni kuvvetle kavrayıp döndürerek barının üzerine yerleştirdi. Sırtımın alt kısmı

Sonsuz sayıda lüks şişeye karşı, altımdaki yüzey, uzun, yırtık, siyah dar kot pantolonumun içinden bile iliklerime kadar ürperdi.

Eli kot pantolonumun düğmelerine kaydı ve yere düşene kadar hızla aşağı çekti. Sex Pistols sarı tişörtüm bir saniyeden kısa bir sürede gri kanepenin üzerine fırladı, parmak arası terliklerim ise hiçbir yerde bulunamadı. Dean daha sonra avucunu göğsüme koyarak beni bara yasladı ve şişeler sırtıma battığında koluyla hepsini yüzeyden sildi, bir düzine şişe renk, ses ve ışık birliği içinde yere düştü.

"Tanrım!" Nefes nefese kaldım, kırılan camların sesi odada bir alarm gibi çınılıyordu. Dean yanında duran konyak şişesini kaptı ve göbeğime biraz döküp emmeden önce bir yudum daha aldı, tenimdeki sıcak dudakları karnımın alt kısmının sinir ve ihtiyaçla patlamasına neden oldu.

"Ben kötü bir insan değilim," diye mırıldandı, görünüşe bakılırsa birdenbire ve özellikle kimseye söylememişti. Sarhoşluk seviyesi beni gerçekten endişelendirmişti ama Dean hâlâ bir bilmece olsa da bir şey çok açıktı.

Ne emzirilmek ne de kontrol altında tutulmak istiyordu. Aklını kaçırmak istiyordu.

Şeytanları oynamak için ortaya çıktı ve bu gece ben onların kurbanı olacaktım. Onun sunağında yatıyor, yapmadığım bir şey için cezalandırılmayı bekliyordum. Onun acısı ikimiz arasında paylaştırılacaktı.

Ve sadece bir geceliğine de olsa bunun bir kısmını üzerimden attığım için mutluydum. "Hayır, sen en iyi insansın," diye mırıldandım dizlerinin üzerine çöküp iç çamaşırımı tenimden yırtarken. Kırmızı, yakıcı izler

kalçalarımı yara gibi sardı. Topaklanmış kumaşı omzunun arkasına fırlattı ve aşağıya daldı, bacaklarımın arasındakini yaşam kaynağıymış gibi tattı, dişlerini ağrıyan sıcak noktama sürttü, beni çıldırttı. Aç bir zombiydi, etiyile ziyafet çekiyordu ve benim onun karşısında hiç şansım yoktu. karanlık.

Dean Cole hiç de insanların ona yakıştırdığı gibi biri değildi. O şeytanın en kötü türüydü. Kibar bir gülümsemenin, şık kıyafetlerin ve görgü kurallarının arkasına saklanan bir şeytan.

"Kahretsin, Dean," diye nefes nefese kaldım, gerçekliğe, duyularıma ve kendim. "Beni öldüreceksin."

"Hayır, Rosie. Seni kurtaracağım," diye homurdandı, başparmaklarını seksime yerleştirdi ve beni lezzetli bir acı noktasına kadar gerdi. Sonra da

Dilini içime daldırdı, beni acımasızca becerirken ben barının kenarlarına tutunup çılgılık attım. Yardım için mi yoksa zevkten mi, emin değildim.

"Tanrım. Oh, Tanrım." Beni vuran derin heyecandan kaçmaya çalışarak sağa sola kıpırdandım.

"Bana doğru şeyi yaptığımı söyle," diye hırladı, kıvrımlarımın hassas etini kavradı ve ben tekrar haykırana kadar yavaşça dişlerinin arasına çekti. Bacaklarımın arasında lezzetli bir acı dönüyordu. Tekrar yapmasını istedim ve o da yaptı, "Onu tanımak istemiyorum Rosie. Şu anda onunla uğraşamam."

Neden bahsediyordu? Kimdi *o*? Şehvetle dolmuş beynimin çalışan küçük hücreleri bilmek için sabırsızlanıyordu. Bu muhteşem, nazik adama zarar verecek kadar çılgın olan kimdi? Ve daha da önemlisi, bunu yapabilecek gücü kim elinde tutuyordu?

"Öylesin." Sesim de en az çırpınan bacaklarım kadar titriyordu, çünkü bardan yukarı doğru kaymaya ve bedenimi parçalamakla tehdit eden vahşi orgazmdan kaçmaya çalışıyordum. "Doğru şeyi yapıyorsun Dean. Her ne ise."

"Ondan nefret ediyorum," dedi, dili içime işliyordu, derinlere. Dudakları, parmakları, dişleri beni tamamen yutuyordu. Benimle birlikteyken başka bir kadından bahsediyordu. Bunun kafamdaki alarm zillerinin çalmasına, kırmızı sirenlerin saatte üç yüz mil hızla dönmesine neden olması gerekirdi. Ama öyle olmadı.

Olmadı, çünkü *o* yaptı.

"O zaman ben de ondan nefret ediyorum," diye haykırdım, dizlerimin titrediğini ve vücudumu koza gibi saran sıcak bir zevk dalgasıyla bedenimin uyuştüğünü hissettim. Parçalanmış bir hayvan gibi uludum, saçlarını çektim, güçlü parmaklarıyla açmak zorunda kalana kadar kalçalarım başını sıktı. Sonra bir saniyeliğine hareketsizce uzandım ve kemerini çözmesini, beni kalçalarımın tutup yukarı kaldırmadan önce pantolonundan çıkmasını izledim.

"Kızgınım." Gözlerindeki yeşil alevler gibi dans ediyordu. "Biliyorum."

"Eğer çekip gitmek istiyorsan, şimdi git. Ne olursa olsun, bence yapmalısın."

"Ben kalıyorum."

"Gördüğün şey hoşuna gitmeyecek." "Ne göreceğim?"

"Gurur duymadığım tarafım."

Yutkundum, ağzım açık kaldı. "Bana hangi parçanı verirsen ver, ben varım."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye alay etti. "Seni inciteceğim."

"Güzel." Bir elimi göğsünün üzerine koydum. "Senin bu yönünü seviyorum."

Bana solan bir gül gibi değil, yetenekli bir insan gibi davranıyorsunuz."

Ve bir anda her şey değişti. Karanlık, bizi izleyen şehrin gün batımını emdi, kırık camlar ayakkabılarının altında çatırdadı, acı vaat etti, gözleri kapandı ve ben bir yabancıyla yalnız kaldım. *Bir vahşiyle.*

Işıkları kapattı ve beni kendine çekti, ama beni yakalayacağını düşündüğümde... işte o zaman düşmeme izin verdi. Altımda renksiz camdan bir taht vardı. Beni kolumdan tutup yatak odasına götürürken, bozulmamış siyah beyaz zemin boyunca sürüklerken kemiklerim bile protesto için inledi. Cama sürtünmekten derim yarıldı. Onun alanına girdiğimizde beni siyah kadife bir halı karşıladı, sadece filmlerde görebileceğiniz türden ekstra büyük, kral boy bir yatağın altında. Daha önce hiç onun yatak odasında bulunmamıştım ve bulunan tüm kadınları düşününce yutkundum. Tüm Kennedy'leri. Tüm Natashalar.

Tüm rahatsız edici ve acı verici gerçekler.

Kolumu bıraktı ve bacağıyla tavandan tabana pencerenin yanındaki kanepeye doğru küçük bir tekme attı.

"Dirsekler," dedi ona ait olmayan metal gibi soğuk bir ses ve dizlerimin üzerinde doğrulup dirseklerimi kanepeye koyarak New York'un parıldayan yapay ışıklarına baktım. Dean arkamda duruyordu ama ne yaptığını göremiyordum. Kıçım çıplaktı ama sütyenim hâlâ üzerimdeydi. Etrafımda bir yerlerde gezindiğini düşündüm ama emin olamadım. Başımı çevirip bakmadım. Korkmamı istiyordu. Ben de korkmamı istedim. Bu oluyordu.

"Komik olan şu ki," diye başladı, odasında arkamda volta atıyordu ve ben onun güzel sesiyle ürperdim. Brendisinden bir yudum daha alırken kalın sıvının vınlamasını duydum. "Lisede herkes bana Ruckus ve Joker derdi. *Soytarı*. Eğlenceli adam. Palyaço."

Ve o bunların hiçbirisi değildi. Şimdi fark ediyorum ama lisedeyken ben de bu imaja inanmıştım. Almaz olur muydum? Bunu satmakta çok iyiydi, hem de çok yüksek bir fiyata.

"Ama benim ne olduğumu biliyor musun Rosie?" Arkamda hareket etmeyi bıraktı.

Gözlerimi kapattım, odasının erkeksi kokusunu çaresiz ciğerlerime çektim ve kalbimin göğsümün içinde parçalandığını hissettim.

"Sen bir Pierrot'sun," diye fısıldadım. "Sen üzgün, yalnız bir palyaçosun."

"Her zaman zeki ve anlayışlı." Ses tonuna kendi sesinden bir parça karışmıştı. Bana doğru üç ya da dört adım attı - duydum ve saydım - ve hala çoğunlukla çıplak olmama ve çok lekesiz pencere camının yansımından onu göremememe rağmen kendimi güvende hissettim.

"Pierrot'un neden üzgün olduğunu biliyor musun?" Dean sordu.

"Kırık kalp." Gözyaşlarımla savaşıarak yutkundum. "Asla onun olamayacak bir aşkın özlemini çekiyor."

Arkamı dönmek istedim. Ona sarılmak. Onu bu hale getiren son birkaç saati geri almak için. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Elinin kırımın yanaklarından birini okşadığını, nefesinin boynumla omzum arasındaki vadiyi gıdıkladığını hissettim.

"Kaç Rosie," diye tısladı Dean. "Her şeyi berbat edip bizi mahvetmeden önce kaç."

"Dene beni," diye ısrar ettim. "Kır beni. Kullan beni. *Dövüş* benimle. Aylardır avının peşindesin. *Yıllarca*. Koca bir on yıl, lanet olsun. Öylece gitmesine izin mi vereceksin?"

Kıç yanağıma inen şaplak beni öne doğru yuvarladı ve hayatımın şokunu yaşamama neden oldu. Daha önce hiç şaplak yememiştim. Karşı olduğum için değil. Sanırım hiç yapmadığım şeylerden biriydi. Bungee jumping ya da *Schindler'in Listesi*'ni izlemek gibi. Belki de birlikte olduğum tüm erkeklerin bana her zaman ellerinde ölmek üzere olan kırılğan bir şeymişim gibi davranmalarından kaynaklanıyordu. Ya da belki de başka biriyle yatakta olduğumda hiçbir zaman öz-bilincimden ve utancımından tamamen sıyrılamadığım gerçeğinden kaynaklanıyordu.

Ama Dean başkası değildi. O tekti.

İnledim, arzu ve acı bedenimde dönüyordu, kırımı Dean'i en son hissettiğim yere doğru kaydırdım, daha fazlası için yalvardım. Kirli hissettiriyordu ama onunla kirli olmak umurumda değildi. Beni asla yargılamazdı. Düşündüm de, muhtemelen hayatımda beni olduğum gibi kabul eden tek kişi oydu. Millie bile Todos Santos'a geri taşınmam için beni ikna etmeye çalıştı.

İkinci tokadı hissetmeden önce etin ete çarpma sesi kulaklarıma saldırdı ve bu sefer kırımıla amımın arasında bir yerdeydi. Ağzımda salya birikti ve başım sedirin üzerine düştü, gözlerim y u v a l a r ı n d a yuvarlandı. Neden bu kadar ilahi hissettiriyordu?

Beni "kurtarmak" istediğini iddia etmesi beni incitti mi? Belki de hasta küçük Rosie'yi kurtarmanın bir parçası da ona kırılmadan neler çekebileceğini göstermekti.

"Kay bakalım."

Vücudumun üst kısmı sedirin üzerine sarkana ve kığım havaya kalkana kadar koşturdum. Dean arkamda çömeldi -çıplak vücudunu benimkine değdirdiğini hissettim- ve dört parmağını birden içime soktu. Canım acıdı ama nefesimi içime çekip dayanmaya çalıştım. Çıkarıp sularımı bana ikram etmeden önce uyarılmamla biraz oynadı.

"Aminin tadına bak." Sesi kopuktu. "Sana yaptığım şeyin tadına bak," diye ekledi.

Bu daha önce yapmayı hiç düşünmediğim bir ilk olsa da dudaklarımı parlak parmaklarına götürdüm ve yaladım. Kısa bir süre sonra parmaklarını ağzıma sokarak, "Em onları Rosie," dedi.

Tadı tatlı ve sıcaktı. Düşündüğümün yarısı kadar bile kötü değildi.

Sularımın kalanını kığıma sildi ve tekrar tokatladı. Bu sefer öne doğru sıçradım ama sızlanmadım. Sanırım bu konuda sızlanmamam hoşuna gitmişti. İniltisi bana bunu söylüyordu.

Ucu arkadan girişimi okşamaya başladığında, başımı iki yana salladım ve içeri dalmasını bekledim. Ama yapmadı. Bunu bir dakika boyunca yaptı ve ben "Dean..." diye yalvarmadan önce beni aklımdan çıkardı.

"Mmm?"

"Bana işkence etme, lütfen. Yap şunu." "Neyi yapmayayım?"

"Atla."

"Yanlış terminoloji. Tekrar deneyin."

Vay anasını.

"Becer beni, lütfen." Yutkundum.

"Prezervatif mi?" diye sordu. Ses tonu sinirliydi. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

"Hap kullanıyorum." Yalan ağzımda acı bir tat bırakıyordu ve dün üzerinde anlaştığımız kuralları çiğnemeye başlamıştım bile. Dürüstlük kısmını. Hap kullanmama gerek yoktu. Ama *onun* bunu bilmesine gerek yoktu. En azından ben ona söylemeye hazır olana kadar. Görünüşe göre ikimizin de pek çok şeyi bilmesine gerek yokmuş. Bir ilişki için ne berbat bir başlangıçtı.

"Öyle misin? Çünkü Vegas'ta değildin."

Tanrım, bu adamla.

"Öyleyim," diye inledim, daha fazlasını bekliyordum. *Daha fazlası* her neyi gerektiriyorsa.

"Sen öyle diyorsan," diye alay ederek avucunu boğazıma dayadı ve aynı anda arkamdan tek seferde içime girdi. İçime girerken haykırdım, vücudumdaki kan başıma, seksime, her yere hücum etti. Dean canımı yakacağını söylerken şaka yapmıyordu. Bu sefer kendini tutmadı. Beni o kadar sert sikti ki, iç bacaklarımın yanacağından ve haftalarca içimin zonklayacağından emindim.

"Arkanı dön," diye birdenbire emretti, hala üzerimdeydi, içeri ve dışarı pompalıyordu. Benden ne istediğini bilmeyecek kadar sarhoş muydu? İnemeler arasında kaşlarımı çatmayı başardım.

"Yapamam. Üstümdesin." "Yani?"

Dön. Dön."

"Çok ağırsın."

"Ve sen güçlüsün. Bunun için benimle dövüş."

Orgazmın gıdıklayıcı hissini görmezden gelerek avuçlarımı onun zeminine koydum ve kendimi yukarı itmeye çalıştım, ancak beni durdurmak için kasıtlı olarak sırtıma daha fazla ağırlık vererek öne doğru eğildi. Aktif olarak beni başarısızlığa uğratmaya çalışması beni rahatsız etti, bu yüzden daha sert ittim. Dean profesyonel bir rugby oyuncusu gibi yapıydı. İki yüz kilo yağsız, belirgin kaslara sahipti. Hiç şansım yoktu. Aynı zamanda... ben de karşılık vermek için yaratılmıştım.

Hastalığının beni yapmaya zorladığı şey buydu.

Vicious ve onun HotHole arkadaşlarının yanında yaşamak bana ne öğretmişti. Hayatın beni ne hale getirdiğini.

Gevşedim ve beni kullanmasına izin verdim. Yenilгим için beni cezalandırırıcasına daha da sert vurmaya başladığında, ani bir hareketle avuç içlerimi ittim, ivme kazandım ve döndüm. Karın kasları artık göğsüme yapışmıştı ve hala tamamen sert bir şekilde içimden çıkarken kıkırdadı.

"Göğüslerini birleştir," diye tısladı ve inkar etmenin bir anlamı yoktu... adam tuhaftı. Genelde karanlığın çatlaklarından sızan ışık olurdu. Onunla birlikte karanlık, normallik ve gün ışığı duvarlarının arasından parıldıyordu.

Bana söyleneni yapmak için sütyenimi kullandım. Gösterişli sikini eline aldı ve göğüslerimin arasındaki vadiye yönlendirerek boşluğun içine boşaldı. Kalın, beyaz döller dekoltemin içinde birikti ve sarkık gözlerle izledi. Kığım şaplaklardan yanıyordu, ama yine de her şeyi unutmak ve onun içinde boğulmak için bir an ayırdım.

"İç şunu," diye fısıldadı, işaret parmağını uyarılmışlığına daldırdı ve ılık sıvıyı dudaklarıma götürdü. "Her bir damlasını."

Yaptım ve dölleri parmaklarımdan yalamayı bitirdikten sonra beni iki orgazmıa daha ödüllendirdi.

O gece onun kollarında uykuya daldım, kendimi hiç olmadığı kadar güvende hissediyordum. Millie'yle ya da ailemle olduğumdan daha güvende. Kesinlikle Darren'la olduğumdan daha güvende hissediyordum.

Şeytanlarının kollarında uykuya daldım, tatlı bir adamın kollarında uyanacağımı biliyordum.

Çünkü Dean 'Ruckus' Cole'un birçok yüzü vardı. Ve hepsi de güzeldi. En azından benim için.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-One

Dean

SIKTIR.

Uyandığımda Rosie hâlâ uyuyordu ve suçluluk duygusu kızgın bir depresyon gibi içimi kasıp kavurdu. Dün olanlar da neyin nesiydi? Bir an Manhattan'ın en iyi mekânlarından birinde arkadaşını eğlendiriyordum, diğer an ise sedirin üzerinde onunla kavga ediyor ve sanki yavru köpeğimi ezmeye çalışmış gibi tatlı küçük kıcını tokatlıyordum. Görünüşe göre, konu ona geldiğinde orta yol yoktu. Ya Hugh Grant gibi ben olmayan bir şey yapmaya çalışıyordum ya da ona her şeyimi, tüm berbat ihtişamımla gösteriyordum.

Ben böyle biri değildim. Ama Nina'nın geride bıraktığı ve düzeltmeye hiç zahmet etmediğim kısım buydu.

Dün beni delirtti ve doğruca konyağın kollarına attım. Keşke Rosie bunu görmeseydi, ama aynı zamanda, her şeye rağmen burada kaldığı için biraz rahatladım.

Kendimi yataktan kaldırıp şakaklarıma vuran baş ağrısını hissederek çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve kahve yapmak için mutfığa doğru yürüdüm. İhtiyacım olan her şeyin nerede olduğunu biliyordum ama ona bunu yapabileceğimi göstermeliydim. Bütün o erkek arkadaş saçmalığı.

Ne diyordum ki ben? Vicious yapabiliyorsa, ben de yapabilirdim.

Yumurtaları kırıp baharatlı taneleri kahve makinesine dökerken Nina'yla dün gece yaptığımız konuşma kafamda dönüp duruyordu. Beni New York'tan bir numaradan aradı, ben de ofisimden gelen çok sayıda hattan biri olduğunu düşündüm ve açtım. Tamamen kazara. Tamamen bir tren enkazı.

Telefonu açtığımda Nina "Buradayım," dedi. Hayatımın amına koyayım. Bir merhaba bile demedi.

"Nereye geldin? Cehennemde mi?" Sordum-umdum. Kaltağın ait olduğu yer orasıydı. Eğer oraya gelirse, muhtemelen yönetimi ele geçirir ve başkan olurdu.

Nina'nın işveli kahkahası kulaklarıma saldırdı.

"Ben New York'tayım, şapşal. Senin için geleceğimi söylemiştim. Onunla tanışmalısın."

"Sana onun yüzünü görmek istemediğimi söylemedim mi?" Rosie ve arkadaşı Elle'i geride bırakarak bara doğru yürüdüm. Barmene bana bir içki doldurmasını işaret ettim. Demek şehirdeydi. Tabii ki buradaydı. Neden olmasın ki? Sonuçta parayı ona ben vermiştim, değil mi? Öyleyse neden şaşırmıştım ki?

"Tek yapman gereken bana parayı havale etmek ve ben de seni rahat bırakacağım Dean."

"Nina." Yakamı gevşeterek kıkırdadım. "Sırf onu görebilmek için sana altı yüz bin vermeyeceğim. Saçmalıyorsun. Bebekler genellikle iki kişi tarafından yapılır, değil mi? Dolayısıyla her iki ebeveyn de sorumluluk taşır. Sen her şeyi berbat ettin," diye çıktım. "Şimdi bu pisliği temizle."

"Bu teklifi masadan çekmeyi düşünüyorum Dean. Bugünlerde bana karşı çok hırçınsın."

"Sana karşı ne zaman tam bir pislikten başka bir şey oldum ki?" İçkimi yudumlayıp boş bardağı göstererek bir tane daha isteyerek karşılık verdim. "Çünkü zamanı geri çevirmek ve eğer başka bir şey olduysam bunu düzeltmek isterim."

"Bir zamanlar vardı." Şekerli sesi bana hatırlattı. "Bir zamanlar benim için her şeyi yapardın."

En kötü kısmı mı? Kaltak bu konuda yanılmamıştı. "Kocan nasıl?" Konuyu değiştirdim.

"Hâlâ hayatta," diye homurdandı. "Ne yazık ki." En azından bir konuda anlaşabiliyorduk.

"Yeni kızın nasıl?" Sorma sırası Nina'daydı.

"Neden soruyorsun? Bunu da benim için berbat edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Şimdi, şimdi." Kıkırdadı. "Hadi ama Dean. Böyle davranma. Senin adına mutluyum. Tek istediğim geleceğimi güvence altına almak ve lanet olası berbat kocamı arkamda bırakmak. Bir sürü paran var. İstediğin şeye sahibim. Neden daireler çizip duruyoruz?"

"Çünkü senin fakir ve sefil kalmanı istiyorum." İşte. Söyledim işte. "Ve görünüşe göre, seni bu şekilde tutmak için bedel ödemeyi umursamıyorum. Pis motelinin tadını çıkar, Nina. Güle güle." Telefonu kapattım ve üç bardak daha likör içtim.

Kahvaltı hazırlarken Rosie'nin yatak odamda ayaklarını sürüyerek dolaştığını duydum. Kalbim sıkıştı. Eğer agresif bir pislik gibi davranarak onu korkutup kaçırdıysam, kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Benden kaçmak için zaman mı kazanıyordu? Musluğu açıp sifonu çekerken çıkardığı sesi duydum ve benimle yüzleşmeyi daha ne kadar erteleyebileceğini merak ettim.

"Günaydın." Sert sesini duydum ve ocaktan arkamı dönüp açık kahverengi saçları darmadağın bir halde, *benim* gömleğimle dolaşmasını izledim. Bana gülümsedi, kalpten gelen dişlek bir gülümseme, sonra kot pantolonunu bulunca arkasını döndü. Çıplak kıcı - dün gece iç çamaşırını yırtmıştı - onları almak için eğildiğinde gömleğimin altından görünüyordu ve lanet olsun, teni kırmızı ve çiğdi. Uyluklarının iç kısmına kadar morarmıştı ve bu sabah temizlediğim cam kırıklarından izler ve küçük kesikler vardı. Kusmak istedim ama kendimi tuttum, ocağı kapattım ve tabaklarımıza çırpılmış yumurta ve domuz pastırması doldurdum.

"Aç mısın?" Boğazımı temizledim.

"Açlıktan ölüyorum," dedi dalgın dalgın, kot pantolonunu çekiştirerek. "Ama aşağı inip perküsyon yeleğimi giymem, ilaçlarımı almam, rock 'n' roll'la ilgili her şeyi yapmam gerekiyor. Şampiyonların kahvaltısının kendi versiyonu." Var olmayan bir pazusunu esnetiyormuş gibi yaptı.

Gitmek istedi. Gitmek. Tabii ki korktu. Ona en çirkin yanımı gösterdim ve ondan sadece... ne yapmasını bekledim? Kabullenmesini mi? Çok erkendi. Hem de çok erken. Açıkçası, benim gibi berbat biriyseniz, sevgilerinize içinizdeki yaraları göstermek için en iyi zaman asla saat değildir.

"Onları sana getirebilirim," dedim, umarım sesim çok çaresiz çıkmamıştır. Bana tuhaf bir bakış fırlattı.

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun."

Haklısın. Hiçbir fikrim yoktu. O çirkin yelek dışında. Todos Santos'tan tanıdım.

"Sana kahvaltı hazırladım." Çenemi hiç kullanmadığım yemek masasına doğru eğdim. Yemek yerken genellikle adada otururdum ve bu bile nadiren olurdu. Aslında evimde en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Oraya her gittiğimde, bir sonraki öğüne kadar beni idare edecek bir protein shake ve meyve yiyordum. Burada, bir masa dolusu her ne haltsa

Buzdolabımda bulabildim. Eminim Rosie'nin hayatımda hiç kimse için bir şey yapmadığıma dair en ufak bir fikri bile yoktu. Onun dışında kimse için.

Bebek mavisi gözleri masayı tararken yüzünde bir sırıtma belirdi. "Hey, Dean?"

"Ne?"

"İlaçlarımı ve yeleşimi almak için aşağı iniyorum, sonra geri geleceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Homurdandım. Hayır. Hayır, bunu bilmiyordum.

Yüzüm içimdeki boktan şovu ele vermiş olmalı ki kıkırdayarak bana doğru yaklaştı ve kollarını bana dolayarak sarılırken dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onu topladım ve sıktım, bu sefer onu incitmemeye dikkat ettim.

"Sabah nefesim hoşuna gidiyor mu?" diye mırıldandı ve bilerek yüzüme nefes verdi.

"Bunu şişeleyip tüm çalışanlarıma yeni parfümleri olarak kullanırmak istiyorum," diye karşılık verdim, başının yanını öperek. "Ama ne olur ne olmaz, sana bir diş fırçası alacağım, böylece kahvaltı yaparken aşağı inmek zorunda kalmazsın. Asla. İlaçlarını getir. Kıyafetlerini. Yeleğini. Çekmece ister misin?" Tüm dolabımı isteyip istemediğini sormaktan kaçındım ama yine de onun eşyalarının etrafta olmasının eğlenceli olacağını düşündüm. Tüm o ikinci el, yırtık pırtık gömlekler ve Forever 21 skinny jeanler, onun oturma odası büyüklüğündeki nikel donanım, siyah emperyal gömme dolabımdaydı.

"Mmmm." Bir öpücük daha almak için öne doğru eğildi ve ellerim kışını kavrayıp onu sabah sevişmesi için tezgâhın üzerine atmak için kaşındı ama ilacına ihtiyacı vardı ve gün başlamadan önce onda yeni izler bırakmamam gerekiyordu.

"Belki?" diye mırıldandı. "Sadece işleri çok hızlı götürmek istemiyorum."

"Sanırım biraz fazla ağırdan alıyoruz," diye itiraf ettim. "Yaptığımız şeyin nesi hızlı? Seni istiyorum. Her zaman istedim. Senin kim olduğunu biliyorum. Sen de benim kim olduğumu biliyorsun." Gerçi dün geceye kadar benim tüm yönlerimi bilmiyordu ve Nina sırrım da aletim gibiydi - büyük, uzun ve hazır değilseniz kesinlikle rahatsız ediciydi. "Bu, birbiriyle ilk kez çıkan iki insan değil. Bir geçmişimiz var. Kimyamız var. Ve birbirimize karşı tonlarca duygumuz var. Bu konuda çok ciddiym," dedim, bin tane gül, arkadaşıyla akşam yemeği ve ona kahvaltı hazırlamam ona ipucu vermediyse diye.

"Satıldı." Düğmeleri açık gömleğimi düzeltti, bana iş için giyinmem gerektiğini hatırlattı - ve kahretsin, sabah sekizden sonra asla evde kalmazdım. İş yerindeki insanlar sonunda kaçamaklarımdan biri tarafından öldürüldüğümü düşünmüş olmalı. Ve bahse girerim Sue çoktan anma partisini planlamaya başlamıştır. "Sanırım bir çekmece iyi olurdu. Teşekkür ederim."

"Bugün vardiyam var mı?" Belini bırakmakta zorlandım.

"Kafede değil." Rosie başını salladı. "Ama bu öğleden sonra vardiyam için çocuk hastanesine gideceğim."

"İşten sonra seni orada ziyaret edebilir miyim?"

Güldü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yeni anne babalar prematüre bebeklerinin etrafında yabancıların dolaşmasından biraz rahatsız olurlar."

"Ne demezsin." Bunu söylediğinde göğsüme saplanan bıçağı görmezden gelerek gözlerimi devirdim.

"Evet. Yarın mı?"

"Bu bir randevu." Başımı salladım, kapıya doğru yürümesini izledim, geri dönüp dönmeme kararının tamamen ona ait olduğunu fark etmek beni derinden etkiledi.

Kapıya geldiğinde "Dean?" diye sordu. Başımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Dün gece gerçekten çok eğlendim. İsterseniz içinizdeki Pierrot'nun daha sık ortaya çıkmasına izin verebilirsiniz."

Kapıyı arkasından kapatırken yumruğumu ısırdım, geri geleceğini biliyordum.

Siktir gerçekten.

Chapter Twenty-Two

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

İlk buluşmalar. El ele tutuşmak. Sadece bize ait olan şakalar yapmak. Bizden başka kimsenin sahip olmadığı anılar. Hayat yaratamayacağımı bile bilmeyen bir adamla hayat yaratmak, gerçekten değil ve içimde çalkalanan pişmanlığı hissetmek.

EYLÜL GELDİ VE GEÇTİ, EKİM DE ONU İZLEDİ. Mevsimler birbirine karıştı. Ağaçlar değişmişti ama biz değişmemiştik. Aslında yapraklar dökülmeye, turuncu, pembe ve sarı renklerde dans etmeye başladığında, birlikte büyüttüğümüz şey daha güçlü ve daha canlı hale geldi.

Dean ve ben bir rutine girmiştik. Kusursuz değildi ama çok genç yaşta hiçbir şeyin kusursuz olmadığını öğrendim. Dışarıdan öyle görünse bile.

Uyanık ve müsait olduğumuz her anı birlikte geçirdik.

O isteyken ve benim Kara Delik'te vardiyam yokken onu görmeye gelirdim. Her zaman ofisinin kapısını kilitler ve elektrikli panjurları kapatırdık. Bazen, orada ne yaptığımızı gizlemek için yeterli olurdu. Çoğunlukla da pancar renginde yanaklarımla dışarı çıkar, saçlarımı düzeltir ve kirli sakallarımın çizdiği boynumu elimle kapatırken tüm kadın bakışlarıyla beni yargılamasını izlerdim.

Özellikle Sue, bana yaşamak için masum bebekleri kurban ediyormuşum gibi bakardı.

Bir keresinde, üzerimde kalın bir palto vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Paltoyu üzerimden çıkardığında beni çıplak bulduğuna o kadar sevindi ki

masasında kırk dakika kaldı ve HotHoles'un geri kalanıyla Skype toplantısını kaçırdı. Hemen ardından kıyafet giymediğim için beni azarladı.

"Hasta olabilirsin." Kıçımın yanağını ısırdı ve hiç de yumuşak değildi. "Benim olanla oynamayı bırak ve lanet olası bir kazak giy."

Vardiyalarım olduğunda, öğle yemeklerini birlikte yemeye çalışırdık. Bazen habersizce uğrar, bara oturur, bir Americano ister ve birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranırdı. Özellikle de etrafta başka müşteriler varsa, bana asıldığı bir oyun oynardık. Bu her zaman yanında oturan kişinin kıvrınmasına neden olurdu. Hatta bir adam bana Dean'i polise ihbar etmesini isteyip istemediğimi sordu.

Dean'in yüzündeki ifadeyi görmek için reddetmeden önce evet dedim. Güldük. Hem de çok.

Biz de biraz ağladık.

Bütün ağlamaları ben yaptım. Bir çocuk hastanesinde gönüllü olarak çalışıyorsanız ve haftada üç kez prematüre yenidoğanlarla ilgileniyorsanız, üzücü şeylerin yüzünüze çarpması kaçınılmazdır. Ekim ayının sonunda yeni doğmuş bir bebeğimizi kaybettik. Kayla adında bir kız bebek. Minicikti, yirmi dört haftalık doğmuştu ama yüz yaşında bir kadın kadar kırıktı. Doktoru bana onun yaşayamayacağını söylediği gece hastane koridorunda gözyaşlarına boğulmuştum. O vardiyadan çıktığımda Dean yolun diğer tarafında beni bekliyordu.

Kollarına yığıldım ve içimde gözyaşı kalmayana kadar ağladım, o da başımı öptü ve eğer acımı zehir gibi emebilseydi, emeceğini söyledi.

Ve ona inandım. Yüzde yüz. Yine de her şey harika değildi.

Dean'in telefonu her gün Nina'nın aramalarıyla bombardımana tutuluyordu. Asla cevap vermiyordu ve tanımlanamayan aramalara cevap vermemeye dikkat ediyordu. O bir metres değildi ve artık resimde yoktu. Ona Nina'yı sorduğumda bana attığı kırıntılar bunlardı. Nina hakkındaki diğer her şey tam bir gizem olarak kaldı.

Sayısız kez kendimi telefonu açıp aramak ve ona ne istediğini ve neden onu rahat bırakmadığını sormak için can atarken buldum. Ama yapmadım. Çünkü kendim söylemeye hazır olmadığım bir gerçeği sağımaya çalıştığım için lanet olası bir ikiyüzlüydüm.

Ekim ayı gelip de kışın resmi işaretleri görüldüğünde, annem ve babam dırdırlarına geri döndüler, ama bu telsiz sessizliğinden daha iyiydi

Eylül ayı boyunca acı çektim. Onlara göre bekâr ve yalnızdım ve yavaş, acı dolu bir ölümle ölüyordum. Gerçek bundan daha farklı olamazdı. Sağlık sorunlarım kontrol altındaydı. Akciğerlerim ve diğer organlarım iyi durumdaydı. Kalbim dışında. O da bir zamanlar onu kırmış olan adamın elindeydi ve bunu tekrar yapmayacağına dair hiçbir garantim yoktu.

Todos Santos kalabalığımız ve arkadaşlarımız Dean ve beni biliyordu. Önce Facebook'taki ilişki olayı insanları konuşturdu, sonra da -HotHoles'un birbirleri hakkında neredeyse her şeyi bildiği gerçeği vardı.

Millie benim adıma mutluydu. Vicious kayıtsızdı - diğer her şeye olduğu gibi - Jaime ve Mel temkinli ama bizim için mutluydular ve hala Luna ile Chicago'da yaşayan Trent'in umurunda bile değildi çünkü ilgilenmesi gereken daha acil meseleleri vardı.

Dean Nina'ya asla cevap vermezdi ama bazen ekranda Nina'nın adı ya da numarası görüldüğünde yine de içerdi (numarasını değiştirmenin bir anlamı olmadığını söylerdi. Her zaman bir şekilde ne olduğunu öğrenirdi). Ona neden onu tutuklatmadığını sorduğumda, bunun karmaşık olduğunu söyledi.

İçmesinden nefret ederdim ama bu iki haftada bir defadan fazla olmazdı. İçtiğinde de onu cehennemin dibine kadar mırıldanmak ve işi bittiğinde tekrar ışığa sürüklemek zorunda kalıyordum. Boyun eğdim ve beni bir piyon gibi kullanmasına izin verdim. Belki de 'kullanmak' yaptığımız şey için en doğru terim değildi. Televizyonun önünde, altımızdaki zemini süsleyen karton paket servis kutularıyla tatlı bir sevişme kadar onun şeytani versiyonundan da zevk alıyordum.

Bana şaplak atması hoşuma gidiyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akana kadar ağzımı sikiyle sikmesi hoşuma gitti. Beni öfkeyle Madison Square Garden'ın arkasındaki karanlık bir ara sokağa götürdüğünde ve sırtımı zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi gösteren bir tuğla duvara karşı becerdiğinde şikayet etmedim.

Şükran Günü'nden önceki gece, The Black Hole'un karşısındaki bir lokantada yemek yiyecektik. Ya da ben öyle sanıyordum.

Kalın, siyah kapüşonlu kazağım ve yün şapkamla yolun karşısına doğru koşuyordum - donmak üzere değildim ama her ihtimale karşı kendimi hep kapalı tutardım - ve kırmızı vinil bir kabine girdim, masanın üzerine küçük kahverengi bir kağıt torba koydum, içinde Dean'in en sevdiği çikolata parçacıklı kurabiyeler vardı, Elle'in yememem için bana yalvardığı kurabiyeler

Böylece balon yapmayacaktım. Ve şimdi, ironik bir şekilde, sadece ben onları s ü r e k l i yemekle kalmadım, erkek arkadaşım da onları mideye indiriyordu.

Nerede olduğunu öğrenmek için mesaj atmadan önce on beş dakika bekledim. Dean her zaman geç kalırdı ama hiçbir zaman birkaç dakikadan fazla gecikmezdi.

Rosie
Sirius'tan Dünya'ya, geliyor musun, gelmiyor musun?

Dekan
Benim. Yüzüne. Bu gece. BOOM.

Rosie
Çok tatlısın. Neredesin sen?

Dean
burada.

Rosie
Burası neresi?

Dekan
Lokantanın önünde. Bir takside. Seni beklerken.

Rosie
?

Dekan
Kahretsin, sana aç olmadığımı söylemeyi unuttum. Ben de yemeği atlayıp Todos Santos'a uçarız ve ailelerimize birlikte yaşamaya başladığımızı söyleriz diye düşündüm. Çıktığımızı falan da. Mutlu Şükran Günleri.

Rosie
??

Dean
dışarı çık.

Rosie
???

Dekan
Şimdi, Bebek LeBlanc. Gideceğim yerler, göreceğim insanlar, havaalanına giderken yiyeceğim bir kedi var.

Rosie
hayır.

Dekan

Çok geç, zaten bölmeli ve renkli camlı bir limuzin istemiştım.

Oraldan bahsetmedim. Ülkenin diğer ucuna sürpriz bir yolculuktan bahsediyordum. Dışarı baktım.

Şaka yapmıyordu.

Gerçekten de renkli camlı bir limuzin vardı. Bu adam benim çöküşüm olmak için doğmuş.

Ne oluyor Tanrım? Kistik fibrozis senin için yeterli değil miydi?

Yolda ilerlerken Dean araçtan inip bana kapıyı açtığında gözlerimi kısıtım ve abartılı bir selam verdim.

"Bayan LeBlanc."

"Bay Batshit Crazy." Ona hafifçe başımı salladım ve kendimi siyah aracın içine attım. İçeride şampanya ve iki kadeh, pelüş bej deri koltuklar ve hâlâ iş kıyafetini giymiş, sırtan, muhteşem bir erkek arkadaş vardı. *Buna alışabilirim* diye düşündüm. Bu yüzden Dr. Hasting'in bana anlattığı her şeyi ona anlatmak zorundaydım. Zaten doğurganlık durumumu açıklamayarak dürüst davranmıyordum.

Dean bana bir kadeh şampanya doldurdu ve bölmenin düğmesine basarak içkimi uzattı. Kendisi de şişe suyunu yudumladı.

"Ee," diye dudaklarını yaladı ve yün şapkamı çekiştirerek saçlarımı ortaya çıkardı ve bir kenara fırlattı, "sence ailen beni sevecek mi?" diye şaka yaptı.

Ailem onu zaten tanıyordu. Daha da kötüsü, kız kardeşimle çıktığını da biliyorlardı. Onlara Dean ve benden bahsetmeye pek sıcak bakmıyordum. Bu konuda beni eleştirmek için fırsat kollayacaklarını da biliyordum. Ama aynı zamanda mutluluğuma engel olmalarına da izin vermek istemiyordum.

"Dürüstçe mi?" Derin bir nefes aldım. "Bize karşı olurlarsa hiç şaşırmam."

"Umurumda bile değil." Uzun bacak bacak üstüne attı, parmaklarını birbirine doladı, kayıtsızdı. "Senin umurunda mı?"

Başımı salladım ve onları gururlandırmanın uzun zaman önce vazgeçtiğim bir şey olduğunu fark ettim. Todos Santos'ta geçirdiğimiz hafta boyunca mühürlenmiş ve sonuçlandırılmıştı, ama ondan önce de devam ediyordu.

"İlaçlarımı ve yeleğimi almak için bizim binaya uğramam gerekiyor." İnhalerimin orada olduğundan emin olmak için çantamı karıştırdım.

"Gerek yok." Bir elini benimkinin üzerine koydu. "Senin için her şeyi hazırladım bebeğim. Haplar, inhalerler, nebülizatör, yelek. Yeni bir ciğer takımı almak dışında ihtiyacın olan her şey burada var. İkincisi üzerinde çalışıyorum ama karaborsa bugünlerde durgun."

Başımı kaldırdım ve sııttım. "Birazdan söyleyeceklerim hiç hoşuna gitmeyecek," dediğimde, zaten sinirli olduğunu göstermek için kaşlarını abartılı bir şekilde çattı.

"Beni burada yiyebileceğini sanmıyorum. Bunu başarmak için çok uzunsun. Bu büyük limuzinde bile."

"Zorlukları canlandırıcı buluyorum. Beni genç tutuyorlar." Kravatını gevşetti ve elbise pantolonunun kumaşını dizlerinin üzerine çekti, aşağı dalmaya hazırlanıyordu. Bir elimle hafif sakallı yanağına dokunarak onu durdurdum.

"Ayrıca çok dar bir kot giyiyorum."

"Senin amınla aramda duran şeyleri parçaladığım biliniyor ve yirmi dolarlık ASOS kotları beni senin amından mahrum bırakacaksa lanet olsun, aşkım."

Sevgi. Bu sözcükleri henüz birbirimize söylememiştik ve bunun nedeni onları hissetmemiş olmamız değildi. İkimiz de bu duyguda yeniydik. Bu hayatta.

İşaret parmağımı dudaklarına bastırdım ve yüzüne doğru eğildim. "Ama ben senin üzerine inebilirim."

Yüzüm kasıklarının hizasına gelecek şekilde onun altına çöktüğümde gözleri itaatkâr bir şekilde beni takip etti. Dürüst olmak gerekirse, ilişkimizin bu kısmı aramızdaki en sevdiğim şeylerden biriydi. Aramızda cızırdayan yoksun şehvet. Sanki hiçbir şey yeterli değilmiş gibi. Sanki halka açık yerlerde edepsiz şeyler yapmak bir şeyleri renklendirmek için yapmamız gereken bir şey değil de bir *zorunlulukmuş* gibi. Çünkü Dean Cole ile fazladan baharata ihtiyacınız yoktu. O zaten cehennem gibi ateşliydi.

Elbise pantolonuna uzandım ve onu dışarı çıkardım. Çılgın saçlarımın bir kısmını yüzümden uzaklaştırırken sırtması gibi siki de yarıya kadar inmişti.

"Bazen, bu kadar inatçı olmasaydın bunca yıl nasıl birlikte olabileceğimizi düşündüğümde, süper spermimle seni gözünden vurmak istiyorum. Bunu biliyor musun?"

Dudaklarımı yaladım, hâlâ aletini tutuyordum ve daha fazla kan aktıkça parmaklarımın arasında şiştiğini hissediyordum. "Bu şimdiye kadar aldığım en iğrenç iltifat," diye itiraf ettim.

"Belki de onu çıplak kemiklerine kadar soymadığın içindir. Sen her

zaman o kişiydin Rosie. Sen daha evini açmadan

Lanet olası ağız, sana sahip olmam gerektiğini biliyordum. Ve bu uzun zamanımı aldı, ama artık sana sahip olduğuma göre - ve hata olmasın, sen benimsin bebeğim - aramıza hiçbir şey girmeyecek, anladın mı?"

Ona bakan ve emilmeyi bekleyen tek gözlü devasa bir canavarla karşı karşıya olan bir kadın için en iyi moral konuşması. Öne doğru eğildim ve sikinin tepesini yaladım, hepsini içine almadan önce dilimi küçük yarığa soktum. İnci gibi beyaz dişlerinin arasından tıslayarak kalçalarını öne ve başını arkaya doğru salladı. "Lanet olsun, Rosie."

"Holy fuck ve Rosie eşanlamlı kelimeler. Kelimeleri saklayın. Sadece birini kullan." Daha birkaç ay önce bana yaptığı şımarıklığın aynısını ona da yaptım ve o da güldü; havaalanına giderken hasta, zavallı bir kızın ağzına sikini sokmuş, kara kara düşünen bir milyonerin acı dolu kahkahalarından biriydi bu.

Her zaman yaptığı gibi saçımı tutup bana rehberlik etmedi. Bunun yerine Dean, ben onun üzerinde sihrimi konuştururken, şefkatli dudaklarımla onu emerken, bir kızın sahip olabileceği en iyi erkek arkadaş olduğu için ona hak ettiği sevgi ve bağlılığı verirken huşu ve hayranlık karışımı bir duyguyla beni izledi. Çünkü öyleydi. Sahip olabileceğimi bile bilmediğim her şey.

Ben

değerliyim.

Ben bir

avım.

Ve dünyaya ne kadar yakışıklı, başarılı, komik ve zeki bir adam yakaladığımı göstermek üzereyim.

Dean'in sikine on dakika boyunca aralıksız masaj yaptıktan sonra inlediğini duydum. "Kahretsin bebeğim, boşalmak üzereyim."

Uyluklarına masaj yaptım, bunu ağızımda yapması için ona sessizce izin verdim ve parmaklarını shaftının etrafına sarmadan ve spermini ağızıma sağlamadan önce bir nefes emdi. İşini bitirdikten sonra omurgamı dikleştirdim ve kucağına oturdum. Beni dudaklarımdan öptü, sonra göğsüme sokuldu.

"O sakso tarih kitaplarına geçmeli, Bebek LeBlanc." "Tanrım, iyi ki milli eğitimimizin başındaki adam sen değilsin. sistemi."

San Diego'ya inip Todos Santos'a vardığımızda Cuma'yı Cumartesi'ye bağlayan gece yarısıydı.

Doğruca yatağa gittik ve odamda birbirimizin sıcaklığına gömülerek uyuduk. Yüzümde bir gülümsemeyle uyudum, kız kardeşimi görmek üzere olduğumu biliyordum. Emilia gösteriyordu -bana her hafta fotoğraflarını gönderiyordu- ve ben de çılgın bir teyze gibi Buda'nın karnını okşamak ve onu sevmek için sabırsızlanıyordum.

Doğru, annem ve babam biraz zorlanacaklardı ama sonuçta kız kardeşim için duyduğum sevinç, ailemle ara sıra yaşadığım kafa kafaya çarpışmaların önüne geçti.

Sabah, hâlâ pijamalarım ile koridorda dolaşıyordum. Dün gece hizmetçimiz Anna kapıyı bizim için açmıştı, bu yüzden ailemin beni bekleyip beklemediğinden bile emin değildim. Bu sorunun cevabını mutfığa girdiğimde annemle babamı masada gazete okurken ve kahvelerini içerken gördüğümde öğrendim.

Annem başını dergiden kaldırdı. Babam kaldırmadı. İkisi de beni gördüğüne şaşırmış görünmüyordu.

Annem koşup beni göğsüne bastırmak istedi, vücudu öne doğru fırladı ama babam elini masanın üzerine koyarak sessiz bir hareketle buna karşı çıktı. Ona itaatsizliğim için cezalandırılmam gerektiğini hatırlattı.

"Otur Rose," dedi onun yerine, sesi üzgündü. Beynimdeki her hücre itiraz etmem için yalvarıyordu ama ziyaretimizin bu şekilde geçmesini istemiyordum. Masanın en ucundaki sandalyeyi kaptım ve parmaklarımı birbirine geçirdim. Annemle babam son üç aydır mesafeli ama medeniydiler. Çok mesajlaştık. Çoğunlukla sağlıkla ilgili şeyler ve hayatımla ilgili hızlı güncellemeler. Bazen bir akrabamın doğum gününü kutlamamı ya da Millie'nin postalarını eski dairemizden almamı hatırlatmak veya ne zaman döneceğimi sormak için arıyorlardı ama hepsi bu kadardı.

"Sanırım konuşmalıyız-" diye başladım ama annem sözümü kesti.

"Örgü kulübümden Kathy geçen gün sizi Facebook sitesinde görmüş. Aradı ve benimle konuştu. Paylaşacak ilginç haberleri olduğunu söyledi. Rose LeBlanc, Manhattan'daki onca erkek arasından -dünyadaki onca erkek arasından- gözünü kız kardeşinin çıktığı adama dikmişsin!"

"Günaydın." Söz konusu kız kardeş lavanta rengi saçlarını omzundan savurarak mutfığa girdi. "Yemek kokusu aldım ve hepsini yemeye geldim."

Millie kıkırdadı ama mutfaktaki diğer herkes yumruk yumruğa kavga etmeye hazır görünüyordu.

"Mizah havasında değil misin? Sanırım ben de cenazeye katılacağım." Millie buzdolabından bir kutu hindistan cevizi suyu aldı ve karnını ovuşturarak büyük yudumlar aldı.

Uyandığımdan beri on dakika geçmişti ve şimdiden tüm hafta sonu için drama dozumu almıştım. Millie'nin üzerinde bal renginde, şekilsiz ve alt kısmı püsküllü uzun bir elbise vardı ve uzun saçları omuzlarında dans ediyordu. Bir peri gibi görünüyordu. Hem de çok hamile bir periye. Karnı bir karpuz büyüklüğündeydi. Kaç tane bebeği vardı acaba? Beni sürekli bilgilendirdiği için sadece bir tane olduğunu biliyordum. Beş aylıkken, fırınındaki çörek güzelce pişiyor gibi görünüyordu.

Sandalyemden sıçradım, sevgi cephaneliğimi, öpücüklerimi ve sarılmalarımı ailemde bunları gerçekten kabul eden tek kişiye boşalttım. Millie geri çekildi, saçlarımı düzeltti ve burnunu kırıştırdı. "Beş dakika geç mi geldim?"

"Otuz saniye, ama bomba çoktan düştü." İçimi çektim. Kız kardeşim bana göz devirmek ve bilmiş bir gülümsemenin karışımı olan o bakışı attı ve bana bunun aynı eski hikaye, farklı bir gün olduğunu hatırlattı.

"Anne, baba." Millie bana yerime dönmemi işaret etti, kendi sandalyesini kapıp oturdu. "Bizi dinlemen gerek. Rosie'nin incindiğini görmekten bıktım."

"Oh?" Annem kollarını kavuşturdu. Babam hâlâ gazeteden bir şeyler okuyormuş gibi yapıyordu ama gözleri hareket etmiyordu. Bu bende ona bir şey fırlatma isteği uyandırdı. Bağırarak. Ona kızmaya hakkı olmadığını haykırmak. Terk edilmiş ve bir kenara atılmış hissedenin *ben* olduğumu. Beni her zaman yanında isteyen biri için, bunu göstermenin komik bir yolu vardı. Henüz ölmemiş bir kızının yasını tutuyordu ama kızının onu sevmesine izin vermiyordu.

"Annenin zamana ihtiyacı yok. Onun sağlıklı bir kıza ihtiyacı var."

Ne tür bir kızıdan bahsettiğini merak ettim. Belki de hayallerinin peşinden gitmeyen bir kız? Boyun eğecek ve bu dünyada kalan değerli zamanında yapmasını istediği her şeyi yapacak biri mi? Ailemin nereden geldiğini anlayamadığımdan değil. Hasta çocuğunuzun başka bir yerde bir hayat kurmasını izlemek eminim yürek parçalayıcıydı. Ama ailemin fark etmediği şey buydu.

New York, New York'la ilgili değildi. Bağımsızlıkla ilgiliydi.

Yapmak istediklerimi yapmak, ailemin benim için yarattığı balonun dışında bir hayat deneyimlemekle ilgiliydi. En önemlisi de, insanlar bana bunu dikte etmeden kim olduğumu bulmakla ilgiliydi.

"Rosie'nin erkek arkadaşı Dean Cole dün Baron'u aradı ve buraya gelip ilişkilerini açıklamak istediklerini söyledi." Millie elimi tuttu ve gülümsedi, odayı ve yanındakini aydınlatan türden bir gülümsemeydi bu. "Bugün Şükran Günü ve şükredecek o kadar çok şeyimiz var ki. Yakında bir bebeğim olacak ve Rosie mutlu ve sağlık açısından çok iyi durumda. Bunu birlikte kutlamak istedik. Eminim Dean'le lisedeyken çıktığımızı hatırlıyoursundur. Nasıl *bittiğini* de hatırladığınızdan eminim. Kısaca. Trajik bir şekilde. Ama hatırlayacağınız gibi, kalp kırıcı bir şekilde değil."

Millie sırtıma daireler çizerek sinirlerimi yatıştırmaya çalıştı. Nefes alamayacak kadar gergindim.

"Geçmişin üzerinde durmak istemiyorum ama geleceğimizin daha parlak olmasını sağlamak için bir şey söylemeyi önemli buluyorum: Baron ve ben her zaman birlikte olmak için yaratılmışız. Bunu herkes biliyordu. Herkes... ama biz. Dean ve Rosie'ye gelince?" İçini çekti, başını salladı, ifadesinden keder sızıyordu. Millie bunun beni, *bizi* ne kadar incittiğini biliyordu ve bunu geri alabilmeyi diliyordu. "Anne, baba, onlar ilk günden beri birbirleri için deli oluyorlardı. Bencil bir ergen olmakla çok meşgul olduğum için fark etmemiştim ama ilişkilerinden incinmiş ya da rahatsız olmuş olmam mümkün değil. Sadece ona bir bakın." Saçımı savurdu ve sırtıttı. "Parlıyor. Ve o mutlu olduğunda hepimiz mutlu olmalıyız. Herhangi bir şekilde kederli görünüyor muyum?" Karnını kucakladı ve güldü, ben de onunla birlikte güldüm, kendimi rahatlamış ya da iyimser hissettiğim için değil, kız kardeşim sağlığın tanımını olduğu için ve ben olmasam bile geride bırakacağım şeyin güvenli ve bütün olması hoşuma gittiği için.

Emilia ikisiydi de.

Babam sonunda gözlerini kâğıttan kaldırdı. "Bu doğru mu Rose? Dean Cole'u hep sevdin mi?"

Ses tonunu okuyamadım. Ciddi miydi? Üzgün mü? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Memnun muydu? Bana ait olmayan bir adamı sevdiğim için aptal olduğumu mu düşünüyordu, yoksa yıllar önce kız kardeşim için yaptığı fedakârlığı takdir mi ediyordu?

"Her zaman." Dügümlenmiş parmaklarıma bakarak kızardım. "Onu her zaman sevdim."

Ve bu kimsenin duymak istemediği rahatsız edici bir gerçektir. Bunu bilmeyen adam dışında kimse. Dean'in kendisi.

Babam kendini masadan uzaklaştırdı, elleri belinde, başka bir tartışmaya hazır görünüyordu.

"Seninle ilgileniyor mu? Bunu bilmemiz gerekiyor."

Aman *Tanrım*. Ya babam yirmi birinci yüzyılda dünya üzerinde yürüyen en büyük mağara adamıydı ya da benim gerçekten işe yaramaz bir kemik yığını olduğumu düşünüyordu. Birlikte yaşarken Emilia'ya hayatımı emanet etti. Darren'la tanışmadan bile ona güvendi. Ama bana? Bana mı? Hayır. Bana inanmadan önce huysuz bir çift iç çamaşırına güvenmişti, öyle görünüyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattıktan sonra küçük bir baş selamı verdim.

"Evet, baba. O bana bakıyor." Çenem ileri geri hareket etti, vücudumdaki her feminist hücre ona haddini bildirmemi istiyordu.

"Emin misin?"

"Buraya gelmeden önce ilaçlarımı ve malzemelerimi benim için paketledi." Öfkelenmemek için dilimi ısırarak devam ettim. "Fizyoterapi seanslarımı kaçırmayayım diye haftada üç kez bana taksi gönderiyor. Vakti olduğunda da benimle Dr. Hasting'e geliyor."

"Vakti olduğunda." Babam başını sallayarak homurdandı. "Tabii ki."

Annem masaya bakarak, "Paul," diye uyardı.

"Evet, tamam. Bu adamla konuşmaya hazırım ama bu hiçbir şeyi değiştirmez Rose. Seni hâlâ burada, Todos Santos'ta istiyoruz. Sen... New York'ta her ne yapıyorsan onu yaparken annenle benim arkanda durmamızı istiyorsan," elini umursamaz bir tavırla salladı ama buraya geldiğimden beri ilk kez bana zamanına değmeyecek biriymişim gibi bakmadı, "içimizi rahatlatmak için bazı sözler vermeli ve değişiklikler yapmalısın. Çünkü sen hastasın, Rosie-bug. Ve biz endişeliyiz. Senden istediğimiz ve talep ettiğimiz her şey senin iyiliğin için."

Rosie-bug. Gözyaşlarımla boğulurken başımı salladım.

Annem gözlerini devirdi. "Şimdi lütfen bana sarılabilir misiniz? Bu anne küçük kızını özlüyor."

Millie yanağımı çimdikleyip gülerek, "Ve bu müstakbel annenin Rosie'ye harika çikolatalı kurabiyeler yapması için ihtiyacı var," dedi.

O sabah en kötü kısmın geride kaldığını düşünmüştüm. Yanılmışım.

Chapter Twenty-Three

Dean

BAZEN HAYAT BİR KAR TOPUDUR ve onu durdurmanın hiçbir yolu yoktur.

Bazen istemezsiniz bile.

Her şey çok hızlı gelişti. Üzerinde hiç kontrolüm yoktu. Trent'e hayatın kontrolden çıkmasını engelleyemezsin dediğimde şaka yapmıyordum. Öyle oldu ki, benim kaosum akıllara durgunluk veren seksle sıırıslıklam oldu.

Nina New York'a yerleşti. Beni her gün aradı. Her gün. Her gün. Lanet olsun. Bir gün. Hiç cevap vermedim.

Çok saçmaydı. Bir Ekim günü, Hugh Jackman filmine yetişmek için Rosie'yi almak üzere ofisten çıkmadan hemen önce (hala taşaklarım yerindeydi, çok teşekkür ederim), Nina'nın resepsiyonda beni beklediğini, göğsüne nemli, ucuz bir palto tuttuğunu gördüğümde daha da gülünç hale geldi. Gözleri kocaman açılmıştı ve yanılmıyorsam her bir gözbebeğinde kocaman dolar işaretleri vardı.

"Özür dilerim Bay Cole." Sue koşarak yanıma geldi, iPad'ini tutuyordu ve yıllardır ilk kez gerçekten telaşlı görünüyordu. Duyduğuma göre Nina sık sık binaya gizlice girmeye çalışıyormuş ama çalışanlarım benim alanıma adım atarsa kovulacağını ve insanların bunun bedelini ödeyeceğini biliyorlarmış. "Alt kattaki güvenliği nasıl atlattığını bilmiyorum. Bildiğiniz gibi resepsiyonistler arasında gidip geliyoruz..."

PA'mı görmezden gelerek Nina'ya doğru yürüdüm. Yüzünden on santim uzaktaydım ve bedenlerimiz buluştuğunda gözlerim ruhunun derinliklerine işledi. Öyle bir bakıştı ki bu, bir daha ofisime geldiğinde, daha sonra Hudson Nehri'ne atılacak olan dağılmış vücut parçaları şeklinde oradan çıkacağını söylüyordu.

"Get. Al. Siktir. Dışarı."

"Seni görmek istiyor." Vücudunu benimkinin içine soktu. *Acınası*. Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ama onun manipüle edici oyunlarının beni etkilemesine izin vermeyerek dengemi korudum. Şimdi bakıyordum - gerçekten dikkat ediyordum - kıyafetlerinin yırtık pırtık olduğunu ve sürmeyi çok sevdiği o parlak pembe rujun yüzünün her yerine bulaştığını fark ettim. Tam bir karmaşa. Yine kullanıyordu.

"Ciddiyim, Nina." Sesim gevşedi ama duruşum değişmedi. "Umurumda değil. Onu görmek istemediğimi söyle. Şimdi çık dışarı. Güvenliği çağırmaktan nefret ederim. İkimiz de biliyoruz ki sabıka kaydınla bir tutuklanmayı daha kaldıramazsın."

Bu onun sonu olmalıydı, ama olmadı.

Nina bir daha yüz yüze gelmedi - sanırım tehdidimi yerine getireceğimi biliyordu - ama tepkimi ölçmek için bana ona ait şeyler göndermeye başladı. Pes etmemi ve çağrılarına cevap vermemi sağlamak için. Bana onun da futbolu sevdiğini göstermek için siyah bir Raiders şapkası. Üzerinde Birmingham, Alabama yazan plastik bir bardak. Bir kalem. Her neyse. Sikerler. Bu şeylerin benimle alay etmesini istemedim ama ettiler. Ettiler ve hepsinden uzaklaşmam gerekiyordu. Seni parçalayan kırılma noktasına ulaşıyordum.

Todos Santos'a gitme kararım sadece Nina'dan uzaklaşmakla ilgili değildi. Rosie'yle ilgili niyetimin ne olduğunu herkesin öğrenmesinin zamanı gelmişti. Yakında o hatunla evlenecektim. O ayın sonunda, resmen birlikte yaşamaya başlayacaktık.

Karmakarışık bir gerçekliğin içine balıklama dalıyordum ve hiç umurumda değildi. Nasıl biteceğini bile bile kendimi onun kaderine zincirledim. Rosie her sabah bir ton hap yutmaya ve günde iki kez o yeleği giymeye başladı. Her öğleden sonra fizyoterapiye gidiyordu. Gezintiye çıktığımızda durup bir ağaca yaslanıyor, nefes nefese kalıyor, yan tarafına tutunurken özür dilercesine gülümsüyordu. Kız arkadaşım iyi değildi. Hiçbir zaman da iyi olmayacaktı.

Ve yine de bu işi başaracaktık.

İnsanlar bunu bilmeli, kabullenmeli ve yollarına devam etmeliydi.

Onu Todos Santos'a sürüklememin bir diğer sebebi de Trent'ti. Jaime ve ben ona Vicious'un şubesini değiştirmeyi kabul ettireceğimize söz verdik. O herif istese de istemese de Millie ve bebekle birlikte Chicago'ya gidecekti. Savaşmadan pes etmeyeceğini biliyordum -en sevdiğimiz eğlencelerden biriydi savaşmak- ve ben de savaşa hazırdım.

Rosie'nin ailemle buluşmasının gösterişsiz ve samimi olması gerekiyordu, ancak annem eve ilk kez bir kız getirdiğimi fark ettiğinde... şey, o zamandan beri, biraz fazla heyecanlandı. "Biraz fazla heyecanlandı" derken delirdi demek istiyorum. Kız kardeşlerimi aradı ve ne oldu biliyor musunuz? Keeley Maryland'den bir ziyaret planlamıştı, zaten Payton da NorCal'de hemen köşeyi dönmüştü ve ailem ve kız arkadaşımınla sakın bir brunch, bendenizin ev sahipliğinde tüm boktan şovların anasına dönüştü.

"O kadar gerginim ki göğüs dekolteme kusmak üzereyim." Vicious'un arabalarından birini evlerinin önüne park ettiğimde Rosie elimi tuttu. "İşin iyi tarafı, en azından göğüslerimi örtecek. İğrenç görünmek, bir fahişe gibi görünmekten iyidir, değil mi?"

"Az önce *fahişe* kelimesini mi kullandın?" Gülümsememi engellemek için sağ yanağımı çiğnedim.

"Garip, değil mi? Sanırım sinirlerden."

"Lanet olsun, Bebek LeBlanc. İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Daha önce hiçbir erkek arkadaşının ailesiyle tanışmamıştı. Başka hiç kimseyle bu kadar ileri gitmemişti. Sanki bu anı birlikte yaşayabilmek için beklemiştik. Çocuk değildik. Otuz yaşında öpüşüyordum. O yirmi sekiz yaşındaydı. Duygusal bakireydik ve sanki bana V-kartını uzatmıştı.

Bu sefer ben istedim. Bu

sefer ben aldım.

Ve birlikte birkaç ilk deneyim yaşamış olmamızı çok sevdim.

"Sadece kendin ol. Yeterince iyi olacağına eminim. Olmazsa da," diye omuz silktim, naneli sakızımı patlatarak, "Yerine ben geçerim. Ateşli bir kuzenin var, değil mi?"

Rosie göl mavisi gözleriyle bana hançer gibi bakarken kapının ziline bastım. Başka zaman olsa hemen içeri girerdim ama onun o birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Avuçları terlemişti ve derin nefesler alarak yatıştırmaya çalıştığı bir öksürük nöbeti geçiriyordu. Rosie'nin, sadece benim deli kıcımla uğraşarak ve beni olduğum gibi kabul ederek bile ailemi etkilediğinden haberi yoktu. Yine de ona bu konuda henüz güvence vermeyecektim. Onun çaba göstermesini izlemek hoşuma gidiyordu. Kocaman paltosunun altına resmi mavi bir elbise giymişti - hayır, göğüs dekoltesi sandığının yarısı kadar bile değildi - ve saçlarını örmüştü. Bütün o iyi kız rolü tam bir sahtekârlıktı ve onun o iyi kız elbisesi içinde benim için yalan söylemesini izlemek beni tahrik ediyordu.

Annem kapıyı açtı, üzerinde kendine özgü kireç yeşili pastel hırkası ve şurup gibi gülümsemesi vardı. Kendini Rosie'nin kollarına attı ve sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi ona sarıldı; Rosie onun kollarında eridi, kaskatı kesilmiş vücudu zırhını korudu. Babam Rosie'nin elini sıktı ve ona sadece çocukları için sakladığı türden bir sırıtış sundu. Ardından sırtımı sıvazlamaya başladı ve kulağıma kız arkadaşım ile ilgili tamamen uygunsuz bir şeyler fısıldadı. Payton ve Keeley iki sahne on takipçisi gibi kapıda durdular ve elbisesine iltifat ettiler. Sonra dikkatlerini bana çevirdiler.

"Hâlâ egzersiz yapıyorsun." Keeley'nin ses tonu suçlama sınırındaydı. Kirli sarı saçlarını savurdu.

"Ne yani, Maryland'de spor salonu yok mu?" Omzumu yanından geçirdim ve pazılarını şakacı bir şekilde sıktım. Keeley'nin spor yapacak vakti yoktu ve biraz dolgun olsa da bu ona gayet uygundu.

"Bakın, kardeşimiz hâlâ çok komik." Payton ona dirsek attı. Gözlerimi devirdim ve kız kardeşim nefesini tuttu. "Ne yani, New York'ta mizah anlayışı yok mu?"

Çocukça tartışmalar bir yana, her şey doğru ayakla başladı.

Rosie ve beni yemek odasına götürdüler; White Trash Hash, kovboy kahvaltılı kaseleri, simitler ve brownie kekleri rustik modern masanın üzerinde bekliyordu. Portakal suyu, kahve ve süt de masaya yayılmış, içilmeye hazır bekliyordu. Rosie'nin ağzı neredeyse yere düşecekti, dili kırmızı bir halı gibi yuvarlanıyordu ve bunun aklımdan mı yoksa gördüklerinden mi kaynaklandığından emin değildim. Muhtemelen ailemi nasıl hayal ettiğini düşündüğümde bir kıkırdamayı bastırdım. Sadece Fransızca isimli yemekleri yiyen ve Vicious'un gibi bir malikanede yaşayan bir grup sümüklü pislik.

Gerçek şu ki, ailem Birmingham, Alabama'nın kenar mahallelerindeki bir kasabadan geliyordu. Babam bir senatörün oğluydu, ama annem Rosie tipindeydi. Ailesi bir çiftlikte çalışıyordu. Annem hasta annesine bakmak için onun odasını temizlerken tanışmışlar. Adamın ailesi ondan nefret ederdi, o da onlardan ama ikisi de umursamazdı.

Babam Kaliforniya'nın en güçlü avukatlarından biri oldu ve geçmişlerinin geri kalanı tarih oldu. Ama onlar baştan aşağı Güneyli insanlardı ve sanırım yemek masamızdaki yağ yüklü yemekler de bunun bir kanıtıydı.

"Kıcını park et, Bebek LB." Bir sandalye çektim ve ona kendi centilmenlik anlayışımı gösterdim. Yan yana oturduk. Ona kahve doldurdum. Sade severdi. Şekersiz. Kremasız. Hiçbir şey yoktu. Aslında Rosie süt ürünlerinden tamamen kaçınırdı ve ben bunları fark ettim çünkü

onu gözlemledim, kaydettim ve beynimde dosyaladım. Ellerimi ondan uzak tuttum, parmaklarım onunkileri bulduğu anda bacaklarının arasına dalana kadar durmayacaklarını çok iyi biliyordum. Annemle babamın ne kadar azgın bir piç yetiştirdiklerinden haberleri yoktu. Ben de öyle kalmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Rosie, bir çocuk hastanesinde gönüllü olarak çalıştığını duydum." Keeley sırttı. "Manhattan'daki Mott's Çocuk Hastanesi'nde," diye onayladı Rosie, kahvesinden uzun bir yudum aldı. "ICN birimi."

"Çocukları gerçekten seviyor olmalısın. Dean en az üç ya da dört tanesinin babası olacağını biliyor mu?" diye şaka yaptı kız kardeşim, yağlı pastırmasından bir ısırık alırken. Rosie gözlerini kırıştırdı, rahat gülümsemesi hiç değişmemişti. İçim sert tellerden oluşan bir düğüme dönüştü. Çünkü Rosie bana hâlâ durumundan bahsetmemişken -Evet, yaptı ama bilinçli olarak değil ve kesinlikle ayrıntıları değil- bu onun gerçekliğini daha az *gerçek* yapmadı. Keeley'e kızmamalıydım. Açık sözlü ve şakacıydı. Kızmamalıydım ama kızdım işte.

"Teşekkürler Keeley, kız arkadaşımı brunch'ımızın beşinci dakikasında korkuttuğun için." Sırttım, annemden bana bir kase kim bilir ne uzatmasını rica ettim. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Zamanı geldiğinde müstakbel erkek arkadaşını sperm kalitesi ve ebeveynlik yöntemleriyle ilgili soru cephaneliğimle bekliyor olacağım."

Rosie elini bacağıma koydu.

"Dostum, sorun yok." Tüm yüzüyle gülümsedi. "Evet, çocuklara karşı bir tutkum var. Bir gün anne olmayı çok isterim," diye ekledi bir süre durakladıktan sonra. "Ve bence ağabeyin harika bir baba olur. İşte, bebeğim. Sadece endişenin aramızda eşit olarak dağıldığından emin oluyorum." Yanağımı okşadı ve göz kırptı.

Benden gülmemi beklediği için güldüm ama bu gülüş gözlerime ulaşmadı. Ya da vücudumdaki herhangi bir kemiğe, bu konuda.

"Sen ne istersen onu yaparım." Boynunun arkasını kavradım ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Üç çocuk. On çocuk. Bir. Hiç. Seninle olduğu sürece umurumda değil."

Bunu söylerken, az önce itibarımın üzerine döktüğüm peynir için taşaklarımın beni asla affetmeyeceğini biliyordum ama taşaklarımın bu konuda söz hakkı yoktu. Ayrıca, Rosie dün gece sikimi emerken onları yaladığında şikayet ettiklerini duymadım. Saygınlığım onun mutluluğu için ödemeye hazır olduğum bir bedeldi ve satır aralarını okuyup kısırlık sorunlarının aramıza girmeyeceğini anlamasını umuyordum.

Daha az çocuk = Benim için daha çok Rosie. Şikayetim yok.

"Awww," diye mırıldandı Payton. "Birinin kalbi büyümüş."

"İçkisine ne koydun Rosie?" Keeley eliyle kendini yelpazeliyormuş gibi yaparak kıs kıs güldü. "Bahsi kaybetmediği sürece ağabeyimin söyleyeceği bir şey değil bu."

Annem o kadar kocaman gülümsedi ki yüzünün ensesine çökeceğini sandım. Babam biraz rahatsız görünüyordu ama konu bu olamazdı. Sakinleşmem gerektiğini kafama sokan oydu. Babam bakışlarını Bvlgari saatinden bana çevirip duruyordu. Eli Cole kolay sinirlenen bir adam değildi.

"Todos Santos'tan ne zaman ayrılıyorsunuz?" diye sordu.

"Yarın sabah. Şükran Günü yemeğini Spencer'larda yiyeceğiz." Ağzıma bir çilek attım ve çiğnedim. Belki Rosie'nin ailesiyle kaldığım için kızmıştı ama bu yıl Rosie'nin ailesini kazanmanın öncelikli olduğunu bilmeliydi. Rosie'nin ailesi benden tamamen nefret etmiyordu -L.A.'e taşındıklarında ve Vicious New York'ta Emilia'ya Romeo'culuk oynarken kendilerini toparlamalarına yardım etmişim- ama nereden geldiklerini anlıyordum. İki kızım ve ikisini de beceren bir piçim olsaydı, ben de onun niyetinden şüphelenirdim.

İmajımı düzeltmem, bir LeBlanc'ın kıcını kovalamanın hobim olmadığını bilmelerini sağlamam gerekiyordu.

"Daha sonra uğrayabilir misin?" Babam Polo gömleğini düzeltti. "Konuşmamız gereken birkaç konu var."

Annemin yüzü değişti, gözleri şimdi bana yalvarıyordu.

"Siz boşanıyor musunuz?" Sesim kuruydu, tek kaşım kalkıktı.

"Oh, Tanrım!" Annem incilerini tutarak alay etti. "Sen neden bahsediyorsun Dean? Tabii ki hayır."

"Biri mi ölüyor?" Ben devam

ettim. "Hayır," dedi babam.

"Ve bu kızların hiçbiri hamile değil mi?" Başparmağımı Keeley ve Payton'a doğru salladım. Bahsimi Payton'a yatırmıştım. Çocuk tam bir belaydı. Ama annemle babam hep bir ağızdan başlarını sallayarak bunu da reddettiler.

"Bu durumda, bir sonraki sefere erteleyeceğim." Suyumdan bir yudum aldım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Akşam yemeğinden sonra Los Angeles'taki ofisimizde biraz zaman alacak bir yönetim kurulu toplantımız var."

"Her şey yolunda mı?" Babam kaşlarını çattı. Omuz silktim.

"Vicious'ın kolunu büküyoruz. Trent ile dal değiştirmesi gerekiyor. Val öldüğü için ailesine yakın olmak istiyor."

Kelimeler ağzımdan çıkarken Rosie'nin bu konuda hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Ona söylemeyi unuttum. Umursayacağını düşünmemiştim. Ama tabii ki umurundaydı. Ailesi Vicious'un evinde yaşıyordu ve kız kardeşi onun bebeğini doğuruyordu. Vicious'un malikaneyi asla satmayacağını bilsem de - onu çok seviyordu - yine de durup dururken bunu yüzüne vurduğum için kendimi bir pislik gibi hissediyordum.

Öne doğru eğildi ve parmaklarım artık sırtına dokunmuyordu ve dudakları artık gülümsemiyordu ve lanet olsun, ben bir pisliktim. Bu konuda bana dert yanmakta sonuna kadar haklıydı.

"Geç de olsa yetişebilirsin," diye ısrar etti babam. Lanet olsun, bugün nesi vardı bunun?

"Yapamam baba. Sana söylemiştim. Bu biraz zaman alabilir. Bana söyleyeceğin bir şey varsa, söyle."

"Yapmamayı tercih ederim."

Tekrar konuşmadan önce masadaki tüm meraklı yüzleri taramak için zaman ayırarak çatal bıçak takımımı yavaşça yere bıraktım. "Biz bir aileyiz. Hepimiz." Elim Rosie'nin boynunu buldu, ama o nazikçe ama sertçe geri çekildi, köpek kulübesinde olduğumu bildiğimden emin oldu.

"Dean, tatlım." Annem dudaklarını yaladı ve Keeley ile Payton masanın karşısından birbirlerine şaşkın bakışlar fırlattılar. Onlar da ne haltlar döndüğünü bilmiyorlardı. Şükürler olsun. İhtiyacım olan son şey bir müdahale ya da başka bir şeydi.

Durumla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ailemizin sırları yoktu.

Aslında bir tane vardı ve o da benimdi, ama o da yerin bir metre altına gömülmüş, günlük hayatın kiri ve yılların inkârının tozuyla örtülmüştü. Kural şuydu: Birlikteyken bu konu hakkında özgürce konuşurduk. Asla geri çekilmezdik.

Ama artık odada sadece biz yoktuk. Rosie de oradaydı. Bu beni uyardı ve çenem kilitlendi, gözlerim kısıldı.

Nina şimdi ne yaptı?

"Şu eski şey. Rosie'ye hâlâ bundan bahsetmedim." Yorgun bir şekilde yüzümü ovaladım. "Evet... iyi. Burada işimiz bittikten sonra onu da haberdar ederim. Sikine takmayacaktır. Sana söz veriyorum," dedim ve odadaki herkesin -Rosie'ninki de dahil- kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasını izledim.

"Lütfen, bir şey söylemeniz gerekiyorsa söyleyin. Bana aldırmayın. Kendimi evimde gibi hissedirim," diye şaka yaptı kız arkadaşım.

Hiçbirimiz bunu komik bulmadık. Benim

dişler birbirine sürtündü.

"Bu konuyu şimdi açmanın bir nedeni var mı?" Soğukkanlı davrandım.

Brunch, kafanız iyiyken kanepenize uzanıp buz gibi biranızı yudumlarken dalga geçtiğiniz Jerry Springer saçmalıklarına dönüşüyordu.

Şu anki hayatına merhaba de, pislik. Bu bir televizyon dizisi değil, senin gerçekliğin.

"Nina'nın New York'ta olduğunu duyduk." Babam çenesini yukarı kaldırdı ve o zaman tabağındaki hiçbir şeye dokunmadığını fark ettim. Eli Cole lanet kovboy kahvaltısını yememişti. Bu çok garipti. Yasal olsaydı yağlı yemeklerle evlenirdi. Annem yılda sadece bir kez yemesine izin verirdi.

"Gördüğüm kadarıyla size nerede olduğuna dair bilgi vermiş." Portakal suyuna uzandım, elim biraz titriyordu. "Ben ilgileniyorum."

Sayılır. Sayılır. Tamam, pek sayılmaz.

"Hepimiz onun ne istediğini biliyoruz." Babam elini benimkinin üzerine koydu ve titrememi durdurdu. Gözlerimi onunkilere diktim. İkimiz de sertçe yutkunduk. "Ve bence onun söyleyecekleriyle yüzleşmenin zamanı geldi, oğlum."

"Öyle mi?" Teması keserek arkama yaslandım, dirseklerimden birini masaya dayadım ve diğer kolumu Rosie'nin koltuğuna doladım. "Bu küçük maceranın parasını kim ödeyecek? Sen mi ben mi?"

"Ben, eğer önemsediğin buysa. Ama değil. Annen ve ben bunu seninle konuşmak istiyoruz. Bu telefonda konuşulacak bir konu değil."

Rosie'nin eli dizime geldi. Payton ve Keeley şaşkın görünüyordu ama Rosie düpedüz korkmuştu. Bunu durdurmam gerekiyordu. Bu konuşmayı yeterince ertelemiştim. Ona söylemenin ve sonuçlarıyla yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Gözlerim hala babamla bir savaşa kilitlenmişti. Beni kızdırıyordu. Bu neredeyse hiç olmazdı. Babamla çok iyi bir ilişkim vardı. Birlikte golf oynardık. Birlikte futbol maçlarına giderdik. Ziyaret için eve her geldiğimde gecenin geç saatlerine kadar birlikte konuşurduk. Birlikte içki içmek dışında -bir sorunum vardı ve onun benim çirkin tarafıma tanık olmasını istemiyordum- hemen hemen her şeyi birlikte yapardık. O benim için bir gurur kaynağıydı. Arkadaşlarım bile ondan tavsiye almak için uğrardı.

"Peki," diye ısırdım. "Gelmeye çalışacağım. Seni uyarmadığımı söyleme. Sabah üç ya da dört olabilir. Bu toplantılar uzun sürebilir." Gerçekten de öyle. Dışarıdaki dünyaya kapıyı kilitlediğimizde her zaman acele etmezdik. Peki Vicious'u istemediği bir şeyi yapmaya ikna etmek?

Evet, Ocak'tan önce oradan ayrılırsak şanslı sayılırız.

"Gerekirse bütün gece ayakta kalırız." Babam annemin elini tuttu, elmacık kemikleri esniyordu.

"Yemeğe ve Dean'in gelecekteki bebekleri hakkında konuşmaya geri dönmemizin bir yolu var mı?" Keeley sandalyesinde kıpırdandı. "Rosie solgunluğun elli tonuna benziyor ve ben biraz korkuyorum."

"İyi misin?" Başımı çevirip kız arkadaşımı kontrol ettim. İyi görünmüyordu. Bayılacakmış gibi görünüyordu. Rosie zar zor başını salladı. Elini elime aldım ve bu sefer bana izin verdi, Rosie'yi tanıyorsanız bu iyiye işaret *değildi*.

Bana kızgın olması gerekiyordu. "İnhaler, lütfen." Sesi zar zor tıslıyordu.

Hemen çantasına koştum. O zamana kadar inhalerlerinin ön ceplere takılı olduğunu biliyordum ve masaya dönmeden önce ikisini de aldım.

Rosie mavi inhalerini kullandıktan sonra suyunu yudumlarken herkesin sessizliği sinirlerimi bozuyordu. Öfkeden titriyordum. Annemle babam ne halt ettiklerini sanıyorlardı? Nina konusunu ele almak için dünya kadar zamanları vardı ve bu brunch'ın mükemmel bir fırsat olduğuna mı karar verdiler?

Siktir et
onları.
Siktir et.

Ona haber vermeyi unuttuğum için *beni* de siksinler. Ona Vicious'u köşeye sıkıştırdığımızı söylemeyi unutmuştum ama söylemeseydim bile ne işe yarayacaktı ki? Rosie kardeşine koşacak ve onu uyarcaktı. Bu sadece işleri daha da karıştırdı.

Kapının önünde durduğumuzda Rosie gülümsemesi zayıflayarak, "Şey... bu eğlenceliydi," diye mırıldandı. Dünya gezegenindeki en büyük dangalak gibi hissederek ceketini giymesine yardım ettim. Bu ironikti, çünkü o da bana böyle sesleniyordu. *Dünya*. Fark etmediği şey ise benim gerçekten de lanet olası gezegenimiz olduğumdu. Çünkü ben patlayacağım zaman, bu süreçte bir sürü lanet insan zarar görecekti.

Kapıyı açıp cipe binmesine yardım ettiğimde kız kardeşlerim ve annem hâlâ bize el sallıyordu. Gözleri çökmüş, vücudu gevşemişti. Rosie'nin hastalığını her zaman bir kenara iterdim, ama o oradaydı, gölgelerde beliriyor, boğazına sarılmak için mükemmel bir fırsat kolluyordu.

Bunu kabullenmem gerekiyordu ama yapamıyordum. Onu ne zaman inhaler kullanırken görsem -bugün de dahil olmak üzere- o kadar sinirleniyordum ki, duvarı yumruklama ihtiyacı beni ele geçiriyordu. Nebülizerler, haplar, burun spreyleri. Evim artık bunlarla doluydu. Hızlı aramamda Dr. Hasting vardı, fizyoterapistinin

adresini, randevulara gittiği gün ve saatleri ve göğsünü yumruklamaya ve yılan gibi tıslamaya başladığında ne yapması gerektiğini biliyordum. Kistik fibrozis hastalarının ortalama yaşam süresinin otuz yedi olduğunu biliyordum. KF teşhisi konan tüm erkeklerin kısır olduğunu ve kadınların çoğunun çocuk sahibi olmakta zorlandığını biliyordum.

Ve ben bunların hiçbirini bilmek istemiyordum. Çünkü o lanet bir hastalık değildi.

Birlikte planlar yaptığım biriydi. Ve bu planlar onun istatistiksel olarak kalan on yılını aştı.

Arabayı çalıştırdım ama E-frenini bırakmadım. Ailemin yaşadığı, dünyanın en temiz ağaçlı caddesine bakarken kalbime bir melankoli çöktü.

Ne halt ediyorsun, göt herif?

"Senin bir sırrın var. Hem de büyük bir sır," diye fısıldadı Rosie, pencereden dışarı bakarken.

Rosie ve ben ilişkimize iyi bir başlangıç yapmadık. Benim aslında bir *biz* olduğumu öğrenmeden önce *bize* alışmasını istedim.

Onun tüm paketi patlayıcı olabilirdi, ama benimki dağınıktı.

Hem de çok.

"Sen de öyle," dedim. Bana şaşkın bir bakış attı. İnkâr etmedi. "Evet," dedi. "Biz zaten bu ilişki işinde berbatız."

"Şaka mı yapıyorsun?" Kıkırdadım. "Çok iyi gidiyoruz. Bu bir tümsek. Harika kitabımızda küçük bir köpek kulağı."

Rosie bana, "Benim gerçekliğimde her çarpmanın çok önemli sonuçları olabilir," diye hatırlattı.

"Ve *bizim* gerçekliğimizde," diye karşı çıktım, "işleri yoluna koymak için her zaman burada olacağım."

Tıpkı Todos Santos'taki ilk gecemizde yaptığımız gibi bir süre daireler çizdik. Onu ilk kez seks yapmadan önce ziyaret ettiğimiz tüm yerlere götürdüm. Eski okulumuza, marinaya, Özgürlük Parkı'na ve sonunda -O bankta. İnsanlar bizi arıyordu, telefonlarımız ceplerimizde vızıldıyor ve titreşiyordu. Babam, annem, Rosie'nin ailesi, Vicious ve Millie. Basketbol sahasına bakan tepeye park ettiğimde iki telefonu da torpido gözüne attım ve yerimize geçmeden önce kapattım. Gerginlik, içimde kaynayan kaosu tam olarak yansıtmıyordu. Sırrımı onun ellerine bırakacaktım. Yakın ailem dışında kimsenin bilmemesi gereken bir sırrı. Ve onun önünde zayıflıklarımı açığa vuracaktım.

Hepsini.

Katman katman.

Çıplak ve açıkta.

Ve ilk kez gerçek benim -tüm benim- hala sevmeye değer olup olmadığını duydum.

Oturmak doğru gelmiyordu. Kan dolaşımda çok fazla adrenalin, havada çok fazla keder vardı. Kış tenimizi kemiriyordu ve Rosie olması gerektiği gibi tepeden tırnağa örtülüydü.

"Hadi biraz yürüyelim," dedim. Biraz öksürdü.

"Seni sadece yavaşlatırım. Uzun yürüyüşler yapamam."

"Beni asla yavaşlatmıyorsun. Etrafımı takdir etmem için bana zaman veriyorsun." Taşaklarım yine itiraz etti. Aptal taşaklarım onu mutlu etmenin vücudumun her parçasına fayda sağlayacağını anlamıyordu. Onlar da dahil.

Yokuş aşağı, yemyeşil tepeliklerin yanından, alçak dallardan ve temizlenmiş yolu istila etmeye başlayan budanmamış sarmaşıklardan kaçarak yürüdük. Onun elleri paltosunun içinde, benimkiler de ceplerimdeydi.

Ona söyleyeceğim şeyleri açıklamak için hiçbir zaman iyi bir zaman olmadı, bu yüzden yara bandı gibi bir şey yaptım ve doğrudan konuya girdim.

"Biyolojik annem beni üç saatlikken bir Walmart tuvaletinde ölüme terk etti." Ses tonum umursamazdı. İtirafım karşısında kasları gerilerek ilerlemeye devam etti. "O bir keşti. Hamile kaldığını öğrenir öğrenmez ailesini kırsalda bırakıp kaçtı ve Birmingham'da bir yerlerde kayboldu."

Rosie akıllı bir kızdı. Bir şeyler döndüğünden şüpheleneceğini biliyordum.

Belki de işler ciddiye binince siktir olup giden beleşçi bir baba olduğumu düşünüyordu. Evet, bu bir seçenek değildi. Dean Junior'ı her zaman sarardım. Kişisel prezervatiflerim vardı, Tanrı aşkına. Hayatım boyunca prezervatif kullanmadığım tek kişi Rosie'nin kendisiydi. Ondan önce başka bir kadının amını hiç ten tene hissetmemiştim.

"Ben yapmadım..." Ağlamasını engellemek için alabildiği kadar oksijeni yutmaya çalıştı. "Lütfen, devam edin."

"Beni kapıcı bulmuş. Annem Nina, yolun birkaç blok aşağısında sigara alırken bulundu. Elbisesi kan içindeydi. Onu hastaneye götürdüklerinde, başını soktuğu yasal sorunlarla başa çıkmasına yardım etmesi için kız kardeşini aramış. Nina'nın kız kardeşi benim annem, Helen."

"Tanrım." Rosie'nin dudakları titredi ve parmaklarıyla dudaklarını kapattı. Bir yanım, sanırım mantıklı olan yanım, arkadaşlarımdan hiçbirinin evlatlık olduğumu bilmemesinin berbat bir şey olduğunu kabul ediyordu. Ama işte tam da bu yüzden böyle kalmasını istiyordum.

Güçlüydüm.

Heybetliydim.

Ben lanet olası bir tanrıyım.

Bu acıma bakışları ve tatlı sözlerin fısıltıları Nina'nın kıkımını terk ettiğinde açtığı yarayı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Şimdi bunlara tahammül etmemin tek nedeni bunları bana Rosie'nin veriyor olmasıydı. Ondan gelen her duyguyu kabul ederdim. Acımayı bile. Nefreti bile. Kayıtsızlık olmadığı sürece her şeyi.

"Annem - *gerçek* annem Helen, beni büyüten kişi - beni evlat edinmeye karar verdi. Bence Eli oyundu çünkü..." Biraz düşündüm, dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı. "Şey, çünkü o kedi kırbaçlı, sanırım. Annemi gerçekten seviyor, görüyorsunuz. Nina zaten beni istemiyordu. Hayatında bir sürü boktan şey vardı. Bunun için ona kızmıyorum bile. Yani, yeni doğmuş bebeğini umumi tuvalette bırakmak oldukça berbat bir şey, evet. Ama bugün ondan nefret etmemin sebebi bu değil. Gerçekten değil. Hayatımın ilk gününün sonunda hepimiz aynı Birmingham hastanesindeydik. Nina doğum belgemi imzaladı ve babamın adını yazmadı - bilmediğini söyledi ve dürüst olmak gerekirse, yakın çevresindeki hiç kimse için o kadar da şaşırtıcı değildi - ve ailem evlat edinme için evrakları doldurmaya başladı."

"Oh, Dean. Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm," diye tekrarladı Rosie. Hâlâ yürüyorduk ki bu iyi bir şeydi. Bu konuşmayı göz temasının gereksiz rahatsızlığıyla yapmak istemiyordum. Şimdiden, gerçekler ağzımdan dişler gibi teker teker sökülüyormuş gibi hissediyordum. Elimi tuttu, kendi eliyle sıktı ve ben de ciğerlerimin dolmasıyla oluşan basıncı hissederek nefes aldım.

"Babam Kaliforniya'da bir iş teklifini kabul etti ve taşındılar. Annem kardeşlerime hamile kaldı. Ve aileme o kadar çok benziyordum ki kimse sorma zahmetine girmedi. İnsanlar benim Helen ve Eli Cole'un oğlu olduğumu düşündüler. Onları düzeltme zahmetine hiç girmedik çünkü neden ki? *İşe yaradı*. Yanımıza kar kaldı ve yalan o kadar büyüdü ki, o kadar büyüdü ki, geri adım atmak ve dünyaya ifşa etmek için çok geçti.

"Ailem bana kendimi hiç farklı hissettirmedi. Kız kardeşlerim biliyor. Ailem bana her zaman onlarla aynı şekilde davrandı, bu yüzden evlat edinilmem

kimse için önemli değildi." Durakladım, kaşlarımı çattım. "Yani, benden başka herkes. Annem Nina'yla bağ kurabileceğim yanılgısına kapılmıştı. Babam herkesin bir şansı hak ettiğine inanır, yani inanırdı. O bir avukat. Onun işi suçluları savunmak. Her iki durumda da, beni her zaman Alabama'ya onu ziyarete gitmeye zorladılar. On sekiz yaşına kadar her yaz. Anlaşma böyleydi."

On sekiz yaşına girdiğimde Nina'yla geçirdiğim son yazı düşündüm ve tüylerim diken diken oldu. *Servet avcısı kaltak*. Onun yaptıklarını düşünmek bile yumruklarımı kanlı bir kavga için kaşındırıyordu.

"Tren enkazı hayatının bir noktasında Nina, Donald Whittaker adında bir adamla evlendi. İnsanlar ona Baykuş derdi çünkü gece ikiden sabah altıya kadar sokak köşelerinde uyuşturucu satardı. Tahmin edebileceğiniz gibi, gerçek bir avdı. Whittaker hapse girdi, serbest bırakıldı ve şehir dışına taşınmaya karar verdi. Bir parça arazi -bir çiftlik- satın aldı ve çiftçi rüyasını yaşadı. Nina uyuşturucu alışkanlığını bıraktı, yani aileme göre o temizdi. Temiz *görünüyordu*, çünkü artık damarlarına zehirli iğneler sokmuyordu. Daha saygın anne ilaçlarına geçti. Adderall, Xanax, Oxy. Bağımlılığınızı görünmez kılan eğlenceli şeyler. Ve ben onları düzeltme zahmetine hiç girmedim çünkü bir gün onu doğuran kadının değerli olduğunu anlayıp onu seveceğini uman zavallı küçük bir piçtim."

"Dean." başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ah, Dean."

"Her yaz onları görmeye geldiğimde, ev hanımı ilaçlarını almam için çiftlikten şehre kadar bisikletle yirmi mil yol gitmemi isterdi."

"Bunu yapmayı neden kabul ettin?"

"Onu mutlu etmek istediğim için mi?" Güldüm, boğazımın arkasında acı bir yumru düğümlendi. "Onun kabulünü istediğim için mi? Demek istediğim, lanet olası annen daha gözlerini açmadan seni tuvalete atıp sifonu çekmek istiyorsa ne kadar değersiz olabilirsiniz ki? On yedi yaşında nihayet gözlerimi açtım ve yazı onlarla geçirmeye hayır dedim. Aileme iki ay boyunca işçilik yapmaktan yorulduğumu söyledim. Kabul ettiler ama sonra bir partide her şeyi berbat ettim ve ceza olarak beni yine de göndermeye karar verdiler. Hayatımın en kötü yazı olduğu ortaya çıktı, çünkü o zaman Nina'nın sadece beni sevmediğini değil... benden nefret ettiğini de anladım."

Rosie ağlıyordu. Ona bakmaya cesaret edemiyordum ama omzunun benimkine değdiğini hissediyordum. Onu ağlattığım için kendimden nefret ediyordum ve Nina'dan da *beni* bu konuşmayı yapmaya zorladığı için nefret ediyordum. "Bir çocuk yapmak için

Uzun lafın kısıası, Nina ben çocukken bana içler acısı şeyler yaptı. Çok boktan bir oyunda piyondum. Sona giden bir yol. Beni ayakçı olarak kullandı ve bana aptalca, yasadışı şeyler yaptırdı, sonra da susmam ve onu aileme ispiyonlamamam için kıcıma alkol ve ot rüşveti verdi. İlk viski şişemi içtiğimde ve ot çektiğimde on iki yaşındaydım. Nina ve Owl'un bana böyle şeyler vermesinin havalı olduğunu düşünürdüm. Bu beni yetişkin biri olarak gördükleri anlamına geliyordu."

Rosie yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "İşte bu yüzden yapıyorsun," dedi. "İşte bu yüzden bir bağımlısın."

Burnum seğirdi. "İşte böyle başladı. Beni iyi hissettirdi. Ot ve alkol yazlarımın daha hızlı geçmesini sağladı. Gerçekliğimin üzerine bir sis perdesi koydular - kimsenin kırmayı başaramadığı ince bir kabuk. Bu yüzden sevdiğim bir yere, ailemin ve kız kardeşlerimin yanına döndüğümde bile alışkanlığımı *sürdürdüm*."

"Nina bana babamın kim olduğunu hiç söylemedi. Bu beni rahatsız ederdi. Onun bir pislik olduğunu biliyordum, ama her zaman her iki taraftan da tam bir pislik olup olmadığını ya da belki de içimde bazı kurtarıcı genler olup olmadığını bilmek istedim. Ve on bir yıl önce çiftliğe yaptığım son ziyarette işler kaynama noktasına geldikten sonra, konuyu kapatıp uzaklaşmaya karar verdim. Onu hayatımdan çıkardım. Üniversite boyunca işe yaradı, çünkü bir vakıf fonu ve bir yurt odasından başka hiçbir şeyim yoktu. Ama Fiscal Heights Holdings'i kurup para kazanmaya başladığımızda bana onun kim olduğunu söylemeyi kabul etti."

"Ve?" Rosie biraz soluk soluğa sordu. Adımlarımı yavaşlattım. "Ve bana onun adını vermek için altı yüz bin dolar istiyor."

"Bu delilik!" Rosie bacağını yere vurarak itiraz etti. Durdum ve ona bakmak için arkamı döndüm. Yüzü kıpkırmızıydı, acıdan çizgiler halindeydi. *Benim acım*. Onu oraya *ben* koymuştum. Amacım asla onun duygularını incitmek olmasa da, sıcaklığından hoşlandım çünkü *benim* için yanıyordu.

"Ee? Ona hiç ödeme yaptın mı?" Etrafa biraz çamur attı.

"Hayır." Bir elimi saç örgüsünün üzerinde gezdirip çekiştirdim. "Ama bu yüzden dengesiz bir sapık gibi davranıyor ve her yarım saatte bir beni arayıp duruyor. Whittaker'ın çiftliği para kaybediyor ve onun da devam ettirmesi gereken pahalı bir kokain alışkanlığı var. Reçeteli ilaçlar artık kesmiyor. Kocasından nefret ediyor. Ayrılmak istiyor. Ve ona yardım etmemi istiyor. Bu söz konusu bile olamaz."

"Ama babanın kim olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?" Rosie gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı.

Başımı salladım. "Evet, ama hislerimiz karşılıklı değil. Öyle olsaydı şimdiye kadar benimle iletişime geçerdi."

"Belki de senin varlığından haberi yoktur," diye önerdi kız arkadaşım. Umduğum şey buydu. Ve dua ettim. Ve her gece kendimi ikna ettim. "Belki de umurunda değildir." Ben yürümeye devam ettim, o da bana ayak uydurdu.

Benimle birlikte.

"Ya da belki de bunca yıldan sonra senin tepkinden korkuyordur," diye karşı çıktı. "Belki de Dean, Nina'nın istediği bu olmasa bile *kendin* için doğru olanı yapmalısın."

"Ya da *belki*." Dört yaşında bir çocuk gibi davranıyordum, bunun farkındaydım ama duramıyordum. "En kötü ebeveyn ödülü için Val'le yarışıyor - bu unvan için pek çok aday var - ve Luna nasıl ortalıkta görünmeyen annesi olmadan daha iyiye, ben de onsuz daha iyiyim."

Ormanlık gibi görünen ama arabadan bir milden daha az uzaklıkta olan bir yerin ortasında durduk. Rosie salyangoz hızıyla yürüyordu. Yüzünü bana döndü ve daha önce bir yüzde bu kadar çok gözyaşı gördüğümü sanmıyorum. Yanakları ve çenesi ıslaktı, gri rimel bulutları kirpiklerini havalandırıyordu.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm" dedi, gerçekten de öyleydi. Ama ben onun acımasını istemiyordum. İkimizi de fırtınalar ve kasırgalar boyunca taşıyacak bir canavar olduğumu bilmesini istedim. Cehenneme ve geriye. Yaşam boyunca -ve eğer gerekirse, evet, ölüm boyunca bile. "Bunca yıl bunu bizden sakladığına inanamıyorum." Rosie siyah bezelye ceketinin koluyla bir damla gözyaşını sildi. "Arkadaşlarının senin yanında olmaya hakları var Dean. Onlara anlatmalısın."

Evet, olmaz.

"Nah-ah, bebeğim. Neyse o. Hepimizin sırları var, güven bana. Bizi biz yapan da bu. Bu dostluğumuzu daha az güçlü yapmaz." Ve bu doğrudu.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" Rosie alt dudağını çiğneyerek düşüncelere daldı. Ben de ona baktım. Bana Todos Santos'a kadar çıplak burpee yapmamı söyleseydi bile yapardım.

"Bu ne olabilir?"

"Canavarın karnına ulaşmalı ve onu öldürmelisin." Gözleri kararlılıkla parlıyordu. Sırıttım ve örgüsünden düşen gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Nina'yı öldürmek mi? Cezbedici ama hapse girmeye degeceğini sanmıyorum."

Gözlerini devirdi. "Yani onunla konuş. Ona parayı öde. *Onunla görüş.* Ne öğrenirsen öğren, hayatına devam et. İşin aslı, eğer bunu yapmazsan kötü alışkanlıklarından asla vazgeçemeyeceksin ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz."

"O parayı hak etmiyor," diye mırıldandım.

"Yaptıklarından sonra," avucunu boynuma koyup gövdeme doğru sürükledi, "hiçbir şey onu mutlu edemeyecek. O lekelendi. Bundan geri dönüş yok. Ne kadar incinmiş olursan ol, başkalarını kötü hissettirmek asla tatmin edici değildir. Ancak merhamet, bir insanın sahip olabileceği en ödüllendirici özelliktir. Bu yüzden tüm savaşlar sonunda biter. Bu yüzden çoğu insan çocuklarını sever, onları istismar etmez. Ona cevap vereceğine söz verir misin?"

Nina'nın kıcıyla uğraşmak yapılacaklar listemdeki en son şey olsa da başımı salladım. Hayatım zaten karmaşıktı. Her gün bir sonraki gün uyanıp uyanmayacağını bilmeden yatan bir kız için deli oluyordum. Ve alkol iblisiyle savaşıyor, onun pençelerinden kurtulmak için güreşiyordum. Her gün. Tek. Gün.

"Söz veriyorum," dedim. "Bunu senin için yapacağım."

"Hayır," diye vurguladı Rosie, Ted Baker çiçekli sweat bomber'ımın yakasını çekiştirerek. "*Senin için,*" diye düzeltti, gözyaşları hâlâ yüzünden akıyordu. Sonra bir adım geri çekildi, tam ona uzanıp sarılmak üzereydim ki.

"Benim sıram."

"Dinliyorum." Gözlerim onun yüzüne yapıştı. Yağmur başımıza serilmeye başladı ve ikimiz de başımızı kaldırıp sessizce kül rengi gökyüzüne baktık. Paltomu çıkardım ve onu paltomla sardım, sonra sırtına ve dizlerinin arkasına uzandım ve onu balayı tarzında kollarıma aldım ve tepeden arabamıza doğru yürümeye başladım. Hava sadece çiseliyordu, o kadar da soğuk değildi ama yine de onun için endişeleniyordum, onun iyiliği için her birlikte olduğumuzda bunu saklasam bile.

Kolları boynumda düğümlendi. Beline doğru baktı ve konuşmaya başladı.

"Bir yıl önce, Vicious ve Millie yeniden bağlantı kurduklarında ve o bizi bu çılgın ve harika sağlık planına bağladığında, Dr. Hasting ile ilk kez tanıştım. Genel durumum hakkında daha iyi bir fikir edinmek için bana bir dizi test yapmak istedi, özellikle de bir türlü atlatamadığım bir akciğer enfeksiyonundan yeni kurtulduğum için. Bana bunu söylediğinde hemşirelik okuluna geri dönmek üzereydim..." Rosie durdu, zorlukla yutkundu ve başını salladı. Gözleri kapalıydı. İçimde binlerce kez kırıldım, ama dışımda

ona boş boş baktı, daha fazlasını bekledi. Ağzını tekrar açmadan önce yutkundu. "Bana okula geri dönme zahmetine girmemem gerektiğini, çünkü asla hemşire olamayacağımı söyledi. Bağışıklık sistemim şu anda o kadar zayıf ki, uçağa binmeden önce onun onayını almam gerekiyor, bu yüzden Şükran Günü için beni havaalanına götürdüğünde biraz şok oldum ve endişelendim. Hasta insanların yanında çalışmamın imkânı yoktu, o yüzden bana daha pratik bir iş bulmamı önerdi. Ama insanlara yardım etmeyi seviyorum." Son birkaç kelimeyi öksürerek söyledi ve ben de hızımı biraz artırdım, içimi burkan keder duygusuyla birlikte bir tutam panik de içime doldu. "Ben de bunun yerine gönüllü olmaya karar verdim. Hastalıklardan tamamen arındırılmış tek yer, tahmin ettiğiniz gibi..."

"ICN." Onun için bitirdim. Rosie'ye çocuk sahibi olamayacağını sürekli hatırlatan yer. Ve o yine de yaptı. Hayatımı sikeyim.

"Dr. Hasting bana sadece hemşirelik okuluyla ilgili kötü haberlerle gelmedi. Aynı zamanda tamamen kısır olduğumu da söyledi. Hiç çocuğum olmayacak. Asla. Üreme organlarımın etrafında çok fazla mukus var. Bunun, yapışkan tutkal dolu bir havuza sünger atıp dibe ulaşmasını ummak gibi bir şey olduğunu söyledi. Teknik olarak mümkün ama son derece düşük bir ihtimal." Alt dudağını ısırdı, boşluğa bakıyordu.

"Rosie..." Nefes aldım, burun deliklerim açıldı. "Bebeğim, senin için ne kadar çok seçenek olduğu hakkında bir fikrin var mı? *Bizim* için?" Ve evet, artık onunla ilgili değildi. Bizimle ilgiliydi. Uzun vadede bu işin içindeydik. Ne kadar uzun sürerse sürsün, *sonsuz*a kadar bu işin içindeydik. "O kadar çok ki, sadece tıbbi olarak değil, evlat edinme konusunda da. Zengin ve genciz, sabıka kaydımız da tertemiz." Bizi çoktan evli bir çift olarak bir araya getirmiştik ve milyon dolarlık imparatorluğumun her bir kuruşuna rahatça erişmesine izin veriyordum. Dediğim gibi, bu kızla tam bir sapık modundaydım. "İstesek yarın sabah bir çocuk evlat edinebiliriz. Biz mükemmel adaylarız."

Tanrı aşkına, eğer bu hatunun bir tavşanı olsaydı, şimdiye kadar onu kaynatmış ve Lapin a La Cocotte olarak servis etmeye hazırlanıyor olurdum.

"Mesele şu ki..." Kolları boynumda gevşedi ve sırtım sertleşti. "İşte bu yüzden Darren'dan ayrıldım. Evlenmek istemiyorum. Evlat edinmek de istemiyorum. Burada daha ne kadar kalacağımdan emin değilim. Ve arkamda sahip olduğumdan daha fazlasını bırakmak istemiyorum. Çocuk sahibi olmak berbat bir fikir. Neden yapayım ki? Yetim kalsınlar diye.

günler, haftalar, aylar ya da en iyi ihtimalle yıllar sonra? Bu onlar için adil değil."

Rosie'nin Nina'nın tam tersi olduğunu fark etmedim değil. Nina bir çocuk doğurdu ve sonuçlarını siktir et dedi. Rosie, onlar acı çekmesin diye kendini çocuk sahibi olmaktan mahrum etti.

"Beni dinle, Bebek LeBlanc."

Pazumu sıktı. "Yapma Dean. Lütfen. Bırak beni."

Zaten arabanın önündeydik. Güvende ve sıcak olduğundan emin olmak için tüm yolu koşarak geri döndüm. Dikkatlice onu yere bıraktım. Önümde durdu. Yağmur şiddetini arttırmıştı. Çok ıslanmasını istemiyordum. En azından bu şekilde.

"Dinle, bundan vazgeçmeyeceğim. *Bizden* vazgeçmeyeceğim," diye açıkladı ve beni kendine çekerek göğüs göğüse verdik. Dudaklarımız birbirine değdi ve burunlarımız birbirine değdi. Alınlarımız birbirine yapıştı, ıslak saç telleri tarafından yapıştırıldı. Biz bir bütündük. Her zaman öyleydik, başkalarıyla çıksak bile. "Gitmene izin vermeyecek kadar bencilim Dean Cole. Olacağımı bildiğim gibi. Bana sahip olduğun sürece seninim. Tek şartım bebek muhabbeti ve evlilik yok. Bunu sana veremem. *İstemediğim* için değil. Sana dünyadaki tüm sevgiyi ve bağlılığı sunabilirim Dean. Ama sadece kısa bir süre için."

"Rosie."

"Hey, dinle. Benden hoşlandığını biliyorum..."

"Senin gibi mi?" Yüzüm tiksintiyle buruştu, kelimeleri iğrençmiş gibi tükürdüm. Gözleri irileşti. Başımı salladım, dudaklarımda karanlık bir kıkırdama vardı. "Senden hoşlandığımı mı sanıyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun? Senden hoşlanmıyorum. Seni seviyorum. Bu bile yetersiz bir ifade. Senin için yaşıyorum. Senin için nefes alıyorum. Senin için öleceğim. Bu. Öyle. Her zaman. Olmuştur. Sen oldun. O zavallı kıcını o eşikte ilk kez gördüğümünden ve beni bir oyuncakmışım gibi göğsümden dürttüğünden beri. On yıldır ayırınız Rose LeBlanc ve seni düşünmediğim bir gün bile geçmedi. Ve sadece geçerken değil. Bilirsin, arada bir "harika bir sevişme olabilirdi". Yani seni düşünmek için gerçekten zaman ayırdım. Neye benzediğini merak ediyorum. Nerede olduğunu. Ne yaptığını. Kiminle olduğunu. Seni Facebook'ta takip ettim. Ve Twitter'da -ki bu arada, bir kez bile tweet atma zahmetine girmediğin için devre dışı bırakman gerekiyor- ama sen tam olarak bir sosyal medya hayvanı değilsin. Seni sordum. Şehre her geldiğimde. Ve Millie ile New York'ta olduğunu fark ettiğimde..." Derin bir nefes aldım, gerçekliğe olan bağlılığımı ne kadar çabuk kaybettiğimi hissediyordum.

Bir noktada sona erecek diye hayattan vazgeçemeyeceğini anlatmaya çalışırken mantıksızlığa giden çok kaygan bir yola girdi. "Rosie, sen bizim binaya taşınmadan birkaç ay önce TriBeca'da yeni bir çatı katı satın aldım."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Gözlerini kırıştırtarak gözyaşlarını sildi ama kısa süre içinde yenileri akmaya başladı.

"Çünkü şimdiki yerimde kalırsam komşum olacağını fark ettiğim anda burayı satmak zorunda kaldım ve tonla para kaybettim. Gerçekleri konuşalım Rosie, tek istediğim sendin. Kız kardeşinle olmamı istediğinde bile. O rahatlatıcı bir mumdu. Sen göz kamaştırıcı bir güneştin. Senin bencil kışın için karanlıkta yaşadım. Ve eğer *bir şeye* razı olacağımı düşünüyorsan, çok yanıyorsun. *Her şeyi* alıyorum. Çocuklarımız *olacak*, Rose LeBlanc. Bir düğünümüz *olacak*. Ve neşemiz, tatillerimiz, sadece seviştığımız, sadece kavga ettiğimiz ve sadece yaşadığımız günlerimiz olacak. Çünkü hayat bu Bebek LeBlanc ve ben seni çok seviyorum, bu yüzden sana en iyisini vereceğim. Anladın mı?"

Gerçekten nefret ettiğim bir sessizlik anı oldu, çünkü bu tür bir konuşmadan sonra duymak isteyeceğiniz son şey yarım yamalak bir "tamam" dır. Rosie bana "tamam" demedi. Alnını göğsüme bastırdı ve beni içine çekti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki bir süre senden nefret ettim. Ve şimdi hasarlı olduğunu bildiğim için seni daha da çok seviyorum. Mükemmel şeyler ilişkilendirilebilir değildir.

Kırılmaz büyüleyici ama sevilebilir değil.

Sen kırılabilirsin, Dean Cole. Seni bir bütün olarak tutmak için elimden geleni yapacağım."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dengesini kaybedene kadar onu öptüm. Yağmurda. Baraj gölünde. Hiçbir yerin ortasında. Bu karmaşa bizim karmaşamızdı. Bu kaos bizim geliştığımız yerd.

Geri çekildiğimde hırladı.

"Evleniyoruz," dedim, sormadan. "Belki bugün değil, belki yarın değil ama evleniyoruz. Ve çocuklarımız olacak. En az iki tane. Belki daha fazla. Henüz karar vermedim."

"Sen delisin, Dean Cole."

"Öyleyim," diye kabul ettim. "Yine de bu çılgın tren hareket halinde. Durduramazsın

o."

"Seni seviyorum."

"Sonsuzluk şimdi başlıyor, Bebek LeBlanc. Seninle."

Chapter Twenty-Four

Dean

ŞÜKRAN GÜNÜ YEMEĞİ KORKUNÇ DEĞİLDİ.

Ya da belki de korkunçtu ve ben fark etmemiştim çünkü Rosie LeBlanc bana birkaç kez beni sevdiğini söylemişti ve ben de o parmağa bir elmas takacaktım. Düşüncesizce verilmiş bir karardı ama yapmaya değer her şey genellikle öyledir. Düşündüğünüzde tutkulu olan her şey -tutku, aşk, şiddet, nefret- spontane gelişir. Bu neden olmasın?

Asansöre birlikte bindiğimiz ve Kennedy ile Natasha'nın yanımda olduğu o gece onunla evlenmekten son derece mutlu olurdum. Sadece bunun bir olasılık olduğunu bilmiyordum. Artık bildiğime göre, bu konuyu mümkün olduğunca çabuk kapatacaktım. Vicious yanıliyordu. Her zaman çeşitliliği tek bir kızla yetinemeyecek kadar çok sevdiğimi söylerdi. Ama gerçek şu ki, katalogdaki hiçbir kadını göz atmayı bırakacak kadar sevmemişim. İhtiyacım olanı bulduğumda, Tinder, üçlü seks ve iğrenç barlarda yabancılarla sikişme alışkanlığımı bıraktım, böylece tehlikeden kurtulabilirdim çünkü sıradan sikişler artık işe yaramıyordu. Ve alkolün aksine, onu hiç özlemedim.

Her neyse, evet, yemek iyiydi.

Yemek yedik, konuştuk, her zamanki aile işlerini yaptık. Rosie'nin ailesi Todos Santos'a geri dönme konusunda hâlâ başının etini yiyordu, ben tam bir pislik olmadığımı teyit ettikten sonra bile. Bu onları yatıştırmışa benzemiyordu ama en azından babası bana sanki her saat onu beceriyormuşum gibi bakmayı bırakmıştı.

Yemekten sonra Jaime dördümüzü de çağırdı ve Vicious'un cipiyle kuzeye, Los Angeles'a gittik. Yüz yüze yönetim kurulu toplantıları her zaman bir ofiste yapılırdı. Biz

Dördümüz aynı mekanı paylaştığımızda sık sık olduğu gibi, toplum içinde kendimizi kaybetme riskini göze alamazdık.

Hepimizi bir araya getiren konuyu açmadan önce araçta işler gerginleşti. Direksiyonda ben vardım çünkü içki içmemiş olan tek kişi bendim. Vicious yanımda oturuyordu, suratı asıktı. Ondan ne isteyeceğimize dair genel bir fikri olmalı - eminim ikiyle ikiyi bir araya getirmiştir - ve Trent ve Jaime arkada futbol konuşuyorlardı.

"Luna nasıl?" Vicious, Interstate 5'teki son yedi mil boyunca bir ara Trent'e sordu. Herkes hemen sustu ve Trent boğazını temizleyerek dikiz aynasından Jaime ve bana baktı.

"Müthiş
değil." "Nasıl
yani?"

"Yemek yemiyor. Konuşmuyor. Yürümüyor."

"Nasıl yürüyeceğini ve konuşacağını biliyor mu?" Vicious'a tek bir şey verebilirim, sesi sert ya da kaba değildi. Sade bir konuşmaydı.

"Öyle," diye araya girdim. "Onu en son Ağustos ayında Todos Santos'a gittiğimizde yürürken görmüştüm."

"Benim açımı bilmek ister misin?" Dikiz aynasından Trent'in derin bir iç çekerek başını kaşındığını gördüm. "Sanırım depresyonda. Henüz ne olduğundan emin değilim ama kontrol ettireceğiz."

"Trent'in annesi Chicago'da." Jaime'nin gözleri aynada Vic'inkilerle buluştu. "Şimdilik Luna konusunda ona yardım ediyor ama babası buradan ayrılamıyor. Bakması gereken kendi annesi var."

Hayatın karmaşıklığı beni tuhaf bir yerde karşıladı. Biz de bir gün yaşlanacaktık ve kendi ailemin yanında nasıl olacağımı merak ediyordum. Çünkü ben kesinlikle onların yanında olmak istiyordum. Bu da bana Los Angeles'ta her şey bittikten sonra bu gece babamı ziyaret etmem gerektiğini hatırlattı.

Vicious'un park yerine park ettik ve ofisine girdik. Her şey minimal, soğuk ve kişiliksizdi, tıpkı onun gibi. Bir yıl önce şube değiştirdiğimizde, sırf geri döndüğünde onu kızdırmak için her şeyi yenilemiş, yeni mobilyalar ve parlak yeşil bir duvar koymuştum.

Artık ne zaman yeşil rengi görse aklına ben geliyordum.

Vicious ve Jaime, Vicious'un cam masasına bakan siyah deri koltuğa oturdular. Ben de masanın üzerine çöküp ellerimi ceplerime soktum. Trent odanın ortasında durmuş, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Hepimiz Vicious'a baktık. Ve Vicious sinirli görünüyordu.

"Eee?" Tek kaşını kaldırdı, her zamankinden daha da düşünceli. "Hadi durma ve sor. Bunu yapmak için can atıyorsun ve tepkimi görmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

"Trent'le şube değiştirmen gerekiyor." Sesim kesik ve kişiliksizdi. Vicious'a karşı çıkan hep ben olurdum. Bence Jaime bu puşt karşısında çaresizdi ve Trent hiçbirimizin deneyimlemediği gerçek karanlık pislikleri barındırıyordu, bu yüzden doğrudan konuşurlarsa ve Vicious isteğini reddederse onu katletmeliydi.

"Öyle bir şey olmayacak." Vicious omzunu silkti, ellerini başının arkasına bağladı ve kendini rahatlattı. Bir bacağını diğerinin üzerine attı ve bu koşullar altında bir orospu çocuğunun olabileceği kadar soğuk görünüyordu. Öne doğru eğildim, dudaklarımda kayıtsız bir gülümseme vardı.

"Rica etmiyoruz. Kafanı toparlaman ve çantanı hazırlaman için sana zaman veriyoruz."

Belki çok ileri gittim ama bu durumda özel koşullar vardı. Tam anlamıyla berbat bir durumdan bahsediyordum ve Trent'in burada olmaya Vicious'tan daha çok ihtiyacı vardı. Bu konuda hepimiz hemfikirdik.

"Lanet olsun, Cole. Kendini boğabileceğin bir şişe likörün yok mu senin? Burada sohbet eden gerçek yetişkinler var." Vicious kıkırdarken sözleri odanın içine yayılan bir zehir gibiydi.

"Bir daha böyle bir yorum yaparsan, kışına bir şişe bir şey sokarım," dedi Trent, beni savunmak için atlayarak.

"Çocukları dinle Vic." Jaime dudaklarını büzdü. "Bence Trent'in burada olmaya hakkı olduğunu biliyorsun."

"Benim de o kadar hakkım var, Jaime. Trent'in bir bebeği var. Benim de yolda bir bebeğim var. İkimizin de ailelerimizin yanında olmaya ihtiyacı var."

"Millie var. Bebeğe o bakabilir."

"Ve ailesinden uzakta mı olacak? Zaten onlardan uzakta geçirdiği onca zamandan sonra? Evet, bunu ona yapmayacağım. Motivasyon konuşmanız ne olursa olsun, ki bu arada, korkunç derecede eksik."

"Bunu ona yapan *sendin*, sikik herif." Güldüm. Düşmanca bile değildi. Sadece o hasta kafasının içinde neler döndüğünü merak ediyordum. Onun geri kalmış mantığı beni büyülüyordu. Vicious esneyerek kalın bir sigara çıkardı ve derin derin içine çekerek yaktı. Bugünlerde pek sigara içmiyordum -Amerika'nın bir numaralı parti bozanı Rosie'yi suçluyorum- ve birkaç fırt çekmek için can atıyordum ama sesimi çıkarmadım.

"Ne olduğu önemli değil. Buradan taşınmayacağım. Buraya gelmeden önce hepiniz bunu biliyordunuz. Ama Trent geri gelebilir."

"Chicago'yu kim yönetecek?" Jaime kaşlarını çatı. "Diş perisi mi?"

"Dışarıdan birini tutabiliriz," diye önerdi Vicious.

"Siktir et. Haftada yetmiş saat çalışıp belimi kırıyorum ki bir yabancı bizim yarattığımız şeye girip onu yönetsin diye mi?" Homurdandım. "Bu bizim imparatorluğumuz. Biz yönetiyoruz. Biz yönetiriz. Yabancılar giremez. Burayı kurduğumuzda kural buydu."

"Er ya da geç olacaktı, Dean." Vicious'un sesi o kadar sakindi ki bunu anlamak benim için zordu. "Bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğini sanıyorsun? Rosie hastalanacak," dedi ve Jaime ayağa kalkıp ona bağırma hazırlanırken Trent de Vicious'a doğru bir adım attı ama ben elimi kaldırıp kendimi hâlâ cam masaya dayadım. Devam etti. "Bu doğru. Ne sikime onun gözünü boyamaya çalışıyorsunuz ki? Rosie eninde sonunda hastalanacak. Geçen yıl ne halde olduğunu gördüm. Millie de kışları hep kötüleştiğini söyledi. Ya da hastalanmasa bile, yine de çocuk isteyeceksin, değil mi? Bir aile? Bir düğün? Bütün o süslü şeyleri. İstedğini biliyorum Dean. Seni onunla görüyorum dostum. Çok fena batıyorsun. Bir yıl sonra da aynı saatlerde çalışabileceğini düşünüyor musun? İki yıl sonra? Kafayı yiyorsun dostum. Al, belki bu doğru düşünmeni sağlar." Ayağa kalktı ve bana esrarı uzattı, ben de aldım ve gözlerimi kapatıp dumanın boğazıma dolmasına izin verdim.

Siktir, kaçırdım.

"Ve Jaime." Vicious ofiste volta atmaya devam etti. Başından beri bunu planlamıştı. Onu köşeye sıkıştıracağımızı biliyordu. Sinsi piç. "Todos Santos'a geri taşınmak istemiyor musun? Daria'nın Luna, benim çocuğum, Dean'in çocuğu ve büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte büyümesini? Bunu istemiyor musun?"

Jaime hırladı. "Bu konuşmayla bir yere mi varmaya çalışıyorsun Martin Luther King Jr. yoksa bunu sadece yüzümüze mi vuruyorsun?"

"Bir yere gidiyorum," diye güvence verdi Vicious, arkamdan masasına doğru yürüdü ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Son altı ay beni düşündürdü. Düğün, müstakbel çocuğum, Trent'e olanlar, Jaime'nin dünyanın öbür ucunda yaşaması ve Dean'in ömür boyu yetecek kadar sağlık sorunu olan bir kızla çıkması arasında," dedi klavyesinde bir şeyler yazarken. "Neden kığımızı yırtıyoruz ki? Zaten hasta bir

Doğuştan sahip olduğumuzun üstünde bir miktar para. Harcayabileceğimizden çok daha fazla. Gerçekten basit bir şeyi son derece karmaşık hale getirdiğimizi hissediyorum. Ben, kendi adıma, bu yaşam tarzını umursamıyorum. Karımla vakit geçirmek istiyorum, eskiden olduğu gibi onu günde üç kez becermek istiyorum, daha çok çalışmak, daha az stres yapmak, daha uzun tatillere çıkmak ve yaşamak istiyorum. Dünyanın çoğunluğunun aksine, bunu gerçekten *yapabilirim*. Peki ben neden buradayım? Neden hepimiz buradayız?"

Mantıklı konuşmaya başlamıştı ama önerdiği konsept çılgıncaydı. Fiscal Heights Holdings bizim bebeğimizdi. Serbest yatırım fonu şirketimizle çok hızlı yol aldık. Bunun başlıca nedeni yedi gün yirmi dört saat çalışmamızdı. Çalışmama ya da daha az çalışma, daha az sorumluluk alma fikri aklımın ucundan bile geçmedi.

"Demek emekli olmak istiyorsun? Otuz yaşında bir hayırsever mi olmak istiyorsun?" Jaime sordu.

Vicious dizüstü bilgisayarını sürükledi, böylece hepimiz resimsiz bir Wikipedia sayfasına bakıyorduk. *Jordan Van Der Zee*.

"Tabii ki hayır. Hâlâ işe gidiyorum ama belki haftada iki, üç kez. Geri kalan zamanda kendimi şımartacağım. Geri kalan zamanda, olmak için doğduğum tanrı gibi davranacağım."

"Kötü kafa." Trent gözlerini devirerek Vicious'ı işaret etti. "Kafası güzel Napolyon gibi konuşuyorsun. Neden bu adama bakıyoruz, Vicious? Ve daha da önemlisi, benim para içinde doğmadığımı unuttun mu? Kendiliğinden bırakmaya karar veremem."

Jaime Trent'e, "Sen zaten bir milyonersin," diye bağırdı ve bu aslında Vicious'un fikrini düşündüğü anlamına geliyordu. Vicious her ne öneriyorsa, Trent buna karşıydı. Jaime pro.

Bu beni anlaşılmayı bozan kişi yaptı.

"Milyoner ya da değil, otuz yaşında emekli olmak gibi bir niyetim yok," diye her kelimeyi tükürdü Trent, gözleri kısılmıştı. "Karım yok, kız arkadaşım da yok. Bir kızım var ve şu anda bir sürü sorun yaşıyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye, bir çıkış noktasına ihtiyacım var. Ve lanet olsun," diyerek altındaki sehpayı tekmeledi ve gümbürtü kulaklarımızda çınladı, "buralarda çalışmaktan hoşlanan tek piç ben miyim?"

Vicious ekranı göstererek, "Hâlâ çalışabilirsin," diye vurguladı. "Bu adam bu bölgedeki tüm yatırım şirketlerini satın alıyor. Üç yıl önce San Francisco'da işe başladı ve daha sonra

SoCal. Çok sıkık bir milyarder. *Forbe*'un sevgili çocuğu. Çok bilgili ve unutmayalım ki derin cebi bizi seviyor. Hem de çok."

"Jordan Van Der Zee'nin kim olduğunu biliyoruz." Konuşmasına bir son verdim. "Her dolunayda bir iş dergisini eline alan tek kişi sen değilsin, Vicious, ama gereksiz bilgi için teşekkürler."

Ben Harvard'a gittim. Van Der Zee de öyle. Aynı zamanda değil tabii ki. O çok daha yaşlıydı. Ama orada bir efsaneydi, çünkü kendi kendini yetiştirmiş nadir insanlardan biriydi. Bir Ivy League üniversitesinde burslu okudu, staj yaptı, kışını yırttı ve kendi işinin patronu oldu. İşletme fakültesinden mezun olduktan sonra onun hakkında bir belgesel izlemiştim. Adam Hollandalı işçi sınıfı bir aileden geliyordu. Babası ayakkabı boyacıydı, Tanrı aşkına. "Hisselerini satmak ister misin? Bu kadar mı?" Soruşturdum.

"Ben çoğunu satmak istiyorum, sana da aynısını öneririm. Satalım, hisselerin yüzde ellisi aramızda kalsın. Çok iyi bir anlaşma yapabileceğimiz bir noktadayız. Trent hâlâ çalışmak istiyorsa, çalışabilir. Ben de istiyorum."

"Emekli olmuyorum," dedim.

"Ben de öyle." Jaime'nin sesi inandırıcı değildi.

Vicious hepimizin arasına baktı ve gülümsedi. "O zaman neden Los Angeles'ı genişletip hepimiz burada çalışmıyoruz?"

"Bariz sebeple başlayalım - bizi yüzde elli bir hisseyle satın almak isteyecektir." Trent iri omzunu duvara yasladı. Vicious *tısladı*.

"Yapılacak en bariz şey bu olurdu, değil mi?" Hemen hemen. İş dünyasına giriş dersiydi.

Hepimiz sabırsızlıkla ona baktık. Vicious sırtıttı.

"Ama dediğim gibi, o anlayışlı biri. Bizi yeterince kontrol etmek istiyor ama FHH'yi pek de sikine takmıyor. Elli tane keskin alırdı."

O an anladım ki herif onunla çoktan bir sözleşme hazırlamıştı. Sesi böyle bir varsayımda bulunamayacak kadar ukala geliyordu. Trent ve Jaime'nin bana bakışları onların da bunu bildiğini gösteriyordu.

Jaime, "Bu iş aylarca, hatta yıllarca sürebilir," diye karşı çıktı. "Van Der Zee zaten onunla görüşmek isteyip istemediğimizi sormuştu." Vicious devam etti ve tüm gözler ona çevrildi.

Kıkırdayarak öksürürken elimdeki esrarı ona uzattım ve "Sana bunu soracağımızı ne zamandır biliyordun?" diye sordum.

"Uygun planlar yapmak için yeterli zaman."

"Sikik herif önce sana geldi, nasıl olur?" Trent dumanı eline aldı ve kaşları birbirine çarparak içine çekti. Vicious başını arkaya eğdi ve duman halkalarını tavana doğru üfledi, gözleri kapüşonlu ve şeytaniydi.

"Ben Kaliforniya'dayım. O da Kaliforniya'da. Buradaki yasal işleri ben hallederim. Kimin umurunda? İstedğini alacaksın, Trent. Yüzündeki o sefil ifadeyi silme vakti geldi."

Hepimiz birbirimize baktık. Gülümsüyordum ve nedenini bile bilmiyordum. Kimse bana Rosie'nin Todos Santos'a geri dönmek istediğine dair söz vermemişti. Aslında New York'u seviyordu, bu yüzden ailesinden bu kadar uzakta yaşıyordu. Ama ona bu seçeneği sunabilmek beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyordu.

"Ben varım," dedim.

Jaime, "Doğru sözleşme ve para karşılığında ben de," diye ekledi. Trent gülerek havayı üfledi. "Luna bir Cali kızı olacak." Vicious sırttı. "Hadi yapalım şu işi."

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Sevilmek. Çılgınca. Açık gökyüzünün altında. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında. Hiç ama hiç bitmeyen bir büyüünün altında.

"Alınma Rosie ama kimsenin beni terk etmesini istemiyorum," dedi Dean, Emilia'dan asla gitmemesini istemesi konusunda onunla yüzleştiğimde. O zamanlar bunun kendini beğenmiş bir dangalak olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Şimdi her şey çok açıktı.

Terk edilme sorunları vardı.

Terk edilme sorunları vardı ve Millie onu terk etti.

Bu beni kız kardeşime mantıksız bir şekilde kızdırdı ama aynı zamanda bunu yaptığı için minnettar oldum.

Şükran Günü yemeğinden sonra yatağa uzandığımda öğleden sonrayı, yağmurda öpüştüğümüz anı düşündüm - sanki *The Notebook* filmindeydik ve o Ryan Gosling'di, ben de belli ki hayal görüyordum - ve kıkırdamaya başladım. Kıkırdama öksürmeye dönüştü ki bu o kadar da şaşırtıcı değildi.

Ama sonra öksürük kana dönüştü.

Bir parça kanlı balgam tükürdüm ve gözümü kırpmadan uzun saniyeler boyunca önümdeki peçeteye baktım.

Bunu kendime saklamaya hemen karar verdim. Zaten pek bir anlamı da yoktu. Dean ve ben birkaç saat içinde eve dönecektik. O arkadaşlarıyla Los Angeles'taydı ve isteyeceğim son şey tüm ailemi telaşlandırıp beni yakındaki bir hastaneye sürüklemelerini sağlamaktı. Dr. Hasting beni çılgın saatlerde, gündüzleri ve hafta sonları görürdü. Tekrar olursa New York'ta ona her zaman ulaşabilirdim.

Yatağımda bir o yana bir bu yana yuvarlandım, çok ihtiyacım olan uykuyu bir türlü alamadım. Biraz daha öksürdüm. Sonra biraz burnumu çektim. Mukus hava yolumu tıkamadan nefes almanın en iyi yolunu bulmak için pozisyon değiştirdim. Dean'e olan ihtiyacımın onu değil de beni boğması çok ironikti.

Aşk ilanımızdan ne kadar zevk alırsam alayım, vücudum yağmur altında olmasından hoşlanmadı.

Beni sevdiğini söyledi.

Bana paranın asla satın alamayacağı türden bir neşe getirdi. Ama bu mutluluk aynı zamanda korkuyla da sarmalanmıştı. Çünkü biliyordum ki bir gün -yakında bir gün- ölecektim. Bizim için planladığı bu güzel hayatın ortasında ölecektim.

Otuzlu yaşlarında dul bir adamı, bakması gereken çocuklarla bırakır mıydım? Suçu onun üstlenmesine izin verecek miydım? Kaç kalp kıracaktım ve neden onları kırmaktan kendimi alıkoyma ihtiyacıyla savaşmayı bıraktım?

Bana Nina'dan bahsetti.

Uyuyamamamın bir diğer nedeni de buydu. Kalbimi göğsümden söküp aldı ve onu nasıl geri koyacağımı bilmiyordum. Üzerimde sadece Dean'in böyle bir büyüğü vardı. Kendimi tamamen ezilmiş gibi hissetmemi ama aynı zamanda mümkün olan en iyi şekilde mutlu olmamı sağlayabiliyordu. Odamın kapısının gıcırdadığını duydum ve yıpranmış bir mendile öksürdüm. Gözlerimi kısarak mendile baktığımda daha fazla koyu kan lekesi gördüm, omzum iç çekerek sarktı.

Teşekkürler, gerçeklik. Bugün eğlenceli bir yolculuk yaptım ama sen bunu mahvettin.

"Mill? Kapıyı arkandan kapat. Hava soğuk." Yine mırıldandım.

Kapı bu kez sonuna kadar itilerek açıldı. Dean içeri girdi, vücudu korkularımın ve şüphelerimden daha büyüktü. Giysileri, ayakkabıları ve paltosu hâlâ üzerindeyken yatağa girdi ve ikimizi de içine sokmak için örtüyü çekti, sonra arkasını dönüp beni arkadan kaşıkladı. Komodinimin üzerindeki saate baktım. Kırmızı rakamlar sabah saat altıyı gösteriyordu.

"Ne yapıyorsun?" Tuvalet kâğıdını avucumun içine aldım ve o görmeden yorganın altına gömdüm. Bilemezdi. Beni acile götürmek isteyebilirdi ve ben acil servislerden *nefret ederdim*. Acil servisler, bedeniniz çalışmaya devam etsin diye ruhunuzun ölmeye gittiği yerlerdi.

"Bir saat sonra yola çıkarken soyunmanın anlamı yok," diye mırıldandı kulağıma, sertleşmiş aletini kıcıma bastırarak. Sesi seks için fazla uykulu geliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğramamıştım. Kendimi çok kötü hissediyordum ve Dean'le seks yapmak öyle yarım yamalak yapılabilecek bir şey değildi.

"Toplantı nasıldı?" Homurdandım.

Cevap vermeden önce bir duraklama oldu.

"Güzel." "Trent Todos Santos'a mı taşınıyor?"

"Eninde sonunda. Ve zamanla biz de taşınacağız."

"Affedersiniz?"

"Öncelikler, Rosie. Onlar değişir. Biz de değişiyoruz."

"Onlar gibi konuşuyorsun," diye suçladım ama Dean'e aileme kızdığım kadar kızgın değildim.

"Hayır." Çenemi parmaklarının arasına aldı ve yumuşak, yavaş bir öpücük için başımı çevirdi. Karınıza düğün gününüzde vereceğiniz türden bir öpücük, ara sıra düzüştüğünüz komşu kızına değil. "*Kendim* gibi konuşuyorum. Ve ne istedikleri umurumda bile değil. Ama New York'ta yanlış nedenlerle bulunduğunu biliyorum. Burada da özgürlüğüne sahip olabilirsin. İnsanların senin üzerinde sahip olduğu tek güç, onlara verdiği miktardır."

Yutkundum ve konuyu değiştirdim. "Babana uğradın mı?" "Zamanım yoktu. Trent'i on dakika önce ailesine bıraktım.

Ev. Beklemesi gerekecek. Neden uyanıksın?"

"Bugün sindirmem gereken çok şey vardı." Yalan değil. Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Daha fazla kan üretmemek için öksürüklerimin geri kalanını bastırdım. Nihayet havaalanına vardığımızda kendimi bir tuvalete kilitledim.

Ve öksürdü. Ve öksürdü. Ve öksürdü.

New York'a geri döndüğümde Dr. Hasting'i aradığımda, resepsiyon görevlisi ailevi bir acil durum olduğunu ve şehir dışında olduğunu söyledi.

Kontrol için hastaneye gitmemi istedi.

Bunu yapmalıydım ama gerçekiğin sınırlarını biraz daha zorlamak istedim, *neyin yanlış gidebileceğini* düşündüm.

Cevap her şeydi. Her şey
ters gidebilir.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Five

Dean

Nina ile BİR TELEFON GÖRÜŞMESİ YAPMAK, ölüm hücresine giden adımları isteyerek atmak ve gardiyanları hızıma ayak uydurmaya teşvik etmek gibiydi.

Ekranda adımları görünce o kadar şaşırdı ki, konuşmanın ilk iki dakikasını kelimeleri karıştırarak geçirdi. Bu işi bitirmek ve onunla tanışmak istiyordum. Bu işi bitirmek ve hayatıma devam etmek istiyordum. Babam Nina meselesini onunla konuşmam için yalvarıyordu ama ben hayatımdaki dram seviyesini nispeten düşük tutmak için onun aramalarını engelliyordum. Rosie bunu yapacağıma dair bana söz verdirmeseydi, muhtemelen o aramayı hiç yapmayacaktım. Bu Pandora kutusunu açmak dört gözle beklediğim türden bir şey değildi. Ama hey, bir söz verdim.

Todos Santos gezimizden sonra yaptığım ilk şey, Rosie ve benim için Hamptons'da bir sonraki hafta boyunca bir yer kiralamak oldu. Evlenme teklif etmek söz konusu değildi -çok erken- ama ona o yüz doları biriktirip eşyalarını çatı katına taşımasının zamanının geldiğini söyleyecektim. Mantıklı gelmişti. Son iki aydır neredeyse birlikte yaşıyorduk. Ama yine de her gece aşağı inip saç düzleştirici, temiz bir gömlek ya da lanet olası bir saç bandı getirmek zorunda kalıyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki asansörde onun kat numarasına bile bakamıyordum, göz kapaklarımın hayal kırıklığıyla zorlukla kontrol altına alındığını hissetmeden. İşleri hızlandırmak öncelikler listemde üst sıralardaydı.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada New York'la işim aşağı yukarı bitmişti. Buradan gerçekten istediğim tek şey -Rosie- benimkine çok benzemeye başlamıştı ve onu SoCal'a geri götürmek Paul ve Charlene LeBlanc'ın gözünde bana ciddi puanlar kazandıracaktı.

Ayrıca, Vicious haklıydı. Burada hava bok gibiydi, hava çok kirliydi ve New York'lu bir iş adamını oynamaktan ne kadar keyif alsam da, bronz bir ten, soğuk bir bira ve hazırda bekleyen bir yatım olmasından daha çok keyif alıyordum.

Kız arkadaşşıma öğle yemeğı sürprizi yapmak için The Black Hole'a girdiğimde, adımlarımda yeni bulduğum sıçramayı öldürmeye çalışarak, Cali'ye geri dönme fikrini sabitledim. Üç yatırımcıyla bir iş görüşmem vardı ama ona Hamptons'tan bahsetmek için son anda iptal etmeye karar verdim. O gün yağmur yağıyordu, bu yüzden kafe çoğunlukla boştu. Tezgâhın arkasında kimse yoktu ve sadece bazı masalara dağılmış birkaç kişi dijital ekranlarına bakıyordu. Parmak eklemlerimi ahşap bara birkaç kez vurdum ve kravatımı düzelttim.

"Bebek LeBlanc. Tatlı kışını buraya getir," diye bağırdım, meraklı bakışları görmezden gelerek. Onu yakasından tutup tezgâhın üzerine çektiğimde ve dilimi boğazına soktuğumda büyülenmiş bakışlara dönüşeceklerdi.

Birkaç saniyelik hiçlikten sonra Elle mutfaktan çıktı, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Sarı saçlarını topuz yaptı ve ıslak ellerini önlüğüne sildi.

"Hey, Dean, seni beklemiyorduk."

Biz mi? Elle'in kraliçe olduğu haberini almadım mı?

"Evet, Rosie'ye öğle yemeğı getirmek için uğrayayım dedim." Tezgâha yağlı kahverengi bir torba bıraktım, içinde Rosie'nin caddenin karşısındaki fırından aldığı en sevdiği ızgara peynir vardı. Omzunun arkasından baktım.

"Kız arkadaşşımdan bahsetmişken, nerede o? Bugün vardiyası var sanıyordum."

"O yaptı." Elle'in gergin gülümsemesi bozulmadı, bu da beni sinirlendirdi çünkü bu saklayacak bir şeyi olduğu anlamına geliyordu ve ben sırları sevmezdim. "Erken çıkmak zorunda kaldı çünkü o..." İşte o zaman Elle'in sesi kesildi ve dudaklarını birbirine kenetledi.

"Devam et." Gözlerimi kısarak ona doğru bir adım attım. "Cümleleri bitir, Elle."

Alt dudağını ısırıldı ve aşağı baktı. Bu Elle'e hiç benzemiyordu. Onu son aylarda tanımaya başlamıştım ve o da benim Rosie'm gibi bir baş belasıydı.

"Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Hemen şimdi. Rosie nerede, Elle?"

Kadınlara cinsel kategori olarak verebileceğim tek şey; daha karmaşık olduklarıdır. Ben Rosie ve Elle'den daha basit bir yaratık olduğumu kanıtladım, çünkü aklımdan geçen ilk düşünce sevgilimin beni aldattığı oldu. İkinci düşüncem ise onu öldüreceğim ve ilişkimiz üzerinde çalışabilmemiz için beni hapishanede ziyaret etmesi için yalvaracağımdı. Acınası mı? Aptalca mı? Çılgınca mı? Suçluydum. Üçünden de.

"Hastaneye gitti," diye fısıldadı Elle ama başını kaldırıp açıklama yapmak için acele etti. "O iyi, yemin ederim. Sadece biraz korktu. Sanırım şu anda senin dairene doğru yola çıkmış olmalı. Benden özellikle hiçbir şey söylemememi istedi, o yüzden sana söylediğimi ona söyleyemezsin Dean. Ben bu konuda ciddiylim. Sana söylememin tek nedeni ona göz kulak olmanı istemem. Beni ispiyonlamayacağına söz verir misin?" Dudaklarını bükerek bana sert bir bakış attı. Aklım çoktan başka bir yerdeydi ve kalbim saatte bin mil hızla çarpıyordu.

"Evet, tabii," dedim, üzerinde aptal bir zil olan kapıya doğru ilerliyordum bile. "Teşekkürler, Elle. Hoşça kal."

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Yakında olmayacağım hissi.

"Bundan emin misin?" Dean yemek masasında otururken çatalının etrafında bir parça marul çevirerek yüzüncü kez sordu. Gözlerim karardı. Eğer bana bu soruyu bir kez daha soracak olursa, elimdeki tereyağı bıçağıyla yüzüne bir göz küresi saplayabilirdim.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar emin olmamıştım," diye ısırıldım.

"Çünkü bana kesinlikle hasta gibi görünüyorsun." Güvencelerimi görmezden geldi, çenesi granit gibi sertti.

Omuz silktim ve yarısı yenmiş sandviçimi aldım.

"Öyle mi? Bu gece beni arkamdan becerebilirsin, böylece yüzümü görmek zorunda kalmazsın."

Tanrım, çok acımasızdım. Yine de elimde değildi. Bugün nihayet son birkaç gündür neden bu kadar çok kan öksürdüğümü kontrol etmek için kendimi hastaneye sürükledim. Hastanedeki KF ekibim bazı kan damarlarının patladığını söyledi. Onlara kan parçaları olduğunu söyledim - her kriz geçirdiğimde büyük, yapışkan parçalar geliyordu - ama sorun olmadığını söylediler. Yani, sanırım iyiydim. İyi olmak istedim. Dean'le daha fazla zaman geçirmek istiyordum ama başımı ağrıttığı kadar ailemle ve Millie'yle de daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

Dean benim iğneleyici yorumuma cevap vermedi. İç çekerek gözlerimi ovuşturdu. "Bir velet gibi davrandığım için özür dilerim.

Uzun bir gün oldu."

"Gelecek hafta için Hamptons'da bir yer ayarladım. Elle ile konuştum. İznin var. Ve çocuk hastanesindeki müdürünle. Oraya senden önce varacağım," diye soğuk bir ses tonuyla beni bilgilendirdi.

"Bu harika," dedim, aklım başka yerdeydi. Bir duraklama oldu ve sonra.

"Cuma günü öğlen sperm donörümle buluşacağım."

Nabzım birdenbire boğazıma dayanmıştı.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum. Başını salladı.

"Teşekkürler." Sesi eridi ama çok fazla değil. "Seninle gelmeyi tercih ederim.

mümkün olduğunca hızlı ve acısız. Sue bu Cuma mesainizin bitiminde sizi alması için bir taksi gönderecek."

Onun bu hareketi karşısında başım biraz eğildi. Konuşmamız düpedüz acı vericiydi. Bir başkasının cenazesi için plan yapmaya çalışan iki doksan yaşındaki çocuk gibiydik. Birlikte olmadığımız zamanlarda birbirimize laf sokarken daha çok eğleniyorduk. Neden? Benim yüzümden. Çünkü gerçekte neler olduğunu bilmesine izin vermedim. Çünkü onu kaybedeceğimden ve daha da önemlisi onun *beni* kaybedeceğinden korkuyordum.

"Seni seviyorum," dedim. Yemeğinden başını kaldırdı. Gözlerimiz birbirine karıştı ve buluştu.

"Bu karşılıklı bir şey ve bu yüzden senin iyi olmana ihtiyacım var Rosie. Sağlığınla ilgili bilmem gereken bir şey varsa..."

"Sıra dışı bir şey yok. Aile işlerine odaklan." Masanın karşısından elini okşayarak gülümsedim.

O gece bana dokunmadı, ben de dokunmasını istemedim. Ve Cuma günü geldiğinde... büyük

finalimiz de geldi.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Six

Dean

On Bir Yıl Önce

"OWL'UN BENİ ÖLDÜRMESİNE İZİN VERME, bebeğim."

Nina'nın gözlerinden yaşlar boşanırken, nemli eş kazağımın yakasına yapıştı ve can havliyle bana tutundu. Sadece onu ziyarete geldiğimde eş kazağı giyerdim. Orada kimse benim gösterişli YSL erkek tişörtleri ya da süet ayakkabı koleksiyonumu takdir edecek değildi. "Onun hakkında bir şeyler yapmalısın. Bana çok sert vuruyor. Şu izleri görüyor musun? Görüyor musun? Beni bitirecek. Öylece oturup bunun olmasına izin mi vereceksin?"

"Onu terk etmelisin." Kolsuz atletini çıkardım ve yatağının üzerine attım. Kocaman bahçesini ayıklamayı bitirmiştım ve üçümüze akşam yemeği hazırlamaya hazırlanıyordum. "Benimle Kaliforniya'ya gel. Annem aldırılmaz."

"Helen senin annen değil Dean. *Benim*."

Tartışmanın bir anlamı yoktu ama bu, o ifadeye katıldığım anlamına gelmiyordu.

Beni her yaz hiç aksatmadan evliliğinin içine sürüklerdi. Beni koruma ve kişisel asistan arasında bir melez olarak gördüğüne yemin edebilirim. Yine de onu suçlayamam. Sürekli onu kurtarmaya çalıştım. Beni tehlikeye atan kişiyi korumak için.

O gece Baykuş eve sarhoş geldi. Sıra dışı bir şey değildi. Nina gibi bir keş olmayabilirdi ama sıcak bir yaz gecesinde burbon içmeyi çok seviyordu. Yataklarına sürünerek girdi, geveleyerek ve küfrederek. Onların yatağında yatarken koridorun karşısındaki odamdan her şeyi duydum.

Komşunun kızı Tiffany. Her gece pencereden gizlice odama girerdi. Tek katlı, ahır gibi bir evdi. Bunu kanıtlamak için inlemelerini bastırmaktan yumruklarımın her yerinde ısıruk izleri vardı, ama kimse ne olduklarını ya da nereden geldiklerini sormadı, çünkü kimsenin umurunda değildi.

Düşünüyorum da, o çatı altında kimse hiçbir şeyi umursamıyordu.

Boğuk feryatlar ve hıçkırıklar kulaklarımı doldurdu ve öpüşme seansımıza konsantre olamadım, işleri kuru sevişme bölgesinden çıkaramadım.

"Bu saçmalık bütün gece beni çıldırtacak," diye homurdandım, Tiff'in yüzüne düşen saçların bir kısmını fırçalayarak bana duyduğu arzuyu daha iyi görebildim. Bu kez yataklarındaki paslı yaylar çığlık atmıyordu. Bir şeyler farklıydı. Sezgilerim ilk kez bu kadar güçlüydü ve beni içten içe yakıyordu.

"Teyzen tam bir pislik," diye karşılık verdi Tiffany, üstüme tırmanıp kalçalarımı kalçalarıyla kavradı ve sikime süründü.

Nina'nın annem olduğunu bilmiyordu. Ailem Nina'nın ağzını kapalı tutmasını sağladı.

Tenin tene çarpma sesini duydum. Nina'nın dehşet içinde bağırdığını, sonra da kaçmaya çalıştığını, mobilyalara çarptığını ve yere düştüğünü duydum. İki elimi Tiffany'nin beline koyarak onu kenara çektim ve ayağa kalktım.

"Gidip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Burada hiçbir şey yolunda gitmez," dedi Tiff yatağıma yığılmış bir halde. Haksız da sayılmazdı. Bu küçük köyde herkes Whittaker'ları tanırdı. Nina'nın göz bebekleri fincan tabağı gibi olan bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu, Baykuş'un her gece kendi vücut ağırlığınca içtiğini ve her yıl bu arazinin ipoteğini ödemeye çalışırken ikisinin de para kaybettiğini biliyordu. Sanırım çoğu insan sonunda bu küçük maceraya son vermeleri, mülkü satmaları ve siktir olup gitmeleri için dua ediyordu.

"Başka şekilde ifade edeyim." Kapının kolunu kavradım, vücudumun yarısı zaten koridordaydı. "Baykuş'un Nina'yı benim gözetimimde öldürmesini istemiyorum. Daha iyi mi?"

"Onu öldürmeyecek." Tiff sırtı duvara değene kadar yatakta ilerledi ve bir sigara yakarak rahatına baktı.

"Doğru, çünkü ben de bundan emin olmak üzereyim." *Güm!* Bir darbe daha ve koridorun uzak ucundan gelen bir başka inilti havayı deldi. Onların odasına doğru yürüdüm.

"Bunu yapmak istemezsin," diye seslendi Tiffany arkamdan, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi duman bulutları üfleyerek. "Onlar deli. Başını belaya sokacaksın."

Haklıydı elbette ama dinlemek istemedim. *Sokak hayvanlarını koru,* dedi içimden bir ses. *Seni onlardan biri yapan kişiyi bile.*

Odaya girer girmez Baykuş bana bir vazo fırlattı. Ve ıskaladı. Bu, öfke düğmemi açmaya ve sonuçlarını düşünmeden beni durumun içine çekmeye yetti. Yumruklarımı sıkarak üzerine atıldım, yere çömelirken karnına acımasızca yumruklar indirdim, onu tamamen hareketsiz hale getirdim, iç organlarından birinin patlaması umurumda bile değildi.

"Kes şunu," diye bağırarak talepte bulundum. "Anneme bir kez daha dokunursan o acınası vücudundaki her kemiği kırarım."

Benim annem. Yüce Tanrım. Cömert bir omurga porsiyonuyla birlikte iyi bir doz gerçeklik kontrolüne ihtiyacım vardı.

"Sen söyle ona, oğlum!" Nina yataktaki tahtından bir yastığın üzerine oturarak bağırdı ve o sırada onun ne kadar iyi görüldüğünü düşünmedim bile. Sakin, taze yüzlü ve izsiz. Tüm bunlardan nasıl bu kadar *tahrik* olmuş görünüyordu. Ve tüm bu durumun ne kadar iğrenç olduğunu. "Öldür onu, Dean! Öldür onu!"

Burnunu kırdım.

"Ona benimle uğraşmaması gerektiğini göster!"

Onu çarmıha gererek bir dirseğini daha suratına geçirdi. İlk kez beni gerçekten kabul etmişti ve benimle konuşurken sesi sıkıntı kokmuyordu. Ben de aldım. Oltayı lanet yemle birlikte yuttum. *Güm! Vur! Tokat!*

Güçlüydüm. Atletiktim. İki dakikadan kısa bir sürede onun işini bitirebilirdim, komik bile değildi.

"Onu benim için öldür, bebeğim!"

"Dean! Hayır. Dur." Kapıdan Tiffany'nin boğuk sesini duydum. Orada ne işi vardı? Evlerine gizlice girdiğini bilmeleri pek umurumda değildi ama başını bir ton belaya sokabilirdi. Babası köyün papazıydı. "Bırak onu. Onu öldüreceksin. Gerçekten hapse girmek istiyor musun? Bu adam deli!"

Baykuş'a vurmaya devam ettim ama eskisi gibi hırsıyla değil, bir kez bile benimle dövüşmeye çalışmadığını fark ettim. Sadece kabul etti. Ve Baykuş kimseden bir bok almazdı. En azından benden.

Tiffany'nin titreyen sesi daha da sertleşip keskinleşirken, hareketlerim tamamen ölmeden önce yavaşladı.

"Gerçekten tutuklanmak istiyor musun? Buna değer mi? *Onlar* buna değer mi?" diye yalvardı avuçlarını birbirine bastırarak. Haklıydı.

Omurgamı dikleştirdim, Nina'nın arka planda bağırdığını duydum, "Kapa çeneni, kaltak! Defol git buradan! Yap şunu, Dean! Yap şunu!"

Kamerayı o zaman fark ettim.

Ayağa kalktım, ayaklarım dengesizdi. Baykuş altımdaydı. Yüzü o kadar kan içindeydi ki, burnundan gözlerini, hatta tüm bu karmaşa içinde dudaklarını bile seçemiyordum. Karımın kazağının kanla sıırıslıkla olduğunu fark etmemiştim bile, üstelik benim değildi. Doğruca kameraya baktım. Kırmızı nokta bana doğru titredi. Neredeyse alay ediyordu. Nina bir eliyle kamerayı tuttu ve çığlık atmaktan kısılmış sesiyle onu öldürmem için bana bağırdı.

Film çalışıyor.

Birinci perde - suç işleyen çocuğunuzu kaydedin.

İkinci hareket - video kasetle ona şantaj yap.

Üçüncü perde - zengin olmak ve kışını tekrar kurtarmak, bu sefer yeni bir yerde başlamak.

Son.

Biyolojik annem benim hiç fotoğrafımı çekmemiş. İlk adımımın, ilk kelimemin ya da doğum günlerimin videosunu hiç kaydetmemiş. Yüzümün resmini bulabileceğiniz bir albüme sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama işte buradaydı, onu kurtarmak için yalvarırken beni kaydediyordu. Beni çerçeveliyordu. Beni bu hayatta biri olma şansını yutan uçuruma doğru çekiyordu.

"O şeyle ne halt ediyorsun, Nina?" Ona doğru bir adım atarak sordum. Sesim soğuktu ve adrenalin kan dolaşımında cızırdıyor olsa da artık kızgın değildim. Başardı. Bunca zaman sonra, o karanlık çipi omzuma zımbalamayı başarmıştı. Onun yüzünden bununla yaşayacak ve bununla ölecektim. "Açıklamak için bir saniyen var ve iyi olsa iyi olur."

"Bu cinayete teşebbüstür," diye geveledi. Tanrım, kafası iyiydi. Kaltak her yerdeydi. "Böyle bir şey için seni çok uzun süre hapse atabilirim evlat."

"Oğlum?" Tiffany arkamdan nefes nefese kaldı. Hay sikeyim. Hâlâ oradaydı. Bir yanımla beni yalnız bırakmasını istiyordu. Daha büyük bir parçam ise şahidim olabilmesi için kalmasını istiyordu. Başımı yana yatırdım ve gülümsedim. Çünkü sonunda kafama dank etmişti.

Annem bir şeytandı. Annem

benden nefret ederdi.

Annem beni kıskanırdı.

Ve annem durdurulmadıkça asla durmayacaktı. Benim tarafımdan.

"Bu boku gerçekten başarabileceğini mi sanıyorsun?" Kıkırdadım. Onu korkutmak istiyordum ve yüzünün kaşlarının çatıldığını görünce başardığımı anladım. "Hadi ama Nina. Berbat durumdasın. Şövalyeliğimin kafanı karıştırmasına izin verme."

Kamerayı sadece birkaç santim indirdi, ne kadar iyi konuştuğumu görünce şaşırdı. Evet, kesinlikle onu memnun etmek isteyen aynı kibar, geniş gülümseyen piç değildim. Ona duyduğum her türlü sempati de onunla birlikte yok olmuştu. Eğer beni bu şekilde elinde tutmasına izin verirsem geleceğimi mahvedeceğini fark ettim.

"Bırak şu lanet şeyi Nina." Komodine doğru yürüdüm ve bir esrar çıkardım, rahatça yaktım, kamerası hala beni takip ediyordu. "İkinci kez sormayacağım ve bana güven, babamın bunu öğrenmesini istemezsin."

Baykuş yerde acı içinde ağladı ve ben de onu tekmeledim, yuvarlanmış kütük hala dudaklarımın arasındaydı. "Kapa çeneni, göt herif."

"Ambulans çağırayım mı?" Tiff tırnaklarını ısırarak sordu, hâlâ kapının pervazına yaslanmıştı. Boynumu kırdım ve iç çektim.

"Baykuş, keş ve beyin ölümü gerçekleşmiş karısını dinleyerek bu boku kendi başına getirdi. Bırak onunla ilgilensin. Böyle mi oynamak istiyorsun?" Nina'ya doğru gerekli adımları attım, kayıt cihazını aldım, kaseti çıkardım ve küçük parçalara ayırdıktan sonra kamerayı yere fırlatıp ayağımla bir bazlama haline getirdim. "Aptal bir kasetle bana şantaj mı yapmak istiyorsun?"

Nina'nın göz bebekleri yuvalarında dans ediyordu. Gerçeklik ona batmaya başlamıştı ve bu hiç de hoş değildi. Sigaranın külünü çarşafının üzerine döktüm, dumanı alevlenen burun deliklerimden dışarı verdim.

"Eee?" Yüzüne doğru hırladım. "Konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?"

O ana kadar Walmart'tan haberim yoktu. Beni terk ettiğini bilmiyordum. Beni umumi bir tuvalette çıplak ve çığlıklar içinde ölüme terk ettikten hemen sonra sigara ve bira almaya gittiğini bilmiyordum. Ailem tüm ilginç kısımları kendilerine saklamıştı ve onları suçlamıyordum. Onların anlattıklarını sindirmek çok daha kolaydı: Nina'nın uyuşturucu sorunu vardı. Bana bakamıyordu. Bu yüzden beni onlara verdi, beni şiddetle seveceklerini biliyordu. Ki sevdiler de.

"Sanki bu parayı kaçıracaktın da!" diye yüzüme bağırarak beni itti. "Her şeye sahipsin! Sana her şeyi veriyorlar, lanet olsun!" Güneyli tınısı derinleşti.

"Var, çünkü *sen* yapmadın." Sesimi yükseltme sırası bendeydi. Kollarımı savurmamak için kendimi zor tuttum. Sakin kalmak için. Ama bir şeyleri tekmeleme ihtiyacı çok şiddetliydi. Baykuş da oradaydı ama biraz morarmaya başlamıştı, o yüzden zorlamak istemedim. Nina yatağından fırladı.

"Bu doğru. Atmadım. Kışını ait olduğun yere fırlattım. Tuvalete. Çünkü sen bir hiçtin ve hiç kimseydin!"

Körük neredeyse ağzımdan düşüyordu.

"Ne?"

Kendini tekrarladı. Sonra doğum hikayemin geri kalanını bana bağırarak anlattı. Sonra ağlayarak kocasının yanına gitti ve ona her şeyin yoluna gireceğini mırıldandı. Tiffany hâlâ kapıda durmuş, acıma, acı ve dehşet karışımı bir duyguyla beni izliyordu.

"Defol git buradan." Çenemi Tiffany'ye doğru salladım. "Şimdi." "Ama Dean..."

"DIŞARI!" Ön kapının olduğu yönü göstererek bağırdım. "Çok ciddiylim. Her şey bitti."

Ve öyle de oldu. Hayatımın bu kısmıyla ilgili her şey tamamlanmıştı.

Ertesi gün uçağa atlayıp eve döndüm ve bir daha Alabama'ya adımımı atmadım. Bildiğim kadarıyla eyaletin ABD haritasındaki varlığı sona ermişti.

Eğlenceyi seven, mutlu bir adam olan ben de orada öldüm.

Cenazesinde de bulundum. O noktadan sonra her lanet gün gerçekleşti.

Aklımda.

Chapter Twenty-Seven

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Ağaçların yanıp sönmesini, okyanusun parıldamasını, dünyanın etrafında bir balo salonu elbisesi gibi dönmesini izlemek. Bunun bir parçası olduğumu bilmek. Bunun bir parçası olmamanın da hayat olduğunu kabul etmek.

Hamptons'a giderken taksinin arkasında oturmuş, kalışımız için bir çalma listesi oluştuyordum. Akşam yemeği, aşk ve unutulmaz anılar biriktirirken dinlememizi istediğim romantik, kabarık şeyler.

Dean için büyük bir gündü ve gri gökyüzü sahilin üzerinde kararırken, havanın onun için nasıl sonuçlanacağını sembolize edip etmediğini merak ettim. Şiddetli yağmur yağıyordu. Üzerimde dört kat elbise vardı. İki palto. Tüm ilaçlarımı ve nebülizatörümü benden daha hafif olmayan bir omuz çantasında yanımda getirmiştım. Gerçek şu ki, kendimi pek iyi hissetmiyordum. Ama Dean bize Hamptons'da cumadan cumaya bir haftalık tatil ayarlamıştı ve ben onu mutlu etmeyi her zamankinden çok istiyordum.

Otuz yıllık bir gizemi çözecekti. Bunu yapmak için çok para ödedi. Biraz fiziksel rahatsızlığa katlanmak zorunda kalsam bile, kelimenin tam anlamıyla onun yanında olacaktım.

Sürücü ön cam sileceklerini göstererek, "Dışarıda çok kötü yağmur yağıyor," dedi. Ön camda öfkeyle hareket ediyorlardı. Yağmur sanki kırmaya çalışıyormuş gibi tavana vuruyordu.

"Öyle," diye kabul ettim. "New York'a kadar tek başına gitmek zorunda olduğun için üzgünüm. Muhtemelen zahmetli bir iş."

"Pffft," diye kükredi yaşlı adam. "Benim için üzülme. Evsizler için üzül. Dışarıdaki çılgın koşucular için. Bisikletçiler için. Yağmurda dışarıda durmak zorunda olan insanlar için."

"Ben de onlar için üzülüyorum," dedim. "Koşucular dışında. Kimse onları bu havada dışarı çıkmaya zorlamadı." Yolun kenarında koşan parlak sarı lastik montlu bir adamın yanından geçtik.

Dean'in şimdiye kadar kiraladığımız evde olması gerekiyordu. Ona daha önce mesaj atıp yediye kadar orada olup olmayacağını sormuştum, o da evet demişti. Saat sekize çeyrek vardı. O zamandan beri ondan haber alamamamın nedeninin biyolojik babasıyla uzun ve güzel bir görüşme yapmış olması olduğunu umuyordum. Bunun yeniden bağlantı kurmaya çalıştıkları anlamına gelmesini umdum. Pek çok şey umdum ama çok fazla arayarak ve mesaj atarak onu zorlamamaya çalıştım.

Yine de endişeliydim, bu yüzden telefonumu çıkardım ve yazdım.

Rosie

Neredeyse geldik. Bütün haftayı birlikte geçireceğimiz için heyecanlanıyorum. Nasıl geçti?

Dean cevap vermedi. Taksi, Versailles Sarayı'nı utandıracak bir ön bahçeye sahip, Sheffer tasarımı, tek katlı bir mülkün önüne park etti. Evin etrafının yeşillik, ağaçlık ve başka hiçbir şeyle çevrili olmadığı gözümden kaçmadı. Komşu evler yok. Dükkan yoktu. Bu devasa alanda sadece ikimiz vardık. Altmışlı yaşlarında tombul bir adam olan şoför araçtan indi, koşarak arka tarafa geçti ve bagajdan valizimi çıkardı. Ardından nebülizatör çantamı taşımama yardım etti. Gözlerimi yağmurdan koruyarak ön kapıya kadar koştum ve zile birkaç kez bastım. Başımı arkaya çevirerek taksi şoförüne el salladım.

"İyi hafta sonları!" Nefes nefese ona seslendim. Lanet ciğerler. "Sana da tatlım." Birkaç saniye daha orada oturdu. Ona tekrar el salladım. Orada soğukta oturup beklemesine gerek yoktu.

Benim için. Sonunda uzaklaştı.

Kapı zilini tekrar çaldım. Hiçbir şey yoktu.

Telefonumu çıkardım ve Dean'i aradım. Kıyıda gelen rüzgâr beni neredeyse sokağın diğer tarafına kadar sürüklüyordu ve ayaz iç organlarıma kadar işliyordu. Cevap vermedi. Üç kez daha aradım, sonra ona mesaj attım.

Rosie

Sirius'tan Dünya'ya, neredesin? Dışarıdayım, bekliyorum.

Rosie

Tamam, hava çok soğuk ve buraya geleli on dakika oldu. Bir taksi çağıracağım ve seni şehir merkezinde bir kafede bekleyeceğim.

Rosie

Bir sonraki taksi 30 dakika içinde buraya gelecek. Neredesin? Endişeliyim. Beni ara. Seni seviyorum.

Yağmur üzerime yağıyordu ve yumruklarımı kapıya doğru savurarak orada olması için dua ediyordum. Sağanak yüzünden beni duymuyordu ya da uyukluyordu ve her an cevap verebilirdi.

Sesimdeki çaresizlik dengemi bozdu. "Hey! Hey, ben buradayım!"

Cevap yok.

Dişlerim takırdadı.

Vücudum titredi.

Tepeden tırnağa sıırıslıklam olmuşum, sığınacak kimsem yoktu ve giysilerim yağmurla birlikte ağırlaşmıştı. Dehşet beni endişe ve korku arasındaki boşlukta buldu. Ne olduğunu biliyordum ama durduramıyordum. Dolu yüzüme cam gibi çarparken, her şeyden önce tek bir şey diledim.

Beni hayal kırıklığına uğratma, Dean. Dua ettim. Düşüşüm olma.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Eight

Dean

O gün yeryüzü ayaklarımın altında o kadar da sağlam görünmüyordu. Bu benim ilk uyarım olmalıydı.

Altı yüz bin doları Nina'nın yetersiz beslenen banka hesabına havale ettikten sonra bana yolun karşısındaki bir kafenin adını mesaj attı ve öğlen orada olacağını söyledi. Bu bana Hamptons'a zamanında varmak için bolca hareket alanı sağladı. Trafik çılgınca olsa, yollar tıkalı olsa ve hava bana karşı olsa bile.

"Günün geri kalanında izinliyim. Nerede olduğumu soran olursa cehenneme kadar yolun var," dedim Sue'ya, dizüstü bilgisayarımı kapatıp resepsiyonun önünden geçerken. Valentino tropikal desenli ceketimi omuzlarıma aldım. Sue bana yan gözle baktı ve bana "ye-bok" türünden bir gülümseme fırlattı.

"İyi hafta sonları, Bay Cole."

"Siz de Bayan Pearson." Siktir et onu. Soyadı istiyorsa, ben de varım. Artık hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu. Sue bu noktada beyaz gürültüden başka bir şey değildi.

Caddenin karşısındaki kafeye doğru yürüdüm. Yağmur o gün PMS yapıyordu. Çok öfkeliydi. Muhtemelen olmak üzere olduğum kadar değil ama evet. Kapıyı itip açtığım ve zilin çaldığı an beni Kara Delik'e ve Rosie'ye geri götürdü, bu yüzden derin bir nefes almayı başardım. Nina'nın bize katılmaması konusunda iyimserdim. İhtiyacı olanı almıştı ve beni zorlayabileceği başka bir şey yoktu. Muhtemelen bu noktada adımları unutmuştur. Hüsnükuruntu falan.

Kafe, öğle tatilinde sandviç yemeye çalışan iş adamları ve kadınlarla doluydu, bu yüzden ilk başta odayı şöyle bir gözden geçirdim

Şüpheli gözlerle birbirimizi nasıl tanıyacağımızı merak ediyorduk. Belki de eksantrik tasarım kıyafetlere düşkünlüğünden bahsetmeliydim. Hasta ceketimi görmezden gelemezdim.

Barın önünden geçtim ve bana benzeyen birini yakalamak için umutsuzca insanların yüzlerine, tabaklarına, telefon ekranlarına bakmaya başladım.

Takım elbiseli üç genç adam. Hayır.

MacBook'larıyla kahve yudumlayan iki öğrenci. Sıradaki.

Üç parçalı takım elbise giymiş seksen yaşında bir adam. Cehennem gibi. Nina'nın zevkine uymuyordu.

Otuzlu yaşlarında bir kadın bakışlarına karşılık verdi ve bana kırmızı ve parlak bir şekilde gülümsedi. Üzgünüm, tatlım. Mutlu bir şekilde alındı.

Gözlerim çılgına dönmüş, uygun bir şüpheli bulmak için yalvarıyordu ve kalbim Rosie yatağa girmeden önce kıyafetlerini çıkardığında yaptığı şeyi yapıyordu.

Sonra kaşlarımı aşağı indiren ve dudaklarımdan bir kıkırdama çıkmasına neden olan kalın gri saçlı bir kafa tanıdım.

"Baba?" Odanın köşesindeki küçük masaya doğru yürüdüm. Babam Eli Cole orada oturmuş, kahve fincanına bakıyordu. "Tanrım. Şehre mi geldin? Neden söylemedin? Farlon davasıyla mı ilgili?" diye sordum.

Kahvesinden başını kaldırıp ayağa kalktı ama hiçbir şey söylemedi. Tek bir şey bile.

Hayır.

Hayır, hayır,

hayır, hayır, hayır.

Bir adım geri

attım.

"Nina nerede?" diye sordum. Deliydim, değil mi? Rosie'nin aslında hastanedeyken beni aldattığını düşündüğümde aklımdan geçen türden hastalıklı, çarpık bir saçmalık. Nina hamile kaldığında babam annemle mutlu bir evliliği vardı. Belki de biyolojik babam son anda kaçtı ve Eli parçaları toplamak için buradaydı.

"Otur," dedi.

"Hayır." Yüzümü hissedemiyordum. "Bana neden burada olduğunu ve Nina'nın nerede olduğunu söyle."

"Dil, Dekan."

"Dilini sikeyim *baba*." Bir sandalyenin arkasını kullanarak kendimi düzelttim. "Neler oluyor?"

Panik kanıma işledi. Bu düşündüğüm anlama geliyor olamazdı. Babam yaklaştı ve elini omzuma koydu. Sıkıştırması

her zamanki gibi sağlamdı.

"Şükran Günü için Todos Santos'a gittiğinizde size söylemek istedim..."

"Hayır." Güldüm, utanmıştım. Biri kafamın içinden burnuma yumruk atmış gibi hissederek onu ittim. Sırtı duvara çarptı ve omzu sırada duran ve bize sert bir bakış atan bir kadına çarptı. "Benim hayatım bir pembe dizi değil ve sen annemle evliyken Nina'yı becermedin." Bunu bir açıklama olarak söyledim, ama belli ki bu da hüsnükuruntudan ibaretti. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Konuşacak çok şey var evlat. Oturmalısın."

"Bana oturmamı söylemeyi kes!" Sesimi yükselterek iki avucumla masasına vurdum.

On bir yıl önce Donald Whittaker, kırılan burnu, kırılan iki kaburgası ve neden olduğum birkaç kesiğı atlatmasına yardımcı olmak için iki gün süren dayanılmaz bir acıdan sonra nihayet acil servise yatırıldı. Sigortası yoktu, bu yüzden Baykuş ve Nina hastanede kalması için bir ton ödemek zorunda kaldı. Bilmediğı şey ise onu ölümden ayıran tek şeyin vaizin kızı Tiffany olduğuydu.

On bir yıl sonra, beni babama bir şey yapmaktan kurtaracak Tiffany'nin kim olacağını merak ediyordum. Geri alamayacağım bir şey. Çünkü bir şeyleri gerçekten mahvetmek istiyordum. Ve bu sefer kız arkadaşımın vücudunu bir çıkış noktası olarak kullanmayacağımdan emindim.

"Tüm bunların bir açıklaması var." Sesi o kadar kısık ki neredeyse fısıldıyordu. İnsanlar kahve fincanlarının kenarlarından bize bakıyordu. Babam beni pazumdan tuttu ve sandalyesinin önündeki koltuğa çekmeye çalıştı. Kımıldamadım.

"Bana bunun bir hata olduğunu söyle, Eli." Sesimdeki soğukluk tüylerimi diken diken etti.

"Bu bir hata değil." Eli gözlerini kısıtı, hâlâ sakın, hâlâ kararlı, hâlâ kendisiydi. "*Sen* bir hata değildin."

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ablasını becerdiği apaçık ortadayken annemin neden hâlâ onunla evli olduğunu bilmiyordum.

Ve sonra bana hızla giden bir kamyon gibi çarptı. *O* bendim.

Bunu yapan dangalak bendim. İki kız kardeşin arasına giren. Nefret düğmesini çevirdiğim o pislik mi? O olmak için tüm potansiyele sahiptim.

"Beni *böyle* mi kırırıyorsun?" Tükürdüm.

"Ne zaman sana ulaşmaya çalışsam beni engelledin." Yüce İsa.

"Benim için öldün." Ve o anda, gerçek buydu. "Lanet olsun. Ölü. Beni arama. Benimle konuşma. Beni aklına bile getirme. Seni düşünmeyeceğim." Sonra hışımla kapıya yöneldim ve arkamdan çarparak sokaktaki en yakın bara doğru kaçtım.

Yumruğumu tezgâhın üzerine üç kez vurdum. "Barmen. Brandy."
Ve bayılmış.

Rosie

Gözlerim irkilerek açıldı ve inleyerek elimle şakağıma dokundum. Kulağımda rahatsız edici bir ses uğulduyordu. Sanki artık yapmaması gereken bir yolculuğu yapmaya çalışan eski bir araba gibiydi. İşte o zaman gözlerim büyüdü ve damarlarıma takılmış tüpler olduğunu fark ettim. Yanımda serum damlaları. Aydınlık bir oda. Floresan ışıklar. Tüm o büyük hastane gösterisi.

Hayatımın hikayesi, ve ben bu endişeli olay örgüsünden yoruldum.

"Neler oluyor?" Orada başka birinin olduğuna dair hiçbir belirti olmamasına rağmen öksürdüm. Bulanık görüşüm her göz kırpışımda daha da netleşiyordu. Oda kavurucu derecede sıcaktı ve termostatla kimin oynadığını merak ettim. Alnımda pastırma kızartacak kadar sıcak ve nemliydi. Mmmm, pastırma. Acıkmıştım. Bu kesinlikle iyiye işaretti.

Makine. Sinirlerimi bozan o sesi çıkarmaya devam etti.

Phhhhhhsttttt. Phhhhhhsttt. Phhhhhhst.

Ben Hulk'laşmadan önce birinin cidden kapatması gerekiyordu.

"Hastanedesin." Sıcak elini elimde hissetmeden önce kız kardeşimin sesini duydum. Terlemiş olmama rağmen tenim hâlâ onun tenine karşı acı bir soğukluk hissediyordu. Başımı yana eğdim, gözlerimi sıkarak kapattım ve ona bakabilmek için tekrar açtım. Annem ve babam onun yanında oturuyordu. Üç geniş gözlü yüz, hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi beni inceliyordu.

Dudakları yanağıma indi, üzerinde çırpındı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bakışlarınızdan anladığım kadarıyla görüldüğümünden daha iyiyim. Neden buradayım?"

Olanların çoğunu hatırlıyordum. Hamptons'daki o evin kapısını parmak eklemlerimin derisi yarılana kadar yumrukladığımı hatırlıyordum. Dean'i aradığımı ve mesaj attığımı hatırlıyorum. Yağmur altında titrerken bir taksi çağırdığımı hatırlıyorum. Ama sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Anksiyete atağım tüm hızıyla geri geldi ve bayılmış falan olmalıyım.

"Beni buraya kim getirdi?" Her kelimeyi öksürerek söyledim. "Taksi şoförü."

Oh. Bir sonraki soruyu sorduğum için kendimi tam bir aptal gibi hissettim. "Dean nerede?"

Millie annesine, annesi babasına, babası da pencereden dışarı baktı.

"Bilmiyoruz." Millie dudaklarını ısırdı. "Vicious ona ulaşmaya çalışıyor. Duyar duymaz hemen geldik."

Etrafıma bakındım. Odayı tanıyamadım, bu da Lenox Hill Hastanesi olmadığı anlamına geliyordu. Manhattan'dan iki saatten fazla uzaktaydık. Ve Manhattan'da o korkunç gürültülü makine yoktu.

"Ciddi bir akciğer enfeksiyonun var." Annem Millie'yi kenara itti ve yatağıma oturdu. Elimi avuçlarının içine aldı. Bu jest karşısında neredeyse inleyecektim. Parmaklarımı avucuna bastırdım, bu kısa yakınlık anının tadını çıkarıyordum. Yüzü acı içinde kalmıştı. "Enfeksiyonun yayılmış ve üşütmüş olman da durumu daha iyi hale getirmemiş. Sisteminiz zayıf."

Elini okşadım ve gülümsedim. "Merak etme anne. Ben her zaman akciğer enfeksiyonu geçiririm."

"Bu kez karaciğeriniz ve pankreasınız da etkilenmiş." Millie gözlerini hızla kırıştırarak dudaklarını yaladı. Babam pencereye doğru yürüdü ve alnını cama dayadı. Yağmur camın diğer tarafını dövüyordu ve belki de bunu ağladığını görmemizi istemediği için yapmıştı.

"Sana çocuğun bela olduğunu söylemiştik." Babam iç çekti. Artık kızgın değildi. Belki bıkkındı. Çoğunlukla tükenmişti.

"Şimdi sırası değil," diye azarladı Millie onu.

"Todos Santos'a geri dönmeliydin." Annem yüzündeki yaşları sildi ve aklıma geldi ki belki de en büyük sorunum Dean'in nerede olduğunu bilmemem değildi. Çünkü annem nadiren ağlardı ve babam da hiç ağlamazdı. Ya Millie...? Ona bir kez daha baktım. O da gözyaşlarıyla savaşıarak parmağının etrafındaki ölü deriyi kemiriyordu.

"Biri şu makineyi kapatabilir mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak konuyu değiştirdim. "Bilirsiniz işte. Hani şu birazdan patlayacakmış gibi ses çıkaran," diye garip bir kahkaha attım.

Millie yuvarlak karnından başını kaldırdı ve ağzını açmadan önce içine çekti. "Bu senin ciğerlerin, Rosie."

Ağzımı kapattım ve dikkatle dinledim. Lanet olsun. Ciğerlerimdi. Ne zaman yumuşak bir nefes alsam hırıltılar çıkarıyorlardı.

Phhhsssstttt. Phhhhsssstttt. Phhhsssstttt.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Öyle miydin? Yatakta doğrulmaya çalıştım ama sırtım ağrıyor ve ciğerlerim yanıyordu. Millie fırladı ve bana yardım etti, annem geriye düşmemem için omuzlarımdan tutarken arkamdaki yastıkları yeniden düzenledi. Gözlerim ayaklarıma kaydı ve Dr. Hasting'in ilk toplantılarımızdan birinde bana söylediklerini düşünerek yutkundum.

"Dolu dolu, mutlu bir hayat yaşayabilirsin Rosie. Eğer kartlarını doğru oynar ve kendine iyi bakarsan. Kistik fibrozis hastalarının çoğu uzun vadeli akciğer komplikasyonları nedeniyle ölür ve zaman geçtikçe sakat kalır, ancak egzersizlerini ve yoğun fizyoterapini yapar ve ilaçlarını alırsan iyi olacaksın."

Sağlığım yanlış bir yola mı giriyordu? Akciğer komplikasyonlarına giden yolda ilerliyor, sakatlığa doğru bir viraj mı alıyordum? Vücudum üzerindeki gücün kesinlikle benim elimde olmadığını hissediyordum. Bu beni ölüm fikrinden bile daha çok korkutuyordu.

Annem beni sırtımı yastıklara dayayarak yatağa oturmam için bıraktığında gözlerim karardı. Artık onları yatıştırmaya çalışmıyordum. Artık *onların* beni yatıştırma zamanı gelmişti.

"Sana bir şey getirebilir miyiz, Rosie-bug? Belki çikolata?" Annemin yapmacık gülümsemesi bir hakaret gibi geldi. Onun bu kadar çabaladığını görmek acı vericiydi. Todos Santos'a geri dönmem için bana yalvarmalarına şaşmamalı. Bu tam olarak

Dean'le yaşadığımız olaydan sonra dört ay gibi kısa bir sürede kendimi kötüleşmeye bıraktım ve kendimi sağanak yağmurun ortasında kilitli kapıları yumruklarken, Ruckus'un kalbini açmasını beklerken buldum.

Aptal kız. Sözcükler zihnimde uçuşuyordu, tıpkı aylar önce ilk kez seks yaptıktan sonra olduğu gibi. Aptal, aptal, aptal.

"Böyle iyiyim, teşekkürler," dedim, tam da Vicious kasıla kasıla odaya girerken. En başta orada olması bile beni şaşırtmıştı. Eğer Vicious veda etmek için uğradıysa sağlığım gerçekten boka batmıştı. Telefonunu elbise pantolonunun içine soktu ve eğilip Millie'yi alnından öptü. Kalbim sıkışmıştı.

"Dr. Hasting yolda. Tatilini kısa kesiyor," dedi özellikle kimseye söylemeden ama hepimiz teşekkürlerimizi mırıldandık. Ailevi bir acil durum nedeniyle şehir dışında olduğunu sanıyordum ama belki de acil durum benim gibi insanlardan uzaklaşmaktı.

Vicious başını kaldırdı ve "Nasılsın Rose?" diye sordu.

"Yaşayacağım." Acı acı güldüm. "Yani, bilirsin işte. Ya da değil."

"Dean kayıp," diye itiraf etti, tek kaşını kaldırdı ve devam etmek için izin ister gibi Emilia'ya baktı. Emilia ona hafifçe başını salladı.

"Bana söyleyebilirsin. Ben büyük bir kıyım."

Öyle görünmesem bile. Dean'i beklerken yağmurun altında umursamazca durarak öyle davranmasam bile.

Vicious ensesini ovuşturdu ve hava üfledi. "Cuma sabahından beri kimse ondan haber alamadı. Yani yirmi dört saatten biraz fazla oldu."

Güzel. Umarım ölmüştür.

Hayır. Hayır,
ummuyordum.

Endişe içimi kemiriyordu. Babasına ne olmuştu? Nina'ya ne oldu? Neden radara yakalanmamıştı ve hangi noktada ona duyduğum sadakatten kurtulup kendime odaklanacaktım?

"Dean kimsenin umurunda değil." Millie dişlerini göstererek ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasını tuttu. "Ve eğer buraya gelirse, ona aklımın bir parçasını vereceğim."

"Dostum." Öksürdüm ve herkes durup sözümü bitirmemi bekleyerek bana baktı. Kuru havlamaların akışını durdurmayı başarana kadar tüm yüzüm kızardı. "Önce iyi olduğundan emin olun. Sağlıklı olup olmadığını öğrenin ve *sonra* ona aklınızdan bir parça verin."

"Peki ya seni görmek isterse?" diye sordu.

"Buraya yürüyerek gelirse, hayır, teşekkürler. Sedyeyle mi? Evet, lütfen." "Hâlâ espri anlayışına sahip olmana sevindim." Burun delikleri alevlendi. "Şimdi şaka yapmayı bırak ve biraz dinlen."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. On dakika sonra tekrar uykuya dalmış, bilinçsizliğin ve ağrı kesicilerin kollarına sıkıca sarılmıştım. Etrafımdaki sesler boğuklaşsa ve odadaki ışık beni uyanık tutmasa da, ciğerlerim hava almak için savaşıırken arka planda hayatımın kayıp gidişinin sesi çalıyordu.

Phhhhhhsssttttt. Phhhhssssssttttt. Phhhhhhssssssttttt.

OceanofPDF.com

Chapter Twenty-Nine

Dean

BU KOKU DA NE?

Bilmediğim bir odada, yüzüstü yattığımı fark ettiğim andan gözlerimi açmayı başarana kadar yaklaşık bir dakika geçti. Kahretsin, Trent'i sırtımda taşımaktan daha ağırdılar, ki bunu lisede yaralandığımda bir kez yapmıştım. Yine de bu hikâyenin üzerinde durmanın zamanı değildi.

Neredeydim ben? Etrafıma bakındım. Sağımda beyaz bir komodin vardı, çarşaf lar pembeydi, oda temiz görünüyordu ve çiçek kokuyordu...

Lanet olsun, hayır.

Çok hızlı kalktım, bir yığın elbisenin üzerinden tökezleyerek geçtim ve kendimi beyaz ve pembe bir komodinin üzerinde buldum. Bir sıra güzellik ürününü yere düşürdüm, sonra odanın dışında tabak çanak sesleri duydum. Ayakkabılarım yoktu ama pantolonum ve gömleğim sağlamdı - Tanrı'ya şükür - ve bu kadının koridorunda durmam - dairesi benim kilerim kadardı - ve son yemeğimi onun zeminine kusmamaya çalışmam tam üç saniyemi aldı.

Oda dönüyor, başım çarpıyordu ve midemde dün tükettiğim alkolün bir kısmını emebilmesi için yumuşak ekmekle doldurulmayı bekleyen sonsuz bir delik olduğundan oldukça emindim.

"Dün gece birlikte mi yattık?" Mutfaktaki kadına sordum. Döndü ve bana gökten düşmüş, gümüş bir tulum giymiş yeşil bir yaratıkmışım gibi baktı. Halüsinasyon mu gördüğümü yoksa bunun gerçek mi olduğunu anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım.

"Seninle yatmadan önce kendimi yüzümden bıçakladım." Elle dudaklarını büzdü ve bulaşıkları yıkamaya geri döndü. "Hayır. Seni sokakta zikzaklar çizerken ve babanla Rosie hakkında bir şeyler mırıldanırken gördüm. Kız arkadaşını aramaya çalıştım ama cevap vermedi, ben de sana kalacak bir yer teklif edeyim dedim. Kanepeyi aldım. Bana bir masaj hediye kartı borçlusun. Sadece söylüyorum." Bir omzuna vurdu.

Rosie.

Elle'ye teşekkür ettim ve ceketimi almaya bile zahmet etmeden dışarı çıktım. Telefonum dün bir ara bozulmuştu ve mesajlarını okumak için şarja takmam gerekiyordu. Onu binlerce kez aramayı denedim ama cevap vermedi. Diğer çocuklardan gelen bir yığın cevapsız arama vardı ama onları görmezden geldim. Bir sonraki telefon görüşmem Millie'yleydi. Doğrudan sesli mesaja düştü. Rosie'nin ailesini aradım. Hiçbir şey çıkmadı. Sonunda, tam onu tekrar arayacakken ekranım aydınlandı ve arayan Vicious'tı. Telefonu kulağıma dayadım.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdim, dehşet beni boğazımdan yakalamıştı. "Kahretsin Vic, dairesinde değil ve Hamptons'taki evin anahtarları da onda değildi, bu yüzden nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok."

"O hastanede, çük torbası. Ciğerleri çöküyor. Karaciğeri çalışmıyor ve zar zor nefes alabiliyor. Tebrikler, her şeyi berbat ettin," dedi kuru sesiyle.

Mutfağında bir taburenin üzerine yığıldım, enseme o kadar sıktım ki kan geldi.

"Ne hastanesi?"

"Sana hiçbir şey söylemiyorum, dostum. Kimse seni burada görmek istemiyor." "Onu görmem gerek."

"Olmaz. Eğer denersen o zavallı kıcını tekmelerim ve bir şekilde beni geçmeyi başarsan bile babası seni suratının ortasından vurur. Uzak dur."

"Ahlaksız," diye homurdandım.

"Ne yapıyordun lan sen? Hasta kız arkadaşın için kapıyı açmaktan daha önemli ne vardı?"

Sarhoş olmak, diye düşündüm acı acı. Sonra onun da tam olarak bunu yaptığını fark ettim. Bir barda, şöminenin yanında oturup sert içkiler içerken umutsuzca kapıyı tırmaladı.

Pislik, pislik, pislik.

"Uyandı mı?" Anahtarlarımı kaptığım gibi sordum. Duydu ve dudak *büktü*,
bana bunun kötü bir fikir
olduğunu söyledi. "O
gelir ve gider."
"Onu görmem gerek." İstedğini elde edene kadar dönmeyi bırakmayan
bozuk bir plak gibiydim.
"Zaten söyledin." Vicious ısrarımdan etkilenmiş gibi görünmüyordu.
"Durum iyi görünmüyor. LeBlanc'lar perişan halde. Millie berbat
görünüyor. Buraya gelmek için iyi bir zaman değil."
"Umurumda değil."
"Öyle yapmalısın." Vicious'un sesi ciddiydi. "Zamanlama her şeydir."
Öyleydi ve bunu biliyorduk. Zamanlama Millie ve beni bir araya
getirdi, olmamamız gerektiği halde. Zamanlama Rosie ve beni ayırdı,
ayrılmamız *gerektiği* halde. Zamanlama aynı zamanda bizi tekrar bir araya
getirdi.
Zamanlamaya meydan
okuyacaktım. Onun için. "Bana
nerede olduğunu söyle."
"Olmaz."
"Vicious, eğer bana söylemezsen seni mahvederim ve ikimiz de
biliyoruz ki bir noktada bunu öğreneceğim."
Cevap yok.
"Vicious."
Cevap yok.
"Vicious!"
Hat kesildi.
Kalbimin de yakında aynı şeyi yapacağını hissediyordum.
Onu.

Bir saat sonra hastaneye kaldırıldığı yeri öğrendim. Elle'ye Rosie'nin
ailesini arattırdım ve ona istediği yerde bir spa hafta sonu sözü vererek
oraya doğru yola çıktım. Aylardır kullanılmayan Mercedes'i aldım ve sanki
şeytanlar tarafından kovalanıyormuşum gibi oraya gittim. Ve öyleydim de.

O iblisler

beni içmeye zorladılar. Kız arkadaşımın hastane yatağında ölüyor olmasından beni sorumlu tuttular.

Hey, pislik. Sen de ölmeyi hak ediyorsun.

Babam aramaya devam etti ve bu sırada şarjım bitti. Yüzlerce kez. Annem de öyle. Kız kardeşlerim yüzyıllarca sürecektir sesli mesajlar ve mesajlar bıraktı. Siktir et onları. Kız kardeşlerimi değil. Birincisi, iğrenç. İkincisi, muhtemelen sadece ailemin bilmelerini istediği şeyleri biliyorlardı. Eli'ı asla affetmeyeceklerdi. Kahretsin, annem ona yaptıklarından sonra onu nasıl geri alabilirdi ki? Bunu ona hayatım boka batmadığı zaman sormak için aklıma bir not aldım. Ne zaman olursa.

Hamptons'daki Good Samaritan Hastanesi'nin önüne park ettim ve resepsiyon görevlisine yaklaşıp Rose LeBlanc'ı sordum. Bana siktir olup gitmemi söyledi ama daha kibar kelimelerle. Sonuç olarak LeBlanc hastası ailesi dışında ziyaretçi kabul etmiyordu. Emrin nereden geldiğini kesin olarak söyleyemiyordum -kendisinden mi yoksa ailesinden mi- ama sonuç aynıydı.

Bekleme odasında oyalandım çünkü kalmamı engellemek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Her iki dakikada bir Vicious, Millie ve Rosie'yi aradım. Zihnim beni suçluluk duygusuyla boğduğunda otomatik birkaç kez tekmeledim. Saçımı çektim. Rosie'ye duyamayacağı sözler verdim. Bu sözleri bozdum. Odasına gizlice girmenin yaratıcı yollarını düşündüm. Oda numarasını bile bilmediğimi hatırladım. Biraz daha lanet ettim. Genel olarak lanet bir deli gibi davrandım.

Kendimi kaybediyordum ve bu hiç hoş değildi.

Vicious birkaç saat sonra asansörden çıktı ve beni orada gördüğüne hiç şaşırmadan yanıma doğru yürüdü. Boynumun arkasına sarıldı, beni kucaklamaya hazırdı. Yok artık. Bu bir gündüz pembe dizisi değildi. Yine de sevgili kahramanı Eli Cole'un aslında bir erkek düşkünü, en kötü türden bir pislik olduğunu öğrendim.

"Bok gibi görünüyorsun." Dudakları zar zor kıpırdadı.

"Lanet olası bir tesadüf, sen de Victoria's Secret malzemesi değilsin." Kaşlarımı çatıttım.

Güldü.

Herif yüzüme güldü. Rosie hayatı için mücadele ediyordu ve o dünyada umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Şey," neşesi aniden kayboldu, "sen de küçük bir pislik gibi davrandın." "O nasıl?" Yıllardır uyumamış gibi hissederek gözlerimi ovuşturdum.

"İyi değil," diye itiraf etti. "Yine de dengeli. Çok uyuyor. Nefes alırken de o tıkırtılı sesi çıkarıyor. Sanki ciğerleri paslı iğnelerle doluymuş gibi."

Öldür. Beni. Şimdi.

O biliyordu. Sadece bana bakarak bile olan biten her şey için bana üzülmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Zaten hayatın derinliklerindeydim ve kanayan parmaklarımla Rosie'nin evrenine geri dönmeye çalışıyordum.

"Ne oldu?" Vicious yolun karşısındaki Starbucks'a doğru yürümeye başladı ve ben de ona ayak uydurdum. Vicious'un yanında mazlum olmaktan ne kadar nefret etsem de, onu kendi tarafıma çekmem gerekiyordu. Bu bile başlı başına imkânsızdı. Her zaman kafa kafaya giderdik. Sanırım arkadaşlığımızı canlı tutan da buydu. Sürekli mücadele.

"Tüm bok fırtınalarının anası." Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve en yakın duvarı yumrukladım. Kahretsin, ona söyleyecektim. Çünkü söylemek zorundaydım. Rosie yüzünden. "Kurşunlar içinde: Ben evlatlığım. Şimdiye kadar ailemin beni, işe yaramaz bir pislik tarafından hamile bırakılan sürtük teyzemden evlat edindiğini sanıyordum. Meğer o gösterişsiz pislik aslında seksi avukat Eli Cole'muş. Evliyken karısının kız kardeşiyle yatmış ve bunu benden otuz yıl boyunca saklamaya karar vermiş. Bilirsin işte, özetle."

"Siktir," diye tısladı Vicious, durup gözlerimin içine bakarak bunun büyük, şişman, üzücü bir şaka olmadığından emin oldu. Daha sonra kahvelerimizi aldık ve hastaneye bakan pencerenin yanına oturduk. Fiziksel olarak bu kadar yakın ama zihinsel olarak uzak olduğu düşüncesi aklımı karıştırıyordu. Her şeyin sonu gibi hissediyordum. Dünyanın. Bizim. Onun. "Bu çok ağır bir karmaşa. Eli'nin bizi alt edebileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Vicious, muhtemelen sikini karısının kız kardeşine daldırdığı gerçeğine atıfta bulunarak.

"Sanırım bu genlerde var." Joe fincanımdan bir yudum alarak düşünceli bir şekilde çenemi sıvazladım. "Kimin umurunda Vic? Ciddiyim. Bana ihtiyacı vardı ve ben onu ektim. Bana ihtiyacı vardı ve yağmurun altında durup beni bekledi. Cehennemde yanmalıyım. Aslında, bahse girerim kibriti çakmaktan mutlu olursun."

Vicious dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek bana omuz silkme teklifinde bulundu.

"Ne?" Ona dirsek attım.

"Yani, gerçekten mi? Kim çuvallamadı ki? Emilia ile birçok kez çuvalladım. Çok daha kötü şeyler yaptım. Ama o hasta değildi. Tek fark buydu. Sonunda kafamı kıcımdan çıkarıp yalvarmaya başladığımda beni kabul etmek için oradaydı."

"Ve sen Rosie'nin başaramayacağını mı düşünüyorsun?" Boğulmamak için boğazımı temizledim ve cevabını beklerken lanet olası odada yeterince hava yoktu.

Yere baktı. "Ben doktor değilim ama prognozunuzun iyi olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum."

"Onunla konuşmam gerek." Vücudumu ona dönecek şekilde eğdim, iki omzunu kavradım ve onu bana bakmaya zorladım -kederime bakmaya. "Bana yardım etmelisin Vic. Şu anda onu görmeden yapamam. Bunun farkındasın, değil mi?"

Beni ölçtü, sessiz ve kurnazdı. Dudakları birbirine bastırılmıştı. Düşünüyordu.

"Ne istiyorsun?" Yüzümü ovaladım. "Fiyatını söyle."

Lanet olsun, bunu yine yapıyorduk. *Bunu*. Birbirimizin mutluluğu için pazarlık yapıyorduk. İyi. Her neyse. Her şeyin bir fiyatı vardı. Özellikle de Vicious'un dünyasında.

"Ona ulaşmam için ne gerekiyor?" Hiçbir şey zor bir sınır değildi. Sanırım bunu biliyordu.

"Fiscal Heights Holdings'teki hisselerinizin yüzde on beşini istiyorum." Bana kendi ilacımı ikram etti ve boğazımdan aşağıya epeyce bir miktar soktu. Kelimeler ağızımdan çıkmadan önce isteğini düşünmemiştim bile.

"Al onları. Onlar senin. Şimdi beni oraya götür. Onu görmem gerek."

"Yirmi," dedi. Şerefsiz.

Yüzümü ekşitmeden, "Senin" dedim.

"Yirmi beş. Tüm hisseleriniz. Benimkiler. Yarın sabah imzala." "Bütün hisselerimi al. Giysilerimi, dairemi ve içimi al.

Organlar. Bırakın onu göreyim. LeBlanc'ları ikna edin."

Ayağa kalktı, kahvesini bir yudumda bitirdi ve fincanını yere bıraktı.

"Mesele şu ki, Bay Cocksmacked, senin hiçbir bokuna ihtiyacım yok. Ama sana yardım edeceğim. Bu arada işin zor kısmı da bu. Ailesi onu görmene izin verse bile, LeBlanc kardeşler kolay pes etmez."

Ayağa kalktım ve sonunda yüzümde bir gülümsemenin belirmesine izin verdim. "O zaman iyi ki çok iyi bir tackler'ım."

OceanofPDF.com

Chapter Thirty

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Mücadele. Nefes almak için. Yaşamak için. Bırakmamak için.

KAPALI KAPININ ARKASINDAKİ SESLER beni uyandırdı. Orada her kim duruyorsa sabrı çabuk tükenmişti. Yerdeki tepinmeler beni uyardı. Sonra sesler kulaklarıma dolmaya başladı ve bulmacanın parçaları yerine oturdu.

Annem sesini yükseltti. "Aslında umurumda değil. Kızım çok hasta ve siz de bunun farkındaydınız. Ne de olsa onu tanıyorsun. Şimdi git oğlum ve bir daha da buraya gelme. Rosie hayatı için savaşıyor ve hata yapma, bunun için seni suçluyorum. Seni görmek isteyeceğini nereden çıkardın?"

"Bayan LeBlanc." Sesinde çözemediğim bir gerginlik vardı. Dean Cole yalvaran bir tip değildi. "Özür diledim. Bırakın kızınız kendisi karar versin. Sizi temin ederim, beni dinlemek istiyor. Ona sorun."

"O uyuyor."

Onlara seslenmek niyetiyle ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Vücudumun son saatlerde geçirdiği istenmeyen dönüşüm beni suskun bırakmıştı. Kelimenin tam anlamıyla. Artık başımı hareket ettiremiyor, kendimi bir sonraki göz kırpışım için savaşıırken buluyordum. Her yerim ağrıyordu. Kaburgalarımın kırılmayacağından emin olmak için bilerek sığ nefesler almak zorunda kaldım. Hemşireye ağrı kesici dozumu artırmasını söylemem gerekiyordu. Ama şikâyet etmedim. Morfin sadece daha fazla uyumamı sağlayacaktı ve o kadar çok şey oluyordu ki

hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Daha fazla narkotik verilmesini istemememin bir diğer nedeni de çıplak, çığ bir korkuydu. Ya uykumda ölürsem? Gözlerim ağırlaşmıştı ama uyanık kalmak için savaştım.

Dean'i tekrar görmek için yanıp tutuşuyordum. Batırdı mı? Evet. Kötü bir şekilde. Ona kızgın mıydım? Elbette. Öfkeliydim. Ama ölüm döşeğindeyken, kızgın olmak için zaman yoktu. Kincilik, içimize işlemiş diğer ruh yiyici, olumsuz özelliklerle birlikte pencereden dışarı atılırdı. Ölüm döşeğindeyken zaman size gerçekte ne kadar değerli olduğunu hatırlatırdı. Duygular çıplaktı ve dünyanın görmesi, dürtmesi ve deşmesi için açıktı.

"Charlene." Vicious kapımın dışındaki hastane koridorundan araya girdi. "Rosie Dean'i seviyor. Dün Hamptons'ta onunla buluşmamasının bir nedeni var ve sana söyleyebilirim ki bu neden hiç de kötü değil. En azından onu görmek isteyip istemediğini sor."

"İyi ama şimdi olmaz," diye homurdandı annem ve kalçasına vurduğunu duydum. "Dediğim gibi, şu anda gerçekten uyuyor ve dinlenmesi gerekirken böyle saçma bir şey onu uyandırırorsa lanetleneceğim. Git hadi. Uyandığında seni ararım."

"New York üç saat uzaklıkta, hanımefendi." Dean onu ikna etmeye çalıştı. "Ve bu uzun bir yolculuk, öyle mi Bay Cole? Kızım New York'a buradasın. Gelmeye zahmet bile etmedin."

Bu ikisini de susturdu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve annem içeri girdi. Millie ya da babamın nerede olduğunu bilmiyordum ama sanırım hepsi sırayla bana göz kulak oluyorlardı. Uyanık olduğum her an başka biriyle geçiyordu. Bu durum Dean'e bir mesajla ya da telefonla ulaşmayı imkânsız hale getiriyordu. Kişisel alan istemek, bana hizmet etmek için hayatlarını durduran insanlara karşı adil değildi.

Annem gelip yanıma oturduğunda yatak alçaldı. "Nasıl hissediyorsun tatlım?"

Ağzımı açtım ve konuşmaya çalıştım ama kelimelerim çaresiz bir tıslama olarak çıktı. "Daha iyi oldum."

Güldü ve burnunu çekti, birkaç damla gözyaşını sildi. Acaba bir genç ölürken bütün aileler mi darmadağın oluyordu, yoksa sadece benimki mi? Artık çocuk değildim ama herkesin bebeği olmaya alışmıştım. Vicious bana Küçük LeBlanc derdi. Dean bana Bebek LeBlanc derdi. Diğer herkes, Rosie-bug. Ve böylece bir parçam aptalca bir şekilde daha fazla zamanım olduğuna inanmaya başladı.

"Herkes sana dua ediyor. Yolun aşağısındaki kiliseye her gün gidiyorum. Baron İngiltere'den havalı bir göğüs hastalıkları uzmanıyla konuşuyor. Eğer işler yakında düzelmezse onu buraya uçuracak. Ama iyileşecek, sevgili kızım." Alnımı okşadı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Artık onları saklamaya ya da silmeye çalışmıyordu. "Tatlım, buradan yürüyerek çıkacaksın.  ıkacağını biliyorum."

Alnı benimkiyle buluştu ve kirpiklerimin altından sızan ılık gözyaşlarını hissederek gözlerimi kapattım. Ağlamak istemiyordum, özellikle de annemin önünde, ama artık güçlü olmak istemiyordum. Güçlü olmak berbat bir şeydi. Bağımsız ve güçlü olmayı istemek beni buraya getiren şeydi.

Güçlü olmak beni zayıflattı.

"Anne," diye burnumu çektim, "iyi olacağım, değil mi? Todos Santos konusunda seni dinlemediğim için özür dilerim. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Sadece bebeklik yapmayı bırakmak istedim."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum, biliyorum," diye tekrarladı, alnımı ve gözyaşlarımı tekrar tekrar öperek. Soruma cevap vermemesi dikkatimden kaçmadı.

Bu hiç gözümden kaçmadı.

Dean

Hamptons'da kiraladığım malikanenin verandasına tünemiş, yağmurun yüzüme vurmasına izin veriyordum, çünkü bunu hak etmiştim.

Yarım yamalak, sefil bir aptal değil de tam anlamıyla bir ezik olduğumdan emin olmak için şişeden votka içtim ve kim bilir ne kadar süre dışarıda kilitli kaldığında neler hissettiğini hissetmeye çalıştım.

Bunu hak ettim. Hayatın bana sunduğu her bir bok parçasını. Hem de adil bir şekilde.

Yirmi dört saat içinde üç şişe votka içmemeliydim. Ama içtim. Çünkü dibe vurmak ve ışığı görmek hakkında size anlattıkları saçmalıklar var ya? Sadece bu. Bir sürü saçmalık. Gerçekte, dibe vurduğunuzda, orada uzun bir uykuya yatarsınız, çünkü dibe vurmak hala sağlam bir zemindir. Özellikle de dünyanın geri kalanı denge için bir tüye tutunmuşken. Hayatı önünde parçalanan bir bağımlı olmak yorucudur. Sevgili oğul, keskin iş adamı, size dokunmadan önce dört kez orgazm olmanızı sağlayan erkek fahişesi olmaktan çok daha fazla.

Bunu zor yoldan öğrendim.

Gerçek şu ki, zayıflık daha fazla zayıflığı davet ediyordu. Rosie'nin ölmekte olduğunu bilmek beni parlak zırhlı şövalye moduna sokmadı ve içki sorunumun ortadan kalkmasına yardımcı olmadı. Beni sefaletin derinliklerinde boğan ağır bir tuğla görevi gördü.

Dudaklarımda bir şişeyle konağın girişindeki basamaklara yayılmış, rüzgârı uzaklaştırmaya çalışan yapraklı ağaçlara bakıyor ve ne kadar zavallı bir hale geldiğime gülüyordum.

Pazartesi günüydü. Öğle vakti. Dünyanın geri kalanı hayatla doluydu. Bense öfkeyle dolup taşıyordum. Onu geri getirmenin bir yolunu bulmalıyım. Vicious'un ailesine söyledikleri hiç yardımcı olmadı.

Ailem aradığında cevap verme zahmetine girmedim. Yaptığım tek şey rastgele saatlerde hastaneye gelip Rosie'yi görmek istemektir. İlk başta uyuduğu için beni kovdular. Daha sonra, işlevimi yerine getiremeyecek kadar sarhoş olduğum için.

En azından Rosie'nin beni görmesini beklerken kalacak bir yerim vardı. Oh, evet. Kaltak olan sadece Karma değil. İroninin de çarpık bir mizah anlayışı var.

Vicious yanımda olmaya çalıştı ama ben onu dışladım. Trent endişeliydi ama Luna'yı terk edemezdi ve Jaime çok kızgındı çünkü ne Vic ne de ben ona beni çılgına çeviren ve kız arkadaşımı terk etmeme neden olan şeyin ne olduğunu söylemedik.

Nina aramayı bıraktı, artık parası vardı - en azından bu benim için geçerliydi - yine de hayatımdaki yokluğunu takdir bile edemiyordum, çünkü sonuçta, aslında, biyolojik annem ona para ödediğim anda umursamayı bıraktı.

Lanet olsun, göt herif. Hayatın tam bir karmaşa.

Kiralık bir araba konağın kapısının önünde durdu ve içindekilerin kim olduğunu anlamak için yüzlerini görmeme gerek yoktu. Volvo. Her zaman

Lanet olası Volvo. Beyaz çitler ve üç mükemmel çocukla dünyayı beslemeye çalışıyorlardı. Bu saçmalığa gerçekten inandım. Şimdiye kadar.

Lanet olası Vicious ona adresi verdi. O vermiş olmalı, çünkü ben vermedim.

Arabadan ilk inen annem oldu. Elindeki şemsiyeyi açmadı, sadece gümüş rengi araçtan verandaya kadar olan mesafeyi kollarını ovuşturarak hafifçe koştu, üzerinde özel dikim pembe yün bir palto olmasına rağmen.

"Tatlım." Yüzü makyajlıydı, saçları mükemmeldi ve babamın yaptığı şey karşısında benim kadar ezilmiş görünmüyordu. Omzunun arkasından görebildiğim aynı baba, arabayı park edip sürücü koltuğuna oturmuştu.

Lanet olası korkak.

"Konuşmalıyız tatlım. Bu şekilde devam edemeyiz."

"Yapabiliriz ve yapıyoruz da. Git buradan," diye inledim. Bok gibi görünüyordum. Küçük bir çocuk gibi de davranıyordum. Ve zil zurna sarhoştum, o da bunu görebiliyordu. Annem beni görmezden geldi, merdivenlerden kapıya doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı. "Çay yapıyorum. Bana katılmalısın canım. Dışarısı soğuk."

Annem, ona cehennemi yaşattığım zamanlarda bile sevgi dolu bir ebeveyn gibi davranmaya devam etti. Kızmam gereken en son kişi o olsa bile, çünkü yüzüme her baktığında kocasının kız kardeşiyle olan sadakatsizliğini görüyordu. Nina'nın olan gözlerimde. Onun olan dudaklarımda. Varlığımın onun kalbinde bir diken olması gerekiyordu. Ama her nasılsa, bana hep o kalbin benim için attığını hissettirdi.

İşte bu yüzden verandadan kıcımlı sıyırıp parmağımı salladım ve doğrudan babamı işaret ettim.

"Olduğun yerde kal." Sesimi yükselttim. "O iyi, ama sen burada istenmiyorsun, seni hilekâr pislik."

İki dakika sonra omuzlarıma bir yorgan doladı ve hayatımda ilk kez bir yabancının mutfağında oturmuş demli çay içiyordum. Altmış yaşın altındaki hangi adam isteyerek çay içer ki? Ben sanırım.

"Beni dinle, tatlım." Annem karşımdaki koltuğunda öne doğru uzandı ve elimi avuçlarının içine aldı. Hâlâ sıcaktı. Nasıl sıcaktı? Saatlerce dışarıda oturup davranışının kefareti ödemesine çalışmamanın bununla bir ilgisi vardı. "Kızgın ve kafanın karışık olduğunu biliyorum. Buna hakkın var. Ve eğer bir an için bile bu olay yaşandığında pes ettiğimi ve yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verdiğimi düşünüyorsan,

Çok yanılıyorsun. Boşanma davası açtım Dean. Ne yaptığını öğrendikten sonra babanı istemedim. Ve açıkçası seni de istemedim."

Ouch.

"Hâlâ buradasın." Alay ettim, gözlerim ölü gibiydi.

"Öyleyim." Gülümsedi. "Senin sayende. Sen buna değdin. Seninle ilgilenmek için benim olduğunu anladığımda, seni istedim. O kadar ki, hak etmediği halde Eli'ye bir şans daha vermeye hazırdım. Baban her şeyi berbat etti. Büyük bir hata yaptı. Ama her şey görüldüğü gibi değildir. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

Millie ve Rosie'den bahsetti. Ve haklıydı. Ben Millie'yi gerçekten sevmemiş olsam da, o da beni gerçekten sevmemiş olsa da, yine de oldu.

"Onunla bağ kurmam senin fikrindi. Yazlarımı onun çiftliğinde geçirdim," diye mırıldandım.

Annem başını salladı. "Dean, gitmek için yalvarıyordun. Orayı *sevdiğini* söylemiştin. Benim bakış açıma göre, uyuşturucu kullanmayı bıraktı ve bir çiftlikte yaşıyordu. Bize yalanlar sattı. Orayı sevmediğini bize söyleyeceğini düşündüm. Sana sordum Dean. Her yaz sana orayı sevip sevmediğini sordum. Her zaman evet dedin."

"Beni sevmesini istedim." Yutkundum, yüzümdeki karanlık ifadeyi bulanıklaştırıyordu. "Tanrım, sesim acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile."

Annemin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Kendim için üzüldüğüm kadar onun için de üzüliyordum ama Rosie için üzüldüğümün yanına bile yaklaşamıyordum.

Ön kapı açılıp kapandı ve annem ayağa kalkıp omzunun arkasından baktı, yüzü sakindi.

"Sen ve baban hakkında konuşacak çok şeyiniz var ama bir şey söyleyeceğim Dean. Aşk mükemmel değildir. Hayat da mükemmel değildir. Yine de her ikisi de her gün değerini bilmen gereken son derece güzel şeylerdir. Ben babanla mutluyum. Ve geçmişte ne olduysa sadece oraya, geçmişe ait."

Eli kır evi tarzındaki sarı mutfığa girdi ve annemin bir saniye önce oturduğu koltuğa oturdu. Annemin önüne koyduğum maskeyi çıkardım ve ona dangalak yüzümü gösterdim. Artık ondan aldığımı *bildiğim* yüzümü.

"Sana arabadan ayrılmamanı söylediğimi sanıyordum."

"Etrafta dolaşıp babana emir yağdırmaktan daha iyisini bildiğini sanıyordum, Dekan Leonard Cole."

Kollarımı açtım ve sırtarak sandalyemde arkama yaslandım.

"Sanırım sonunda bana biyolojik oğlun olduğumu söylediğin için sana bir teşekkür borçluyum. Eğer birkaç yüz bin daha atarsam, bana daha

fazlasını verecek misin?

Bu konuda detaylar? Belki nerede hamile kaldığım? Ve tabii ki Nina çılgılık atıyorsa." İkincisinin cevabını bilmediğimden değil. Nina'nın beni rahatsız etmek gibi bir huyu vardı. *Gerçekten* rahatsız. Onu ve Baykuş'u sevişirken yakalamadığım ve/veya duymadığım bir yaz hatırlamıyorum. Bu beni öğürtüyordu ama elimden bir şey gelmiyordu. İnce duvarlar. Ayrıca, bazen mutfığa ya da oturma odasına girdiğimde birbirlerini beceriyor ve bana sırtlıyorlardı. Dışarıda samanların üzerinde yatmayı bu kadar çok sevmeme şaşmamalı.

"Sana yardım edebilirim." Babam saçmalıklarımı görmezden geldi ki bu onun için nadir görülen bir şeydi. Bir pislik olmama asla izin vermezdi. Otuz yaşında bile.

"Neyle?" Güldüm.

"Kendine zarar veren sarmalınla. Ve gerçeği daha iyi anlamakla."

"Senin *gerçeğin* bana altı yüz bin dolara mal oldu."

"Buradaki sorunun para olmadığını biliyorsun. Hiç olmadı Dean. Gerçeğin ortaya çıkmasına hazır olduğuna dair hiçbir belirti görmedim, bu yüzden kararı sana bıraktım. Oğlum," gözlüklerini masaya koydu, başparmaklarını göz çukurlarına bastırdı, "annen ve ben seni özlüyoruz. Bunu düzeltmek istiyoruz."

Masanın üzerindeki telefona baktım. Vicious o sabah bana mesaj atmış, LeBlanc'ların buzlarını çözmeyi ve Rosie'yi görmeme izin vermeleri için onlarla konuşmayı hâlâ başaramadığını söylemişti. Zaten yapacak başka bir şeyim yoktu. İşe yaramaz babamı dinleyerek zaman harcayabilirdim.

Yorgandan kurtulup ısıtıcıyı açarken, "Dur bakalım, pislik," diye mırıldandım.

Babam dudaklarını büzerek ağızıma bir esrar sıkıştırmamı ve bir duman bulutu üflememi izledi. Bundan hoşlanmamıştı. Ama bu sefer sineye çekmek zorunda kalacaktı.

"Neye bakıyorsun lan sen?" Bir dakika boyunca bana bakınca sordum. Onun nesi vardı böyle? Ağlıyor gibi görünüyordu, bu da beni huzursuz ediyordu. Ağlayan erkeklerin korkak olduğunu düşündüğümünden değil - tamam, yeniden ifade edeyim: bu ağlama miktarına, duruma ve koşullara göre değişir- ama Eli Cole'un gerçek insan gözyaşları ürettiğini düşünmek tuhaf hissettirdi. Normalde dünyadan etkilenmemiş gibi görünürdü. Duygusal olabilse de, her zaman derli topluydu. Son derece, vücudundaki en küçük kemiğe kadar. Ve şu anda çok ama çok dağınık görünüyordu.

Babam başını salladı. "Yok bir şey." Yuvarlak, meşe yemek masasına vurdu, ona yağdırdığım sağlıklı miktardaki F-bombalarını görmezden geldi. Ailemin yanındayken dilimi 13 yaş üstü tutmaya çalışırdım ama o anda babama karşı pek saygılı hissetmiyordum.

"Birbirimize ne kadar benzediğimize hep hayret etmişimdir."

Dudaklarını birbirine sıkıştırdı. "Senin de mi ot ve alkol sorunun var?"

Güldüm, küllü devirdim

boş bir votka şişesine daldı ve yarısı boş bir bira kutusundan bir yudum

aldı. "Ben yaptım," dedi.

Bu açıklama karşısında neredeyse çenem düşecekti. Bu kesinlikle yeni bir haberdı.

Ben.

"Detaylandır." O elimden almadan önce bir fırt daha çektim.

Elimi tuttum ve söndürdüm.

"Hey." Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne oluyor lan?"

"*Mesele* şu ki ben senin babanım ve küçük yaştan itibaren sana aşıladığımız sosyal kurallara uygun davranacaksın, en azından bizim etrafımızda. Bu da benim yanımda içki ya da ot içmeyeceğin ve F'li kelimeleri kullanmayacağın anlamına geliyor Dean. Bu seni daha sert yapmaz. Seni lanet bir haydut gibi gösteriyor ve ben senin eğitimin için çok para harcadım. Bir haydut *olmadığından* emin olacak kadar. Bu yüzden, sen ve tiki, güven fonu bebeği arkadaşların kapalı kapılar ardında büyük konuşmalar yaptığınızda sizi şımartmaktan memnun olsam da, bana karşı kibar ve dar görüşlü olacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Merhaba, suratıma bir kova buz, beni ayılttığın için teşekkürler.

Babam ayağa kalktı, masadan bir kutu bira kaptı ve mutfakta dolaşmaya başladı, küçük bir çöp tenekesi aldı ve konuşurken tüm votka şişelerini, sarılmış sigara izmaritlerini ve biraları içine attı. "Asıl konumuz olan bağımlılığa dönelim. Evet Dean, ben de senin gibi bir bağımlıydım. Ot değil. Alabama'da büyüdüğüm yerde ot zenginlerin kullandığı bir alışkanlık değildi. Ama hukuk fakültesinden mezun olduktan ve annenle evlendikten sonra, elimde çok şey vardı. Etkilemem gereken kendi babam vardı ve o benden çok daha az düşünceli ve destekleyiciydi. Üzerimdeki baskıyı azaltmanın tek yolu içmektir. Ben de öyle yaptım. Aşırı derecede. Her seferinde. Her Gün. Gün."

Dudaklarımı şapırdatarak kapattım ve ona baktım, akşamdan kalma mıyım, sarhoş muyum yoksa ikisinin arasındaki o hastalıklı boşlukta mıyım anlamaya çalışıyordum. O hafta sonu o kadar çok içmişim ki sürekli kusacak gibi hissediyordum. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum ama gece geç saatlerde kendim için yaptığım kusma

şenliklerinden sonra midemde kalmadığından emindim.

"Zamanın yüzde doksanında sarhoştum. Yüksek işlevli bir sarhoştum ama yirmi iki ila yirmi sekiz yaşlarım arasında kafayı bulmadığım bir gün bile hatırlamıyorum. İsteyken bile, viski kokma riskini göze alamadığımda, önemli toplantılardan önce banyoya girer ve Listerine içerdim. Senden çok daha kötüydüm Dean. Çok daha kötüydüm."

"Artık iyisin," diye mırıldandım. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk kadar olgun. Klas bir oyuncu muydum neydim?

Babam çöp kutusunu aldı -bir rock yıldızı gibi lanet pencereden içeri fırlattı- sonra banyodan bir tane daha aldı ve onu daha fazla alkol şişesi ve kutusuyla doldurdu.

"İyiyim çünkü bir uyandırma çağrısı aldım Dean. Ne zaman olduğunu biliyor musun?" "Aydınlatın beni, Efendim." Sırf cevap vermiş olmak için cevap verdim,

Otuz yaşında biri için hiç de komik ya da sevimli değildi. Babam da bu düşüncüyü paylaşıyor olmalıydı, çünkü başını salladı ve devam etti.

"Bir keresinde işten eve geç geldim, sarhoş ve kafam karışık bir halde yatağıma girdim ve karımla seviştim. Çünkü ertesi gün uyandığımda Helen'in Birmingham'da bile olmaması gerektiğini hatırladım. Fairhope'a annesini ziyarete gitmişti. Sağıma baktım ve kız kardeşini gördüm. Yanımda uyuyan kadına baktım ve sizin deyiminizle tüm hayatımı berbat ettiğimi anladım."

Bu beni dik oturttu. "Seni kandırdı mı?"

"Sanırım ikimiz de Nina'nın beni *cezbedecek* türden bir kadın olmadığını biliyoruz." Babam kuşkulu görünüyordu. Sanırım değil. Nina, annem Helen'in tam tersiydi. Açık saçık giysiler giyer, sigara içer ve herkesle ve kedileriyle flört ederdi. Annem taşralı ve yuppie'ydi, saçları her zaman bir kadın dergisinden çıkmış gibi görünürdü ve çekingen ve kibardı, ama erkeklere karşı asla aşırı arkadaş canlısı değildi.

"Ama anne." Başımı tuttum ve inançsızlıkla salladım. Annem kimsenin saçmalıklarını kabul etmezdi. Kız kardeşlerim ve ben bu yüzden usluyduk. Annem istediği zaman bunu nasıl yapacağını bilirdi. "Bana senden boşanmak istediğini söyledi. Bunu nasıl başardın?"

Babam başını salladı ve içkilerle dolu ikinci çöp kutusunu da pencereden dışarı fırlattıktan sonra başını çevirip bana baktı. "Baron attığım her şeyi topluyor ve senin bunlara erişimin olmaması için cüzdanını alacağım ve buzdolabının yiyeceklerle dolu olduğundan emin olacağım. Bugünden itibaren detoks yapıyorsun Dean."

Vicious burada mı? Ne oluyor lan? Bu sefer gerçekten dibe vurdum.

"Annen hakkında - hayır, o beni affetmedi. En azından ilk başta. Nina'yı yatağında gördüğümde ve bana olanları anlattığında çok utandım. Onu kovdum ve Helen'i aradım. Yolculuğunu kısa kesip eve döndü. Hemen itiraf ettim. Bana bir çanta hazırladı ve beni dışarı attı."

Tüm iyi niyetime rağmen yüzümde bir gülümseme oluştu. "Aferin anneme."

Aldatılan kadını destekleyen piç çocuk bendim.

"Bana bunu ödetti, orası kesin. O dokuz ay boyunca ofisimde uyudum. Helen bana o kadar çok yarım doldurulmuş boşanma formu gönderdi ki posta kutum tılandı. Nina kaçtı. Onu bulmaya çalıştım ama bulamadım. Gözden kayboldu ve o zamanlar farklıydı. Ortadan kaybolmak daha kolaydı. İnternet ve bunun gibi şeyler yoktu." Babam ellerini ceplerine soktu ve kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. "Annen sen doğmadan iki ay önce boşanma davası açmış. Aldatmayla ilgili bile değildi." Acı acı güldü. "Çünkü inan bana, Nina'yla yattığımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tanrı'ya şükür bir saniyesini bile hatırlamıyorum. O sadece benim sorunlarımdan ve bunları çözme konusundaki motivasyon eksikliğimden bıkmıştı. Daha iyisini hak ediyordu ve bunu biliyordu."

"Sonra ne oldu? Neden fikrini değiştirdi?" Hâlâ masada oturuyordum. Her şey bir şekilde daha netleşiyordu. Hikaye anlam kazanmaya başlamıştı. Çok fazla değil, tamamen de değil ama Nina olayında son birkaç yıldır hissettiğim kadar kaybolmuş hissetmiyordum.

"Sen oldun." Arkasını döndü ve bana Sirius'muşum gibi gülümsedi ki bu doğru olamazdı çünkü Rosie Sirius'tu. Ama sanırım her insanın hayatında kendi Sirius'u vardır. Diğerlerinden daha parlak olan. "Sen doğdun Dean. Seni haberlerden öğrendik. "Walmart Bebeği." Annen onun Nina olduğunu hemen anladı. Anlaması zor olmadı. Beni aradı ve birlikte seni götürdükleri hastaneye gittik. Annen seni o kadar çok istiyordu ki, bana ikinci bir şans vermeye hazırdı. Seni bu dünyaya getiren kadın hak etmemiş olsa da, senin her şeyi hak ettiğini söyledi."

"Anlamıyorum." Başımı salladım. "Beni Nina ve Baykuş'la vakit geçirmeye zorladın. Neredeyse her yaz. Bütün yaz. Lanet olsun, baba." Ayağa kalktım, bir ileri bir geri volta attım. "Baykuş on iki yaşında bana ilk esrarımı veren kişiydi. Nina ise ilk bira yudumumu ben dokuz yaşındayken verdi."

"Kibar ol," dedi babam ve ben de gözlerimi devirdim, kendimi o kafeden hışımla çıktığım zamankinden biraz daha fazla onun oğlu gibi hissediyordum. "Nina ile küçük bir anlaşmamız vardı. Çünkü sana güvenli ve istikrarlı bir yaşam sağlamak bizim temel kaygımızdı. Seni yazları görmek istiyordu ve biz de ayık olduğu sürece buna uyduk. Şartımız buydu. Nina, evinde geçirdiğin zaman için para alıyordu. Paranın gezilere, kıyafetlere ve bunun gibi şeylere gitmesi gerekiyordu. Aptal değildik. Parayı cebe indirdiğini ve kendine sakladığını biliyorduk. Ama seninle geçirdiği zamanın ona iyileşmesi için ilham vereceğini umuyorduk. Tıpkı benim ayık kalmamı ve bir insan olarak büyümemi sağladığı gibi."

"Sadece Nina bir insan değil," diye onun yerine sözümü bitirdim. Başını salladı ve bu ifadeye katılıp katılmadığından emin olamadım.

"Herkes insandır. Bazı insanlar diğerlerinden daha insandır. Nina yol boyunca pek çok hata yaptı ama bunlardan birini ben onunla yaptım. Ve siz de hatalar yapıyorsunuz. Eğer bu yolda ilerlemeye devam edersen ciddi cezaları olacak hatalar."

Bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu. Artık Nina ile ilgili değildi.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Neden ona ödeme yapmama izin verdin? Neden benimle onun şartlarında buluştun? Hiç mantıklı gelmiyor."

"Ama öyle, Dean. Çok mantıklı." Bana bir adım daha yaklaştı ve şimdi yüz yüze gelmiştik. Aynı boy. Aynı saç. Aynı göz rengi. Kahretsin, bunu daha önce nasıl görememiştim? Babam ve ben tıpatıp birbirimize benziyorduk. Bu yüzden insanlar bana hiç evlatlık olup olmadığını sormazdı. *Çünkü evlatlık değildim.* En azından tam olarak değil.

"Babanı tanımak isteyip istemediğini bilmiyordum ve kararı sana bıraktım. Beni gerçekten görmek istiyorsan, parayı gözden çıkaracağını biliyordum. Para senin için çok önemli değil, harcayabileceğinden çok daha fazlasına sahipsin. Bu yüzden endişelendiğim bir şey değildi. Ama bilmek istemeseydin, bu gerçeğe yüzleşmeye hazır olmasaydın ve ben yine de bunu sana sunsaydım, sana hiçbir şey vermezdim. Senden bir şey alırdım. *Seçim senin.*"

Ayaklarıma baktım.

"Beni tanımayı *seçmeni* istedim Dean. Ama bu arada denedim oğlum. Yetişkin olduğundan beri her karşılaştığımızda seni uyarmaya çalıştım. Hatta Şükran Günü gecesi itiraf etmek istedim ama hiç uğramadın."

Çenem kilitlendi ve uzun zamandır deneyimleme zevkini tatmadığım bir şey hissettim. Rahatlama. Artık her şey anlamlıydı. Babama hâlâ çok kızgındım ve Nina'dan birkaç nesil yetecek kadar nefret ediyordum. Hiçbir şey düzelmedi. Ama aynı zamanda, en azından cevaplarımı almıştım. Ve bir anlamda huzura kavuşmuştum.

Nina'nın artık üzerimde bir etkisi yoktu. Biyolojik babamın bir keş, bir suçlu ya da bir pislik olmadığı ortaya çıktı. Tanıdığım ve sevdiğim bir adamdı. Sadece beni ezdi ve onu affedene kadar uzaklaşmam gerekti.

Ve yapardım.

Ama şimdi değil.

"Bu da beni buraya gelme sebebim olan asıl konuya getiriyor." Babam elini omzuma koydu ve ben de ona dev bir hamamböceğiymiş gibi baktım.

"Tükür ve git," dedim ona.

"Rosie," dedi.

"Peki ya o?" Kalbim onun adını tekrar duyduğum için daha hızlı atıyordu. Ondan uzak olmak etimin bedenimden koparılması gibiydi. Öyle bir özlem ki, tatlı ve romantik değil, bağırsaklarımı deşmekle tehdit ediyordu.

"Seninle aynı kardeş sorununa sahip olduğumuz gözümünden kaçmadı," dedi Eli, beni pencereye doğru götürürken, eli sırtımdaydı. Konuyu nereye getireceğini görmek için ona izin verdim. "İçki içmem ilişkiyi neredeyse öldürüyordu ama ironik bir şekilde kurtardı da. Ayrıca bana hayatta sahip olduğum en önemli şeylerden birini verdi. *Oğlumu*. Korkarım sen benim kadar şanslı olamayacaksın. Rosie hasta. Duyduğuma göre çok hasta. Zaman senin yanında değil ve kendine acımayı göze alamazsın. Paranın sana satın alamayacağı tek şey bu Dean. Zaman. O yüzden hemen hastaneye gidip yalvarmaya başlamanı öneririm çünkü önünde uzun bir yol var."

Eli park yerini işaret ederken, "Onu görmeme izin vermiyorlar," dedim. Vicious orada durmuş, kiralık Audi'sine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, doğrudan benim pencereme bakıyordu.

Ailemin Volvo'sunun hemen yanında.

Lanet olası sevimli pislik.

"Arkadaşların kızı elde etmeni istiyor. Baban kızı almanı istiyor. Eğer kızı *almazsan* annen muhtemelen seni öldürecek. Peki... kızı alacak mısın?"

"Kızı alacağım," diye mırıldandım, Vicious'un lanet olası hayatında bir kez olsun iyi bir şey yaptığı görüntüsüne takılıp kalmıştım.

"Bu içkiyi bırakman gerektiği anlamına gelse bile mi?"

"*Yaşamayı* bırakmam gerektiği anlamına gelse bile," diye düzelttim, zor nefes alarak. "Evet. Kızı alıyorum."

Paltomu askıdan alıp kapıdan fırladım ve babamı orada, kahin sessizliğiyle çevrili bir şekilde otururken bıraktım.

Seni almaya geliyorum, Rosie.

OceanofPDF.com

Chapter Thirty-One

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Bip. Bip. Bip. Bip. BEEEEEEEEEEEEEEEEEEep.

HER ŞEY ACITTI.

Neyin daha az acı verdiğini ve neyin daha çok yaktığını bile ayırt edemiyordum. Tüm vücudum acıdan bir düğüm olmuştu. Yüzümde bir oksijen maskesi vardı. Hastane yatağımın yanındaki komodine baktım ve annemin geride bırakmış olması gereken küçük bir makyaj aynası gördüm. Kalan enerjimle onu aldım, ağırlığını parmaklarımda hissettim ve uykulu gözlerle yansımamı kontrol ettim... Sarı görünüyordum. Karaciğerim çalışmayı mı durdurmuştu?

Ağlamak istedim ama fiziksel olarak çok yorgundum.

Çılgılık atmak istedim ama kendimi bu kadar cansız hissederken böyle canlı bir şey yapmak yanlış geldi.

Dean'i istedim ama o burada değildi.

Son birkaç ayımı hayatımın en güzel dönemine dönüştürdü, bu yüzden bu dönemin sona ermesine katkıda bulunması adil olurdu.

Odada kimse yoktu ama kapının arkasında, koridorda boğuk sesler duyuyordum. Ne kadar süredir orada olduklarını bilmiyordum ama her zaman yanımda biri vardı. Benimle ilgilenen. Annem, babam ya da Millie. Kimse bana Todos Santos'a geri taşınmaktan bahsetmedi ve hayatımda ilk kez bu konuda üzüldüm. Geri dönmek istediğim için değil, böyle bir seçeneğe sahip olacak kadar uzun süre hayatta kalacağıma inanmadıklarını bildiğim için.

Elle iki kez ziyarete geldi, ancak New York'tan Hamptons'a yolculuk yapmak onun için zordu, bu yüzden çok uzun kalmadı.

Bekledim. Sabırsızca. Parmaklarımı uyluklarımın üzerine vurarak iç çekmem gerekiyordu ama ciğerlerimden hava çıkmıyordu. Kapalı televizyona bakarken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama gece olduğunu fark ettim. Pencereden dışarı bakarken Hamptons'daki gecelerin New York'takilerden çok farklı olduğunu düşündüm. Daha az kirlilik. Daha fazla yıldız.

Hangi cehennemdesin Dünya ve iyi misin?

Can sıkıcıydı. Orada oturmak ve birinin beni acılarımdan ve sıkıntımından kurtarmasını beklemek. Tek başıma oturmak bana kendimi iyi hissettirmiyordu. Hatta kafamın içindeki o karanlık yere bir kapı açıyordu. Anksiyete atağım tüm hızıyla geri döndü. Yani neden olmasın? Erkek arkadaşım nerede olursa olsun beni görmezden geliyordu. Belli ki kötü gidiyordum. Doktorlar çok az şey söyledi ve Dr. Hasting sanki bu Noel'de bir maraton koşmayı planlıyormuşum gibi benden biraz dinlenmemi isteyip durdu.

Öleceksin.

Kaybolmak. Bir mezarda

*boğulacak. Hayatına devam
edecek.*

Ve başka bir kız bul.

Hayatına devam

edecek.

Ve bu sen

olmayacaksın.

Hayatına devam

edecek.

*Ama acıtmayacak. Artık hiçbir şey acıtmayacak. Çünkü sen gitmiş
olacaksın.*

Kapının sertçe çalınması düşüncelerimin kafamın içinde dönüp durmasını engelledi. Sesin şiddeti, kapının arkasındaki kişinin uzun dakikalardır dikkatimi çekmeye çalıştığını gösteriyordu. Annemle babam ya da Emilia olmadığını biliyordum, çünkü içeri girmeden önce kapıyı hiç çalmazlardı. Umutla dolmak istemiyordum ama kendime de engel olamıyordum.

"Evet?" Boğazımı temizledim, öksürüğümü bastırmak için dudağımı ısırdım. Gözlerim kapıya yapışmış, çaresizce o olması için yalvarıyordu.

Kapı açıldı.

Ve biri içeri girdi.

O değildi... ama ikinci en iyisiydi.

Dean

Hastaneye giderken yağmurun altında araçla manevra yaparken Vicious'a tek kelime etmedim. Park etti, etrafta dolaştı, benim için kapıyı açtı, yakamdan tuttu ve yüzüme hırslayarak beni en yakın duvara fırlattı. Bu beni hazırlıksız yakaladı ve ağzım açık kaldı.

"Ne oluyor Cole? Bu işi hallettiğini söylediğini sanıyordum. O ölüyor."

"Biliyorum," diye tıslayarak onu ittim. Hareketlerimin ağırlığı akıl sağlığımın geri kalanını da ezmekle tehdit ediyordu. Ciğerlerimi sıkıyor, onun soluyamadığı havayı almamı engelliyordu. "Biliyorum, tamam mı? Bunu düzeltmeye çalışıyorum."

"İçmeyi bırak," diye bağırdı ama bana bunu söylemesine gerek yoktu. Alkolle olan aşk ilişkimin bittiğini zaten biliyordum. Rosie bana benimle ilgileneneğini söylediği anda bitmişti. O zamandan beri yaşadığım tek şey koşulların getirdiği nüksetmelerdi.

Ama artık nüksetmek

yok. Artık sıçıp

batırmak yok. Şu

andan itibaren,

İyi olacaktım. Her şey bittikten sonra iyi olacak biri kaldıysa tabii.

"Şimdi sana ne olacağını söyleyeyim, *Ruckus*," diye çocukluk lakabımı tükürdü Vicious, yakamdaki tutuşu sıkılaştırken nefesi yüzümü havalandırıyordu. O anı yaşamasına izin verdim. Gençken her hafta onun kıcını tekmeliyordum. Anlamıştım. Her şeyi berbat ettim. Kefaret ödemem gerekiyordu.

"Sana yardım edeceğim. Bir kere. Bir kez, lanet olası bir kez ve beni pişman etmeyeceksin. Hayır. Oraya gideceksin ve özür dileyeceksin. Ondan, ailesinden, Millie'den. Lanet hemşirelerden, resepsiyonistten ve camları temizleyen adamdan. Herkesten. Çünkü sen. Sıçtın. Sıçtın. Çok fena sıçtın ve diğer insanlar senin pisliğini temizlemek için ülkenin öbür ucuna uçmak zorunda kaldı. Anladın mı?"

"Saçmalamayayı bırak, Oprah." Onu iterek hastanenin içine doğru yürüdüm. "İşleri ne kadar berbat ettiğimi çok iyi biliyorum ve benim tarafımda olduğun için sana minnettar olsam da bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum."

Dean

Hastanenin altındaki Starbucks'tan bitki çayı alan Millie'nin yanından geçtik. Vicious durdu ve çenesini ona doğru salladı.

"Onunla barış."

"Biz hiç savaştık." Gözlerim çökmüştü, yorgundum. Millie için zamanım yoktu. Geçmişe takılıp kalmak değil, işleri yoluna koymak istediğim bir aşamadaydım.

"Bu anlamsız Dean. Rosie zaten Millie'nin onayı olmadan seni asla geri almayacak. O yüzden yap gitsin."

İsteksizce, Starbucks'ta bir masada oturmuş çayını yudumlayan, çok hamile ve çok kızgın görünen lisedeki kız arkadaşıma yaklaştım. Vicious dışarıda bekledi ve telefonuyla uğraşıyormuş gibi yaptı. Pislik herif.

"Hey," dedim.

"Merhaba," dedi.

Millie ve ben artık hiç konuşmuyorduk. Yine de öfke yoktu. Sadece ilgisizlik vardı. Şükran Günü'nü birlikte geçirdiğimizde ufak tefek konuşmalar yapardık, hatta ona bulaşıklarda yardım ederdim ama çoğunlukla birbirimizden uzak dururduk.

"Bana bir şey söyle Dean. Kız kardeşimi seviyor musun?" Mavi gözleri benimkileri aradı. Kendimi kaybetmemek için öfkemi içime çektim.

"O benim bütün dünyam," diye itiraf ettim.

"O zaman neden onu yüzüstü bıraktın?"

"Bencillik ettim."

"Kız kardeşim bencil bir adamla birlikte olamaz."

"Değişeceğim."

"Ya değişemezsen?"

"Vicious deęiřtirdi," diye tersledim. "Vicious senin için deęiřti. Bak Millie, senden hořlanıyorum. Hořlanıyorum. Hep sevdim. Ama Rosie... Rosie o. Vicious'un seninle birlikte olmak için ne yapabileceęini dūřünüyorsan, Rosie'yle birlikte olmak için de aynısını, muhtemelen daha fazlasını yapabilirim. Kūuk bir hataydı. Dersimi aldım."

Dūřünceli olma ve gōzyařlarını kırpıştırma sırası ondaydı. "Korkuyorum," diye itiraf etti dudaklarını ısırarak. "ok korkuyorum."

"Ben de," dedim.

Sarıldık. Sert ve uzun. Saniyeleri saydım, Rosie'den uzak kaldığım saniyeleri. Ama Millie sonunda gitmeme izin verdiğinde, bunun onun onayıyla olduğunu biliyordum. Yüzündeki bir damla gōzyařını parmaklarımla sildim.

"Onu gerçekten seviyorum," dedim.

"Biliyorum." Başını salladı ve gūlerek ağladı. "Tanrım, nasıl birlikte olabildik ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Sanırım herkes benden bir parça istiyor."

Kolumu yumrukladı.

"Ona onu sevdiğini gōster Dean."

Yapacağım son şey olsa bile yapacaktım.

Dean

Üç gün önce hastaneye yatırıldığından beri odasına sekizinci kez gidiyordum, uyanık olmasını ve ailesinin onu görmeme izin verecek kadar cōmert hissetmesini umuyordum. Uzun koridor boyunca uzanan odalardan makineler tembelce ötüyordu. Mavi üniformalı hemşireler aceleyle yanımdan geçiyor, raporlarını gözden geçirirken omuzları benimkilere değiyordu. Vicious yanımdaydı. Kōřeyi döndük. Onun odasından dōrt kapı aşağıda durdum. Vicious yanımda durdu.

"Ne?" diye sordu, gözleri hālâ telefonundaydı.

"Bana akşamdan kalmalığımın gōrüşümü bozduğunu söyle." Kapısını işaret ettim. Ön dişlerini dudağının üzerinde kaydırđı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

devam ediyor.

"Darren," diye tükürdüm. "Kahrolası Darren. Doktor Sikkafalı az önce odasına girdi."

Bir an damarlarımda o kadar çok adrenalin dolaştı ki, vücudumdaki her sinir ucu cızırdadı. Orada ne yapıyordu ve bana hiç gelmeyen nezaket telefonunu ona kim vermişti? O olamazdı. *Olamazdı*. Adımlarımı hızlandırırken, Vicious'un da beni takip ettiğini fark ettim.

"Ne yapıyorsun lan sen? Bırak gitsin."

Yaparım amına koyayım.

"Charlene!" Koridorun diğer ucundaki annesine seslendim. Gözlerini diktiği çiğnenmiş köpük bardaktan başını kaldırdı ve oturduğu yerden kalktı. Yüzündeki ciddi ifade benim Lucifer'in ta kendisi olduğumu düşündürüyordu ve o anda pek de haksız sayılmazdı. Bu saçmalıktan bıkmıştım. Ondan bir adım ötede durdum ve parmağımı kapıya doğru salladım.

"Eski erkek arkadaşı öylece içeri mi girdi?" Yemin ederim ağzımdan köpükler çıkıyordu. "Bu az önce mi oldu?"

"Darren," diye ekledi, şişmiş gözleri ve şişmiş yüzü bir şekilde ürkek bir gülümsemeye dönüştü. "*İyi çocuk*," diye ifade etti. Çünkü görünüşe göre ben öyle değildim.

"Onu kim davet etti?" Ben talep ettim.

"Paul." *Rosie'nin babası*. "Darren her zaman onun yanında oldu. Ona haber vermemiz adil oldu."

"Her zaman onun yanıdaydım," diye vurguladım, bir duvarı yumrukluyordum ve hiçbir şey hissetmiyordum, ne acı, ne yanık, hiçbir şey.

"Sana ihtiyacı varken değil." Charlene'in sesi benim spontane şiddet eylemim karşısında telaşlanmayacak kadar üzgündü. "Sana ihtiyacı olduğunda, Dean, ortadan kayboldun."

"Onu dışarı atıyorum." Kapıya doğru ilerledim. Onu içeri aldıklarına göre Rosie'nin uyanık olduğu belliydi. Kapının üzerinde küçük kare bir pencere vardı ama bakmamam gerektiğini biliyordum. Elini tutmuş muydu? Onu gördüğüne sevinmiş miydi? Beni dışarı mı atacaktı? Kafam olasılıklarla doluydu.

Vicious kolumu kavradı ve bir kez sıktı.

"Adamım." "Siktir. Seni."

Hışımınla içeri girdim. Darren, Rosie'nin yatağının yanındaki sandalyeye çökmüştü. Rosie uyanıktı. Ve korkunç görünüyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Yani... kendinde değildi. Gözleri donuktu, koyu halkalar bebek mavisini çerçeveliyordu. On pound

Daha zayıf, bitkin ve üzgün. İşte o zaman Nina'nın kalbimi hiç kırmadığını fark ettim.

Rosie yaptı, on bir yıl önce.

Beni kız kardeşinin kollarına ittiğinde yaptı.

Ve şimdi, o hastane yatağında. Çünkü o ölecekse ben de ölecektim.

"Git," diye emrettim, gözlerim kız arkadaşşıma odaklanmıştı. *Kız arkadaşşıma.*

Paul ve Charlene içeri daldılar ve insan kulağının duyamayacağı desibelde bağırılmaya başladılar. Dinlemedim. Umurumda bile değildi. Eğer defolup gitmezse Darren'a hastanede kalması için çok iyi bir sebep verecektim.

"Beni burada istiyor," diye bildirdi Darren'ın beyaz çocuk, Connecticut yumuşak sesi. Tanrım, bahse girerim hiç 'siktir' demiyor ve ara sıra 'bok' kelimesini kullanıyordur.

"Darren." Rosie öne doğru eğilip onun elini okşadı, ciğerleri hava kaybeden bir balon gibi hırıldıyordu. "Babam senden bütün bu zahmete katlanmanı istediği için çok üzgünüm. Şu anda hayatımda çok şey oluyor. Lütfen yanlış anlama. Buraya kadar gelebildiğin için çok minnettarım ama artık gitme vaktin geldi."

Onu kovduğunu duymak öfkemin bir kısmını yatıştırdı. İnce hastane havasını yuttum ve odanın derinliklerine doğru adım attım.

Darren Rosie ile babasının arasına baktı. Paul dudaklarını büzerek başını salladı. Annesi yatağın etrafında döndü ve ona sarıldı. Millie muhtemelen hastanede bir yerde dinleniyordu. Vicious ve Rosie'nin ailesi de ona katılmak üzereydi, böylece nihayet kız arkadaşşımla baş başa birkaç dakika geçirebilecektim.

"Peki," dedi Darren sonunda. "Nasıl istersen, Rosie-bug. Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Darren odadan çıktıktan sonra aramızda yüzleştirici bir sessizlik oldu. Bütün gözler üzerimdeydi.

"Herkes dışarı," dedim.

"Ben bile mi?" Rosie kaşlarını çatı ve gülümsemeye çalıştı. Ve başarısız oldu.

Denediğim için bile acı çekiyorum.

"Hayır. Seni tutuyorum. Zaten başka kimse seninle başa çıkamaz."

"Bunun olmasına neden izin veriyoruz?" Charlene LeBlanc ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına, onu sağanak yağmurda bıraktı! O. Yaptı. Bunu yaptı."

Parmağıyla dans ederek Rosie'yi işaret etti. "Paul, bir şeyler yap." "Anne-" Rosie söyledi.

"Tatlım, biliyorum ama-" Paul karısını yatıştırmaya çalıştı.

"Tanrım, kapa şu lanet çeneni." Vicious avucunu bir yatak sehpasına vurdu ve herkes *sustu*. Muhtemelen onlara çenelerini kapatmalarını söylediği için şok olmuşlardı. "Yani, gerçekten mi? Dean onu ekti. *Bir kere*. Uzun süre peşinden koştuktan sonra. Dean Cole'dan önce bir kız söz konusu olduğunda bu kadar saçmalığa katlanan bir adam görmemiştim. Charlene, Paul, kızınızı seviyorum. Hem de çok. Gerekirse onun için ölürüm ama ben bile itiraf etmeliyim ki ona korkunç şeyler yaptım. Asla düzeltmeyeceğimi düşündüğüm şeyler. Benimle evlenmeyi kabul etmesi küçük bir mucize. Kim olduğumu bildiği halde benden bir bebek sahibi olmayı seçmesi daha da büyük bir mucize. Ama Dean... Dean Vicious değil. Dean bir hata yaptı, onu incitmek için bilinçli bir karar vermedi. Ve dinlenmeyi hak ediyor." Başını çevirdi ve bakışlarıyla Rosie'yi yere yapıştırdı. Nefes almayı bıraktım, bir şey söylemesini bekliyordum.

Öksürdü, arkasındaki yastıkları düzeltmek için yerinde kıpırdandı, sonra hafifçe başını salladı.

"Anne, baba, söyleyeceklerini duymam gerek."

Rosie'nin anne ve babası endişeli bakışlar attılar.

Charlene nefes verdi. "Biz dışarıda olacağız."

Kapı tık diye kapandı. Gözlerimiz buluştu. Durumu iyi değildi, biliyordum. Şimdi ona sonunda anladığımı söylemenin zamanıydı. Beni neden kız kardeşinin kollarına ittiğini. Neden ikimizin de bu boku çekmesine izin verdiğini. Aşk insana çılgınca, mantıksız şeyler yaptırır. Aşk ve ölüm görünmez bir ip ile birbirine bağlıdır. Çok sert çekersen, gidersin. Rosie olmadan yaşayamazdım. Belki de bu noktada benim için net olan tek şey buydu.

Yatağına uzandım, bacaklarının yanına oturdum, elini tuttum ve kalbimin üzerine koydum.

Üzgünüm, kesmedi. Büyük oynamalıyım. Bu sefer sonuna kadar gitmeliyim.

"Hayatımı altüst ettin ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağım," dedim, kelimelerimin yaşayan bir şey olduğunu hissederek. Onları sadece söylemekle kalmadım, *hissettim* de.

Gülümsedi, omuz silkti. Bir an için eski/genç haline döndü. Cildindeki sarı renk dışında.

"Ölmekte olan bir kıza aşık olman benim suçum değil."

"Bunu yapmamayı imkânsız hale getirmen benim suçum değil."

"Neredeydin?" Sesi boğazında düğümlendi. Hamptons'da beni beklediği günü mü kastediyordu yoksa hastanede kaldığı süreyi mi?

"Tam buradaydım, Bebek LeBlanc. Her zaman. Nerede olduğunu öğrendiğim an buraya uçtum. Seni görmeme izin vermediler, ben de bizim için kiraladığım yerde kaldım. Ve içtim. Ve kendim için üzüldüm. Ve ezik pislik meşalesini oldukça parlak tuttum, sorduğun için teşekkürler."

Homurdandı. "Cuma mı?"

Kirli sakalımı kaşıyarak iç çektim.

"Dean? Babanla görüşmen nasıl geçti?"

Kelimeler kırık bir sel kapısı gibi döküldü içimden. Solmakta olan kız arkadaşına olanları anlattım, hiçbir ayrıntıyı atlamadan. Yüzümü buz gibi elleriyle tutarak birkaç damla sessiz gözyaşı döktü ama ben hayatım boyunca hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim. Dudaklarını öptüm ve tekrar tekrar özür diledim.

"Özür dilerim." Dudaklarım alına kaydı. "Kahretsin Rosie, çok ama çok üzgünüm." Yanak. "Seni böyle görmenin, buna benim sebep olduğumu bilmenin bana ne yaptığını anlatamam." Burnunun ucu. "Bu şekilde bitemez. *Bitemez.*" Yine dudaklar.

Beni kucakladı ve sıcak gözyaşlarının boynumdan aşağı aktığını hissettim.

"Böyle bitmesini umuyorum. Beni mutlu ettin. Çok mutlu ettin. Ama sen her şeyi hak ediyorsun. Eş, çocuklar, beyaz bir çit."

"Ve hepsini alacağım. Seninle birlikte." "Bunun benimle olamayacağını biliyorsun."

"O zaman kimseyle olamaz. Yeni bir Rosie olmayacak. Ve bizimki gibi başka bir hikaye de olmayacak. İşte bu, Rose LeBlanc. Ve bu da biziz. Eğer sen yoksa, ben de yokum."

"Biliyor musun, *Romeo ve Juliet*'ten hep nefret etmişimdir. Oyundan. Filminden. Fikrinden bile. Trajikti, tamam. Trajik derecede aptalca. Yani, onlar kaç yaşındaydı? On üç mü? On altı mı? Ailen evlenmene izin vermiyor diye kendini öldürmek ne büyük bir hayat kaybı. Ama Romeo ve Juliet haklıydı. *Ben* aptal bir pisliktim. Bak bana ne oldu. On sekiz yaşında gerçek aşkımla tanıştım ve sonraki on bir yılımı senin için yas tutarken kendimi yavaş yavaş öldürerek geçirdim. Sonra sen geri geldin ve ben hala bunun sadece bir hayranlık olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi biliyorum ki..." Yüzüne bakabilmek için geri çekildim. Soluyordu. Bunu gördüm. Akciğerleri iyi çalışmıyordu. Doktorları enfeksiyonun diğer organlarına da yayıldığını söyledi. O artık

ateşler içinde yanıyordu. Sık sık hastaneye gitmesine rağmen, bu sefer durum farklıydı.

Ve alkolik bir piç olmasaydım tüm bunlar önlenebilirdi.

Yanağımı avucunun içine bastırdım ve bileğini öptüm. "Artık sadece senin olabileceğini bildiğime göre, Dünya'nın patlamaması için benim için daha iyi olacaksın. Bunu yapabilir misin, Sirius? Sen çıkana kadar bu odadan çıkmayacağıma söz veriyorum. Duş almak için bile. Çikolatalı kurabiyelerini almak için bile. New York'a kadar gidip onları sana getirecek birini bulacağım."

"Seni seviyorum." Rosie'nin gözyaşları görüşünü perdeliyordu. Titrek parmakları yanaklarıma dokunmak isterken dudaklarımı buldu, ama parmak uçları ağızımda gezindiğinde benim de birkaç damla gözyaşı döktüğümü fark ettim. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum. Kesinlikle hıçkırarak ağlayan bir tip değildim. Aslında, en son ağladığımda muhtemelen Nina'nın Walmart'ta kışma tekmeyi bastığı zamanlardı. Ama şimdi ağlıyordum, çünkü hayattan daha çok sevdiğim kadın, onu bizzat içine gönderdiğim bir savaşı kaybediyordu.

"Seni seviyorum Bebek LeBlanc," dedim. "Hem de çok. Bana nasıl sevileceğini öğrettin. Ne kadar iyi yaptım?"

Gülümsedi, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "A artı," diye fısıldadı. "Başardın. Bana bir söz verebilir misin?"

"Herhangi bir şey." "Yaşa."

"Sensiz olmaz."

"Ve çocuklarınız olsun. Bir sürü.

Eğlencelidirler." "Rosie..."

"Korkmuyorum. Bu hayattan istediğimi aldım. *Seni.*"

"*Rosie.*"

"Seni seviyorum, Dünya. Bana karşı çok iyiysin." "Rose!"

Gözleri kapandı, kapı açıldı, monitöründeki ses kesildi ve kalbim parçalandı.

Parça.

Parça

parça.

Parça

parça.

Epilogue

Dean

Üç Yıl Sonra

"Oğlun ne halt ediyor?" "O benim oğlum değil."

"Cehennem gibi değil." Trent bira şişesini dudaklarına götürüp yavaşça bir yudum alıyor. "Çok renkli bir blazer ceket giyiyor. Bu Knight, tamam mı?"

Gözlerimi kısıyorum, çünkü Todos Santos'ta bir Eylül öğleden sonrası çok aydınlık ve eminim ki *bu* benim oğlum. Dört yaşındaki oğlum... tam olarak ne yapıyor? Tam olarak emin değilim ama Knight'ı tanıdığım kadarıyla yapıcı bir şey olamaz ve muhtemelen ona belirsiz bir süre yaramazlık yaptıracak. Bu çocuk bir duvar ressamından daha fazla duvar gördü.

O benim steroidli mini-me'im. Gösteriş, tavır ve yaramazlık, hepsi masum bir gülümsemeye sarılmış.

"Sanırım Jaime'nin kızının alnına dev bir penis çizdi," diyor Vicious, viski bardağına hayatın gizemine cevap veriyormuş gibi bakarak. Ben su yudumluyorum. Son üç yıldır benim için sadece su vardı. Donald Whittaker gibi yeniden doğmuş bir Hristiyan olduğumu söyleyip seni kandırmayacağım. Evet, bir içki için ölüyorum. Ayık kalmak bir fedakarlık, ama ailem için yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık.

Vicious, Jaime'ye dirsek atarak çenesini Knight ve Daria'ya doğru eğiyor. "Eğer bu genç yaşta onun mülküne işemek değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Kızınızın başı dertte. Gözünü ondan ayırma."

"Onlar sadece çocuk, sik suratlı. Buna oyun denir."

"*Oynamak*." Vicious kelimenin tadını dilinde hissediyor. "Hafızam beni yanıltmıyorsa Mel'le de aynı oyunu oynamıştın. Ama gerçek bir aletle ve onun alnına koymadın."

Bu son ifade Vicious'u koluna indirdiği bir yumrukla ödüllendirdi. Alyansımı parmağımda çeviriyorum ve çocuklarımızın etrafımızda koşuşturmasını, güneş ışınlarının aralarında parıldamasını izliyorum.

"Şövalye!" Ona sesleniyorum ve başını kaldırıp bakıyor, siyah kalemi küçük yumruğuna sıkıştırmış.

Oh, lanet olsun.

Keçeli kaleme benzemiyor. *Sharpie'ye benziyor*.

"Buraya gelin lütfen." Jaime, Vicious, Trent ve benim durduğumuz köşeye doğru başımı sallıyorum. Luna, Trent'in bacağını bir çapa gibi tutuyor. Gri-yeşil gözleri geniş ve araştırıyor; üzerinde siyah bir bluz, siyah bir kot pantolon ve siyah Chucks ayakkabılar var.

Babasının yanından hiç ayrılmıyor.

Knight, kollarını abartılı bir şekilde vücudunun yanında sallayarak bize doğru ilerliyor. Bugün onun dördüncü yaş gününü kutluyoruz ve tüm okul öncesi arkadaşları burada. Trent biftek ve hamburger çeviriyor, dev havuzun yanında bir sosisli sandviç standı, bir palyaço, bir sihirbaz ve bir pamuk şeker makinesi var. Oğlum için en iyisi.

Biliyorum, biliyorum, o benim ve ben önyargılıyım, falan filan, ama yemin ederim, bu çocuk özel bir şey. Eşim ve ben onu gördüğümüz anda bunu anladık.

Evlat edinme ajansındaki kadın, üç yıl önce çekilmiş bir fotoğrafını masasına koyduğunda, "On sekiz Ağustos'ta doğdu," demişti. Vegas'taki düğünümüzden hemen sonra onu görmeye gelmiştik. Karım ve ben gülmeye başlamadan önce birbirimize anlamsızca baktık. Bu ilk kez birlikte yattığımız tarihti. On sekiz Ağustos. Kaderin böyle çarpık bir mizah anlayışı var.

Knight tıpkı bana benziyor, benden gelmemiş olsa bile. Ama saçları küllü kahverengi, gözleri yeşim yeşili. Yaşıtlarından iki kat daha uzun. Vaughn dışında, Vicious ve Emilia'nın oğlu.

Şövalye (diğer yarım ona böyle diyor çünkü günü kurtarmaya geldi) önümde duruyor ve kaçınılmaz İspanyol Engizisyonunu bekliyor.

"Daria'ya ne yaptın?" Onun göz hizasına kadar diz çökerek soruyorum. Daria, Knight'tan iki yaş büyük. Ona patronluk taslayan o olmalıydı.

tersi değil. Ama sanırım küçük cehennem yetiştiricileri, alfa erkekleri ve cazibelerine boyun eğene kadar onlarla savaşan kızları yetiştirmek bizim kanımızda var.

"Ona dövme yaptım," diyor çocuğum, sesi düzgün. Gözlerimin içine bakıyor ve yüzünde bu konuda ne yapacaksın bakışı var.

"Alnına bir şeyler izmişsin," diye düzeltiyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Dövme yaptırmak istedi." Aman *Tanrım*. Artık *Mürekkep Ustası'nı* izlemek yok.

annesi fark edemeyecek kadar meşgulken. "Alnına tam olarak ne boyadın?" *Sik deme. Sik deme. Sik deme.*

"Bir uzay gemisi," diye cevap veriyor. Arkasını dönüp Daria'yı çağırıyor, o da kısa mesafeyi koşarak bize geliyor. Knight açıklamaya devam ediyor, parmağı onun alnında geziniyor. "Bu dış tank," diye horozun başını işaret ediyor -ocuğumun astronot olmak istediğini ve uzayı benim kadar sevdiğini söylemiş miydim- "ve bu da yörünge aracı," diye topları gösteriyor.

"Peki dış tanktan tam olarak ne ateşleniyor?" Jaime soruyor, sesi sert. Kahkahalarımı yutuyorum ve Knight'ın cevap vermesini bekliyorum. Gözleri aılıyor.

"Mermiler, tabii ki. Bir sürü, bir sürü mermi."

Tanrıya şükür, boşalmak demedi.

Elimi oğlumun yumuşak, kırmızı yanağına koyuyorum. "Beni dikkatle dinle şövalye, tamam mı? Başkalarının vücut parçalarını izmeyiz. Asla. *zellikle* de uzay gemilerinin." Jaime bir arkadaş, ama diğer babaların kapımı alıp oğlumun kızlarına penis çizdiğinden şikayet etmeleri konusunda ne hissettiğimden emin değilim.

"Anladım." Başını sallıyor. "Uzay gemisi yok."

"Ve başka çocuklara dövme yapmak yok, nokta. şimdi, neden gidip Vaughn ile oynamıyorsun?"

"nk ondan nefret ediyorum," diye cevaplıyor Knight kesin bir ifadeyle.

Yeni nesil kesinlikle babalarının izinden gidiyor. Saını karıştırıyorum. "Git anneni kontrol et, dostum." Başının üstünü öperim.

"Tamam, baba."

"Ve bana Sharpie'yi ver."

Daria hâlâ babasına bakmaktadır. Jaime onu kucaklayarak bacağına doğru çekiyor. "Bebeğim, babana bir söz verebilir misin?"

"Evet."

"Bir daha asla ama asla Knight'a bakma, onunla konuşma ya da oynama."

Daria gözlerini deviriyor ve annem Helen'in sorumlu olduğu pamuk şeker makinesine doğru yürüyor. Jaime, Vicious ve ben gülüyoruz.

Trent elinde birayla hamburger çeviriyor ve başını sallıyor. "Bütün bu insanlar da kim? Yarısını bile tanımıyorum." I

Kalabalığa şişelenmiş suyumla hareket ediyorum. Artık hepimiz Todos Santos'ta yaşıyoruz -birbirimizden uzakta yaşamak ölüme biraz fazla yakın hissettirdi, Rosie'nin başına gelenlerden sonra fark ettik- ve aynı mahallede yaşıyoruz, her gün takılıyoruz.

"Meslektaşlarımızın çoğunu davet ettiniz." Jaime omuz silkiyor. "Davet ettim mi?" Başımı kaşıyorum.

"Karın yaptı," diye araya girdi Vic. "Em söyledi. Networking falan. Şuraya bakın. Yeni ortağımız merhaba demeye geldi." Çenesini tanıdığım bir adama doğru salladı. Yüzü az önce *Wall Street Journal*'ın ön sayfasına yapıştırılmıştı. Jordan Van Der Zee. Ellili yaşların sonunda, yetmişine merdiven dayamış. Putin'in şeytani bir versiyonuna benziyor. İki yıl önce hisselerimizin yüzde ellisini satın aldı, geri kalanını da aramızda paylaştırdı.

Milyonlarca dolarlık bir anlaşma bize on ömür boyu harcayabileceğimizden daha fazla para ama Fiscal Heights Holdings'de daha az güç bıraktı. Artık ailelerimizle geçirecek zamanımız var. Birlikte. Van Der Zee kendi yönetim ekibini Chicago, Londra ve New York'a dağıttı ve hiçbirimiz yıkılmadık, çünkü anlaşmayı imzalarken ruhlarımızı da yanımızda götürdük. Sue'nun artık Bay Her Neyse diyebileceği yeni biri var.

Trent birasına doğru, "İrkçi piç," diye mırıldanıyor ve hepimiz başımızı ona doğru çeviriyoruz. Luna'nın yanında küfretmiyor ama bazen onun etrafta olduğunu unutuyoruz. Trent yere bakıyor, kızının yanağını öpüyor ve fısıldıyor, "Özür dilerim. Babam kötü bir kelime söyledi. Bir daha olmayacak."

Başını sallamıyor. Cevap vermiyor. Sadece boş gözleriyle ona bakıyor.

"Yine mi geldin?" Vicious konuşmanın çarkını güvenli suya geri döndürerek sorar. Trent'in gözleri parlıyor, Van Der Zee'ye ırkçı demesine neden olan şeyi hatırlaması zihninde yanıp sönüyor.

"Adam ırkçı. Onunla bir olay yaşadım. Ondan hoşlanmadığımı söylemek bu yüzyılın en hafif tabiri olur." Gözleri Luna'ya *kaydı* ve boğazını temizledi, "bu yüzyılın."

"Hiçbirimiz ona bira ya da şekerleme ısmarlamayacağız. Ama belki de sana karşı kaka kafalıydı.

Kaka kafa. Bu onun olayı," diyorum ve 'küçük bok' kelimesini kullanmaktan kaçınarak ekliyorum, "Şuradaki onun çocuğu mu?"

Umarım öyledir, çünkü aksi takdirde Şeker Baba bölgesini geçti ve şimdi Şeker Dede bölgesinde. Yanındaki kızı özlemek çok zor çünkü hareket etmesine izin vermiyor. Kelimenin tam anlamıyla. Kızın ince kolunu kendi koluyla kavıyor ve onunla konuşurken tükürüyor. Görünüşü hakkında bir fikir edinmem için çok genç. On sekiz ya da on dokuz, belki. Teni hayalet gibi açık, güneş renginde uzun saçları var, burnunda iki halka yüzük var ve babasının bilmesini istemese de kolunu çekmeye çalıştığında gömleği yukarı sıyrılıyor ve karnında bir dövme beliriyor. Küçük bir dövme de değil.

"Edie Van Der Zee," diye onaylıyor Vicious değerlendirmemi. "Zavallı çocuk."

Jaime güler. "Zavallı, değil. Edie'nin gözü pek olduğu için, bahse girerim sadece birlikte çalıştığımız kurumsal pislik haremi tarafından taciz edilmediğinden emin olmaya çalışıyordur."

Hepimiz Jaime'ye kaşlarımızı çatıyoruz.

Trent dehşet içinde, "Küçük Edie on iki yaşında görünüyor," diye karşılık verir. Val onu terk edeli üç yıl olmuştur ve tek gecelik ilişkilerin kralı olarak tahtını geri almaya hiç zahmet etmemiştir. Karşı cinse karşı hiçbir ilgisi yoktu. Sanki kanı maviye dönmüş gibi.

"On iki yaşında değil," diyor Jaime sakın bir sesle. "Yirmi yaşında görünüyor. Yirmi iki, belki? Tamamen yasal ama hâlâ tabu. Ölümcül bir kombinasyon. Tehlike benim en sevdiğim tattır."

"Kız on sekiz yaşında." Vicious, Jaime'nin acısına son vererek onaylamadığını belli etti. "Babası doğum günü için benim eski arabamı aldı. Jordan, Edie'ye paranın ağaçta yetişmediğini falan göstermeye inanıyor. Eğlenceli adam. Senin derdin ne lan?" Jaime'nin kolunu yumruklama sırası onda. "Ya yaşlıları ya da gençleri seçiyorsun. Senin için orta yol yok."

"Siktir git, benim karım yaşlı değil."

Trent ona, "Karın yaşlı değil ama *burada*," diye hatırlatıyor ve hepimiz bakışlarımızı hamile Mel'e çeviriyoruz. "O yüzden bir genç kıza salyalarını akıtmayı bıraksan iyi olur. Hazır başlamışken, çocuğumun önünde küfür etmeyi de kes."

"Kahretsin, üzgünüm Luna," der Vicious. Jaime gülüyor. Başımı sallıyorum. Çocuklarımız on yaşına gelmeden sarhoş denizciler gibi konuşmaya başlayacaklar.

Trent, Van Der Zee'nin kızı için "On altı yaşından bir gün bile büyük göstermiyor," diyor. Yine de gözleri kıza sabitlenmişti. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Bir yandan, gerçekten birine bakıyor olması iyi bir işaret. Diğer yandan, yanlış kişiye bakıyor. Sanırım hayatımızın hikayesi.

"On altı, ha? Bu yüzden mi ters ters bakıyorsun?" Sırıtiyorum. Trent kafasını çevirip kaşlarını çatıyor ve hamburgeri ekmeğin üzerine yerleştirip ketçap sürdükten sonra kızına uzatıyor.

"Onun hakkında konuşuyorduk, ben de *geçıştirdiğimi* söyledim. görüş."

"Geçıştirme fikrinizi belirttiniz ya da *geçıştirmenin* nasıl *bir* his olduğunu hayal ettiniz onu?" Ben başlıyorum ve Jaime konuşmamızı kesiyor.

"Bu her saniye daha da ürkütücü oluyor. Bana da bir tane yap." Hamburgerleri işaret ediyor.

Babam elinde kırmızı bir Solo bardakla yanımıza geldi. Herkes sırtını tokatlıyor. Ben olduğum yerde kalıyorum ama sarılmak için yaklaştığında kollarımı açıp onu içeri alıyorum. Kollarım, kalbim, hayatım.

Kahretsin, peynir topu gibi konuşuyorum ama bu doğru.

Üç yıl önce, ölmek üzere olan kız arkadaşıma bakmak için bir buçuk ayımı hastanede geçirdim.

Üç yıl önce bana geri döndü.

Üç yıl önce, öleceğine kesin gözüyle baktığım bir gece, gecenin bir yarısı hastane makinelerinin bip sesleriyle uyandım. Her gece yanına sokulup bir elimi kalbine bastırıyordum -göğsümde atan organdan başka hiçbir makineye güvenmiyordum- ve etinin yeniden sıcak olduğunu fark ediyordum. Rachel'ım bana geri döndü. On dört yılımı almıştı ama Jacob özlemini çektiği kız kardeşine kavuşmuştu.

Arkadaşlarımı seviyorum ama anlamıyorlar. *Beni*. Hayattan gerçekten zevk almak için her şeyi ileri sarmak zorundayım. Bu yüzden Rosie'yle hastaneden çıktıktan dört gün sonra kaçtık. Bu yüzden anneme ve babama karşı kin tutmayı göze alamıyorum. Bu yüzden sonunda kötü şeyleri bıraktım ve tüm iyi şeylerin gelmesine izin verdim, ukala piç zırhımı kırsa bile.

"Knight çeşmenin yanındaki iki taşla ateş yakmaya çalışıyor," diye uyarıyor babam, başını bahçenin uzak ucuna doğru eğerek. "Vaughn da ona yardım ediyor," diye ekliyor.

Vicious sırtıyor. "Bir de çocuklarımızın birbirlerine tahammül edemediğini söylemiştin." Omuzu benimkine çarpıyor. "Tabii ki tahammül edebilirler, işin içinde yeterince yıkım varsa."

"Kaç yaşındaydı?" Trent durup dururken soruyor.

"On sekiz," diye telaffuz ediyor Vicious. "Ve sen de otuz üç yaşındasın, belki bunu da hatırlatmam gerekir."

"Farkındayım, göt surat."

"O zaman gözlerini onun vücudundan ayır, sik kafalı."

"Dilinize hakim olun çocuklar," der babam ve otuz üç yaşında olsak bile bu söz hiç eskimez.

Trent gözlerini kaçırıyor, yıllar sonra ilk kez gerçek bir sırıtışla gülümsüyor ve hamburgerini mideye indiren Luna'nın başını okşuyor. Az önce yaptığımız konuşmadan bir şey anlayıp anlamadığını, anladıysa ne kadarını anladığını merak ediyorum. Doktoru onda hiçbir sorun olmadığını, zihinsel olarak yaşlılarıyla aynı seviyede olduğunu söylüyor.

Ama konuşmuyor. Kimseyle. Asla.

Tamamen dilsiz.

"Evimi yakmadıklarından emin olacağım." Çenemle çeşmeyi işaret ediyorum, kuğu taşı bankların hemen yanında. Her gece yıldızlara bakarken onların üzerine otururuz. Rosie'ye onu sevdiğimi, onun tek olduğunu, beni ne zaman terk ederse etsin her zaman tek *olacağını* söylediğim yer orası. Gerçek bu. Yarın Rosie'nin ciğerleri ve onlarla birlikte benim tüm hayatım çökerse, onu tekrar toparlamak için uğraşmayacağım. Oğlumun -ve müstakbel oğullarımın- yanında olacağım ve onları elimden geldiğince iyi yetiştireceğim ama bu yolculuk benim için sona erecek.

"Şövalye! Vaughn!" Onlara doğru adım atıyorum ve ikisi de kafalarını çevirip suçlu suçlu bakıyorlar. Aptalca bir şey yapmadan önce parmağımı oynatıyorum. "Burayı ateşe vermeye çalışmayı bırakın. Saat dörtte böyle yaparsanız başınızı daha ne kadar belaya sokacaksınız?"

"Tahminimce bize verdiğin kadar sorun çıkaracaksın." Babam arkasından kıkırdar

Ben.

Hepimiz eve döndük -farklı kuşaklardan üç adam- ve Vaughn. İki çocuğu onları görebileceğim bir yere koydum. Knight ve küçük kardeşi için hazırladığımız medya odası.

"Annemi hiç kontrol ettin mi?" Knight'a sordum.

"Evet. İyi olduğunu söyledi. Ayrıca beni senden daha çok sevdiğini söyledi."

Gözlerimi kısıyorum. "O yapmadı."
"Ben de yaptım." Knight omuz silkerek alnındaki teri sildi. "Boğa... kafası." Boğazımı temizliyorum. Knight zıpladı ve beşlik çaktı.
Vaughn.
"Ona kötü bir kelime söyleteceğimi söylemişim! Ben iyiyim." O iyi ve ben de kutsanmışım.
Ve bütün.
Ve hayatta. *Onun* sayesinde.

Rosie

Seni canlı hissettiren nedir?

Benim ailem. Evim. Adamlarım. Karnım. Yaşıyorum. Ve terapistim haklıydı. Sonsuza dek yaşayacağım.

"Dean, dur."

"Neden?"

"Çünkü bunu yapmandan nefret ediyorum." "Ne yapıyorum ben?"

"Süper sperm şarkısını söylemek."

Ağzından karanlık bir kıkırdama çıkıyor. Gözlerimi deviriyorum ve yatakta sırt üstü dönüyorum, kocaman karnım dışarı fırlıyor. Yüksek riskli bir hamileliğim var. Evden çok sık dışarı çıkmıyorum. Doktorumu gün aşırı görüyorum. Vücudum başka bir insanı taşımak için tasarlanmamıştı ve iştahım hızla plana ayak uydururken, ciğerlerim iki kişilik işlev görmekte zorlanıyor. Ama oldu işte.

Hamile kaldım. Ve hamile kaldım çünkü...

"Süperrrrr sperm." Dean bu yüksek notalara vuruyor, duştan çıkıp yatak odamıza giriyor, seks saçlarından hala su damlıyor. Son zamanlarda seks yaptığımızdan değil. Bu çok utanç verici çünkü hamilelik insanı gerçekten azdırıyor. Hormonlarım sekiz ay önce direksiyona geçti ve beni soft porno ve erotik kitapların kollarına sürükledi. Doktor Bernstein bu çocuğu doğurana kadar komik işler yapmamamı söyledi. "Lanet olası işi al donneeeee!"

Oh, evet. Süper sperm şarkısının ritmi ve çift anlamı var. Justin Timberlake, dikkat et.

"Baba, yine kötü bir kelime söyledin!" Knight kendinden geçmiş bir halde odasından sesleniyor. Saat gecenin onu. Neden uyanık? "Bu şimdiye kadarki en iyi bahis. Vaughn bana bir sürü şeker borçlu olacak."

Bazen Dean'ın Knight'ın önünde küfür etmemeye bile çalışmadığını hissediyorum. Bunun için ona kızmıyorum. O böyle biri ve insanların bir sorunu varsa... *siktirsinler*.

Bunu söylemiyor -muhtemelen kendisi de kabul etmezdi- ama tüm o hisseleri Jordan Van Der Zee'ye satmayı kabul etmesinin nedenlerinden birinin bizimle daha fazla zaman geçirmek istemesi olduğunu biliyorum. Yarın ne olacağını bilmiyor. Ben de bilmiyorum. Ama iki oğlumun da emin ellerde olacağını biliyorum. Bu adam bana gebe kalma şansımın sadece %0.0001 olduğu söylendikten sonra beni hamile bırakan adam. O küçük şansını kullandı ve gerçekleşmesini sağladı. KF geni taşımadığı için oğlum sağlıklı ve güçlü olacak. Tıpkı onun gibi.

Dean Knight'a, "Benim için kavanoza bir dolar koy," diye bağıyor, bana sırtıyor ve havlusunu açıp geri düğümlüyor. "Yarın öderim."

"Bunun yüzde on iki faizi var," diye bağıyor Knight. Dean kıkırdar.

"Biyolojik olarak benim olmadığına emin misin?" Bana o bakışı attı. Bilirsiniz, *o bakış* beni hala ıslatır ve esmer tarafının beni tokatlaması için yalvarırım.

Omuz silkiyorum, üzerimdeki etkisini küçümsüyorum. "Gerçek sana en yakın şey o." Karnımdakinden başka.

Dean yanıma geliyor, avucunu kocaman göbeğime bastırıyor ve yanıma oturuyor.

"Hey, Sirius?"

"Evet, Dünya?"

"Neden bu kadar parlıyorsun? Yanında uyumamı zorlaştırıyorsun."

"Mmmm." Elini tutuyorum ve gülümseyerek avucunu öpüyorum.

"Peynir için teşekkürler ama midemde ekşime yapıyor."

"Tamam, aslında söylemeye çalıştığım şey, yaklaşık iki ay önce horlamaya başladın ve lanet olsun, yoruldum."

"Bu da geçecek," diyorum alay ederek. "Yakında horlamamın yerini önümüzdeki iki yıl boyunca bütün gece ağlayan bir bebek alacak."

Önce şakağımı, sonra karnımı, sonra da iri memelerimin arasını öpüyor ve emerken bir ses çıkarıyor. Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, yıllar önce yapmam gereken şeyi neden yapmadığımı bilmiyorum. Kız kardeşimi bir kenara itip onun kollarına koştum ve onu benim olarak sahiplendim.

Çünkü o hep öyleydi. Her parçasıyla. İyi ve kötü, mutlu ve üzgün. Benimkini.

Tıpkı benim onun olduğum gibi.

Nina ben üç yıl önce hastaneden ayrıldıktan haftalar sonra öldü. Alabama'da yaşadığı çiftlikte aşırı dozda uyuşturucudan öldü. Kocasını yanındaydı. Dean'ın kırık kalbinin parçalarını toplamak için oradaydım. Sonunda kırıldığını görmek, sonunda onu önemseydiğini kabul etmek için. Onu sevdiğini ve onun oğlu olmaktan başka bir şey istemediğini. Kalbi bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Lev İbranice'de kalp anlamına gelir. Lev aynı zamanda oğlumuzun adı olacak.

Nimetlerimi sayıyorum. Her gün.

Knight'a iyi geceler öpücüğü verirken, Dean'i pencereden fiskeyi açmaya çalışırken izlerken, fiskeyilerin otomatik olduğunu hatırlamadan önce çimenleri tekmelerken ve Millie'yle brunch yaparken ve çocukların oynamasını, kavga etmesini ve bağırmasını izlerken onları sayıyorum.

"Az önce ne fark ettim biliyor musun?" Dean eğildi ve şimdi dudaklarımı öpüyor ve daha fazla ileri gidemeyeceğimizi bildiğim için başım dönüyor. Sadece hamilelik yüzünden değil. Knight'ın odamıza dalıp yatma saatiyle ilgili pazarlık yaptığı biliniyor. Bu konuda oldukça iyi olmaya başladı. Altı yaşına geldiğinde, ticaret konusunda babasına kafa tutmaya başlayacak.

"Ne?" Gülümsüyorum.

"Bebek LeBlanc'ın bir bebeği olacak. Ve o benim. Seni çok seviyorum. Yüzünü seviyorum." Burnumu öpüyor. "Göğüslerini." Atletimin üzerinden meme ucumu öpüyor, usulca ısıtıyor. "Bizim için yaptığın çocuk." Göbeğimi öpüyor ve ağzına alıyor, "Ve seni de, dostum."

"Yaptığımız o muhteşem seks - tüm spermelerimi yeniden bir araya gelmemiz için saklıyorum, bu yüzden uyarıyorum, seni kısa sürede tekrar hamile bırakabilirim." Bacaklarımın arasını öpüyor. "Ve her gün taptığım ayaklarına kadar." Ayak parmaklarımı öpüyor.

Derin bir nefes alıyorum. İnhalime ihtiyacım yok. Ona sahibim.

"Ve bir şey daha buldum." Vücudunu tekrar yukarı kaldırıyor ve beni altına alıyor. Kolları bükülmüş, şişkin kasları söylediklerine konsantre olmamı zorlaştırıyor ve aniden oda benim için biraz fazla sıcak oldu.

"Ne?" Dudaklarımız birbirine değerken fısıldıyorum.

"Yakup lanet olası Rachel'ını aldı. Ve ona bir bebek verdi. Sonsuza dek mutlu yaşayacaklar. Birlikte yaşlanacaklar. Bu İncil'de yazıyor, Bebek LeBlanc. Buna itiraz edemezsin."

"Seni seviyorum." Gülüyorum.

"Seni seviyorum," diye karşılık veriyor.

"Seni seviyorum!" Knight hızla odaya giriyor, kapıyı açıyor, aramızdaki yatağa atlıyor ve karnıma sarılıyor.

"Seni seviyoruz." Dean elini karnıma koyuyor ve şimdi hepimiz Lev'e dokunuyoruz.

Peki Lev ne yapıyor? HotHoles ne yapıyorsa onu.

Mahveder. "Tanrım, oh," diye inliyorum.

"Evet bebeğim, ben bir tanrıyım ama oğlumuz burada. Bu beklemek zorunda." "Hayır, Dean. Suyum geldi."

Hepimiz bir ağızdan "Oh," dedik. "Tanrım."

Ve artık sonsuza dek mutlu olacağım bir hayatım var. En azından şu anda. Şimdi sonsuza kadar, en azından benim için.

Çünkü ben solan bir gül değilim, tam çiçek açmış durumdayım. *Onun* sayesinde.

SON

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Öncelikle editör ekibime teşekkür etmek istiyorum. Angela Marshall Smith, Elaine York, Bex Harper, Ellie McLove ve Paige Smith. Her biriniz bu kitaba kendinizden bir parça verdiniz ve bu belli oluyor. Bu parça için teşekkür ederim (bu arada onu asla geri alamayacaksınız).

Muhteşem kapak için Letitia Hasser'e - her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bildiğin ve bunu gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim, sen harika olmanın elli tonusun. Güzel ve sanatsal biçimlendirme için Stacey Blake'e. Siz hanımlar kitaplarımın çok güzel görünmesini sağlıyorsunuz.

Sunny Borek'e. Onu ne olarak listeleyeceğimden bile emin değilim. Beta okuyucu mu? Yönetici mi? Başka bir beyden kız kardeş mi? Muhtemelen yukarıdakilerin hepsi. Bu kıza çok şey borçluyum ama o hiçbir şey beklemiyor.

Beta okuyucularıma: Paige Jennifer, Ilanit Adani, Ava Harrison, Ella Fox ve Amy Halter. Rehberliğiniz olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Sokak ekibim - Kristina Lindsey, Julia Lis, Becca Szurken, Lin Tahel Cohen, Sher Mason, Ilor Tsabar, Ofa T Booklover, Sonal Dutt, Vanessa Serrano, Josephine McDonnell, Tanaka Kangara, Sabrina Shalalashvilli, Brittany Danielle Christina, Avivit Egev, Shiri Karni, Jessica Meade, Galit Hadar Shmaryaoo, Sheena Taylor ve Bernadett Lankovits ve Amanda Suderland. Siz kızlar hayatımın ve başarıımın çok büyük bir parçasısınız. Sizi çok seviyorum.

Azizlerin Günahkârları serisini alıp herkesin bundan haberdar olmasını sağlayan menajerim Kimberly Brower'a. Sen bir yıldızsın ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Sassy Sparrows okuma grubuna - yazı mağarasındayken uğrayıp 'merhaba' demek hayatıma renk katıyor. Memler, erkek şekeri, teaserlar ve eğlenceli zamanlar için teşekkür ederim. Hepsinden önemlisi, kariyerime verdiğiniz destek için teşekkür ederim.

Çalışmalarımı paylaşan ve kitaplarımı ileriye taşıyan tüm blog yazarlarına - sizi görüyorum. Sizi görüyorum ve yaptığınız her şey için her gün minnettarım. Bu bağımsız sektörün arkasındaki gerçek güç sizsiniz. Bunu asla unutmayın.

Okuyucularıma hep aynı şeyi söylüyorum, ama bu ham, çıplak gerçek. Siz olmadan ben bir hiçim. Her gün hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz ve zamanınız, emeğiniz ve kitaplarım hakkında her konuştuğunuz için size teşekkür ediyorum. Lütfen bu kitabı bitirdiğinizde olumlu ya da olumsuz dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

Sevgiler,
L.J. xoxo

OceanofPDF.com

Other Books by L.J. SHEN

Aziz G nahkarlar

[*Defy* \(#0.5\)](#)

[*Vicious* \(#1\)](#)

Ruckus (#2)

Scandalous (#3, yakında)

[*Tyed*](#)

[*Serçe*](#)

[*Kanından*](#)

[*Toza*](#)

Tüm haberler için haber [b ltenime](#) kaydolun

Tanıtım, satış ve network için [okuma grubuma](#) katılın

Gelişmelerden haberdar olmak için [yazar sayfamı](#) beğenin

Yeni çıkan kitaplar için beni [Amazon](#)'da takip

edin Suşi resimleri için beni [Instagram](#)'da

takip edin Ve diğer her şey için [Twitter](#)'da

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.